

САНДРА БРАУН СКРИТИ ОГНЬОВЕ

Превод от английски: Огнян Алтънчев, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Жегата на септемврийското слънце подейства като удар на младата жена, слязла от влака на гара Остин. Бузите ѝ, обикновено с цвят на слонова кост, сега бяха леко порозовели, а изпод шапката ѝ падаха няколко непослушни гарваново черни къдрици. Веейки си с дантелена кърпичка, тя съсредоточено оглеждаше тълпата наоколо, мъчейки се да открие сред нея познатия кафяв стетсън^[1] и високия му белокос собственик.

На перона се бе събрала доста голяма тълпа, за да посрещне влака от Форт Уърт. Семейства прегръщаха завърнали се блудни синове, а други махаха за сбогом на качващите се във влака пътници. Заръки да се пише скоро и да се внимава биваха произнасяни в какофонична смесица от английски и испански и към целия този порой от нестройни звуци се прибавяше и съскането на парата от локомотива, пронизителното му изсвирване от време на време. Носачите бутаха пред себе си дълги ниски колички, претоварени с багаж, като с изумително майсторство лавираха, минавайки на косъм от възрастни дами, бизнесмени и малки деца.

По перона се разхождаха мексиканки, облечени в бухнали ярки поли, високо хвалежки домашно приготвени сладки, цветя и тексаски сувенири. По стената на гарата стояха облежнати vaqueros^[2], лениво въртяха в ръцете си въжета, свиваха си цигари или просто оглеждаха с присвити очи влака, на който не им се искаше много да се качват, тъй като предпочитаха волните простори на прерията и кристалносиния покрив на тексаското небе пред ограниченото и тясно пространство във вагона.

Много от тези каубои забелязаха младата жена, взираща се с очакване във всеки пристигащ екипаж. През сивите ѝ очи, изразяващи допреди няколко минути неподправено вълнение, мина сянка на огорчение, като видя, че тълпата започва да се разпръсва. Гънките на полата ѝ съблазнително се полюшваха около нея, докато тя нервно

крачеше от единия до другия край на перона. Гладките дъски отекваха при всяка крачка на изящните обувчици с високи токове.

Един по един пътниците неохотно се отправяха към влака, готов за връщане във Форт Уърт, и повечето се спираха и хвърляха един последен, пълен с копнеж поглед към момичето, което, въпреки жегата и явната тревога, изписана на лицето му, успяваше да си придаде хладна резервираност.

С оглушително скърцане, сред облаци пара и дълго пронизително изсвирване, влакът бавно започна да се изнизва покрай перона, набра инерция и най-накрая изчезна от поглед.

Перонът опустя. Мексиканките покриха стоката си в кошниците, а носачите паркираха количките си в сянката на сградата.

Момичето в морскосин костюм, снежнобяла блуза и тъмна филцова шапка, застанала до оскъдения си багаж, имаше вид на изоставено или изгубено дете.

Ед Травърс блъсна вратата към перона, забеляза момичето и придърпвайки жилетката над закръгления си корем, забърза към нея.

— Мис Холбрук? — запита той вежливо. — Мис Лорийн Холбрук?

Огорчението в очите на момичето изчезна и то се усмихна лъчезарно, леко полуотваряйки съвършено изваяни устни, зад които се показаха малки, идеално подредени зъби.

— Да — отвърна то задъхано. — Да, аз съм Лорийн Холбрук. А вас Бен... ъ-ъ... мистър Локет ли ви изпрати да ме посрещнете?

Ед Травърс прикри смущението си с бодра усмивка.

— Не, мис Холбрук, не съвсем. Аз съм Ед Травърс, началник на гарата. Съжалявам, че ви накарах да чакате, но телеграфът. — Той прекъсна обяснението, ядосан на себе си, че усложнява още повече и без това деликатната ситуация. — Простете ми, дърдорят празни приказки, а вие продължавате да стоите на тази жега. Елате с мен и ще ви обясня всичко.

Той направи знак на изтегналия се наблизо носач, който се приближи неохотно и взе багажа на Лорийн.

С кимване на бомбето си мистър Травърс посочи към края на перона. Лорийн все още се колебаеше.

— Но мистър Локет ми каза...

— Мистър Локет наистина дойде да ви посрещне, мис Холбрук, но се разболя и помоли...

— Бен е болен? — попита тя бързо, пребледня и разтревожено хвана началника за ръката.

Реакцията ѝ смая Ед Травърс. Защо това момиче непрекъснато споменава Бен Локет? Какво отношение има тя към тоя стар лешояд? Беше красива, дума да няма. А Бен винаги бе обичал от време на време да кривва от правия път. Всички в Тексас знаеха що за брак имат Бен и Оливия, но дори и случаят да бе такъв, това момиче все пак бе загадка. Откъде идваше? Защо бе дошла в Тексас тъкмо при Бен Локет? Бе на не повече от двайсет години, а Бен бе преминал шейсетте. Може би е някаква родственица? Определено не приличаше на момиче от бранша. И защо му е на Бен да си търси любовница кой знае чак откъде! Той си имаше...

— Мистър Травърс, моля ви. — Лорийн с тревога чакаше обяснение, а любезният и приятен мъж я изучаваше с такова напрегнато внимание, че ѝ стана неудобно. Самото ѝ пристигане тук след дълго и изтощително пътуване от дома в Северна Каролина само за да види, че Бен го няма, за да я посрещне на гарата, бе твърде обезпокоително. Разбира се, той я бе предупредил, че ако не може да остави Коронадо, ще изпрати някой друг да я посрещне. — Мистър Локет болен ли е?

— Бен ли? — попита замислено Травърс. После, покашляйки се, каза: — Не, не Бен. Мисля, че е изпратил Джаред за вас и именно той се разболя.

— Джаред?

Боже мой! Та тя дори и Джаред не познава! Всъщност би трябвало да се очаква — какво общо би могло да има между такова хубаво момиче и него! Това значи, че отново се връщаме на Бен. Каква игра е подхванал този път? Имаше славата на непоправим шегобиец и обичаше изненадите, но те обикновено биваха много неприятни за жертвата. И дали легендарното чувство за хумор на Бен би стигнало дотам, че за жертва да избира такова невинно създание като мис Холбрук? От няколкото минути, прекарани с нея, Ед Травърс разбра, че Лорийн Холбрук е доверлива и наивна до крайност — нещо, толкова рядко срещано в третата година на двадесетия век.

— Джаред е син на Бен, мис Холбрук — отвърна ѝ той търпеливо. — Бен никога ли не ви е споменавал за него?

Лорийн се засмя с облекчение.

— О, да. Казвал ми е, че има син. Но не си спомням да ми е казал името му. — Усмивката ѝ бавно угасна, сменена от израз на неподправена тревога. — Болен ли е?

— В известен смисъл — каза Травърс с рязък глас и я хвана по-здраво за ръката, защото започнаха да слизат по стръмните стълби, водещи надолу към улицата. На няколко ярда пред тях Лорийн видя спряна дълга ниска каруца. Зелената боя по капаците отстрани бе избеляла и се лющеше, а колелетата ѝ бяха изцапани с кал. Двата коня, впрегнати в нея под сянката на огромен орех, спокойно хрупкаха от струпаната пред тях трева. За задната страна на каруцата бе вързан още един кон — великолепно сложен паломино^[3]. Красивото животно гордо тръскаше светлата си грива, сякаш възмутено протестирайки срещу незавидната си съдба да стои завързан за някаква си нищожна талига.

— Очевидно, мис Холбрук, Бен е изпратил младия Джаред за вас и той снощи дойде тук от Коронадо. Днес сутринта, като разбра, че му е невъзможно да ви посрещне, ме помоли да ви придружа до дома му. Опасявам се, че пътуването няма много да ви хареса, но това бе най-доброто, което можах да намеря за толкова кратко време.

— Сигурна съм, че всичко ще е наред.

Тя се усмихна. Под въздействието на лъчезарната усмивка и нежния глас на Ед Травърс му се зави свят. Ругаейки се мислено, задето се прави на стар глупак, той с бърза крачка се отправи към каруцата.

Ед помогна на Лорийн да заеме мястото си на паянтовата седалка. Докато той хвърляше безцеремонно багажа ѝ върху грубите дъски, неочаквано до ушите ѝ долетя приглушен стон. Тя рязко се извърна и зяпна от изненада, като видя дългата фигура, просната в каруцата отзад.

— Мистър Травърс? — възкликна момичето. — Сериозно ли е пострадал?

— Само малко е неразположен. Ще оживее, въпреки че след това ще му се прииска да е мъртъв. — Последните няколко думи той промърмори под нос и смисълът им убягна на Лорийн.

Тя се настани, доколкото можа, на неудобната седалка. Кафявата кожа бе напукана и на места пълнежът отдолу се показваше на мръсносиви твърди валма. Ръждясалите ресори изскърцаха под незначителната ѝ тежест и тя притихна, вперила поглед в пътя пред себе си.

— Трябва да изтичам до гарата за малко, мис Холбрук, за да кажа две думи на помощника си. Моля да ме извините, само след няколко минути тръгваме.

Ед Травърс учтиво докосна шапката си с два пръста и се отдалечи по посока на гарата. Носачът се повлече подире му.

Лорийн въздъхна. Е, посрещането не е точно такова, каквото очакваше, но все пак бе нещо ново, помисли си тя. После се усмихна на простицката и радостна мисъл, че най-сетне е в Тексас и почти в края на дългото и уморително пътуване. Само три седмици ли бяха минали, откакто видя Бен за последен път? Струваше ѝ се, че е изминала цяла вечност. Толкова много неща се бяха случили, откакто той бе посетил настойниците ѝ и бе им отправил импулсивната покана тя да му дойде на гости в Тексас.

Тогава всички бяха се събрали в дома на енорийския свещеник и Лорийн наливаше чая — нейно задължение винаги когато преподобният Ейбъл Пратър и жена му Сибил имаха гости. Гостите бяха често срещано събитие в живота на възрастната двойка, гостоприемно отворила вратите на дома си за Лорийн, когато баща ѝ — също свещеник — почина преди осем години. Тя обичаше Пратъррови, въпреки че осъзнаваше неосведомеността им по всичко извън сферата на собствения им живот. Повечето от гостите им бяха или свещеници, или обикновени енориаши.

Специално в този ден обаче гостите им бяха нещо съвършено различно. Бен Локет бе изслужил последните три години от войната^[4] в армията на конфедератите заедно с младия тогава капелан Пратър. Възгледите им за живота коренно се различаваха, но двамата мъже се радваха един на друг и намираха огромно удоволствие в това винаги да заемат противоположни становища в дебатите на различни теми, без значение какви са те — мощта на Обединената армия или предопределеността на човешкия живот.

След войната Бен Локет напуснал родната Вирджиния и се отправил към непознатите простори на Тексас. Бе от онези

амбициозни и сърдити млади хора, способни дръзко и упорито да градят цели империи сред необятните тексаски равнини. През годините, последвали войната между щатите, Бен Локет се бе превърнал във влиятелен животновъден фермер.

Лорийн бе заинтригувана от внушителния тексасец. Бе висок и строен, със съвсем лек намек за коремче, показващо напредналата му възраст. Косата му бе гъста и бяла като сняг, сресана назад и откриваща широкото му и потъмняло от слънцето чело. Под рунтавите бели вежди весело святкаха две живи сини очи и като че ли непрекъснато намираха нещо смешно в обкръжаващия ги свят. Но Лорийн забеляза, че когато обстоятелствата го налагат, този весел поглед може да се превърне в пронизващ до дъното на душата леден свредел.

Гласът му бе дълбок и сочен, когато се обърна към нея и я запита:

— Кажете ми, мис Холбрук, какво мислите за Тексас? Както повечето тексасци, и аз мисля, че всеки трябва да е заплепен от страната ми така, както аз съм заплепен от нея.

Сините му очи се впериха в нея изпод рунтавите вежди, но погледът бе дружелюбен.

— Ами... не знам кой знае колко, мистър Локет — призна си тя честно. — Чела съм за Аламо^[5] и знам, че едно време щатът е бил република. Останалото от знанията ми за този щат се дължи на евтините книжки, изложени по щандовете на универсалния магазин. В тях се разказва за влакови обири, крадене на добитък и кръчми. Нямам представа дали това е типично за щата или не.

Бен отметна назад белокосата си глава и избухна в гръмък смях. Порцелановите фигурки, пръснати из всяко свободно място на претъпкания с украшения хол на Сибил Пратър, прозвънваха тихо в отговор на оглушителния екот.

— Е, наистина даваме и нашия принос във влаковите обири и самият аз често съм посещавал няколко кръчми, да ме прощаваш, Ейбъл. Даже веднъж преследвах банда крадци на добитък чак до Мексико. — Той млъкна за малко и после продължи: — Може би що се отнася до това, представата ви е вярна, мис Холбрук. — Бен впери дълъг и изучаващ поглед в нея и добави предизвикателно: — Защо не се върнете заедно с мен в Тексас и сама да се уверите?

Поканата бе последвана от няколко смаяни възгласа.

— Бен, ти, разбира се, се шегуваш! Забравил съм как обичаш да се заяждаш понякога.

— Да позволя на моята Лорийн да отиде Тексас при индианците?! — извика Сибил. Дантелите, покриващи необятната гръд, се разтресоха от възмущение.

— Какво абсурдно предложение! — обади се и Уилям.

Уилям. Да, Уилям Келър също присъстваше на разговора.

Лорийн потрепери въпреки потискащата жегата и изхвърли мисълта за Уилям от главата си. Нямахше да позволи спомените ѝ за него да помрачат срещата ѝ с Бен Локет.

Още един стон, този път придружен от сподавена ругатня, я извади от унесеността. Плахо извърна глава и погледна към болния човек. Погледът ѝ най-напред попадна на богато украсено седло, впечатляващо с филигранната изработка на сребърните си украшения. Пътническите ѝ чанти се намираха в края на каруцата, близо до краката на мъжа.

Сигурно е много висок, помисли си Лорийн, бързо преценила дължината на проснатото на пода тяло. Първоначалното ѝ впечатление бе, че той е строен и пропорционално сложен. След това прибързано заключение тя с любопитство продължи да изучава легналата фигура с нарастващо очарование, започвайки най-напред от ботушите.

Черните ботуши бяха направени от мека кожа и стигаха малко до под коляното. В тях бяха напъхани черни тесни панталони. Лорийн се изчерви при вида на чудесно отиващата му дреха, плътно прилепнала към дългото мускулесто бедро като втора кожа.

Дъхът на Лорийн замря в гърлото и тя като хипнотизирана се вторачи в издутината между краката му. Плътно прилепналите панталони подчертаваха анатомията му до най-малките подробности. За Лорийн, нарочно държана в пълно неведение относно противоположния пол, това бе неприлична картина. Как може човек да е толкова скандално равнодушен към... собствената си персона, питаше се тя. Дланите ѝ, обгърнати от ефирната материя на ръкавиците, се навлажниха.

С усилие на волята отмести поглед. Кожената му риза бе небрежно напъхана под колана на панталона. Само последните ѝ две копчета бяха закопчани, а по-нагоре меката тъкан падаше свободно

встрани, откривайки широка гръд, бавно вдигаща се и спадаща в ритъм с равномерното му дишане. Обширният гръден кош се стесняваше към плоския корем и бе обрасъл със светлокестеняви косъмчета, хвърлящи златни отблясъци в потрепващата светлина на промъкващите се през клоните на ореха слънчеви лъчи.

Никога преди това Лорийн не бе виждала гол до кръста мъж. Веднъж един от членовете на конгрегацията^[6] на преподобния Пратър се бе заразил от някаква смъртоносна треска и тя бе успяла да мерне горната част на торса му, докато една от членуващите в конгрегацията омъжени жени го къпеше. Болният бе дебел човек, кожата му бе розова, а гръдният кош — гладък и без косми. Не, определено нямаше никаква прилика с този тук.

Лорийн преглътна с усилие и притисна ръка към разтреперания си стомах.

Джаред Локет изпъшка още веднъж и тя затаи дъх, уплашена, че може да се събуди и да я хване да го гледа с такъв дързък и безсрамен поглед. Но той само въздъхна тежко и стомахът му се отпусна дълбоко под плаващите ребра на гръдния кош. Ръката му се вдигна, падна като отсечена на гърдите и след като порови с пръсти в космите, застина спокойно там. Ръката бе загоряла от слънцето, огромна и с дълги силни пръсти. По кожата ѝ проблясваха същите избелели от слънцето косъмчета, с каквито бяха покрити гърдите му.

От мощно разгърнатите рамене се издигаше мускулеста шия. Лорийн плъзна одобрителен поглед по нея и се опита да види чертите на лицето, но за нейно разочарование, те бяха скрити от голяма и черна широкопола шапка. Този син на Бен изостри нейното любопитство и желанието ѝ да види лицето, принадлежащо на това силно тяло, нарасна.

Лорийн подскочи, когато Ед Травърс каза оживено:

— Готово. Мисля, че вече можем да тръгваме.

Толкова бе погълната от тялото на Джаред Локет, че не бе забелязала кога се е върнал.

— Много любезно от ваша страна да ме закарате, мистър Травърс.

Равният глас на Лорийн изненада и самата нея. Потрепването в стомаха бе стигнало до гърдите и гърлото ѝ. Такива симптоми на „истерия“ бяха съвсем нетипични за иначе спокойната ѝ натура.

— Никакъв проблем — побърза да я увери Травърс.

Той цъкна на потъналите в прах коне и бавно ги поведе по оживените улици на столичния град. Промъквайки се между колички и ездачи, те се отправиха към края на града. Моторни коли, каквито Лорийн бе виждала в Роли^[7], тук нямаше.

Тя с удоволствие огледа сградата на capitoлия от различни ъгли, тъй като пътят го обикаляше почти изцяло.

— Мисля, че с основание се гордеете с вашия capitoлий. Чела съм за него. Внушителен е.

Травърс се усмихна.

— Червеният гранит е от една кариера близо до ранчото Локет.

— Кийпойнт — каза Лорийн.

Тя си спомни гордостта в гласа на Бен, когато ѝ разказваше за ранчото. Коментарът ѝ за умно измисленото име, което бе съставено от думите Локет и Кийпойнт^[8], го бе накарал да ококори очи, впечатлен от проникателността ѝ.

— Ще се изненадате, като разберете как тълкуват хората това — бе ѝ казал той и се бе усмихнал широко, а бръчиците около устата му се оформиха в някакво подобие на трапчинки.

Лорийн се усмихна на спомена и Травърс погледна към нея с крайчеца на окото си. Значи знае за Кийпойнт. А дали знае кой живее там? С равнодушен глас той я запита:

— Идвали ли сте по-рано в Тексас, мис Холбрук?

— Не, никога. Затова с голямо удоволствие приех поканата на Бен да погостувам малко на семейството му.

Каруцата изведнъж кривна встрани, защото юздите в ръцете на Травърс рязко потрепнаха. Тя ще им гостува?! В къщата в Коронадо? Или в Кийпойнт? И за двете е невъзможно да се помисли дори. Та това момиче е невинно като ангел! Бен Локет да не е полудял? Вече бяха излезли от града и се отправиха на запад по оживения път. Лорийн започна да вади дългите фиби от шапката си и Травърс я предупреди:

— Ако бях на ваше място, не бих си свалил това нещо, мис Холбрук. Нашето слънце е силно. Този симпатичен нос може да изгори.

Лорийн го послуша и отново намести шапката на главата си, но свали жакета. Лекият вятър, образуван от движението на каруцата, успя малко да освежи влажната ѝ кожа.

Когато тя отново се настани спокойно, Травърс пак потъна в мислите си. Само присъствието на това диво биче отзад бе достатъчна причина всяка почтена жена да избягва да попада под един покрив с него.

Джаред Локет бе известен по целия щат женкар и пияница. Докато бе по-малък, обикновено окачествяваха действията му като „детски щуротии“. Но след тринадесетия му рожден ден те се бяха превърнали в обект на обществено недоволство. Кога Джаред щеше да започне да се държи разумно? Във всеки случай няма да е скоро, помисли си мрачно Травърс.

Миналия месец Джаред бе вдигнал голяма шумотевица на гарата в Розенбърг. Той и няколко негови дружки бяха нахълтали в Харви Хаус и бяха прекарали целия следобед в пиене и карти. В ресторанта те се държаха като глутница диви кучета. Джаред бе отправил неприлично предложение на едно от по-привлекателните момичета на Харви. Момичетата, работещи като сервитьорки в ресторантската верига, обслужваща железопътната линия Санта Фе, бяха известни с чистите си нрави. Ако някой мъж решеше да им предложи нещо, то това нещо в никой случай не биваше да е по-малко от брак и малка къщурка с лоза отпред.

Когато момичето, най-общо казано, отхвърлило предложението му, той станал още по-агресивен. Охраната го изхвърлила навън, но не и преди той, биейки се като дявол, да нанесе значителни щети на мебелировката, посудата, както и на някои от охраната. Шест души едва са го укротили.

Е, въздъхна Травърс наум, сигурно е по-добре това момиче да не знае нищо за подвизите на Джаред Локет. Без съмнение те биха я уплашили до смърт.

— Винаги ли е толкова горещо през септември? — попита Лорийн, опитвайки се да завърже разговор с началника на гарата. Имаше опит в започването на незначителни разговори, натрупан с годините в гостната на Пратърови. Мистър Травърс се държеше много любезно с нея, но вдигнатите вежди и изненаданото изражение, което се появяваше на лицето му винаги щом погледнеше към нея, я караха да се чувства неудобно. Толкова ли е различна от жените в Тексас?

— Да — отвърна той с широка и открита усмивка. — Обикновено първите северни ветрове започват да духат към края на

октомври. През повечето години септември е по-горещ и от юни, даже и от юли. А става ли толкова горещо и в...

Той нарочно остави въпроса да увисне и тя не го разочарова.

— Северна Каролина. Аз живея... живея в Клейтън. Малко градче, недалеч от Роли. Освен това там не става толкова горещо през септември.

— Там ли се срещнахте с Бен? — попита той любопитно и когато я видя, че кимна утвърдително, продължи: — А какво е правел Бен в Клейтън, Северна Каролина?

Лорийн обясни за приятелството между настойника си и Бен Локет.

— Дълго време те си кореспондирах, но през последните десет години писмата започнаха да оредяват. Въпреки това на връщане от бизнес среща в Ню Йорк Бен решил да навести стария си приятел.

— А от колко време живеете при настойниците си?

Дали не си пъха много носа в чуждите работи? Не искаше да я обижда, пък и никой, който е с всичкия си, не би застанал на пътя на Бен Локет. Така или иначе тя отвърна на въпроса му с готовност и без да се замисли:

— Баща ми също беше свещеник. Ейбъл Пратър му бе епископ. Бях на дванайсет години, когато баща ми почина. Пратърви ме прибраха при тях и ми дадоха дом.

— А майка ви? — запита Травърс тихо.

— Била съм на три годинки, когато тя е починала при раждане. Бебето, момче, се родило мъртво.

Гласът ѝ внезапно бе станал тих и замислен. Травърс забеляза как тя докосна с ръка малката брошка — часовник, забодена на блузата там, където започваше меката издупчина на гърдта ѝ. Малката брошка бе всичко, което ѝ бе останало от майка ѝ. Да, и снимката на родителите ѝ, правена в деня на сватбата им. Тя напразно се опитваше да си припомни мигове, прекарани със симпатичната дребна жена от снимката, но нищо в паметта ѝ не помръдваше, докато стоеше с вперен в нея поглед. Лорийн не можеше да добие и най-малка представа каква личност се е криела зад свенливите очи, вперени в нея от снимката. Понякога, когато се чувстваше потисната или закопняла за жената, която не помнеше, докосваше часовничето с връхчетата на пръстите

си, като че ли със самото действие можеше някак си да усети присъствието на майка си. Но това бе навик, който тя не осъзнаваше.

След смъртта на младата си съпруга Джерълд Холбрук изцяло се бе отдал на работата си. Впусна се в задълбочено изучаване на религиозните догми и малкото часове, когато не бе зает със служба в църквата или с подготовка на поредната си вдъхновена проповед, посвети на размишление върху заплетени теологически доктрини. Ако възпитанието на малката му дъщеря падна изцяло върху плещите на тогавашната му прислужница, то това бе цената, която той трябваше да плати за абсолютното си и беззаветно отдаване на Христа. Лорийн знаеше, че баща ѝ я обича по свой си начин и не му се сърдеше за липсата на внимание към нея, въпреки че я чувстваше. С удоволствие би поддържала малко по-близки отношения с него, но знаеше, че баща ѝ живее в някакъв по-висш свят — като Бог.

Тя бе послушно дете. Тиха и дискретна, с часове седеше близо до баща си в библиотеката и го гледаше как работи. Научи се да чете доста рано — книгите и героите, описани в тях, скоро се превърнаха в единствените ѝ приятели и довереници, тъй като съучениците ѝ не бяха много склонни да включват „попското“ дете в лудориите си. Поради самотата Лорийн придоби таланта сама да си създава забавления.

Когато Джерълд Холбрук почина, тя почти не усети липсата му. Премести се при Пратърови и прие техния начин на живот без никакви въпроси. Те бяха любезни хора и поради това, че нямаха деца, посрещнаха с удоволствие присъствието на вече поотрасналото момиче. Любезното им отношение към нея стигна дотам, че дори започнаха да ѝ дават уроци по пиано. Тя бе музикално надарена и пианото, заедно с литературата, скоро се превърна в нейна страст.

Никой не си бе тръгвал от претрупаната и често посещавана гостна на Пратърови, без да разбере колко много се гордеят те с Лорийн. Тя винаги оправдаваше доверието им и нито веднъж не ги разочарова.

Разочарова ги само с отношението си към Уилям. Колко нечестна бе промяната на отношението им към нея! Та тя в нищо не бе виновна.

— Мис Холбрук? — обърна се към нея за трети път Ед Травърс и този път успя да привлече вниманието ѝ.

— Съжалявам, мистър Травърс. Какво казахте? — Лорийн се изчерви под шапката си, че я хванаха, тъй дълбоко унесена в мислите си.

— Попитах ви дали искате да пийнете малко вода — каза той и посегна под седалката за манерката, която бе напълнил от гарата, преди да тръгнат.

— О, да, благодаря ви — отвърна Лорийн и взе манерката.

Тъй като никога преди не бе пила от такъв съд, тя се почувства едва ли не като пионер, отпивайки лекичко и колебливо, както подобава на една дама.

Точно в този момент колелото на каруцата пропадна в дълбока яма и част от водата се изплиска върху камизолата ѝ. Тя обърса мократа си брадичка и се засмя от удоволствие. Веселото ѝ настроение обаче бе внезапно помрачено, когато фигурата, просната отзад, изохка и изруга невъздържано:

— Кучи син!

[1] Каубойска шапка. — Б.пр. ↑

[2] Кравари, говедари (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Порода коне с тъмно златист косъм и с дълга ленена грива и опашка. — Б.пр. ↑

[4] Става дума за Гражданската война от 1860–1861 г., когато 11 южни щата се отцепват от САЩ под името Конфедеративни американски щати. — Б.пр. ↑

[5] Францисканска мисия в Сан Антонио, Тексас, превзета от мексиканците по време на тексаската война за независимост. — Б.пр. ↑

[6] Религиозно братство. — Б.пр. ↑

[7] Роли (на английски: Raleigh) е столица на Северна Каролина — Б.р. ↑

[8] Английските думи lock и key означават съответно катинар и ключ, а цялото име означава „ключова точка“. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Лорийн завъртя глава назад толкова рязко, че вратът я заболя. Ръката на Джаред се вдигна и нахлупи шапката още по-здро̀во върху лицето. После промени позата си, раздвижвайки мускули, за чието съществуване Лорийн дори не подозираше. И как да подозира, след като никога преди това не бе виждала такава мъжка физика. Ленивите му движения бяха отблъскващи и в същото време вълнуващи. Сякаш наблюдаваше някой езически бог, прекрасен дори в падението си.

Тя погледна към Ед Травърс, чието лице бе пламнало от смущение.

— Съжалявам за това, мис Холбрук. Не обръщайте внимание на езика му. Той...

— Какво му е? — прекъсна го тя с въпрос. Опасяваше се, че синът на Бен е сериозно болен.

— Той... ъ-ъ... ами сигурно снощи доста е дал на душата — каза Ед колебливо и като видя пълната липса на разбиране от страна на събеседничката си, неохотно поясни. Така и така ще научи, защо да не го направи сега? — Твърде много е пил, не виждате ли? — каза натъртено. — И...

— Пиян? — попита тя смаяно. — И сега му е лошо?

С ужас се взря в проснатата на пода фигура. Никога през двайсетте години на своя живот Лорийн не бе виждала човек, изпаднал в алкохолно опиянение. Консумацията на алкохол в дома на енорийския свещеник не надхвърляше чаша шери или вино в Деня на благодарността и на Коледа.

Очевидно Джаред отново бе задрямал. Изпод черната шапка се разнасяше тихо похъркване.

— Да. Моля ви, не се разстройвайте, мис Холбрук. Винаги става така. Имал е късмет, че шерифът не го е прибрал в затвора, там да си отспи махмурлука. За щастие рано тази сутрин той успя да дойде в кабинета ми и да ме помоли да ви посрещна и да закарам и двама ви в Коронадо. Около час преди пристигането ви изпадна в безсъзнание.

— Бен ми каза, че ако не дойде сам да ме посрещне, ще изпрати някой друг. На Джаред сигурно не му е било много приятно да изпълнява ролята на емисар — каза Лорийн.

— Дали му е било приятно или не — той знае, че е по-добре да направи това, което му е казал баща му. Въпреки различията помежду им, Джаред уважава баща си.

Лорийн изхъмка неопределено и хвърли през рамо последен и изпълнен с укор поглед.

— Не виждам нищо, което да потвърждава, че Джаред Локет уважава, когото или каквото и да било.

Ед Травърс промени посоката на каруцата, за да избегне още една поредица от дълбоки ями, и се засмя.

— Вероятно сте права, мис Холбрук. — След това отново потъна в мислите си и разговорът им замря.

Лорийн се огледа наоколо. Бен ѝ бе казал, че живее в хълмиста страна и околността потвърждаваше думите му. Отвсякъде ги обграждаха плавните извивки на хълмове, обрасли с трева, която вече бе започнала да пожълтява с последните дни на лятото. Намираха се на запад от Остин и от дясната им страна в скалите весело шумеше пъргава рекичка, обрамчена от двете страни с кипариси. Сред малки кедрови горички кротко пасяха говеда.

Слънцето слезе ниско над хоризонта и стана още по-горещо. Лорийн усети, че по врата ѝ се стичат малки вадички пот. Много ѝ се искаше да захвърли шапката, да разтърси тежките си коси и да ги остави на вятъра.

Косата ѝ винаги бе била обект на недоволството на всяка прислужница, работила за Джерълд Холбрук. Миенето и ресането ѝ бяха постоянен източник на приглушен ропот от тяхна страна. Мисис Доротея Харис, една сприхава вдовица, работила у тях като прислужница от времето, когато Лорийн бе на седем години, до смъртта на баща ѝ, бе заявила веднъж, че момичето има коса за шест деца. Всяка сутрин тя грубо я сплиташе в толкова стегнати плитки, че в очите на Лорийн избиваха сълзи. Един от редките комплименти на баща ѝ към нея бе, че косата ѝ много приличала на майчината ѝ. Лорийн тайно се гордееше с това.

Но сега, разбира се, и дума не можеше да става да разпускат косата си. Не е прилично да се явява в дома на Локет без шапка, а камо

ли с разпуснатата коса.

С огорчение огледа тънкия слой прах върху морскосиния си костюм и с болка си представи какъв раздърпан и неприятен вид ще има, като пристигне. Какво ще си помисли Бен? Няма ли да му стане неудобно и да съжали, че я е поканил? А на Лорийн толкова много ѝ се искаше да направи добро впечатление на семейството му! Опита се да изтупа праха, но той веднага пак се наслои върху дрехите. Въздъхна примирено.

Ед Травърс се обади:

— Тук наистина има много прах. Бен трябва да е бил доста сладкодумен, щом ви е убедил да напуснете зелените хълмове на Северна Каролина и да биете път дотук.

Любопитството му относно бъдещото положение на Лорийн Холбрук все още не бе задоволено. Лорийн се засмя.

— Никак не съжалявам, че се поддадох на сладкодумието му. Тук е чудесно.

— Колко време ще останете? — не можа да се сдържи Травърс.

Тя бързо извърна глава и стисна юмруци.

— Ами... не съм много сигурна. — Успя да потисне първоначалното си вълнение и продължи: — Ще зависи от мисис Локет. Разбирате ли, ще работя при нея като секретарка.

Ед Травърс едва не падна от седалката. Оливия Локет и секретарка?! Какво се опитва да направи старият Бен? Той преглътна с усилие и попита с писклив от изненадата глас:

— И какво ще работите като секретарка при нея?

— От години у дома съм се научила да занимавам гостите. Бен мисли, че бих могла да освободя мисис Локет от някои от тези задължения. Мога например да ѝ помагам в кореспонденцията. Престоят ми ще зависи от това дали тя ще ме хареса или не — отвърна Лорийн.

После млъкна и сама се опита да асимилира казаното.

Бедното девойче, помисли си Травърс. Ако наистина Оливия Локет трябваше да реши дали едно хубаво и младо момиче може да остане под нейния покрив, то спокойно можеше да се сметне, че невинната Лорийн Холбрук е вече на следващия влак за където и да било. Само с един убийствен поглед на онези зелени креолски очи

Оливия Локет можеше да накара всеки мъж да му се смръзнат топките, а какво щеше да прави с това бедно дете?

Лорийн интуитивно усети смущението на Травърс. Самата тя бе почувствала импулсивността в предложението на Бил. Бе дошло толкова внезапно, че я свари свършено неподготвена.

Тъкмо бяха вечеряли прегорено агнешко печено с гарнитура от безвкусни зеленчуци — обичайната продукция на кухнята у Пратърови. Лорийн винаги с болка си даваше сметка за противния вкус на ястията, които Сибил Пратър сервираше на гостите си. Изпълни я чувство на благодарност към Бен Локет, като го видя как геройски си изяде всичко, макар че се отказа любезно от допълнителното.

След вечерята, по упорито настояване на настойниците си, Лорийн свири на пиано за гостите. Изпълнението бе посрещнато добре, но както винаги, прекалено възторжените похвали на Пратърови накараха ученичката им да се почувства неудобно.

Сибил, с потънала в розови дантели пълна фигура, седеше до мъжа си на тапицирания в ярки цветове диван. За нещастие вкусът на Сибил в обличането бе същият и за целия дом. Мотото ѝ беше: „Колкото повече, толкова по-добре.“ Стаите изглеждаха мрачни и претъпкани от тежките завеси, брокат и кадифе. Канделабри и вази от всякакъв калибър, с тъмно оцветени стъкла, подчертаваха сумрака. Тапети на огромни цветя и кафяв килим, щедро оцветен с огромни яркожълти и оранжеви фигури, се срещаха в крещяща безвкусица.

Жената на пастора се усмихваше с престорена скромност, докато Ейбъл превъзнасяше спечелилите ѝ някаква награда рози. За тяхна голяма изненада, за облекчение на Лорийн и за неудоволствие на Уилям Келър, Бен помоли Лорийн да му покаже тази неповторима градина.

Вечерта бе топла и спокойна — под съпровода на песента на цикадите, Лорийн заведе Бен в малката розова градинка и седна на една пейка.

— А вие отглеждате ли рози в Тексас, мистър Локет?

— Разбира се, че отглеждаме. Имам един мексиканец градинар, който се грижи за зелените площи в Коронадо и отглежда далеч похубави и големи рози от тия наградени китки на Сибил. Мисля, че тайната му се крие в конските фъшкии.

Последва неловка пауза. Лорийн не бе сигурна как трябва да реагира. После и двамата се засмяха едновременно. Тя се упрекна, че му прости тази неделикатност, но изглежда, това нямаше значение.

— Благодаря ви, че ме поканихте да дойда с вас тук — каза тя. — Ейбъл и Сибил обикновено съумяват да нагласят нещата така, че да оставам сама само с Уилям.

— А вие не искате да оставате сама с него, така ли?

Тя потрепери и каза:

— Не, не искам.

Уилям Келър бе млад трийсет и пет годишен свещеник, поел енорията на една малка църква в покрайнините на Клейтън. Лорийн чувстваше, че под външната маска на благочестие се крие амбициозен и хитър човек. Непрекъснато се опитваше да направи впечатление на епископа с несломимата сила на своя морал и с неувяхващата си любов към хората.

За голямо неудоволствие на Лорийн, Пратърови виждаха в негово лице човека, който евентуално би я избавил от незавидната съдба да остане стара мома. Най-малко три пъти на ден те превъзнасяха пред нея добродетелите му и най-сетне тя бе принудена да приема тирадите така, както човек понякога е принуден да приема редовно някое горчиво лекарство.

Лорийн имаше съвсем смътна представа за интимните отношения в брачния живот, но само усещането да бъде в една стая с младия свещеник я убеждаваше, че е по-добре да си остане стара мома, отколкото да прекара целия си живот с Уилям Келър.

Обикновено отношението на Лорийн към хората беше добронамерено, но за нея Уилям бе физически непривлекателен, интелектуално беден и социално непросветен. Цялата му личност я отблъскваше. Той имаше дразнещия навик, когато разговаря с някого, да го гледа в гърдите, а не в очите. Висок и с приведени рамене, имаше рядка и права руса коса, постоянно падаща над безцветни очи, обрамчени от също така безцветни ресници. Но най-забележителната и най-неприятна част от лицето му бе носът. Лорийн мислено го сравняваше с един от главните герои на Уошингтън Ървинг от книгата му „Легендата за Сънливата падина“ — Айкъбод Крейн.

Бен Локет отново привлече вниманието ѝ с рязкото си прокашляне. Без да настоява да продължат темата за Уилям, той я

попита:

— Какво правите, мис Холбрук? — Лорийн го погледна, изненадана от въпроса и той поясни: — С какво се занимавате тук? Щастлива ли сте?

Тя отвърна откровено:

— Пратърови са чудесни хора и бе много любезно от тяхна страна да ме приютят в дома си, когато баща ми почина. Аз нямах никакви роднини. Баща ми имаше малка рента, която те отказаха да приемат като компенсация на разходите си по мен. Надявах се да преподавам музика или пък да помагам на студенти по литература и по този начин сама да си печеля парите, но Пратърови твърдо отказват да ми позволят да работя вън от къщи.

— Значи развличате гостите им. И това ли е всичко? — Той ѝ се усмихна така сърдечно, че Лорийн не се обиди.

— Не е кой знае какво амбициозно начинание, нали? — каза тя печално. — О, ходя в църквата и върша благотворителна работа, сядам заедно с бедните и болни хора, приказвам с тях за болките им, помагам на майките да се грижат за децата си. В неделя свиря на органа по време на службата и преподавам на децата в неделното училище. — Дори и в собствените ѝ уши всичко това звучеше твърде тъжно.

— А не сте ли мислили да си създадете собствено семейство? Да се омъжите? — Той я фиксира с проницателните си и властни сини очи.

— Аз... ами... не съвсем — отвърна тя свенливо и отклони поглед встрани.

— Когато аз трябва да взема някое важно решение и да подредя мислите си, качвам се на коня и тръгвам по оградата за няколко дни. Обичам да съм без компания, с изключение на коня и майката Природа.

— Тръгвате по оградата? — попита тя с внезапен интерес.

— Да. Тръгваме по оградата, за да проверя дали няма разбити места, дали всички греди са по местата си. Понякога крадците на добитък се опитват да откраднат кравите на Локет или пък овчарите идват да поят стадата си, без да си платят за това, а овцете свободно тъпчат земята на Локет.

Лорийн пое дълбоко дъх и дългото държа в гърдите си, преди да го изпусне.

— Звучи ми толкова... о, толкова хубаво, първично, вълнуващо. Не мога да намеря подходяща дума.

— Много добре го казахте даже. От всичко това има. — Той се загледа за момент в кокалчетата си, после я попита: — Защо не дойдете с мен в Тексас?

Тонът му вече не беше закачлив, какъвто беше този следобед, когато пред всички ѝ отправи същото предложение.

— Вие се шегувате с мен, мистър Локет. — Възражението съдържаше и почти неуловим намек на въпрос.

— Не, не се шегувам, мис Холбрук. Просто съм един стар каубой, който не обича да си пилее времето и поставя въпросите си направо.

— Но какво, за бога, ще правя в Тексас? — Тогава все още си мислеше за това като за нещо невъзможно, като за някакво романтично приключение, но пък още не бе решила и да се отказва от него.

— Жена ми е много активна в обществените дейности в Коронадо. Това е градът, в който живеем. На около половин ден езда от Остин. Почти през цялото време аз съм в Кийпойнт или пътувам по работа, така че тя невинаги може да разчита на мен. Мисля, че някой с умения като вашите би могъл да ѝ е от полза. Имате доста опит в организирането на всякакви събития от благотворителен характер. Музикантка сте и сте добре образована — и двете неща ще ѝ бъдат много полезни. Бихте могли да ѝ помагате в кореспонденцията и какво ли не още. Какво ще кажете?

Тъй като тя не отговори, той продължи да настоява:

— Разбира се, ще ви плащаме и ще ви дадем стая у дома. Синът ми не е женен, така че в къщата има достатъчно място, което, както се надявам, някой ден ще бъде заето от внуците ни. — Той млъкна за момент и когато Лорийн го погледна, забеляза, че се взира с невиждащ поглед в розовите храсти. После той сякаш се отърси от мислите си и продължи: — Бих искал да се чувствате там като част от семейството ми. В никой случай няма да ви считат за прислужница. — Усмихна ѝ се обезоръжаващо.

— Но защо каните мен? Сигурна съм, че ако мисис Локет има нужда от секретарка, много лесно би могла да си намери.

Той вдигна рамене небрежно, отхвърляйки логиката ѝ.

— И аз съм сигурен, че би могла, но на нея вероятно никога няма да ѝ дойде наум да си потърси. Причините да ви поканя там са си лично мои, но ви уверявам, че те са съвсем почитени. — Усмихна ѝ се и очите му проблеснаха като сини пламъчета под рунтавите му бели вежди.

— Мистър Локет, много се радвам, че симпатията ви към мен е достатъчна, за да ме поканите — каза Лорийн с жар, — но моето място е тук. Баща ми искаше да бъда тук.

— Вашият баща е мъртъв. Вие сте жива, но се считайте за мъртва, ако не се махнете скоро оттук.

Лорийн се стресна, когато той рязко, дори малко гневно се изправи и направи няколко нетърпеливи крачки към розите. После се върна, спря нежен поглед върху нея и ѝ заговори тихо:

— Лорийн! — Тя забеляза, че започна да я нарича на малко име. — Знам, че цял живот си била възпитавана да се подчиняваш безпрекословно. Имаш чувство за дълг, което е възхитително. Но мисля, че в теб има някакво неспокойно чувство, някаква неосъзната жажда за живот, която трябва да бъде задоволена. Би могла да дойдеш и да останеш известно време и ако нищо не стане, ако Тексас или Локетови не ти харесат, лично ще се погрижа веднага да те върна у дома, без каквито и да е лоши чувства.

Каква глупачка излезе, че не прие поканата още тогава! Вместо това, навела глава, тя отвърна тихо:

— Мистър Локет, поканата ви е изумителна и с удоволствие бих я приела. Но никъде не мога да отида. — Поклати печално глава. — Наистина съм научена на подчинение и чувство за дълг, разбирате ли? Вероятно ще остана у Пратърови до края на живота им. Те зависят от мен и ако замина, това направо ще ги съсипе.

— А какво ще стане, когато умрат? Ако не ви тикнат в ръцете на Уилям или на някой като него, какво ще правите тогава?

— Сигурна съм, че ще се намери някакво разрешение на въпроса.

Той въздъхна тежко и Лорийн едва не се изкуши да промени решението си, като го видя толкова покрусен. Част от неговата жизненост сякаш си бе отишла. Възрастта му изведнъж започна да дава своя отпечатък върху изваяните му черти и в сините му очи се четеше безмълвна молба.

— Ако се появи, макар и най-малка възможност да промените решението си, веднага ми телеграфирайте. Говоря съвсем сериозно. Поканата ми остава в сила.

— Благодаря ви, мистър Локет — отвърна тя любезно и тъй като ѝ се искаше да бъде правилно разбрана, продължи: — Не искам да бъда като тях. — Собственото ѝ признание я ужаси. — Не, не, не исках да кажа...

— Знам какво искате да кажете, мис Холбрук. Сигурен съм, че непочтените ви мисли са съвсем малко, но все пак бихте искали да имате по-широк погледна нещата от Пратърови, прав ли съм?

— Да! Точно това исках да кажа.

— Помнете, ако промените решението си... — повтори той тихо, докато двамата бавно вървяха към къщата.

Слънцето немилостиво сипеше жар върху каруцата. Лорийн започна да се уморява. Мускулите на гърба и раменете ѝ я боляха от постоянното усилие да седи изправена на неудобната кожена седалка. Въпреки че пи безброй пъти от манерката, гърлото ѝ гореше. На всичко отгоре цялата бе в прах. Тъкмо се бе отчаяла, че пътуването им няма да има край, Ед Травърс кимна по посока на движението им и каза:

— Коронадо.

Каруцата се изкачи по някакъв хълм и пред Лорийн се откри панорамен изглед на малкото градче, където живееше Бен, когато присъствието му в ранчото не бе наложително. Докато конете набираха инерция по надолнището от другата страна на хълма, тя попита ентузиазирано:

— Колко жители има това градче?

— Ами... около три хиляди — отговори Травърс.

— А на какво разстояние сме от ранчото? От Кийпойнт?

— На около три часа езда на запад.

Лорийн прикри разочарованието си и с интерес започна да разглежда града. Разбра, че хората по улиците познаваха големия паломино, вързан отзад за каруцата. Шепнешком се разменяха коментари с прикрити зад дланите устни. Лорийн реши да се прави, че не забелязва мъжа отзад, както и хората, коментиращи състоянието му.

Единственото ѝ желание в момента бе да види по-скоро Бен и да се срещне с мисис Локет. Замисляйки се над чувствата си към човека, който за толкова кратко време бе успял да стане най-важната личност в живота ѝ, Лорийн стигна до заключението, че за нея Бен Локет представлява бащата, който никога не бе имала. Той бе весел, докато баща ѝ винаги бе строг. Бе голям и силен, докато пасторът бе малък и още по-свит. Излъчваше топлина, докато Джерълд Холбрук винаги бе сдържан дори със собствената си дъщеря. Дълбокият глас на Бен и неизчерпаемото му чувство за хумор я привличаха неотразимо и тя гореше от нетърпение да го види в собствения му дом.

Травърс зави по широк сенчест булевард, който водеше на юг от центъра на града. Лорийн забеляза голямата къща, мяркаща се от време на време през дърветата, дълго преди Травърс да насочи конете към застланата с чакъл алея.

Който и да бе проектирал къщата, можеше да се гордее с постижението си. Бе построена във викториански стил, но без никаква натруфеност, със съвсем пестелива украса. Верандата, заобикаляща къщата от трите ѝ страни, бе оградена с изящно направен, но здрав парапет. На всеки от двата предни ъгъла на втория етаж на къщата имаше кръгли помещения с куполообразни покриви във формата на луковица. Високите прозорци — по три от двете страни на предната врата — бяха закрити от тухлено червени щори, приятно контрастиращи с кремавия цвят на фасадата. Предната врата бе боядисана в същия ръждиво червен цвят като щорите и от двете ѝ страни бяха поставени големи саксии с огромни цветове червено мушкато. Късното лято изобщо не пречеше на циниите, петуниите и розите да оформят с великолепните си цветове красива и многоцветна ограда около предната част на верандата. Зелената трева зад обиколения с желязна ограда с шипове двор бе безукорно подстригана.

— О, колко е красиво! — прошепна Лорийн, загледана към къщата с благоговение. Остана известно време неподвижна, наслаждавайки се, че най-накрая пътуването ѝ завърши и тя се намира пред къщата на Бен.

Травърс изхлузи изтръпналото си тяло от каруцата и отиде към задната ѝ част. Вдигна чантите на Лорийн и ги постави в края на тротоара, водещ към стъпалата на входа на къщата. После пак се върна към каруцата и не съвсем ласкаво смушка с юмрук Джаред Локет:

— Хайде, Джаред, събуди се. Вече си у дома.

Лорийн едва чу недоволното изръмжаване, долетяло изпод черната шапка. Бе потънала в съзерцание на къщата, прекъснато от Ед Травърс, заобиколил каруцата откъм нейната страна, за да ѝ предложи помощта си, която тя прие. Оправи шапката си, доколкото можа без помощта на огледало, поизтърси малко праха от полата си и тъкмо се канеше да изпъне жакета си, когато видя, че човекът отзад най-сетне се смъква от каруцата.

Лорийн се спря да огледа размъкнатата фигура. Той се бе облегал на каруцата и държеше главата си така, сякаш полагаше сетни усилия, за да я задържи на раменете си. Треперещи пръсти пробягаха по избеляла от слънцето кестенява коса, която моментално пак падна във вълнист безпорядък около главата. Мъжът се наведе надолу и подпря горната част на тялото си с ръце, поставени на коленете, и няколко пъти пое дълбоко дъх на пресекулки. Лорийн се уплаши, че всеки момент може да го види как се гърчи в спазмите на повръщането, но той бавно се изправи в цял ръст. Чак тогава с несигурни движения се обърна и видя младата жена, вперила в него очарован поглед.

Удължените сенки на напредналия следобед попречиха на Лорийн да разгледа добре лицето му. Стори ѝ се, че очите му май са тъмни, но непрекъснатото им мигане, за да я докарат на фокус, направи определянето на точния цвят невъзможно.

Усмивка повдигна единия ъгъл на чувствените му устни, после поизправи малко рамене и направи няколко несигурни стъпки напред. Спря се на една ръка разстояние от нея. Този мъж я хипнотизираше с варварското си поведение и тя не намираше сили, за да се отдръпне от него.

Джаред постави ръка над лявата страна на гърдите си, оголена от незакопчаната и небрежно увиснала риза, и каза, провлачвайки думите:

— Ваш слуга, мис Хо... Хол... Холбрук.

Той отново се пречупи от кръста надолу, този път в желанието си да направи церемониален поклон. Изпълнението на този жест в състоянието, в което се намираше, обаче не можа да му се удаде. За най-голям ужас на Лорийн, тежестта му го повлече напред и той продължи да се накланя, докато накрая я сграбчи през талията със силните си ръце, опирайки лице в пазвата ѝ. Това спря устрема му. Тя

ахна от възмущение, а той, с блажен израз на лицето, сякаш бе попаднал в рая, продължи да се подпира на нея. Сгушил удобно глава между гърдите ѝ, той въздъхна доволно и се успокои, без изобщо да си дава сметка каква картинка представлява отстрани. Ръцете му инстинктивно се плъзнаха нагоре към гърба ѝ и я притиснаха още по-близо към него.

Топлият му дъх проникваше до кожата ѝ през тънката материя на ризата ѝ. За миг на Лорийн ѝ се стори, че ще припадне, когато носът му нежно се потърка във вътрешната извивка на гърдите ѝ. И което бе още по-изумително — тя изпита мимолетно, но почти непреодолимо желание да обхване главата му с две ръце и да я притисне още по-силно в дълбините на пазвата си.

Внезапно Травърс, чак сега видял ситуацията, бързо заобиколи каруцата, хвана Джаред за раменете и грубо го дръпна от нея.

— Локет! Бога ми, човече, ти си животно!

Животното обаче не обърна внимание на обидата и остана облегнат на каруцата, усмихвайки се глупаво.

Вратата на къщата се отвори и на верандата излезе жена, а откъм вътрешността на двора се появи тичешком един мексиканец, готов да предложи помощта си.

На Лорийн ѝ се зави свят. Събитията се развиваха много бързо и умът ѝ не успяваше да ги асимилира. Ужасно ѝ се искаше да види Бен, който само с присъствието си би придал на тази абсурдна ситуация малко по-нормален вид. Бързо оправи жакета си и се обърна към жената, застанала в края на верандата и вперила поглед надолу към нея. Усмихна ѝ се плахо, мина през желязната порта и се спря пред първото стъпало на стълбището към верандата. После вдигна поглед към жената. Интуицията ѝ подсказа, че не бива повече да продължава. Фигурата в горния край на стълбата приличаше на страж, застанал на пост пред храм, чиято святост никой не бива да осквернява.

— Мисис Локет, доведох...

— Да, благодаря ви, мистър Травърс — прекъсна го остро Оливия Локет. — Можете ли да намерите къде да се настаните за през нощта? Разбира се, вашето време и грижи ще бъдат компенсирани.

Отпращаха го и Ед Травърс го разбра. Само кимна утвърдително, но остана до Лорийн.

— Вие сте мис Холбрук — каза Оливия.

Това бе изявление, а не въпрос, затова Лорийн отговори също така кратко:

— Да, Лорийн Холбрук.

Жената изглеждаше малко по-висока от Лорийн. Косата ѝ бе тъмна, но в нея се виждаха и сребърни нишки, които ѝ придаваха особена привлекателност. Бе слаба, но стоеше гордо изправена и дори някак си скована. Тази войнствена поза я правеше да изглежда по-едра, отколкото всъщност беше. Лицето ѝ, с маслинен оттенък, нямаше бръчки. В слабата светлина цветът на очите ѝ не можеше да се види, но с известно смущение Лорийн долови, че те се взират в нея с пронизателността на ястреб.

Беше облечена в зелена рокля от някаква твърда материя и би било напълно несъвместимо с характера ѝ, ако по нея имаше дори и една-единствена бръчица, конец или какъвто и да е недостатък, хвърлящ сянка върху нейната безупречност. Поради малко раздърпания си вид, Лорийн се почувства в неизгодна позиция. Лицето на жената не изразяваше нито одобрение, нито неодобрение от появата на гостенката.

— Аз съм Оливия Локет. Надявам се, че пътуването ви е минало без произшествия. — Без да дочака отговор, тя продължи със същия отривист глас: — Струва ми се, че сте дошли напразно. Нямам представа какво е имал предвид мъжът ми, когато ви е поканил.

Лорийн бе смаяна от грубите думи на Оливия Локет. Къде беше Бен? Очевидно мисис Локет я е очаквала. Защо е тогава този враждебен тон? Тя заекна:

— Аз... аз... сигурна съм, че ако седнем и поговорим за това, Бен ще ви обясни...

— Джаред добре ли е, Пепе? — прекъсна я Оливия, без да обръща внимание на обяснението.

— Si, сенъора Локет — отвърна бързо човекът, който се бе спуснал да помогне на Джаред, все още подкрепящ младия мъж, отпуснал се върху него.

— Снощи е пил до късно, предполагам — каза Оливия.

На Лорийн ѝ се стори, че крайчецът на устните ѝ потрепва в далечен намек на усмивка, но той веднага изчезна и тя си каза, че това е било плод на въображението ѝ. Коя майка би се радвала да види сина си в такова състояние?

Продължавайки да не обръща внимание на Лорийн, Оливия отново се обърна към Пепе:

— Отведи Джаред в обора и го накарай да изтрезнее. — Тонът ѝ бе язвителен. — Мис Холбрук, ще изпратя някого да вземе чантите ви.

Лорийн прие това за покана, която бе крайно време да получи. Да, но къде беше Бен — в Кийпойнт? Защо я бе изоставил по такъв начин?

Прихвана полите си и се заизкачва по стълбите, докато се изравни с Оливия. Жената ѝ отправи студен поглед и в стомаха на Лорийн се загнезди лошо предчувствие. Все пак събра смелост и каза:

— Ако повикате мистър Локет, сигурна съм, че...

— Това е невъзможно, мис Холбрук. Съпругът ми почина рано тази сутрин.

ТРЕТА ГЛАВА

Лорийн онемя. Тази Оливия Локет да не е луда? Аристократичното лице, извърнало към нея неумолимия си поглед, не издаваше никакви чувства.

— Това е невъзможно — прошепна Лорийн без глас и думите й едва се чува.

— Страхувам се, че е истина, мис Холбрук. От известно време насам той не се чувстваше добре. Сам ми го каза, като се върна от Ню Йорк, където бе ходил да се консултира със специалист по сърдечни болести. — Тя млъкна за момент и погледна към сина си, който, все още подкрепян от Пепе, тъкмо завиваше зад ъгъла на къщата. — Снощи Джаред и Бен се скараха. След като Джаред замина, Бен получи пристъп. Почина тази сутрин — повтори жената.

Очите на Лорийн се напълниха със сълзи.

— Съжалявам — каза тя. Какво щеше да прави сега? — Нямах никаква представа, че е болен. Моля ви да ми повярвате, мисис Локет.

Оливия погледна Лорийн в лицето и каза със същия отсечен глас, с който се бе обърнала към Пепе:

— Ще обсъдим това някой друг път. Идните няколко дни се настанете в стаята си и посвикнете малко с обстановката. Към вас ще е прикрепена Елена. Принудена съм да ви помоля да си стоите в стаята колкото е възможно повече. Присъствието ви тук в тези трудни времена е доста неудобно. Разбирате ли?

Лорийн само кимна.

Обръщайки се назад, тя насочи поглед към Ед Травърс, който продължаваше да стои в подножието на стълбата с притисната към гърдите шапка. Широко отворените очи и отпуснатата от изумление уста издаваха смайването му от новината за смъртта на Бен Локет.

— Благодаря ви за помощта, мистър Травърс. Бяхте много любезен — каза му Лорийн.

Началникът на гарата отвърна скромно:

— Винаги на вашите услуги, мис Холбрук. Ако мога да направя нещо за вас, само ми кажете. — И вдигна изразително ръце.

— Благодаря — смотоледи Лорийн.

— Мисис Локет, с ваше разрешение, ще съобщя на властите за кончината на Бе... на мистър Локет.

— Погребението ще бъде вдругиден точно в два часа. Вашата помощ е винаги добре дошла, мистър Травърс. Както и вашата дискретност.

Последните й думи прозвучаха почти като заплаха. Ед Травърс кимна и нахлупил шапката на главата си, се върна при каруцата.

Лорийн последва Оливия в къщата.

Впечатлението, добито от кратките погледи, с които едва сварваше да огледа дома на Бен, бе добро. По цялата дължина на къщата имаше широко фоайе с наредени от двете страни стаи. Стълбището бе точно срещу входната врата и в горния му край от него тръгваха три коридора.

Лорийн и Оливия се изкачиха по стълбата, завиха надясно и минаха през огромен и добре осветен коридор с врати от двете страни — вероятно това бяха спални. В края на коридора Оливия се спря и отвори една врата. Както цялата дограма в къщата, и тази врата бе боядисана със снежнобяла боя. Лорийн пристъпи след Оливия в стаята, в която щеше да прекара в усамотение следващите няколко дни.

Е, щом така или иначе ще бъда затворничка, поне килията си я бива, помисли си тя. Малката стая бе едно от онези кръгли помещения на втория етаж, които забеляза отвън на идване. Беше много приятно мебелирана. Подът бе от дъбов паркет и по него тук-там бяха пръснати килимчета. Сложна система от дантели и някакъв нежен плат оформяха балдахина над огромното четири колонно легло. Стените бяха покрити с тапети в убито жълт цвят — майсторски и с вкус направена работа. Имаше още гардероб, мивка, библиотека, люлеещ се стол с кръгла масичка до него и още една, по-малка масичка до леглото. Свежи цветя пълнеха няколкото вази в стаята и въпреки че в момента завесите бяха дръпнати, Лорийн разбра, че сутринта слънцето ще залее стаята с празнично сияние и ще я направи още по-уютна. Някой бе пожелал да я настани удобно.

— Прекрасна е, мисис Локет. Благодаря ви.

— Значи нямате нищо против да постоите в нея през следващите няколко дни, докато отmine шумотевицата около погребението.

Лорийн искаше да присъства на погребението. Но нещо в държането на жената ясно ѝ подсказа, че тя яростно ще се съпротивлява на всеки опит на Лорийн да се появи на него.

— Банята е тук — посочи тя една врата. — От другата ѝ страна също има врата, но тя е заключена. Няма защо да се притеснявате, че някой може да ви обезпокои.

Или пък аз да обезпокоя някого, помисли си Лорийн.

— Елена скоро ще ви донесе вечерята. Ако имате нужда от нещо, обръщайте се към нея. Тя е изцяло прикрепена към вас.

Виждайки, че се готви да излезе от стаята, Лорийн я спря.

— Мисис Локет, много съжалявам за съпруга ви. Той беше...

— Да — прекъсна я Оливия. — Лека нощ, мис Холбрук.

Лорийн седна в люлеещия се стол и се опита да обмисли събитията, случили се от пристигането ѝ насам.

Бен Локет мъртъв! Не беше възможно. Цели седмици си бе представяла откритото му лице и бе чувала гласа му да я вика да дойде тук. Сега той бе мъртъв и нейното бъдеще, меко казано, бе несигурно.

Чак когато седна, осъзна колко е уморена. Безкрайните дни и нощи в претъпканите вагони, изнурителното пътуване от Остин с този ужасен човек, проснат отзад, докато баща му е лежал вече мъртъв, а след това и посрещането на Оливия... Твърде много ѝ се бе насъбрало. Лорийн отпусна глава на малката възглавничка, прикрепена към облегалката на стола, и потъна в дълбок сън.

Бе събудена от нечий настоятелен глас и силно разтърсване на рамото. Махай се, помисли си тя. Не искам да се събуждам, защото се случи нещо ужасно. Не искам да си спомням.

Досадникът обаче не се отказваше. Лорийн се събуди и се взря в най-черните и най-влажни очи, които някога бе виждала. Огледа и останалата част от лицето. Бе мургаво, гладко, без нито едно петънце и много красиво. Усмивката бе открита и топла, гласът — мек и успокоителен.

— Бедната сеньорита. Толкова уморена, че заспива на стола. С шапка на главата? Без вечеря? Без баня? Елена ще ви помага, si.

— Елена? Аз съм Лорийн. Здравей!

Лорийн се улови за приятелското държане на момичето като удавник за сламка.

— Толкова сте красива, сеньорита. Но мисля, вие бъдете похубава, след като изкъпвате. Аз приготвя водата. А вие се съблича, si?

Елена се отдръпна назад и Лорийн видя издутия ѝ корем, свидетелстващ за напреднала бременност. Дали Оливия не крие Елена, като „прикрепя“ камериерката към нея? Състоянието ѝ без съмнение поставя в неловко положение семейството ѝ, както и евентуалните им гости.

Елена в никакъв случай не бе на повече от шестнайсет-седемнайсет години и, изглежда, въобще не се смущаваше от състоянието си, и то толкова близо до края му. Гърдите ѝ бяха големи почти колкото корема и висяха свободно и невъзпирани от нищо, опъваха бродираната бяла блуза.

Тя се заклати към банята и продължи весело да бърбори на някаква забавна смесица от английски и испански. Темите, които обсъждаше, се сменяха със същата бързина, с която работеше и неуморният ѝ език. Когато се върна в спалнята и видя, че Лорийн все още не е помръднала от мястото си, тя ѝ се скара:

— Сеньорита, вода изстива, а също и вечеря. Елате, Елена помогне.

Елена я обърна към себе си и Лорийн с ужас усети как сръчните пръсти на момичето разкопчават дрехите ѝ. Искаше да се противопостави, но бе твърде уморена, за да накара думите да излязат от устата ѝ. Бързо и с уверени движения Елена смъкна горните ѝ дрехи.

Когато не остана нищо друго, освен дългите ѝ гащички, корсета и комбинезона, Елена поклати глава и цъкна с език.

— Корсет! А вие толкова стройна. Ами така не може диша.

Развърза връзките и скоро виновната дрешка се озова в купчината при другите мръсни дрехи в краката на Лорийн. Когато обаче камериерката посегна да съблече и останалото бельо, Лорийн я хвана за ръцете. После бързо се скри в банята, подредена също така с вкус, както и спалнята. С благодарност погледна ваната, пълна с ароматизирана вода, влезе в нея и отпусна умореното си и изтерзано тяло в димящата вода. Тъкмо бе привършила с къпането и се бе отпуснала, наслаждавайки се на първата от толкова дни насам почивка,

когато Елена блъсна вратата и безцеремонно влезе вътре. Лорийн ахна изненадана, тъй като, откакто поотрасна, никой не бе я виждал гола.

— Сеньорита готова за мен да мие нейна коса, si?

— Не! — енергично изрази протеста си Лорийн, отчаяно мъчейки се да прикрие голотата си, но като видя обидения израз върху лицето на Елена, бързо добави: — И сама мога.

— Но защо сама? Аз съм тук — каза Елена, щастлива в железната си логика. — Сеньор Локет казва: „Грижи за млада дама“ — и аз прави точно така.

При споменаването на Бен тя бързо направи кръстния знак над огромните си гърди.

Елена вече бе започнала да сваля фибите и фуркетите от косата на Лорийн, която се разсипа в тежък водопад по раменете ѝ. Кана след кана започнаха да се изливат върху главата на Лорийн и през цялото време мексиканката не спираше да бърбори, внимателно търкайки с изкусни пръсти гъстите ѝ коси. Масажът почти я хипнотизира и скоро Лорийн изцяло се остави на умелите ръце на Елена.

— Сеньор Локет така много очаква вас. Казва на всички за хубава и прекрасна дама, дето идва да живее тука. Заповядва стая да бъде готова. После сам проверява да вижда дали всичко окей. — Преди да успее да се възпротиви, Елена я измъкна от ваната.

Усилията на Лорийн да се прикрие бяха напразни, но Елена сякаш не забелязваше смущението ѝ. Червенината, заляла тялото на Лорийн, само отчасти се дължеше на горещата баня.

Нужно ѝ бе да промени темата на разговора. В момента не можеше да мисли за Бен или за себе си. Ще се отдаде на тъгата си, когато остане сама. Ето защо попита дружелюбно:

— Кога ще дойде бебето?

— Quien sabe^[1]? — вдигна Елена рамене. — Когато готов да идва, идва. — Тя се усмихна.

— А какво работи мъжът ти?

— О, той голям vaquero в ранчо Локет. Името му е Карлос. Той много хубав човек.

Тя врътна изразително очи към Лорийн, която моментално се изчерви. Не ѝ се искаше да чува оценките на Елена за достойнствата на мъжа ѝ.

— Не работиш ли до много късно? Можеш да си тръгнеш, когато поискаш.

Смехът на Елена отново се сипна из стаята.

— Сеньорита, аз живея тук. Карлос стои на ранчо, аз стои тука. Когато може, събираме двамата в къща на негова майка в Пуебло.

Лорийн бе изненадана.

— Но за вас сигурно е по-добре да имате свой собствен дом и да живеете заедно!

— Si, ама трябва и яде. Без пари не може прави нищо — изкиска се тя.

— Разбирам — каза Лорийн, въпреки че изобщо не разбираше. До този момент все още не бе разбрала нищо за тази чужда земя и за хората ѝ.

Върнаха се в спалнята. Елена извади една нощница от багажа на Лорийн и я промуши през главата ѝ. Застанала в средата на стаята, Лорийн се почувства като изоставена и само безпомощно гледеше как Елена нарежда чинии върху голям поднос. Явно го бе донесла със себе си и го бе оставила на масата, а после е събудила Лорийн. Стаята се изпълни с апетитна миризма, когато момичето вдигна капациите от блюдата, и устата на Лорийн се напълни със слюнка. Не беше яла от... кога?

Елена постави подноса в скута на Лорийн. В него имаше красиво изпечен стек, картофи, салатата и два вида хляб. Единият бе бял, замесен с мая хляб, а другият представляваше плоска и кръгла питка, напълно непозната за Лорийн. Имаше също така купа боб, щедро полят с доматиен сос.

— Какво е това? — попита тя, сочейки питката.

— Tortilla. Хляб, направен от царевица — обясни Елена.

Лорийн отхапа малко, но питката нямаше никакъв вкус. Тогава Елена я намаза с масло, посоли я малко и я сви като пура. Беше много вкусна.

— Tortilla — повтори думата Лорийн и Елена кимна, пляскайки с ръце.

После Лорийн посочи купата с боба.

— Frijoles — каза Елена. — Със сос picante.

Лорийн, забравила стеснителността си, лапна голяма хапка и моментално разбра, че е направила груба грешка. Устата ѝ пламна!

Бързо преглътна това, което не бе успяла да изплюе, ужасена, че си е позволила да направи нещо толкова срамно за дама. Елена се смееше толкова весело, че коремът и гърдите ѝ подскачаха.

— Вода — изхриптя Лорийн.

Изгълта чашата вода, която ѝ поднесе Елена, и поиска още. Най-накрая огънят бе потушен, но от този момент нататък Лорийн предпазливо опитваше всички ястия, преди да се заеме сериозно с тях. Останалото ядене бе превъзходно на вкус и тя си изяде всичко, с изключение на frijoles.

Въпреки протестите на Лорийн, Елена сплете косата ѝ в свободна и дълга плитка. После отиде и отметна завивките на леглото.

— Лягайте сега, сеньорита, и почивайте. Тежък ден бил, si?

— Да.

Тя се мушна в леглото, а Елена тихо събра чиниите върху подноса, после обиколи стаята и спря газта на всички лампи.

— Buenos noches, сеньорита — прошепна тя, преди да излезе от стаята.

— Лека нощ, Елена.

Лорийн се стуши в чаршафите. Къщата бе тиха, въпреки че от време на време до нея достигаха приглушени гласове.

— Бен Локет, как можа да ми направиш такова нещо? — попита тя възглавницата и веднага се засрами от мислите си.

След ужасните сцени, които бе принудена да изтърпи, преди да напусне Северна Каролина, силата на Бен, неговата топлина и загриженост щяха да бъдат за нея спасение. Беше се надявала да започне нов живот с неговото семейство. Сега всички тези надежди бяха пометени. Бен бе мъртъв. Прекрасната къща сякаш заплашваше да я погълне. Ами онази студена и величествена жена, която я управлява с твърда ръка?

Чак сега Лорийн си даде сметка, че вдовицата на Бен не е показала никакъв признак на емоции. Но може Оливия да е от онези хора, които не обичат да показват скръбта си пред другите. Може. Мисълта за това ѝ бе неприятна.

Какво ще каже Джаред Локет, когато научи за смъртта на баща си? Защо мъж като него, който има пари и е богат, се напива безпаметно и става посмешище пред хората? Ед Травърс ясно бе дал да се разбере, че никак не е учуден да види Джаред в такова състояние.

Е, това не ме засяга, помисли си Лорийн и решително затвори очи. С него поне няма да имам никаква работа.

Беше много висок, нали? Искаше ѝ се да забрави за трепета, разтърсил тялото ѝ, когато ръцете му обгърнаха талията ѝ, а после се плъзнаха и по гърба. Притиснатата му в гърдите ѝ глава изобщо не извикваше у нея неприятни спомени. Косата му бе светлокестенява. Дали и по нея святкат слънчеви отблясъци, така както бе видяла това по гърдите му?

След десетчасов сън Лорийн се събуди, приятно отпусната. Стаята бе окъпана в слънчева светлина, промъкваща се през ефирните жълти завеси на източния прозорец.

Отхвърли завивките и зашляпа боса към банята. Самотата, която изпита, след като научи за смъртта на Бен, както и несигурността на собственото ѝ бъдеще, все още тежаха на съзнанието ѝ. Не би могла да остане тук. Но също така не можеше да се върне и в Северна Каролина.

Елена влезе тъкмо когато Лорийн привършваше вече с обличането.

— Buenos días, сеньорита — поздрави я тя бодро.

— Добро утро, Елена — отвърна Лорийн, продължавайки да реше гъстата си черна коса.

— Добре ли спи? — попита Елена и започна да оправя леглото, да подрежда и без това безукорно подредената стая, да полива цветята и да нарежда закуската на същия поднос, на който снощи бе вечерята.

— Да, много добре.

Лорийн преглътна смутено, спомняйки си някои от сънищата. Бяха пълни с високи мъже. Единият имаше бяла коса и усмихнатото лице на Бен. Лицето на другия бе скрито от голяма черна шапка, но пък тялото му ѝ бе познато — бе оставило неизличим отпечатък в паметта ѝ.

След като изяде снощи обилната си вечеря, Лорийн не мислеше, че сега отново може да е гладна. Но резените пресен пъпеш изглеждаха толкова вкусни и сочни. Изпи горещото кафе, въпреки че вместо него би предпочела чай. Плахо попита Елена дали отсега нататък би могла да ѝ сервира само чай.

— О, si, si. Моя майка, тя готвачка — каза тя и се засмя на стреснатия ѝ израз. — Тя работи при Локет още преди аз да роди. Вие казва на нея Роза.

— Съжалявам, че трябва да мъкнеш този тежък поднос по стълбите, но мисис Локет ясно ми даде да разбере, че докато приемат посетители във връзка с погребението, аз трябва да си стоя в стаята колкото е възможно повече. — Погледът ѝ се плъзна към отворения прозорец и тя наново усети как я обхваща тъга. — Погребението все още за утре ли е определено?

— Si — отвърна Елена тихо. — Много хора идват отдалеч.

— Е, мисля, че трябва някак да си убия времето.

Успя все пак да уплътни дългите часове с четене и бродирание на покривка за маса, която бе донесла със себе си от Клейтън. Елена отказа да ѝ прави компания — момичето обясни, че трябвало да помага на майка си в кухнята.

Денят се точеше бавно. За Лорийн, несвикнала с бездействие и умееща да си намира работа дори когато такава на пръв поглед няма, той се стори безкраен.

Късно следобед тя рязко вдигна глава от четивото и се послуша в тежките стъпки в коридора. Който и да беше, той влезе в стаята, преди да стигне края на коридора, където се намираще нейната стая. Тя свали очилата и разтри уморено очи, заслушана в звуците на отваряне и затваряне на чекмеджета, скърцането на вратите на гардероба, изтрополяването на тежки обувки или ботуши на пода. Крака, обути в чорапи, бавно се влачеха напред-назад.

Лорийн чу звън на стъкло в стъкло, плисък на вода, тихо промърморени думи, скърцане на местена по пода мебел, шумолене на плат.

След няколко минути тайнствената личност привърши с тоалета си и излезе от стаята. Вратата се затвори тихо и стъпките заглъхнаха надолу по коридора. В стаята отгатък банята живееше някой. Откакто Лорийн се бе настанила в тази стая, от другата страна не бяха давани признаци на живот.

Същата вечер, докато Лорийн бродираше, Елена събра чиниите от вечерята в подноса и каза лека нощ.

— Елена — попита я Лорийн, — кой живее в стаята отгатък банята?

— А! Това стая на сеньор Джаред. — Очите на момичето изразително се разшириха. — Карлос плаши мен да не идва близо до негова стая. — Тя се изкиска и вдигна подноса на огромния си корем. — Казва сеньор Джаред може прави щастлива всяка жена. — Тя намигна и затвори вратата.

Сивите очи на Лорийн сезираха неவிждащо в яркочервената капчица кръв на убодения ѝ пръст.

[1] Кой знае (исп.) — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В деня на погребението на Бен Локет дори слънцето не пожела да се покаже, като че ли и то оплакваше човека, прекарал толкова много часове под палещите му лъчи, боготворял своя край заедно с всичките му недостатъци.

Два дни Лорийн бе прекарала на прозореца, гледайки колко много и най-различни хора идваха да отдадат последна почит на Бен. Сред тях имаше богати посетители — благосъстоянието им си личеше по хубавите дрехи и по хубавите екипажи, с които пристигаха. Други пък приличаха на фермери, облечени с чисти, но поизносени дрехи. Жените им се влачеха след тях, изпаднали в захлас пред хубавата къща. Vaqueros, обути в прашни кожени гащи, яхнали уморени коне, непрекъснато влизаха и излизаха в нея. Опечалените пристигаха поединично, по двойки или на групи, но потокът не секваше. Лорийн се мъчеше да си представи как тази жена, която я посрещна толкова враждебно, посреща най-скромните си посетители.

Катафалката приближи по алеята, проблясвайки с черния си лак. С навързаните по нея пискюли, надиплени драперии, с перата по конете и коняр, облечен в преправян костюм и шапка с висок връх, тя изглеждаше като особен вид цирково возило. Бен едва ли би избрал такова натруфено и фриволно превозно средство за последния си път, помисли си Лорийн и отново я обхвана мъка по добрия и мъжествен човек.

От прозореца Лорийн видя как Оливия закрачи по главната алея, придружена от някакъв мъж, не по-висок от самата нея. От мястото, откъдето Лорийн гледаше, плешивата му глава като че ли бе на едно ниво с воалираната черна шапка на Оливия. Черният костюм плътно обхващаше пълното му тяло. От време на време той плахо докосваше лакътя на Оливия в знак на съчувствие. Не можеше да се разбере дали колебанието му се дължи на желание да покаже съпричастност към мъката на вдовицата, или просто го е страх да не му се скара. Държането му към нея бе почти сервилно.

Лорийн рязко пое дъх, като видя фигурата зад първите двама. Височината и ширината на раменете издаваха самоличността ѝ, въпреки че пак не можа да види лицето под широкополата черна шапка. По черния му костюм нямаше финтифлюшки. Изглеждаше вгълбен в себе си и без да забелязва съчувствените погледи на приятелите си, последва майка си и другия мъж, бавно приближаващи се към покрития ковчег, чакащ зад катафалката.

Ковчегът бе церемониално качен на катафалката. Лорийн си помисли, че Бен само би изсумтял презрително към цялата тази помпозност и показност. Бе сигурна, че той в момента ги наблюдава отнякъде и очите му развеселено блестят. Катафалката, следвана от цялата процесия, бавно започна да се отдалечава от къщата и Лорийн се помоли горещо за душата на Бен.

Докато семейният екипаж се изнизваше под прозореца, тя забеляза силна, жилеста и загоряла ръка, небрежно облежната на вратата.

Повикването дойде толкова неочаквано, че свари Лорийн съвсем неподготвена. Елена бе влетяла в стаята с развяна шарена пола около голите си нозе и с тресящи се като огромни дини гърди, носейки важната вест:

— Сеньората иска да види вас веднага, сеньорита. Бързо, казва тя. Бързо! Тя е със сеньор Уелс в кабинет на сеньор Локет.

Като вихър се спусна да помага на Лорийн да закопчае ризата ѝ, която тя току-що бе съблякла, готвейки се за следобедната дрямка. Косата бързо бе събрана в обичайния кок. Елена коленичи на пода и закопча обувките ѝ. Лорийн никога не би помислила, че Елена би могла да се свие в тази поза, но сега нямаше време да се чуди на това. Дишаше бързо, сърцето ѝ лудо блъскаше в гърдите, а дланите ѝ се потяха. Никога през целия си живот не се бе чувствала толкова нервна.

Преди и двете да изхвърчат от стаята, Лорийн грабна дантелената си кърпичка и я стисна в ръка. Дали защото искаше да има нещо, с което да бърше ръцете си, или просто да стиска нещо — Лорийн не знаеше. Елена също изглеждаше развълнувана, повела Лорийн по коридора към широкото стълбище. Те бързо се спуснаха по него и се запътиха към огромна плъзгаща се врата. Елена се обърна

към Лорийн, кимна ѝ окуражително и плъзна вратата встрани. Лорийн пое дълбоко дъх.

Пристъпи в стаята и отново остана поразена от семплата подредба на къщата. Едната стена на стаята бе покрита с библиотечни лавици от пода до тавана. Още библиотечни лавици обграждаха огромната камина. Мраморната полица над нея бе изкусно гравирана в сложна плетеница от фигури. Широк и огромен прозорец оформяше четвъртата стена.

По-голямата част от буковия паркет бе покрита с дебел килим. Кожени кресла и малки масички, стратегически разпределени по стаята, приканваха към разговори насаме. Имаше дълъг шкаф, пълен с гарафи и чаши от шлифован кристал. Завесите на прозореца бяха дръпнати докрай и лъчите на следобедното слънце свободно проникваха в стаята, хвърляйки игриви отблясъци по стъклените повърхности.

Пред прозореца имаше масивно бюро, затрупано от книжа с всякаква форма, размер и цвят. Зад бюрото, на черния кожен стол с висока облегалка, седеше Оливия. Ниският набит мъж, когото Лорийн бе видяла на погребението до нея, бе седнал на стола пред бюрото. Той се изправи и тръгна към нея.

— Мис Холбрук, за мен е голямо удоволствие. Съжалявам, че обстоятелствата не ми позволиха да се запозная с вас по-рано. Надявам се, че сте настанена удобно. — Той, изглежда, не очакваше отговор, защото продължи: — Аз съм Карсън Уелс, стар приятел на Бен и Оливия, а също и техен адвокат. Здравейте.

— Здравейте, мистър Уелс. — Любезното му държане поотпусна нервите на Лорийн и тя продължи с укрепнал глас: — Чувствам се много добре, но съжалявам, че пристигнах в толкова неподходящ момент.

— Вината не е ваша.

Той разговаряше с нея меко и Лорийн бе доволна от присъствието му в стаята. Почти цялата му глава бе плешива, с изключение на оскъдна растителност с неопределен цвят, украсяваща задната част на черепа. Като че ли да компенсират липсата на коса по главата, по бузите му се спускаха рунтави старомодни бакенбарди и стигаха на сантиметри от месестия му нос. Очите му я гледаха

любезно, усмихвайки се, и той сякаш разбра неловката ситуация, в която бе изпаднала.

До този момент Оливия не бе издала никакъв звук. Сега проговори с равен тон:

— Мистър Уелс и аз искаме да говорим с вас, мис Холбрук. Бихте ли седнали? Желаете ли чаша шери?

Лорийн прие поканата да седне на стола, придържан учтиво от мистър Уелс, и отклони тази за шерито. Мястото, което Оливия бе заела пред ярката светлина от прозореца, очертаваше ясно фигурата ѝ, но чертите на лицето ѝ оставаха скрити и неразгадаеми. Лорийн се запита дали Бен си е давал сметка колко благоприятно е разположението на бюрото за този, който седи зад него. Тя трябваше да присвива очи, за да може да види Оливия.

— Да пристъпим направо към целта на този разговор, мис Холбрук. Не знам по какви причини ви е извикал мъжът ми тук. За някои от тях се досетих, въпреки че като ви видях, разбрах, че съм сбъркала. — Тя не обясни и Лорийн не можа да схване за какво става въпрос. После продължи: — Всеки случай той бе решил да останете тук поне два месеца. В нощта, когато получи пристъпа, при все че бе много зле, той ме помоли да ви разреша да останете поне толкова. Очевидно присъствието ви тук е било много важно за него.

Лорийн нервно навлажни устни с език. Не бе сигурна дали ще успее да проговори.

— Вашият съпруг ми каза, че мога да ви бъда полезна при воденето на кореспонденцията ви, да забавлявам гостите и други подобни. Представях си, че ще съм ви нещо като секретарка.

Сърцето ѝ биеше толкова силно, че едва чуваше собствените си думи.

Изразът на Оливия бе най-близкото подобие на усмивка, което, както Лорийн по-късно разбра, жената си позволяваше. Карсън Уелс се пресегна и я потупа по ръката, като каза:

— Мис Холбрук, Бен обичаше да изненадва хората и да се шегува с тях. Оливия е сериозна бизнес дама и в банката има на разположение цяла армия от чиновници. Бен може и да ви е казал, че съпругата му се нуждае от секретарка, но мотивите му са били съвършено различни, уверявам ви.

Банка ли? Не бе чувала нищо за никаква банка. Опита да се хване, за каквото и да било и го осъзна, но все пак каза, заеквайки:

— Аз... аз свиря доста добре на пиано. Може би е мислел да изнасям малки концерти на гостите ви или нещо такова.

Оливия вдигна вежда насмешливо.

— Сигурна съм, че това би било чудесно, но ние дори нямаме пиано.

Лорийн бе зашеметена и не знаеше какво да каже. Първо погледна единия, после другия. Унижена повече, отколкото би могла да понесе, тя наведе глава и започна да мачка овлажнялата си кърпичка с побелели и треперещи пръсти.

— Съжалявам. Не знаех нищо за това. Сигурно си мислите. Бях толкова сигурна... Той не ми каза... — Сълзите, замъглили погледа ѝ, най-сетне напълниха очите ѝ и се търкулнаха по бузите.

— Е, е, не бива да плачете — каза бързо Карсън. — Опасявам се, че старият Бен е искал да изиграе някой номер на някого за ваша сметка, но не можа да дочака да види резултата. Можете да останете известно време. Оливия и аз ще се опитаме да направим престоя ви приятен. Хайде, не плачете. — Карсън изглеждаше истински разстроен и така енергично потупваше ръката ѝ, че започна да я боли.

— Бихте ли вечеряли с нас в седем и половина, мис Холбрук? — прозвуча раздражението от проявата на толкова емоции глас на Оливия.

Лорийн схвана намека, че срещата е приключила и се изправи с думите:

— Да, благодаря ви, мисис Локет.

Събрала всичките си остатъци от гордост, Лорийн кимна на всеки от тях поотделно и се насочи с плавна походка към тежката врата. Оливия я повика остро по име:

— Мис Холбрук?

— Да? — каза Лорийн с треперещ глас и се обърна към тях.

— Има едно нещо, което трябва да знам.

— Оливия, моля те... — помъчи да се намеси Карсън, но тя не му обърна внимание.

— Бяхте ли любовница на мъжа ми?

Любовница! Думата я удари като плесница, екна в главата ѝ като вик и се заблъска из стените на стаята. Ако Оливия я бе замерила с

камък, нямаше да я обиди повече. Бузите ѝ пламнаха, а тялото сякаш се превърна в буца лед.

— Не! — задъхано изрече тя. — Как мо... Не, не! — Въпросът я бе напълно зашеметил и сега не можеше да намери подходящи думи, за да отрече.

— И аз така си помислих — бе единственият отговор на Оливия. — Е, ще се видим на вечеря.

Едва намерила обратния път към стаята, Лорийн с последни усилия успя да запази самообладание. Озовала се най-последно в нея, тя се хвърли на леглото и се разплака. Чувстваше се като убита от собствената си наивност и от догадките на Оливия. Съвсем наскоро ѝ бяха хвърлили в лицето подобни обвинения и също така несправедливи. Защо я подозираха?

Тя тъгуваше по мъжа, на когото бе вярвала и който я бе измамил. В съзнанието ѝ нахлуха мрачни мисли за бъдещето.

Два месеца! Какво е очаквал Бен да се случи през това време? И когато последният от тези шейсет дни си отиде във вечността, какво щеше да прави тя?

За вечеря се облече внимателно, избирайки един от двата хубави костюма в гардероба си. Бе ушит от мек муселин в люляков цвят. Дискретни плисета и миниатюрни перлени копченца украсяваха жакета и високата му дантелена яка стигаше почти до брадичката ѝ. Полата падаше на плавни гънки до носовете на белите кожени обувчици.

Елена ѝ помагаше в тоалета. Помощта на мексиканката в банята и при обличане вече ѝ изглеждаше съвсем естествена. Лорийн винаги бе била повече или по-малко самотна, но последните няколко дни ѝ се бяха сторили най-самотните в живота ѝ, затова с благодарност приемаше помощта на новата си компаньонка.

Трапезарията бе подредена със същия ненабиващ се в очите елегантен вкус, характерен за цялата къща. Ако Карсън и Оливия бяха забелязали зачервените ѝ очи, то те не споменаха дума за това, докато сядаха на масата.

Вечерята бе сервирана от една дебела мексиканка, която според Лорийн бе Роза, майката на Елена. Всеки път, поднасяйки поредното

блюдо, тя поглеждаше към Лорийн и ѝ се усмихваше с открито дружелюбие. Лорийн отвръщаше с благодарна усмивка.

Храната бе обилна и тя си изяде всичко, отново, с изключение на боба със сос picante, чието присъствие, изглежда, бе задължително при всяко ядене, с изключение на закуската.

Разговорът не излизаше извън рамките на обикновените злободневни теми и тъй като Лорийн бе присъствала на подобни вечери в дома на Пратърови, се чувстваше като в свои води. Учудваше я отсъствието на Джаред и едва се удържа да не подскочи, когато Карсън спомена за него. Изглежда това, че него го няма тук, ги притесняваше. Оливия мимоходом спомена, че Джаред щял да остане няколко дни в Кийпойнт.

Оливия с облекчение се убеди, че ако не друго, Лорийн Холбрук показва поне добри маниери. Ако някой дойдеше да ги посети, нямаше да става нужда да обяснява на някое недодялано и тъпо курве, за каквото я сметна още когато Бен за първи път спомена за нея, как да се държи. Очевидно бе добре образована, държането ѝ бе на ниво, нищо че днес следобед не можа да не се поддаде на този слаб и типично женски навик — сълзите. Колко разнежващо, колко сърцераздирателно, помисли си Оливия със сарказъм. Карсън естествено веднага омекна, всички мъже омекваха. Не могат, видите ли, да гледат как една уязвима жена страда!

Днес следобед Карсън Уелс наистина изпита състрадание към Лорийн. Оливия би могла да ѝ спести въпроса за отношенията на момичето с Бен. Той не бе я искал за любовница, Карсън бе сигурен в това. Бен харесваше похотливи, непокорни и огнени жени. А тази крехка, с очи като на кошута жена можеше да разтопи сърцето на всеки мъж с деликатната си хубост, но в никой случай не би предизвикала апетита на Бен Локет.

Колкото до Карсън, за него винаги бе имало само една жена. Само една! Но нито един мъж нямаше никога да я притежава.

Нито един! И все пак Карсън обичаше Оливия Локет. След всичкото това време, след всичката тази болка, която му бе причинила, след непоносимото бреме на вината, която трябваше да носи непрестанно в сърцето си, задето предава по този начин най-добрия си приятел, Карсън я обичаше.

Започнаха да разговарят за бизнес и Лорийн ги слушаше разсеяно, без да се опитва да разбере нещо. Вместо това, се чудеше на кой ли стол сяда Джаред, когато се храни в тази трапезария.

Все пак няколко факта привлякоха вниманието ѝ. Семейство Локет притежаваше Коронадо Банк. Опитваха се да получат разрешение за железопътна линия до Коронадо, въпреки че имаше някои пречки за това. Управител на Кийпойнт бе някой си Мендес, но Локет получаваха отчет за приходите и разходите на ранчото до последния цент.

Карсън тъкмо казваше ентузиазирано:

— Трябва да доведем Вандайвър тук, да го нахраним и да го напоим, Оливия. Той е движещата сила зад всичко това. Без него няма да получим никаква линия. Сега, след като Бен... е, точно сега му е времето да влезем във връзка с него.

— Тогава ще се наложи да се откажем от правата върху водата — каза хладно Оливия.

— За това ще мислим, когато му дойде времето. Най-важното нещо за нас сега е да му дадем да разбере, че сме заинтересувани. Ами Джаред, Оливия? Мислиш ли, че той ще има някакви възражения?

— Джаред ще прави онова, което му наредим — отсече тя. — Може и да има нещо против, но много добре знае, че Бен искаше тази линия. Точно на това ще наблегнем.

Те замълчаха за момент и Лорийн крадешком огледа лицата им. И двете имаха дълбоко съсредоточен израз.

Уморен, мръсен и зажаднял за едно питие, Джаред се тътреше по стълбите. Бе изминал целия път от ранчото дотук под знойното дори в първите дни на октомври слънце. Прахът от пътя се набиваше в гърлото. Не бе валяло от погребението насам. Той рязко спря и с усилие на волята изхвърли тази мисъл от главата си.

Като стигна края на стълбището, забеляза, че вратата в дъното на коридора е съвсем леко отворена. Поради някаква причина, която и сам не може да назове, Джаред запристъпва тихо към стаята си. Толкова тихо стъпваше, че дори и шпорите му не звъннаха. Торн би се гордял с мен, помисли си с усмивка.

Спря пред вратата на стаята си, сложи ръка на дръжката, но някакво необяснимо любопитство го накара да продължи още малко по коридора, докато накрая застана пред вратата на стаята за гости.

Защо пък да не я отвори? Нея сигурно я няма. А пък и да е тук, какво от това? Това е негова къща, не е ли така?

Той отвори вратата докрай. Благодарение на добре смазаните панти това стана съвсем безшумно. Лорийн седеше зад малко бюро. Пишеше благодарствени писма в отговор на изпратени съболезнования. Бе настояла за това и Оливия, макар и с известна неохота, ѝ бе възложила тази досадна работа.

Бре, бре! Я виж ти! Бива си го стареца, дума да няма, помисли си Джаред. Всичко, което виждаше, бе гърбът ѝ, но Лорийн се обърна леко встрани, навеждайки се над поредното писмо.

В стаята бе съвсем тихо — чуваше се само скърцането на писеца по хартията и цъкането на малкия часовник на масичката до леглото. В полегатите лъчи на топлото следобедно слънце, промъкнали се в стаята, се въртяха пращинки.

Лорийн изправи леко рамене и въздишайки дълбоко, потопи писалката в мастилницата. Джаред затаи дъх в очакване, че ще бъде разкрит, но тя отново се наведе над листовите и продължи да пише. От мястото си до вратата той виждаше само част от лицето ѝ — гладка кожа с цвят на слонова кост, с почти неуловим розов оттенък в скулата и малки очила, кацнали на прав и деликатен нос.

Изглежда твърде благопристойно в тези дрехи, за да е истина, помисли си той. Бялата блуза с висока яка и светлокафявата пола биха могли спокойно да принадлежат на някоя училищна възпитателка. Особено привлекателен бе начинът, по който копчетата на блузата следваха дължината на гръбнака, сякаш подканвайки някой да плъзне пръсти по този грациозно извит гръб, да пробяга с тях по нежната извивка на врата и да ги зарови в пищната маса на косата. Тя бе черна като въглен, с тъмносин оттенък, подсилващ изобилието ѝ. Няколко кичурчета се бяха измъкнали от тежкия кок на главата и самотно лежаха на врата ѝ. Джаред се запита какво ли ще почувства, ако ги потърка между пръстите си.

Беше стройна и слаба. Може би твърде слаба. Мършава.

С бавни движения, мъчейки се да не привлеча вниманието ѝ, преди да е настъпил подходящият за това момент, той бръкна в джоба

на гърдите си и извади тънка пура заедно с клечка кибрит. Бутна пурата в зъбите си, прие израза, с който обикновено се показваше пред хората, и драсна клечката във вратата.

Звукът отекна в тихата и малка стая като изстрел и Лорийн скочи от стола си като попарена. Като видя Джаред на вратата, тя рязко се дръпна назад, опря се в бюрото и притисна малкото юмруче към гърдите си.

Погледът на Джаред падна върху тях и той моментално се отказа от първоначалното си впечатление. Не. Съвсем не бе мършава.

Тя го гледаше ужасена над очилата и Джаред остана поразен от това лице, което за пръв път виждаше както трябва. Какъв цвят, по дяволите, имаха тия очи? Син? Не, сив. Проклятие! Трябва да му се признае на стареца, никак даже не е лоша.

Облегната на бюрото, Лорийн се чувстваше като хванато в капан животно. Без да сваля поглед от нея, Джаред запали пурата. Димът обви лицето му и той с лениво движение бутна плоскодънната си шапка назад. Тънката връв, завързана за врата, я задържа и тя спокойно легна на раменете му.

Присвил очи в нахален и похотлив израз, той започна да я оглежда, шарейки нагоре-надолу по тялото ѝ с поглед, докато накрая бузите ѝ пламнаха от смущение.

Без да помръдне или проговори, Лорийн също започна да го изучава. Косата му бе кестенява, но имаше някои избелели от слънцето кичури, придаващи ѝ онзи златист оттенък, който тя очакваше да види. Лицето му бе мургаво, комбинация от наследственост и дългите часове, прекарани на открито, под палещите лъчи на тексаското слънце. Очите му бяха кафяви, но с по-светъл оттенък — като кехлибар. Два свършени топаза.

В него имаше много от Бен, особено във физиката, но в лицето му нямаше и следа от неговата жизнерадост. Цялата му външност, лицето и самият му израз излъчваха арогантност, самонадеяност и презрение към околния свят.

Той небрежно се облегна на касата на вратата и кръстоса крака. Бе облечен почти по същия начин, както когато го видя за първи път, проснат на пода в каруцата, само че този път около врата му имаше пъстра кърпа. Сребърните шпори на ботушите му я очароваха и тя задържа малко погледа си върху тях, после го плъзна по дългото му

тяло и го спря на кехлибарените очи, продължаващи да я фиксират преценяващо.

— Мис Холбрук, дойдох да ви поднеса моите най-смирени извинения. Разбирам, че при първата ни среща аз бях в известен смисъл малко неразположен и се държах отвратително. — Гласът му бе като този на Бен. Притежаваше същия мек тембър и нисък тон, но бе пълен със сарказъм. Лорийн се запита какво ли е направила, за да заслужи такова пренебрежение. Той бе този, който заслужава подобно отношение. — Какво да направя, за да ви накарам да промените мнението си за мен?

— Бихте могли да започнете, като се извините за вашето нахлуване в стаята ми без покана — каза му тя.

Изненадан от апломба ѝ, той повдигна вежди, но бързо се съвзе и каза с тих съучастнически глас:

— А вие бихте ли ме поканили, мис Холбрук?

Тя се изчерви, като чу натъртването на думата „мис“, и усещайки, че все още притиска юмрука към гърдите си, бързо го свали, леко докосвайки часовничето. В същото време с другата ръка свали очилата си. Усмивайки се порочно на неудобството ѝ, Джаред гледаше ръцете ѝ, особено онази, която галеше часовника.

— Все още си е на мястото — каза той тихо. — Не съм крадец.

Тя се ядоса, че е привлякла вниманието му върху тялото си.

С леко движение на рамото той се отблъсна от касата на вратата и прекоси стаята с бавната и гъвкава стъпка на дебнеща дива котка. Шпорите му издрънчаха по пода.

Спря се само на сантиметри от нея и гърлото ѝ напълно се схвана. Лорийн трябваше да вдигне глава назад, за да може да го гледа в лицето. За това се искаше огромна смелост, но тя инстинктивно разбра, че би било в нейна вреда, ако го остави да си мисли, че се страхува от него.

Да, но фалшивата ѝ смелост моментално се изпари, когато той вдигна ръка и я насочи към нея. Дългите пръсти се протегнаха напред и само с цената на върховно напрежение на волята тя не се отдръпна.

— Какво е това все пак? — попита той тихо.

Пръстите му се склочиха около часовника, забоден на блузата ѝ. Дъхът му леко разлюля къдриците, обрамчващи лицето ѝ, и тя долови острия мирис на тютюн.

Той държеше часовника в дланта си, загледан в него с безмълвна замисленост, контрастираща с яростните емоции, изригващи някъде дълбоко в тялото на Лорийн.

Тя цялата пламтеше. Всяка нейна клетка гореше в непознат стремеж да се доближи още повече до този мъж, измъчващ я с близостта си.

Брошката бе оставена на мястото ѝ, но не без плътния натиск на ръката му върху гърдата ѝ, за да я закрепил по-здраво.

Времето сякаш спря хода си. Кехлибарените очи се впиха в сивите и цинизмът в първите бе заменен от учудване. С незабележимо движение главата на Джаред се наклони към нейната и в един спиращ дъха миг Лорийн си помисли, че ще я целуне. Влажните ѝ устни сами помръднаха и леко се полуотвориха.

Тя така и не разбра, че именно това нейно неволно движение го накара да се отдръпне и той отново се скри в защитната си черупка. Подигравка охлади очите, до този момент замъглени от топлота, и Лорийн усети промяната. Натискът върху гърдата ѝ се усили, но без предишната нежност.

Със светкавична реакция тя отметна ръката му встрани.

Дълбоко в гърлото му заклокочи смях.

— Какво има, мис Холбрук? Просто исках да видя колко е часът — усмихна се подигравателно той.

Тя не обърна внимание на ироничния му тон и отчаяно се опита да възстанови равновесието в бясно въртящия се около нея свят. Неуспяла особено, каза задъхано:

— Моля ви, мистър Локет, имам много работа.

Защо сърцето ѝ биеше така лудо? Целият ѝ гръден кош я болеше, като че някой го бе стиснал в юмука си. Повече не можеше да го гледа в лицето или в тия негови златистокафяви очи. Защо не си тръгва? И защо на нея ѝ се иска да не си тръгва?

Той се отстрани и дръпна силно от пурата, която до този момент бе държал в отпуснатата си ръка.

— Предполагам, че ще ви видя на вечеря — провлече той.

Без да се обърне, Джаред закричи по коридора към стаята си. Като в просъница Лорийн отиде до вратата и я затвори.

ПЕТА ГЛАВА

Всички се бяха събрали в големия официален салон до трапезарията. Лорийн чуваше приглушените им гласове, докато слизаше по широкото стълбище. Не само трябваше да понесе първата си вечеря с Джаред Локет, ами на това отгоре, както Елена я информира, тази вечер щеше да има още трима гости. Един от тях бе мистър Уелс, с когото тя се чувстваше относително комфортно. Често бе вечеряла с него и Оливия. Другите двама бяха някакви важни господа от Остин.

Роклята приятно шумолеше около краката ѝ, докато прекосяваше просторното фоайе. Страхуваше се да влезе в трапезарията. Сама по себе си срещата с важните личности от столицата на щата представляваше събитие, което малко я плашеше, но истинската причина да се чувства така стъписана бе, че отново се налагаше да се изправи срещу Джаред Локет. Запознанството ѝ с него днес следобед в стаята ѝ я бе оставило съвсем объркана.

Беше облякла най-хубавата си рокля — светлосин креп. Високата яка и правите стегнати ръкави бяха поръбени с кремави дантели. Широкият пояс бе в същия кремав цвят и лявата му страна бе украсена с червена копринена роза.

Нервно потръпваща, тя застана на прага и отправи поглед към другите.

Навели глави надолу, Оливия и Карсън изглеждаха напълно погълнати от някакви таблици, които господата от столицата бяха разстлали на малката масичка пред тях. Всъщност и четиримата се взираха в тях със задълбочено внимание.

Джаред се бе изтегнал на един стол, проснал дългите си крака напред и кръстосал глезени. В ръцете си държеше кристална гарафа и изследваше съдържанието ѝ със съсредоточеността на химик. Кехлибарената течност в нея подхождаше напълно на очите му.

Салонът представляваше още една проява на съвършения вкус на Оливия. Помещението бе дискретно осветено от няколко стъклени

лампи, чиято светлина се омекотяваше от матови абажури. Хармонично разположените кресла и дивани бяха тапицирани в пастелна дамаска и чудесно подхождаха на завесите, дръпнати пред огромните прозорци. Персийски килим, издържан в същите убити цветове на зеленото, златистото и бежовото, които се виждаха в мебелировката, покриваше голяма част от пода.

Личеше си, че всяка ваза, пепелник и картина са били избирани и разполагани по местата си с огромно внимание. Това бе една спокойна стая. Но както и жената, която я бе подреждала, в нея липсваше топлота и жизненост.

Карсън Уелс пръв забеляза Лорийн, моментално скочи от стола и се запъти към нея с протегнати ръце.

— Мис Холбрук, тази вечер наистина изглеждате прекрасно.

Той винаги я посрещаше с пресилено и старомодно като бакенбардите си кавалерство, но Лорийн му се усмихна с благодарна усмивка.

— Добър вечер, мистър Уелс.

— Елате да ви представя на другите гости.

Той я хвана за ръката и я поведе към останалите двама мъже, изправили се до масичката.

— Мис Лорийн Холбрук, позволете ми да ви представя мистър Паркър Вандайвър и сина му Кърт. Господа, мис Холбрук.

Лорийн кимна на всеки поотделно.

Кърт Вандайвър пое ръката ѝ, вдигна я към лицето си и целуна въздуха на сантиметър над нея.

— Наистина е чест за мен да се запозная с толкова красива жена тук, в Коронадо. Чест и изненада — каза Кърт с проблясващи на светлината сини очи.

От другата страна на стаята се чу грубо и подигравателно изсумтяване. Никой в стаята не му обърна внимание, но розовият оттенък на смущение по страните на Лорийн се сгъсти.

— Гордеем се с красивите си тексаски жени, но, изглежда, хубостта им идва от други такива места като Северна Каролина. Доколкото си спомням, вие сте оттам, както ми каза Карсън, нали?

Младият Вандайвър още не бе пуснал ръката ѝ и докато той изричаше цветистия си комплимент, Лорийн лекичко я издърпа от неговата.

— Да. Клейтън, Северна Каролина. Благодаря, мистър Вандайвър.

— Добър вечер, Лорийн. Искате ли чаша шери? — обърна се към нея Оливия за първи път тази вечер.

Бе облечена в черно — Лорийн за първи път я виждаше облечена в траур от погребението насам. На ушите ѝ висяха блестящо черни обици, в тон с хвърлящите мрачни отблясъци мъниста по блузата ѝ. Беше хубава, но с някаква опасна хубост. Лорийн я гледаше, както се гледа към хищен звяр — с възхищение, но и с предпазливост.

— Да, благодаря. Сама ще си наляя — отвърна Лорийн на въпроса на Оливия.

— Не, позволете ми, моля, мис Холбрук. Седнете и аз ще ви донеса. — Кърт леко я прихвана за лакътя, отведе я до едно малко диванче и отиде до шкафа, зареден с алкохол и чаши.

Погледът на Лорийн неволно отскочи към самотния мъж, изтегнал се в стола, и изпита безпокойство, когато златистите му очи се впиха в нейните. Той дори не се бе изправил, когато тя влезе в стаята. Какво нахалство! Погледът му бе почти заплашителен.

Затаи дъх, страхувайки се, че може да подметне нещо за случката следобед, но той само вдигна чашата срещу светлината и вперил в нея изучаващ поглед, без да гледа към Лорийн, каза:

— Добър вечер, мис Холбрук.

Името ѝ прозвуча в устата му като обида.

Кърт ѝ подаде чашата шери и тя бързо отпи малка глътка, решена да не обръща внимание на Джаред. Кърт седна до нея на дивана и започна да ѝ задава въпроси във връзка с посещението ѝ в Тексас. Доколкото можеше, отговаряше му в най-общи линии. Интересът на Кърт я караше да се чувства неудобно. Тежкото му тяло заемаше по-голямата част от дивана и Лорийн трябваше да положи усилие, за да не се докосва до него. Изкусно успя да отклони разговора от себе си.

— С какъв бизнес се занимавате, мистър Вандайвър? — Оливия и Карсън май бяха споменали името веднъж на вечеря, но Лорийн не можа да се сети във връзка с какво.

— Инвестиции. — Тя го погледна неразбиращо и той се засмя тихо. — Инвестиции от всякакъв вид — железопътни линии, дървен материал, добитък. Понастоящем проявяваме интерес към електрифицирането на по-малките градчета.

— Разбирам — промърмори Лорийн, въпреки че нищо не разбираше.

Карсън поде разговора, като започна да разправя някаква смешна според него случка. С крайчеца на окото си Лорийн видя как Джаред става, отправя се към бара и си налива чаша чисто уиски. Оливия с рязък глас предложи да отидат да вечерят.

Лорийн бързо погледна към Оливия и видя как очите ѝ се впиха като свредели в сина ѝ. Като че ли нарочно, за да я дразни, Джаред изпи на един дъх съдържанието на чашата и си наля ново питие, което понесе към трапезарията заедно с гарафата. Ако някой друг, освен Лорийн, бе забелязал враждебните погледи, разменени между майка и син, то той не го показва. Влизайки в трапезарията, Вандайвърови сърдечно се засмяха на историята на Карсън.

Оливия и Карсън заеха противоположните краища на масата, от едната им страна се настаниха Лорийн и Кърт, а Джаред и Паркър — от другата. Джаред седна точно срещу Лорийн. Докато сядаше, той я огледа преценяващо, но лицето му си остана безизразно.

Роза, захвърлила ярките поли и широките блузи, за да ги замени с бяла колосана униформа, започна да сервира вечерята, а Лорийн се зае да изучава Вандайвърови.

Паркър имаше войнствено, почти брутално със силата на чертите си лице. Пронизващите му сини очи непрекъснато шареха из стаята, като че ли търсейки нещо скрито. Гласът и маниерите му бяха учтиви и спокойни, макар Лорийн да го подозираше, че възприема само ония факти, които биха могли да му бъдат от полза, а останалото той просто изхвърляше като боклук от съзнанието си, считайки го за несъществено. Тялото му бе тежко и масивно. Дебелите му ръце, с пръсти като добре натъпкани наденички, почиваха, сплетени на корема му, винаги когато не ги използваше. Тази спокойна поза ярко контрастираше с напрегнатия му шарещ поглед.

Кърт беше по-висок, но също така набит. Погледът бе агресивен като на баща му, но на бузите си той имаше трапчинки, появяващи се и изчезващи по желание, които до голяма степен омекотяваха войнственото изражение. Подстриганата руса коса, отново също като на баща му, бе тънка и на кичури, прилягаща удобно на главата му като кепе. Червендалестото лице правеше веждите му да изглеждат бели на фона на месестото чело.

Въпреки тевтонските им черти, държането на двамата Вандайвър към нея бе съвършено. Лорийн обаче инстинктивно разбра, че трябва да е много внимателна с тях. Етикецията им бе твърде лустросана, говорът — твърде многословен, а възгледите им твърде скромни. Изобщо цялото им поведение изглеждаше твърде репетирано, за да е истинско. Когато усети погледа на Кърт върху себе си, Лорийн неволно потрепери. Алчното изражение на лицето му ѝ напомни за това на Уилям.

Джаред говори съвсем малко, почти нищо не хапна и много пи. Той отговаряше кратко и неохотно само на въпроси, отправени директно към него, и нито веднъж сам не започна разговор. Лорийн се чувстваше не на място от внимателния му изучаващ поглед. Струваше ѝ се, че тия неумолими очи не се отделиха от нея през цялата вечер.

Ако Лорийн намираше вечерята за скучна, то за Джаред тя сякаш нямаше край. Той презираше двамата Вандайвър и болезнените им амбиции, които те неуспешно се мъчеха да крият под формата на задушежни разговори и сърдечни маниери. Джаред мразеше всички форми на двуличие и преструвки. А тази порцеланова кукла срещу мен е специалист в тия работи, помисли си той цинично.

Опита се да не мисли за Лорийн, но накрая се отказа и започна да я изучава, мъчейки се да прецени що за човек е. Призна в себе си, че тя не е това, което бе очаквал да види. Ни най-малко. А Джаред не обичаше изненадите. Точно затова се бе скарал с баща си вечерта, преди той да умре.

Не, няма да мисля за това, каза си с упрек.

Лорийн с грациозна лекота се справяше с приборите и погледът на Джаред бе привлечен от ръцете ѝ. Изглеждаха нежни и гладки. Пръстите бяха дълги и тънки, стесняващи се в добре поддържани розови овални нокти. А какво друго очакваше? Нокти, покрити с червен лак?

Какво още бе казал Бен? А, да. Била пианистка. Джаред вътрешно се засмя, мислейки си цинично за някой други дейности, които тези ръце биха могли да вършат. За миг се запита дали тази жена е запозната с тези дейности, но веднага реши, че сигурно изобщо не е чувала за тях. Бе видял страха в очите ѝ, когато я докосна днес следобед. Беше неподправен. Точно това го учуди.

Тя повдигна кадифените ресници, скриващи очите ѝ, и погледна към него. За секунда успя да устои на втренчените в нея очи, после бързо отклони поглед встрани. Стана му ясно защо Бен е бил заслепен от тая малка чистофайница. Всеки мъж спокойно би могъл да се удави в тези гълъбовосиви очи, преди още да е разбрал, че потъва. Освен това знаеше как да ги използва. Никога не те удостоява с открит поглед, а само пробягва с очи по лицето ти. Само това бе достатъчно да те накара да полудееш!

Има прекалено много коса, реши той. Изглеждаше много тежка за фино изваяните ѝ черти и фигура. И все пак пицността на кока бе омекотена от бухналата около лицето ѝ коса. Нямаше нужда от подплънки, каквито слагаха другите жени. Тънките къдрици, обрамчващи слепоочията, бяха по-прозрачни от порцелана, в който се хранеха.

Очите му се преместиха върху златния часовник, забоден на блузата ѝ. Той неспокойно се размърда на стола и неволно навлажни устни с език, заплепен от лекото повдигане и спадане на гърдите. Каквото и да бе фалшиво в тази жена — тихият ѝ глас, внимателните маниери, причините ѝ да последва Бен през половината страна, — едно нещо бе сигурно. Той все още усещаше твърдата възглавничка на гърдта ѝ в дланта си. С трепереща ръка Джаред си наля още едно уиски, а възбудата му не искаше да се успокои.

Трябва да си тръгне веднага. Да се метне на Чарджър и да отиде в Пуебло за едно хубаво, лишено от сложни емоции търкулване в сеното с някоя курва. Но някак си не му се искаше. Знаеше, че неотклонно впереният му в Лорийн поглед я държи в напрежение и удоволствието от това бе достатъчна причина, за да си остане на мястото.

След вечеря всички се върнаха в салона и Карсън забеляза:

— Жалко, че нямате пиано, Оливия. Лорийн би могла да ни посвири.

— Наистина жалко. Много би ми се искало да ви чуя — каза Кърт, застанал до лакътя на Лорийн.

— Какво ви доведе в Тексас, мис Холбрук? — попита направо Паркър Вандайвър, след като седнаха.

За момент Лорийн не можа да намери думи, за да отговори. Студените и пронизващи сини очи сякаш я предизвикваха.

— Лорийн е сестра на един от приятелите на Джаред от Харвард. Джаред ходи веднъж на гости у семейство Холбрук по време на ваканцията и сега им връща гостоприемството. Само че брат ѝ се оженил и поканата получи Лорийн. Бен я доведе тук, като се връщаше от Ню Йорк.

Лорийн втренчи невярващи очи в Оливия при тази хладнокръвна лъжа. По-възрастната жена се усмихна лъчезарно на смаяното момиче и продължи:

— Откакто Бен си замина, тя ми е голяма опора. Просто не знам какво щях да правя без нея.

Смайването на Лорийн се превърна в гняв. Как смее Оливия да лъже така? Та тя няма нито от какво да се срамува, нито за какво да се извинява!

— Не си спомням да присъстваше на погребението — забеляза Паркър съвсем на място.

— Бе потънала в скръб. Тя и Бен много се привързали един към друг по време на пътуването. Затова не можех да ѝ позволя да понесе изпитанията, свързани с такова тъжно събитие — каза просто Оливия.

— Това е разбираемо. Аз се чувствах по същия начин, когато почина майка ми — прошепна Кърт и потупа ръката на Лорийн.

Тя бързо я отдръпна.

Карсън промени темата на разговора.

— Кажете ни как си представяте тази ваша електростанция, Паркър?

— Няма какво да си я представям, Карсън. По един или друг начин ще я построим. Разбира се, ще ни е нужна помощта на Локетови.

— А какво ще стане с електрическата компания, която е вече тук? — намеси се и Оливия делово.

Ставаше дума за малката електростанция, притежавана и експлоатирана от Орвил Кендрик. Лорийн бе чувала Оливия и Карсън да обсъждат този въпрос. Станцията подаваше електричество на гражданите на Коронадо от шест до десет часа вечерта. Странното беше, че къщата на семейство Локет не е включена в системата им.

— Без съмнение ще отпадне от бизнеса — отвърна безжалостно Паркър на въпроса на Оливия. — Предвиждаме двацет и четири часова работа. Кендрик няма да устои на такава конкуренция. Един ден, и този ден приближава много бързо, всичко ще работи с електричество.

Кърт се наведе към Лорийн и я попита:

— Какво мислите за електрическото осветление, мис Холбрук?

Всички погледи се обърнаха към нея и тя се поколеба малко, преди да заяви плахо:

— Мисля, че е грозно. — И видяла стреснатите им изражения, побърза да добави: — Разбира се, виждам, че има нужда от него и съм съгласна с вас, мистър Вандайвър, че трябва все повече да разчитаме на него, но аз наистина го смятам за грозно. Предпочитам мекото газово осветление.

— Говорите като истинска романтичка — поклати глава Кърт одобрително.

— Виж ти, виж ти.

Язвително изречените слова паднаха като камъни сред стаята. Всички погледнаха към Джаред, който отново се бе изтегнал на стола. Това бе първото му обаждане от вечерята насам.

— Много ме интересува и вашето мнение по този въпрос, Джаред — наруши тишината Паркър.

— Моето мнение — тросна се Джаред — е, че трябва да разпорим бивола, за да стигнем до сърцето, до същината на въпроса, мистър Вандайвър. — Гласът му бе твърд, но спокоен.

— И каква е според вас „същината на въпроса“? — тросна се и Паркър на свой ред.

Джаред се разгъна като дърводелски метър от стола, отиде до бара, наля си пълна чаша уиски и чак тогава се обърна към Паркър. Лорийн забеляза как безупречно стои вълненият костюм на елегантната му фигура. Бялата риза рязко контрастираше на тъмното му лице, чиито черти бяха замръзнали в застрашително изражение.

— Същината на въпроса се състои в това, че вие искате да построите електростанция, за да изгоните от бизнеса друг човек. Да, но за да го направите, трябва да вземете отнякъде вода. Най-достъпните водоизточници наоколо се намират в земите на семейство Локет. Дотук прав ли съм?

— Вашата оценка на фактите е малко поизкривена, но същината на плана е правилно изложена — отговори Паркър спокойно, макар че лицето му отново бе почервенияло, а дебелиите му пръсти нервно си играеха със златния ланец, провесен на корема му.

— Тогава какво ще стане с всички онези хора, чийто живот зависи от тази вода, когато вие дойдете и хванете всичката тази вода зад стените на язовира? Локетови винаги са се гордели с това, че са били щедри с водата. Тя е източник на доходи, да, но понякога баща ми вземаше само едно или две агнета като заплащане, дори понякога толкова малко, като например крина царевица от някой фермер, чиято реколта е била лоша. Дори и преди поземленият акт да влезе в сила, Бен позволяваше на онези овцевъди, чиито стада бяха по-малки, да си поят добитъка на наша земя. Какво ще стане с тези хора, когато водата вече няма да я има?

Лорийн слушаше с огромен интерес. Речта на Джаред се лееше леко. Гъстите вежди, които толкова много ѝ напомняха за Бен, бяха решително склучени. В думите му обаче нямаше никаква нападателност.

— Мистър Локет... Джаред — каза Паркър снизходително и търпеливо, — може би аз се оправям по-добре от вас в света на бизнеса. В края на краищата опитът ми в него е с около трийсет години повече от вашия. Във всяко бизнес начинание има такива, които печелят, и такива, които губят. Това е основен постулат в икономиката.

— Не съм идиот, Вандайвър, и не е необходимо да ми говорите като на такъв — пресече го Джаред. — Дипломиран икономист съм от Харвард и майка ми много се гордее с това. Моля ви, продължете, мисля, че ще успея да схвана мисълта ви. — Джаред вдигна подигравателно чаша към другия.

— Много добре, ще говоря направо — каза Паркър. — Вие искате нещо и ние искаме нещо. Ще направим сделка. Вашата железопътна линия за нашата електростанция. И двете страни ще спечелят извънредно много.

— Паркър, не мисля, че е необхо...

— Карсън, не го прекъсвай! — заповяда му остро Джаред и Лорийн се учуди, че Карсън го послуша, без да задава въпроси. — Сега ще стигнем до най-хубавото. Мистър Вандайвър и син — натърти той с насмешка на последната дума — са дошли чак от Остин, за да ни

покажат подробен чертеж на железопътната линия Транс Плейнс, в който е показано как тя ще мине и през Коронадо. — Джаред млъкна и отпи дълга глътка от уискито. — Не искам да ги карам да мислят, че са си загубили времето.

Лорийн наблюдаваше сцената с нарастващо очарование. С всяко отваряне на устата си този мъж се превръщаше във все по-голяма загадка. Каубой, диплома от Харвард, бизнесмен?

— Вандайвър — продължи Джаред, — вече няколко години линията минава през Кървил. Комфърт и Фредериксбърг са в процес на преговори, за да може линията да мине и през тях. След като Локет имат добитъка, гранитните кариери и бизнес с кедровия дървен материал, защо мислите, че ни е нужна помощта ви, за да се сдобием и ние с линия?

— Млъкни, Джаред! Ти си пиан и обиждаш гостите! — излая Оливия с побеляло от ярост лице.

— Всичко е наред, Оливия. Той зададе прост въпрос и аз ще му дам също такъв прост отговор. — Паркър се поклони леко към нея, преди отново да се обърне към Джаред: — Бен Локет бе уважавана личност в този щат. Могъщ човек. Не е необходимо да ви го казвам, всички го знаете. Въпреки това той вече от години насам все не успява да осигури железопътна линия през Коронадо.

— Това е така, защото не искаше да експлоатира хората, които го уважават! — извика Джаред.

— Каквито и да са причините за провала му, вие така или иначе нямате линия. Аз обаче случайно имам доста приятели в Комисията по железниците. Ако им кажа, че през Коронадо е рисковано да... — Той вдигна изразително рамене. — От друга страна пък, ако им кажа, че в този град има много потенциални възможности да се спечелят пари, те с удоволствие ще използват случая, за да построят линията през Коронадо. След като такъв влиятелен човек като баща ви не успя да направи това без моя помощ, как вие ще го направите?

Този път част от арогантността и огъня у Джаред излязоха наяве. Той остави чашата си на малката масичка и дълго и безмълвно се взря в Паркър. Паркър спокойно отвърна на погледа му, явно преценявайки един евентуален противник.

Спокойно и почти шепнешком Джаред промълви:

— Ти си кучи син.

— Да, такъв съм — съгласи се Паркър мрачно.

Джаред обърна блесналите си от алкохола очи към Кърт, който до този момент мълчаливо бе следил двубоя.

— В такъв случай се чудя ти пък какъв си — каза той с презрение. После погледът му мина през Лорийн и се спря на майка му и Карсън. Лицето му изразяваше отвращение, но и примирение, когато рязко се обърна и с отмерени крачки излезе от салона, изкарвайки гнева си с всяка дълга и забързана стъпка по блестящия паркет. Няколко секунди по-късно се чу и трясъкът на входната врата.

Винаги дипломатичен, Карсън се опита да заглади положението:

— Паркър, Кърт, трябва да бъдете търпеливи с момчето. Той съвсем наскоро загуби баща си. Това бе много тежък удар за него.

— Ако той наистина бе момче, бих извинил поведението му — каза Паркър. — Той обаче е трийсетгодишен мъж, който се държи като хлапе. Оливия, трябва да обърнеш внимание на това. Ако не можем да разчитаме на неговата подкрепа в това начинание, тогава няма да има и сделка. Синът ти е наследник на Бен и всички ще го гледат как се държи. Ако наоколо се разчуе, че той не може да сдържа емоциите си и да се контролира — тук той направи пауза и отправи многозначителен поглед към бара, — това ще означава, че не бих могъл да одобря съвместното ни начинание, тъй като рискувам да загубя собствения си авторитет.

— Разбирам, Паркър. — Зелените очи на Оливия бяха студени и твърди като смарагди. — Джаред ще се съгласи с нас. Винаги се съгласява.

Самоувереното изявление на Оливия раздразни неимоверно Лорийн. Джаред бе голям мъж, който имаше собствено мнение, и то доста проникателно, върху нещата. Усети в себе си импулсивно желание да го защити, но, разбира се, не можеше да го направи.

— Има незавидната репутация на мъж, който върши такива ужасни неща, за които не може да се говори в присъствието на мис Холбрук — даде и своя лицемерен принос Кърт.

— Не е необходимо да ми казвате какви са добродетелите и пороците на собствения ми син, мистър Вандайвър — реагира остро Оливия.

— Не, мисис Локет. Искях само да...

— Мисля, че е време да си тръгваме — прекъсна Паркър сина си. — Обсъдихме основно въпроса. Ще проучим допълнително предложението и ще претеглим внимателно всички за и против. — Той стана от мястото си, отиде при Оливия и улови ръката ѝ в двете си ръце. — Благодаря ти за прекрасната вечер, Оливия. Вечерята бе отлична. Прочутото говеждо на Локет е неповторимо.

— Сигурна съм, че можем да работим заедно и за в бъдеще, Паркър. Уверявам те, че никой няма да попречи на плановете ти.

— Надявам се да е така.

Кърт поднесе на Лорийн пожеланията си за лека нощ. Този път, когато вдигна ръката ѝ към лицето си, месестите му устни леко се допряха до нея и тя трябваше да призове цялата си воля, за да не издърпа ръката си от неговата. Испита дълбоко облекчение, когато тежката дъбова врата се затвори зад двамата Вандайвър.

Карсън, Оливия и Лорийн останаха във фоайето. Цялата къща бе потънала в тишина. Лорийн се обърна към Оливия, гледайки я право в очите, и каза:

— Мисис Локет, защо ги излъгахте за мен? По този начин вие ме правите неволен съучастник в тази лъжа.

Самата тя се учуди на дръзките си думи, но честността бе неразделна част от характера ѝ.

— Неволен ли? — попита Оливия. Веждите ѝ отхвъркнаха нагоре като две черни крила. — Можехте веднага да го отречете и да им кажете истината. Но не го направихте. Мисля, виждате, както и аз виждам, че моята версия е по-убедителна и по-малко... компрометираща.

Лорийн погледна към Карсън, който, навел поглед към обувките си, не ѝ оказа никаква помощ. Стисна юмруци и прехапа долната си устна. Първоначалното ѝ намерение бе отново да отхвърли намека, че тя и Бен Локет са имали отношения, по-различни от обикновеното приятелство, но се сдържа.

Два месеца. Трябва да остане тук два месеца. Ами че...

Бързо се извини и се качи горе.

Карсън лежеше на леглото под балдахина и гледаше как Оливия излиза иззад декоративния параван, прекосявайки гола спалнята.

Тази жена никога не бе преставала да го изненадва. Знаеше, че е на повече от петдесет години, но превъзходното ѝ тяло не отговаряше на възрастта ѝ. Тя вдигна ръце, за да освободи косите си и Карсън видя високата, стегната и заоблена гърд, отразена в огледалото. Коремът ѝ бе плосък, а задната част на бедрото ѝ — без онази тежка отпуснатост, проклятие за повечето жени на средна възраст. Бедрата бяха стройни и стегнати. Кожата — гладка и без бръчки.

Винаги когато я виждаше по този начин, болезнено осъзнаваше непривлекателността на собствената си физика. Веднъж излезли от ограниченията на корсета, гърдите и коремът му се отпуснаха в безформена маса, а краката му с напредването на възрастта бяха натезали. Карсън винаги бе завиждал на Бен за гъвкавото му и стройно тяло. Мощното му телосложение, както и гъстата бяла грива, караха много жени да обръщат глави след него дори и след като годинките му напреднаха.

Без да се смущава от внимателния му поглед, Оливия се приближи до леглото, отметна завивките и угаси газовата лампа. После легна и отпускайки глава на ароматизираната възглавница, въздъхна тежко.

— Беше чудесна тази вечер с тях, скъпа. Сигурен съм, че сега си много уморена — каза Карсън и протегна ръка да погали с късите си пръсти пищната коса на Оливия.

— Копелета с копелета — изсъска тя. — Знаят, че ни държат на мушката и изцяло се възползват от това положение, за да ни подритват както си искат. Ако тази линия не ми трябваше толкова много, не бих обърнала и капка внимание на този германски кучи син.

Карсън бе навикнал на цветистия ѝ език и бе дори благодарен, че го използва само когато двамата са сами. Това означаваше, че му има доверие.

— Знам, скъпа. Известно време трябва да поиграем по тяхната свирка. И преди се е налагало да правим такива жертви, но те винаги са се обръщали в наша полза.

— Да. Но този път са особено болезнени.

— Забрави ги за момент и опитай да се успокоиш.

Карсън се притисна към нея и отпусна набитото си тяло до нейното. После я погали по бузата и се надигна, за да я дари с кратка

целувка по устните — знаеше, че тя не обича горещите и дълги целувки.

Слагайки главата си толкова близо до тази на Оливия, колкото позволяваше мястото, Карсън бавно спусна ръка надолу по гърлото и леко обгърна гърдата ѝ. Единствената бременност никак не бе потъмнила цвета на зърната и те бяха почти така розови като на младо момиче. Продължи да се наслаждава на нежните връхчета и на топлата ѝ плът, докато накрая тя се размърда нетърпеливо. Неспокойното ѝ поведение бе сигнал за него да се захваща за работа.

Той се качи отгоре ѝ и проникна в нея бързо, без да срещне никаква съпротива от нейна страна. Само за няколко минути страстта му нарасна и той кулминира. Нито веднъж не се бе опитал да продължи удоволствието. От монахините от Академията Ърсълайн в родния ѝ Ню Орлиънс Оливия бе научила, че дамите не бива да се наслаждават на половия акт, а да го толерират само от любов. Карсън проявяваше разбиране. Ако понякога му се бе искало Оливия да отговаря с по-голяма топлота на ласките му, то това бе само в най-невъздържаните му фантазии. Собствените му стонове на екстаз бяха удавени в дълбините на дебелията пухена възглавница, където той зарови лице.

Бе дарен с кратка милувка по рамото, още по-кратко бръсване с устни по неговите и после тя се отскубна от прегръдките му. От онзи ден, преди повече от двайсет години, когато тя без никакви емоции го бе поканила в леглото си, на него нито веднъж не му бе позволено да се наслади на удоволствието да бъде вътре в нея и да се порадва на голотата ѝ след това.

Тази вечер, както винаги, тя стана от леглото и веднага отиде в банята си. После Карсън чу плисъка от къпането ѝ. Когато се върна обратно в спалнята, вече бе облечена с нощница и халат.

— Карсън, дойде ми наум една идея.

Тя закрачи напред-назад по скъпия килим пред леглото. Нито веднъж не му бе позволено да остане цялата нощ при нея, затова съжеляваше за всяка секунда, прекарана извън леглото.

— Да, скъпа? — каза той примирено.

По развълнуваните ѝ крачки и по отнесения израз на прекрасното лице Карсън разбра, че тя е потънала в размисъл. Тази вечер щеше да се задоволи с толкова, колкото му бе позволено.

Оливия започна да излага плана си и Карсън го изслуша, без да крие смайването си. Бе смел и опасен, умен и пълен с манипулации, невъзможен и все пак осъществим. Той възрази срещу мотивите ѝ, протестира срещу средствата за изпълнение, но накрая, както винаги, се съгласи със схемата ѝ като цяло.

ШЕСТА ГЛАВА

Докато Оливия очертаваше плана, който щеше да изиграе драматична роля в живота на Лорийн, девойката лежеше в леглото си и напразно се опитваше да заспи. Тя неспокойно се въртеше от едната на другата страна, през ума ѝ минаваха какви ли не мисли и непрекъснато атакуваха и малкото спокойствие, което бе успяла да запази, откакто бе пристигнала в дома на семейство Локет.

Оливия и Карсън бяха загадка, която тя не можеше да разгадае. В един момент чувстваше, че я приемат такава, каквата е, а в следващия ѝ се струваше, че представляват заплаха за нея. Карсън се държеше любезно, но той бе роб на Оливия. А отношението на Оливия към Лорийн бе, меко казано, хладно и сдържано.

Двамата Вандайвър бяха уплашили Лорийн. Не бе свикнала да присъства на бизнес разговори и безсърдечията на Паркър я бе ужасило. А Кърт беше без съмнение също така алчен и амбициозен, както и баща му.

Мисълта за този млад мъж накара Лорийн да потрепери дори и под топлите завивки. Беше някак си брутално хубав, но тежкото му и мощно тяло я отблъскваше, а мазният му глас и примирителните маниери я дразнеха. Чувстваше го като някаква смътна заплаха, но това бе тревога от по-друго естество, отколкото тревогата, която изпитваше винаги щом погледнеше към Джаред Локет.

Джаред. Синът на Бен се бе оказал един негодник, пияница и женкар, но защо въпреки това продължава да занимава мислите ѝ? Защо дългото и стройно тяло на Джаред толкова я интригуваше? Защо винаги едва потискаше желанието си да го докосне?

Откак на единайсетгодишна възраст бе въведена в женските тайнства от свадливата Доротей Харис, икономката ѝ бе разкрила съвсем елементарни познания относно функциите на женското тяло и сексуалното образование на Лорийн бе, меко казано, недостатъчно, почти несъществуващо. Тъжно, но факт.

Бе на петнайсет години, когато разбра, че нещо странно и непознато за нея, някакви мистериозни химични реакции привличат мъжкото и женското тяло едно към друго. Веднъж бе ходила на пикник, организиран в чест на ветераните, завърнали се от Испано-Американската война в Куба. Седнала в сянката на едно дърво, Лорийн бе вдигнала поглед от книжката, която четеше, и го бе отправила към един млад войник и симпатичната му млада жена. Лорийн ги познаваше и двамата. Бяха се оженили само няколко седмици преди той да постъпи в армията.

Бяха седнали съвсем близо един до друг, в сянката на съседно дърво. Не говореха, но въпреки това общуваха. Гледаха се в очите, без да помръдват. После младата жена бе сложила ръка на бедрото на съпруга си и леко го бе погалила с пръсти. Наблюдавайки ги скришом над ръба на очилата, Лорийн видя как той вдигна ръката ѝ към устните си и нежно целуна дланта ѝ. След това я върна бавно в скута си и леко я притисна.

По някаква необяснима причина сърцето на Лорийн започна да бие ускорено и тя почувства как цялата пламва. Странно чувство обхвана долната част на тялото ѝ. Гърдите ѝ започнаха да парят, зърната се втвърдиха и болезнено се притиснаха към комбинезона. Тогава бе изпитала неудобство и срам, че толкова интимни части от тялото ѝ реагират по такъв начин.

Мъжът се бе навел и бе прошепнал нещо в ухото на жена си. Тя се бе усмихнала и кимнала в отговор. Тогава той се изправи, протегна ръка на жената, за да ѝ помогне да стане и трескаво я целуна в устата. Лорийн не можеше да си поеме дъх.

Те се усмихнаха един на друг, огледаха се наоколо и скришом напуснаха пикника. Не си взеха довиждане с никого и явно Лорийн бе единствената свидетелка на измъкването им.

Това неспокойно, но прелестно чувство, изпитано преди толкова години, когато бе наблюдавала интимните жестове на младата двойка, бе почти забравено. Но сега внезапно се бе завърнало с главозамайваща яснота, когато бе видяла Джаред, нехайно облегнат на касата на вратата. Защо?

Долови презрението му към нея по кехлибареното огънче в очите му и дълбоко се обиди. Какво бе направила, за да предизвика такова отвращение? Дори омразните и грозни думи, които Уилям ѝ бе

запратил в лицето, не бяха проникнали толкова дълбоко, колкото онази разбираща и неприятна усмивчица, потрепнала върху чувствените устни на Джаред.

През цялата вечеря той не бе откъснал втренчения си поглед от нея. Кърт също я бе наблюдавал. Но неговият поглед бе студен и пресметлив, докато очите на Джаред я прогаряха като огнени езици.

Цялото ѝ тяло потрепери под нощницата. Затвори очи, но образът на Джаред сякаш се бе отпечатал от вътрешната страна на клепачите ѝ.

Тя още веднъж преживя момента, когато ръката му се притисна към гърдата ѝ. Почувства дъха му върху лицето си и се опита да си представи какво ли ще е да почувства и устните му върху своите. От гърдите ѝ се откъсна дълга пресеклива въздишка и тя изстена с притиснатата във възглавницата уста. Искаше да разбере.

Но знаеше, че ако успее да разбере, това би я довело до опасна близост с ада... или с рая.

В кабинета стенният часовник с махалото удари осем часа. Бе сутринта след посещението на двамата Вандайвър. В ушите на Лорийн осемте удара прозвучаха зловещо, докато седеше с Карсън и Оливия, чакайки Джаред да се присъедини към тях.

Оливия, изпълнена с решителност и целенасоченост, седеше на стола зад бюрото с изправен гръб и строг поглед. Карсън бе нервен и неспокоен и непрекъснато бършеше челото си с бяла кърпичка. С фини движения Лорийн отпиваше от чая си.

След неспокойно прекараната нощ тя се бе събудила рано. Тежката светлокафява пола и бежовата блуза бяха набързо облечени без помощта на Елена. Лорийн бе събрала косата си в отпуснат на врата кок и бе излязла от стаята. Бързината, с която се приготви, за да направи добро впечатление на закуска, бе може би ненужна, но не искаше домакинята ѝ да я сметне за мързелива.

Преди да влезе в трапезарията, пред вратата я пресрещна Карсън и я помоли да дойде при тях двамата с Оливия в кабинета, където се бе състоял първият им разговор. Тя винаги в мислите си го бе наричала кабинета на Бен, защото във въздуха все още се чувстваше присъствието на този забележителен мъж.

Лорийн отиде зад Карсън и бързо си наля чаша чай, като щедро го подслади, интуитивно усещайки, че ще има нужда да се подкрепи и подготви за тази необичайна среща рано сутринта. Докато Карсън ѝ отправяше поканата, която всъщност, както Лорийн се досети, не би никаква покана, а заповед, бузите му силно се изчервиха и погледът му отбягваше да срещне нейния. Явно безпокойството и нервността на Карсън бяха свързани с нея.

Нещо щеше да става. И то очевидно засягаше нея. Но по какъв начин? Нямаше никаква представа. Може би, в светлината на събитията от снощи, те се канеха да я помолят учтиво да си тръгне. Известно време всички щяха да бъдат заети с тази железопътна линия и тя не можеше да ги обвини, че не искат в семейния им бизнес да надничат странични хора.

Защо тогава и Джаред трябва да чуе присъдата ѝ? Би предпочела той да не присъства на разговора. Да, но на Джаред несъмнено би му доставило удоволствие да се наслади на нещастieto ми, помисли си тя разстроено.

Лорийн се стресна, като чу шума от тропането на ботушите му по паркета в коридора. Той влезе с трясък в кабинета и погледна мрачно майка си.

— Дано да сте ме измъкнали от леглото толкова рано за нещо важно, защото снощи се прибрах късно и се чувствах толкова ужасно, че повече няма накъде. Ще си наля малко кафе.

С твърда крачка той излезе от кабинета, без някой да го спре, и след малко се върна, понесъл димяща чаша. Отпи от нея, кафето го опари и той тихо изруга.

За разлика от безукорния войнишки вид на Оливия, Джаред бе доста раздърпан — кестенявата му коса бе разчорлена, измачканата риза — небрежно натъпкана в също така измачкания панталон, а ботушите, излъскани снощи до блясък, сега бяха прашни. Той се тръшна в един стол и зае поза, в която Лорийн бе започнала да свиква да го вижда. На нея и на Карсън той изобщо не обърна внимание.

— Ако не беше важно, Джаред, въобще нямаше да те безпокоя. — Оливия говореше така, сякаш първите му груби думи бяха отправени към нея току-що. — Снощи, след като Вандайвър си отидоха, Карсън и аз проведохме дълъг разговор. Стигнахме до някои

заклучения и искаме да ви уведомим за действията, които ще предприемем, за да разрешим проблема с Паркър.

Карсън отново попи изпотеното си чело, навлажни нервно устните си с език и погледна към Джаред от другата страна на стаята. Ако се канеха отново да подхващат същия спор, Лорийн би предпочела да се върне в стаята си и да се заеме с кореспонденцията на Оливия. Или да започне да си стяга багажа.

— Защо ми се струва, че „действията, които ще предприемем“, няма никак да ми харесат? — попита Джаред студено. — Знаеш мнението ми за тези тъпащи. Не бих ги пушал да стъпят дори на един квадратен сантиметър в земите на Локет.

— Аз също не ги харесвам кой знае колко, а доверието ми към тях е още по-малко, но имам нужда от линията, Джаред. Карсън също. Баща ти също имаше нужда от нея.

— Да, но нуждата на Бен от линията не беше чак толкова голяма, че да позволи на крадец като Вандайвър да му върши сделките.

— Джаред, това, което майка ти се опитва да ти втълпи, е, че ние ще дадем съвсем малко, за да спечелим твърде много. — Карсън гледаше младия мъж с почти умолителен поглед. — Знам защо се колебаеш да преградиш дори такава малка рекичка като Рио Кабайо. Някои от фермерите и животновъдите наистина ще понесат загуби, но ние ще се опитаме да им помогнем с каквото можем. Няма да ги оставим на сухо. — Той се засмя оживено на собствения си каламбур, но Джаред дори не се усмихна.

Лорийн бе наблюдавала Джаред от началото на този разговор и видя същото примирено изражение, което се бе появило и снощи. Стискаше зъби и челюстите му мърдаха конвулсивно. После той наведе глава и разклати кафето в чашата. Впери вгълбен поглед в него и между веждите му се вряза дълбока отвесна бръчка. Когато отново вдигна глава, изражението му бе изцяло променено. Отправи обвиняващ поглед към майка си, погледна Карсън с отвращение и лицето му прие израз на пълна незаинтересованост. Вдигна рамене с безразличие.

— Правете каквото искате. Изобщо не ми пука. Двамата ще бъдете чудесни партньори на Вандайвър.

Сложи чашата с кафето на масата пред себе си и се изправи, готов да си тръгва, но майка му го спря:

— Джаред, почакай. Опасявам се, че не е толкова просто. Седни.

На лицето му се изписа нетърпение, но той отново се отпусна на стола и неспокойно преметна крак върху крак.

— Изглежда, Джаред, някои от инвеститорите на тази наша линия са твърде заинтересувани от твоето отношение по въпроса. Ако се разчуе за поведението ти снощи, сигурна съм, че това ще затвърди лошото им мнение за теб. Трябва стопроцентово да застанеш зад този проект или поне да се престориш, че го правиш. Електростанцията, както и линията, се нуждаят от публичната ти подкрепа, и то особено сега, когато ти поемаш бизнеса на баща си.

— Поемам? Стига смехории — промърмори той язвително.

Оливия не му обърна внимание.

— Разбира се, Карсън и аз ще движим въпросите вместо теб, докато се почувстваш готов сам да поемеш отговорността. Но дотогава светът трябва да се е убедил в твоята надеждност и зрелост. — Тя направи драматична пауза и остави последните думи да бъдат добре осмислени, после продължи: — Ето защо ти трябва да се ожениш колкото е възможно по-скоро. Ожени се за мис Холбрук.

Думите увиснаха във въздуха и се завъртяха из стаята като паяжини, понесени от есенния вятър, предизвиквайки различни чувства у тези, които ги чува.

Ушите на Лорийн зашумяха от яростния прилив на кръв в главата ѝ — дори не шум, а грохот заглуши за момент всичко останало, страните и очите ѝ запламтяха, тялото ѝ се обля в студена пот.

Нищо обаче не можеше да смути Оливия. Седеше спокойна и величествена като кралица, нетърпеливо очакваща поданиците да ѝ поднесат почитанията си, за да може да продължи с държавните дела.

Очите на Карсън отскочиха към Джаред, после към Оливия и накрая пак се спряха на Лорийн. Нямаше представа какво си мисли момичето. С втрепен поглед, тя не можеше да дойде на себе си.

Реакцията на Джаред обаче изненада всички. Той избухна в смях, изправи се и подпрял ръце на бедрата си, започна да се клатушка, смеейки се из стаята, докато най-накрая, изтощен до крайност, се подпря изнемощял на перваза на прозореца. Пое няколко пъти въздух и каза смаяно:

— Не говориш сериозно! Да се оженя за мис Холбрук! Боже господи, не съм се смял така от месеци насам.

Той започна да бърше сълзите от очите си и с това напомни на Лорийн за Бен. Само този спомен успя да проникне в шокираното ѝ съзнание.

Оливия заяви съвсем спокойно:

— Не се шегувам, Джаред. Говоря сериозно и ти ще разбереш защо, ако ме оставиш да ти обясня.

— Нямам нужда от никакви обяснения, майко! — извика Джаред и насочи пръст към Оливия. — Та тя още има жълто около устата си!

— Мис Холбрук е на двацет години. Бен ми каза.

— Нямах предвид възрастта ѝ, по дяволите. Искях да кажа...

— Знам какво искаше да кажеш — каза Оливия. — Първоначалното ти мнение за нея е много далеч от истината. Помня в какво обвини Бен, когато той ни каза за нея — че си водел „хубавата курва“ у дома.

Лорийн щеше да се пръсне от гняв, възмутена от тази с нищо неоправдана и несправедлива обида от страна на Джаред. Та той тогава дори не я е познавал! Преди да успее да изпълни свитите си дробове с достатъчно въздух, за да изрази протеста си, Оливия продължи:

— Съчинихме доста убедителна история за това, че е сестра на твой състудент. Ще я доукрасим и ще кажем, че си се влюбил в нея при едно от гостуванията ти у тях. Баща ти те е изненадал, като я довел тук, и ти сега не можеш да понесеш мисълта, че трябва пак да се разделяте. Ще ви оженим веднага. — Тя вдигна ръка, за да спре възраженията, приготвени от Джаред. — Очакваме да бъдеш по-дискретен с... другите си интереси, Джаред, но не очакваме от теб да промениш начина си на живот. Лорийн е добре образована и възпитана и ще допринесе много за новия ти имидж на бизнесмен с чувство за отговорност.

Джаред се облегна на стената, кръстоса глезени и скръсти ръце на гърдите си. С глас, от който личеше, че ситуацията явно го забавлява, той каза:

— Не бих казал, че снощи изглеждахме като влюбена двойка. Как, по дяволите, смяташ онези хитреци да се хванат на този малък фарс?

— Ще кажем, че Лорийн е смятала за неприлично да се прави сватба толкова скоро след смъртта на Бен и че двамата сте се скарали по този въпрос. Нищо особено, обикновено скарване между влюбени.

— После, пресичайки всякакви опити за по-нататъшно обсъждане, продължи: — Ще се ожените незабавно. Ясно ли се изразих?

Джаред гледа майка си известно време, без да трепне. Когато проговори, в гласа му нямаше и капчица хумор:

— Всяко проклето решение в моя живот е вземано от теб. Съгласен съм с плана ви за линията, но в никой случай не можеш да ме накараш да се обвържа с една нежелана съпруга. Няма начин, по дяволите!

Оливия се усмихна скъпернически.

— Мисля, че има, Джаред. Случайно подслушах спора ви с Бен онази нощ, преди той да умре. Би ли искал да кажеш на мис Холбрук защо Бен уреди пристигането ѝ тук?

Бледното от снощното преливане лице на Джаред забележимо побеля. Очите му изразяваха болка, юмруците му се свиха безпомощно отстрани, но той не проговори.

— Не?

Оливия се обърна към Лорийн:

— Е, Лорийн, изглежда, Бен ви е избрал за Джаред. Довел ви е тук с надеждата, че преди да умре, ще види сина си женен, с дом и семейство.

Тя пак се обърна към сина си.

— Не е ли ирония на съдбата, Джаред, че поне веднъж желанието ми е същото като на баща ти? И точно енергичните ти възражения, както и обещанието ти да направиш престоя на Лорийн колкото е възможно по-непоносим, му докараха сърдечния удар. Мисля, че трябва да изпълниш последното му желание, какво ще кажеш? — Оливия се облегна назад и се усмихна заплашително. — Да, мисля, че му дължиш това.

Челюстите на Джаред станаха твърди като скала, зъбите се стискаха и отпускаха, юмруците мърдаха конвулсивно, отпуснати от двете му страни. Той се обърна към прозореца и отправи заслепен от безсилна ярост поглед навън.

Ако Лорийн не бе така смаяна от стремително развиващите се събития, досега да бе скочила в яростен протест срещу такова неподобно отношение. Да не би да е глухоняма или им прилича повече на някой непотребен предмет, отколкото на човек? Значи Бен я бе довел тук, за да се омъжи за този развейпрах! Как е могъл да прояви

такова коравосърдечие? А Оливия и Джаред са го знаели през цялото време, и може би Карсън също! Та те просто са заговорничили срещу нея, чудели са се как да я измамат, дори си позволиха да изразят някои съмнения относно добродетелите ѝ.

Оливия обърна твърдите си зелени очи към Лорийн и каза:

— Лорийн, все още не сме чули твоето мнение.

Очевидно това беше просто една формалност. Оливия нямаше да допусне никаква съпротива.

Тъй като Лорийн явно не можеше да проговори, вместо нея внимателно се намеси Карсън.

— Оливия, може би не действаме правилно. Нека да им дадем малко време да...

— Не — каза Оливия. — Колкото по-скоро, толкова по-добре, Карсън. Сигурна съм, че след като Лорийн чуе и останалата част от предложението ни, тя с готовност ще се съгласи.

Лорийн отново погледна Оливия в очите и изведнъж почувства прилив на смелост. Тази жена никога не би успяла да я принуди да встъпи в брак. Никога.

Преди Лорийн да успее да каже на Оливия какво мисли за цялото семейство, Оливия продължи:

— Лорийн, не очакваме да се съгласиш на всичко това безвъзмездно. Искаме само да те помолим да бъдеш законна жена на Джаред, докато линията не бъде построена и заработи както ние искаме. После, след като прережем лентата, можеш да си отидеш, когато пожелаеш. За всичкото време, прекарано тук, както и за главоболията, когато си тръгнеш, ще ти платим двайсет хиляди долара в брой.

— Не искам пари от теб, Оливия! — успя да проговори Лорийн.

Дори не усети, че я нарече на малко име. Унижението в последното предложение бе твърде голямо. Фактически Оливия ѝ предлагаше пари, за да се омъжи за Джаред!

Тя не обърна внимание на ироничното изсумтяване, долетяло откъм прозореца. Очите ѝ бяха приковани в Оливия и прошепна с хриплив глас:

— Това е невъзможно. Ти сигурно се шегуваш.

Оливия само я гледаше невъзмутимо. Лорийн погледна към Карсън, който енергично бършеше чело с кърпичката си. Мъжът при

прозореца остана неподвижен и замислен. Остава я сама да води битката, а трябваше да бъдат съюзници в нея. Гневът я направи по-силна.

— Няма да се омъжа за никого! Не искам да се омъжвам за никого! — заяви тя, предизвикателно повдигайки малката си остра брадичка.

Оливия се засмя снизходително.

— Моя скъпа Лорийн, не ти предлагам да се омъжиш в духовния смисъл на думата. Не е необходимо бракът да се консумира. — Тук Лорийн отново чу подигравателно изсумтяване откъм прозореца. — Бих казала, че предложението ни е доста привлекателно. Сигурна съм, че не искаш веднага да се върнеш в онази скучна енория, нали? А когато си тръгнеш оттук, ти ще бъдеш напълно независима жена.

— Но ще бъда и омъжена жена — възрази Лорийн.

С нетърпелив глас Оливия поясни:

— Един неконсумиран брак може да се разтрогне много бързо. Не се тревожи за това. В положението си на съпруга на Джаред тук ще се чувстваш много добре.

Зелените очи се присвиха, фиксираха Лорийн с обезпокоителна настойчивост и Оливия запита натъртено:

— Да нямаш някого в Северна Каролина, в когото да си влюбена? Може би някаква любов е именно причината за съпротивата ти.

— Не! — задъха се Лорийн и потрепери, когато в съзнанието ѝ изникна противният образ на Уилям. — Не — добави тя твърдо и почувствала се още по-смела, предизвикателно запита: — След като сте знаели защо Бен ме е довел тук, защо не сте ми казали?

— Нека това ти послужи за урок, Лорийн. Събирай колкото можеш повече информация и я дръж в себе си, докато не настъпи подходящ за използването ѝ момент. Ако не беше изникнала тази нужда от теб, след два месеца щяхме да си те изпратим обратно, все едно че нищо не е било. — Тя се усмихна пестеливо. — Без съмнение с романтичната си душа Бен се е надявал между двама ви с Джаред да се появи някакво влечение. Бен винаги си е бил малко глупав по тези въпроси.

Лорийн бе шокирана от омразата, прозвучала в гласа на жената, и вместо отговор, само продължи да я гледа втренчено.

Оливия се изправи и с бърза стъпка прекоси стаята.

— И така, ако повече няма какво да обсъждаме, искам да започна веднага с подготовката.

Тя погледна към Джаред, после към Лорийн и тъй като никой от двамата не възрази, направи знак на Карсън да я последва. Преди да излезе от стаята, той мина покрай Лорийн и успокоително я потупа по рамото. После се спусна подир шумящите поли на Оливия.

В съзнанието на Лорийн цареше пълна бъркотия. Защо продължаваше да седи тук? Досега трябваше да си е в стаята, трескаво опаковайки багажа си. Трябваше веднага да напусне тази къща. Тя се взираше с празен поглед пред себе си, опитвайки се да подреди мислите си.

Какъв избор имаше? Не би могла да се върне в Северна Каролина и да погледне в очите Уилям и бившите си настойници. Тази глава от живота ѝ можеше да се смята за приключена. Или по-скоро те я приключиха вместо нея.

Оставаше перспективата да се омъжи без любов за един непознат. Да, но не завинаги. След това щеше да има средства да започне отново, като напусне Локетови и преживее някак си перипетиите на развода. Дори би могла да мине за вдовица, ако се отдалечи достатъчно от Тексас. А дотогава щеше да живее в удобство.

Какво друго ѝ оставаше да направи? За момент си помисли за Ед Травърс и за любезното му предложение за помощ. Може би Ед би могъл да я уреди като сервитьорка в Харви Хаус. Лорийн бързо отхвърли идеята. Опитът ѝ да забавлява салонни гости не я бе подготвил за ресторантски зали, където се налагаше да сервира храна с тежки подноси. Освен това не би могла да живее в общежитие, където моментите на усамотяване бяха толкова редки, ако изобщо съществуваха.

Аргументите за и против се въртяха като вихрушка в главата ѝ, но в основата на решението ѝ лежеше същият онзи мотив, който Оливия така умно бе използвала срещу Джаред. Това бе желание на Бен.

Накрая всичко опираше до Бен. Бен я бе избрал за съпруга на сина си. Защо? Мисълта, че никога няма да научи причината за този избор, направо я убиваше.

Лорийн бе толкова погълната от мислите си, че до този момент бе забравила за присъствието на Джаред. Той стоеше сковано в същата поза пред прозореца, обърнал гръб към нея. Защо не бе казал нищо?

Гледаше мъжа и се опитваше да анализира мислите му в момента. Би ли могъл бракът за него да е толкова ужасен? Оливия ясно бе дала да се разбере, че младоженката му няма да бъде нищо повече от една обикновена фигурантка. Щеше да си остане младоженка и никога нямаше да му стане жена. Защото бракът нямаше да бъде консумиран. Сърцето на Лорийн пропусна един удар и запърха тревожно в гърдите ѝ. Механизмът на една такава интимност все още не ѝ бе ясен, но се досещаше, че думата означава и някакво физическо потвърждение на клетвата пред олтара.

Трябваше да говорят. Преди да се съгласи с такова едно абсурдно предложение, трябваше да знае какво мисли той по този въпрос. Тя се прокашля.

— Мистър Локет?

Като чу гласа ѝ, тялото му автоматично се стегна. Когато треперенето отмина, той изправи рамене, бавно се завъртя на пети и се обърна към нея. Не каза нищо, само я гледаше със студено и отнесено изражение. Сочните чувствени устни бяха стегнати в сурова и твърда линия.

— Аз... аз бих искала да знам... — заекна тя и той я прекъсна:

— Налапа стръвта им заедно с кукичката, кордата и плувката, нали? Едва дочака тоя шанс, нали? Толкова пари! И съпруг в добавка! Леле-е, колко бързо хлапето на стария свещеник се изкачва по стълбата на живота.

Думите му бяха жестоки и злобни, изречени с намерение да я наранят. За такава ли наистина я мисли? И дали не си мисли, че тя предварително е знаела за плана на Бен? От гняв и унижение в ъгълчето на очите ѝ избиха нежелани сълзи и тя го погледна умолително.

— Мистър Локет, вие трябва...

Той рязко се наведе напред и силните му ръце я сграбчиха за раменете. Главата ѝ болезнено отхвъркна назад и кокът ѝ започна да се разпуска. Стиснал зъби, но с глас, нелишен от известен чар, той изръмжа:

— Мисля, че по силата на създадите се обстоятелства ще се наложи да изхвърлим разните „мистър“ и „мис“. Името ми е Джаред. Кажи го! — заповяда ѝ той.

Ръцете му бяха безжалостно впити в нейните и зъбите ѝ тракаха от страх, но успя да каже едно плахо „Джаред“, преди една огромна сълза да се търкулне по бузата ѝ като блестящ скъпоценен камък.

Тази единствена сълза вбеси Джаред още повече и той изсъска:

— Не знам по какъв начин си успяла така успешно да омагьосаш и завъртиш главата на такъв умен човек като баща ми, но не си мисли, че с помощта на сълзи и заклинания ще омаеш и мен. Тези бездънни сиви очи са безсилни срещу мен, ясно ли ти е? — Той я разтърси леко. — Заедно участваме в това. Просто не се изпречвай на пътя ми и може би ще успеем да го понесем. Старият Бен бе прочут с номерата си и, изглежда, последния голям номер е погодил на мен. И ти с готовност си му помогнала.

— Не! — извика тя. — Нямах никаква представа за намеренията му. Той само веднъж спомена мимоходом за теб. Не зна...

— Значи си била по-голяма глупачка, отколкото си мислех. Помислила си, че Бен те иска за себе си? Е, в такъв случай и ти си включена в номера, нали? Дали не си хукнала подир един хубав, позастарял и богат съпруг, който по всяка вероятност съвсем скоро е щял да те направи богата вдовица? Това ли е?

Последните думи той изкрещя само на сантиметри от лицето ѝ. Бе я притиснал здраво към себе си и тя чувстваше как всеки напрегнат мускул на тялото му се впива в нея.

Кехлибарените му очи просветнаха за момент, когато погледна надолу към умолителното изражение на лицето ѝ. Изненаданият израз, появил се на лицето му, след като си даде сметка, че телата им са притиснати едно до друго от пръстите на краката до гърдите, бе точно отражение на нейния. Бе нежност срещу твърдост, слабост срещу сила, женственост срещу мъжественост. Контрастът бе твърде очебиен, за да не се забележи.

Джаред не бе мислил да го прави, но не можа да се въздържи да не установи пълен контрол върху устните ѝ, смазвайки ги в жестока целувка. Искаше да я обиди още повече, да я унижи още повече и да смаже тази нейна проклета поза. Но тялото ѝ бе толкова женствено, устните — толкова нежни, топли, девствени, че това, което трябваше

да бъде грубо и брутално, се превърна в нещо нежно, търсещо, отгатващо.

Ръцете му бавно я обгърнаха и той я притисна още по-силно към себе си. Изобщо не обърна внимание на опрелите в гърдите му длани — слаб и безплоден опит да го отблъсне. Едната му ръка се плъзна по тила ѝ и обхвана главата отзад, задържайки я неподвижна в това положение, докато устните ѝ бавно се отвориха под несекващия натиск на устата му. Пръстите му инстинктивно се заровиха в разплелите се от кока къдрици.

С неописуема сладост, бавно и методично, езикът му обходи вътрешността на устата ѝ — чувството бе неповторимо, никога не бе изпитвал такова удоволствие от целувка. Той стегна прегръдката си, докато гърдите ѝ се сплескаха в неговите. Усетил твърдите ѝ зърна през тънката материя на блузата, съзнанието му се замъгли и устата му стана още по-алчна.

Съзнанието на Лорийн попиваше като пясък новите усещания — стърженето на брадата му, вкуса на кафе в устата, едва доловимия аромат на тютюн, търсещите му устни, зъби и език, тихия стон, долетял от... къде?

Джаред я отблъсна от себе си толкова рязко, че тя за малко не падна по гръб. С мъка запази равновесие и се опита да асимилира случилото се. Двете ѝ ръце се вдигнаха и покриха устата ѝ. Над треперещите си пръсти тя погледна към Джаред, който също май не беше съвсем наред.

Вперил поглед в нея, той дишаше учестено, после спря и преглътна с усилие. Когато най-сетне успя да възстанови нормалното си дишане, той захвърли маската на безразличие от лицето си и оголи зъби в презрителна усмивка.

— Много добре, Лорийн, но както вече ти казах, тия номера пред мен няма да минат. — Устните му се свиха жестоко и гъстите му ресници се спуснаха върху вперените в нея преценяващи очи. — Ти без съмнение си сравнявала сексуалните ми умения с тия на Бен, нали? — Изсмя се с къс лаещ смях. — Проклет да съм, ако седна да се занимавам с огризките от трапезата на баща ми!

Стори ѝ се, че всичките ѝ кръвоносни съдове избухнаха едновременно, защото изведнъж целият свят наоколо се оцвети в яркочервен цвят. Без да мисли за нищо друго, освен за отмъщение, като

изпаднал в боен транс воин, тя пристъпи към него и с все сила го плесна по бузата.

СЕДМА ГЛАВА

Джаред бе твърде смаян, за да реагира. Отпуснала треперещи ръце покрай тялото си, тя го гледаше гневно с потъмнели, разширени очи и гърдите ѝ развълнувано се повдигаха. В друг случай гневът ѝ вероятно би му се сторил смешен и би го развеселил неимоверно. Сега обаче стоеше като статуя и не можеше да помръдне.

Тя каза задъхано:

— Ти си непоносим, Джаред Локет! Никога, никога — тропна тя с малкото си краче по паркета, за да придаде по-голяма тежест на думата — повече не ме обиждай така!

После рязко се завъртя и излезе от стаята с твърда крачка, оставяйки объркания Джаред сам.

Веднага след като затвори вратата на кабинета зад гърба си, Лорийн затича към стълбището и по начин, съвсем неподходящ за млада дама, привдигна полите си над глезена и забърза нагоре по стъпалата. Докато стигне до стаята си, лицето ѝ се обля в сълзи.

— Мразя го! — прошепна хрипливо тя. — Той е отвратителен! Всички са такива! — Това вече бе вик.

Строполи се в меките прегръдки на възглавниците и те попиха сълзите ѝ, заглушиха стоновете и поеха гневните ѝ възклицания.

Защо? Как можа да си помисли такова нещо за нея? Какво толкова е направила, че всички я подозират в нещо лошо? Оливия и Карсън бяха почти убедени, че тя и Бен са били любовници. Джаред сигурно си е мислел същото и дори ѝ приписа користни помисли.

Дори Ейбъл и Сибил, които я обичаха като дъщеря, бяха готови да повярват на гнусните лъжи на Уилям. Първоначалното изражение на недоверие и шок, когато Уилям им поднесе версията си, бе заменено от същото презрително присвиване на очите, каквото бе видяла само преди няколко минути у Джаред. А тя не бе направила нищо, което да заслужи суровата им преценка.

Уилям. Дори сега, когато споменът за него вече бе започнал да избледнява, болката, която той ѝ бе причинил, се завърна с ужасяваща

сила.

В деня, в който Бен Локет си тръгна рано след закуска, Пратърови решиха да отидат до Роли и да прекарат целия ден там. Ейбъл покани и Лорийн да дойде, но перспективата да прекара целия ден в компанията на отчето и жена му, колкото и да ги обичаше, бе доста непривлекателна. Лорийн се извини с главоболие и ги помоли да не променят плановете си заради нея. Сибил и без това вече бе започнала да съставя списък на магазините, които искаше да обиколи, както и на възможните ресторанти, предлагащи късен обед.

Когато най-сетне Пратърови тръгнаха, Лорийн бодро им махна за довиждане и въздъхна с облекчение. Изпитваше дълбоко задоволство, че целият ден е пред нея и ще си го прекара съвсем сама. Имаше нужда от това, за да може на спокойствие да обмисли какви чувства изпитва, след като отхвърли възможността да започне нов живот.

Денят мина доста бързо. Тя започна да изучава една нова музикална пиеска и прекара часове в упражнения, докато не прецени, че я е усвоила добре. После имаше един спокоен час в леглото с книга в ръка, но мислите ѝ непрекъснато се връщаха към Бен Локет. Никога повече нямаше да го види, затова пък щеше завинаги да остане в мислите ѝ. Бе толкова любезен. Как ѝ се искаше баща ѝ да бе такъв!

Решително изпрати Бен Локет в по-далечни кътчета на съзнанието си и стана да си приготви омлет за вечеря. Тъй като Ейбъл и Сибил щяха да прекарат нощта в Роли, Лорийн гледаше на уединението си като на неочакван, но съвсем навременен подарък.

След леката и поне веднъж питателна храна тя се запъти към горния етаж, когато звънецът на входната врата иззвъня. Свикнала хората да посещават дома на Ейбъл по всяко време, Лорийн отвори вратата без колебание.

На прага стоеше Уилям Келър.

Изкуши се да тресне вратата под носа му, но доброто ѝ възпитание направи това невъзможно. Надявайки се бързо да се отърве от компания му, тя каза:

— Здравей, Уилям. Ейбъл го няма.

Препречи вратата с тялото си и нарочно не го покани да влезе.

Отсъствието на Пратърови изобщо не бе новина за Уилям. Преди да тръгне за Роли, Ейбъл му се бе обадил във връзка с един енориаш, който трябвало да бъде посетен, споменавайки мимоходом, че Лорийн няма да дойде с тях.

Той хвърли на Лорийн самодоволен поглед и направи крачка напред, за да влезе. Тя се принуди да отстъпи встрани, защото в противен случай щеше да се наложи да се докосне до тялото му, а това бе нещо, което Лорийн би избегнала на всяка цена.

— Чудесно — процеди Уилям. — Радвам се, че ще имам случай да поговоря с теб откровено и насаме.

Той закачи шапката и палтото си на закачалката в антрето и се запъти към гостната, незасегнат от хладното посрещане.

Лорийн цял ден не бе влизала в тази стая. Явно и никой друг не бе влизал, защото завесите бяха останали плътно затворени и през тях се провиждаха само тесните ивици на тъмно виолетовия здрач навън. Въздухът в гостната бе спарен, в нея цареше сумрак и присъствието на Уилям правеше обстановката още по-потискаща.

— За какво искаш да говорим, Уилям? Много съм заета — каза тя с треперещ глас и чак сега разбра, че единственото чувство, което Уилям предизвиква у нея, бе страх.

Но това беше смешно! Защо да се страхува от него? Вирна брадичка, решила да не му показва, че се страхува да остане сама с него в една стая, и при това в съвсем празна къща.

Уилям застана в средата на стаята и се обърна към нея със скръстени отзад ръце.

— Ейбъл ми даде разрешение да ти поискам ръката, за да се оженим — започна той педантично. — Преди да разбереш, че си неспособна да устоиш на авансите на мъже като неотдавна посетилия ви каубой. Решил съм да се оженим колкото е възможно по-скоро.

Думите му я поразиха и нервността ѝ се превърна в гняв.

— Бен Локет не ми е давал никакви аванси. Но дали го е правил или не, теб не те засяга, Уилям, тъй като нямам никакво намерение да се омъжвам за теб. — Направи пауза, пое пресекливо дъх и сплете ръце пред гърдите си. — Разговорът приключи. Ще те изпратя.

Тя се извърна и се отправи към антрето. Преди обаче да го достигне, студената ръка на Уилям я сграбчи над лакътя и я завъртя

към него. Бе толкова изненадана от грубостта му, че дори не ѝ дойде наум да се освободи, а само стоеше и го гледаше смаяно.

— Не бързай толкова, мис Непорочност — озъби ѝ се той. — Още не съм свършил. — Гласът му бе като рев на диво животно и тя неволно се отдръпна. — Може всички да си заблудила, но не и мен. Какво предложение ти отпрати Локет, когато бяхте в градината с розите?

Лорийн се опита да отскубне ръката си, но натискът върху нея болезнено се усили и тя потрепери от болка.

— Нямам представа за какво става въпрос. Помоли ме да му погостувам в Тексас, това е всичко.

— О, обзалагам се, че е така — иронично каза той. — Единственото място, където би искал да му гостуваш, е спалнята му.

Лорийн ахна.

— Нямам... нямам представа за какво става дума.

Това беше вярно. Имаше само смътни догадки какво означават думите му, но инстинктивно усети, че е нещо гадно. Уилям внимателно я изгледа с присвити очи.

— Може и да нямаш. Е, в такъв случай аз ще те науча, а не някакъв си изкуфял тъпанар.

Ужасът даде сила на Лорийн да освободи ръката си и обръщайки се, тя се опита да избяга от него. Той веднага се втурна след нея и отново я хвана, преди още да е направила и две крачки. Ръцете му я обгърнаха, стиснаха я като в преса и я обърнаха към него. Влажните му месести устни се впиха в нейните.

Лорийн не можеше да повярва, че всичко това се случва на нея. Съзнанието ѝ беззвучно изпищя, тъй като устата му върху нейната не ѝ даваше възможност и звук да издаде. Той я притисна още по-силно към себе си и кракът му се опита да влезе между нейните. После, докосвайки с влажната си уста ухото ѝ, той зашепна трескаво:

— Не се дърпай, Лорийн. Виждал съм те как ходиш по влудяващ начин. Не можеш ме заблуди, като се преструваш на дама.

През цялото това време студените му ръце сновяха по гърба ѝ и се мъчеха да разкопчат копчетата на блузата ѝ. Този път писъкът ѝ бе истински, когато усети безкръвните му пръсти да се докосват до плътта ѝ.

Той отново прекъсна писъка ѝ с устата си и тъй като устата на Лорийн бе отворена, мушна дълбоко езика си в нея. Тя започна да се дърпа още по-ожесточено, дереше лицето му, скубеше косата му, риташе го по костеливите глезени. Инстинктът за самосъхранение я караше да върши неща, на които никога не би си и помислила, че е способна.

Не искаше дори да си помисли какъв ще бъде завършекът на всичкото това блъскане и дърпане, но знаеше, че не бива да го допуска. Отвращението и страхът ѝ дадоха последен прилив на сила и тя успя да го блъсне в гърдите с всичката мощ, на която бе способна. Той залитна назад, спъна се в малкото столче за крака пред креслото на Сибил и се прекатури през него. Докато правеше неособено сполучливи опити да се изправи, Лорийн се хвърли към камината, сграбчи ръжена и го насочи пред себе си.

— Махай се оттук! — успя да изхрипти тя задъхано. — Ако пак се опиташ да ме докоснеш, ще те убия.

Застанал на три метра от нея, с кървави драскотини по лицето, с разчорлена рядка коса, с раздърпани дрехи, Уилям съвсем малко приличаше на онзи самоуверен и сдържан свещеник, който държеше на енорияшите си смразяващи кръвта проповеди относно последниците от плътските грехове.

— Какво ще кажат хората, Лорийн, скъпа, когато влязат и видят, че черепът ми е разбит, в случай, разбира се, че успееш? Репутацията ти ще пострада неизмеримо. Хората ще си помислят, че ти си ме поканила, тъй като твоите настойници са извън града. — Той направи колеблива крачка към нея.

Спря се, като видя, че ръженът се вдига още по-високо.

— Никога не съм си мислила, че съм способна да извърша убийство, но с малко помощ от твоя страна, Уилям, ще го направя! — заплаши го тя. — Ти си един лицемер и пародия на мъж. А сега се махай от очите ми! Веднага!

Той се изкиска гнусно.

— Не се отказвам, да знаеш. Ти сигурно и без това си продала стоката на Локет!

След като хвърли и тази последна обида в лицето ѝ, той мина предпазливо покрай нея и се спря в коридора само колкото да пооправи малко дрехите си и да си сложи палтото и шапката. Лорийн

чу как входната врата се отваря и после тихо се затваря. Продължи да стои с насочен пред себе си ръжен и чак когато от тежестта му мускулите я заболяха, го отпусна. Движеше се със забавени движения, като насън. След като се докачи по стълбите, пристъпвайки сякаш с оловни обувки на краката, тя отвори вратата на стаята си и след това я заключи. Отиде до гардероба и погледна отражението си в огледалото с неприязън. Брадичката ѝ още блестеше от слюнката на Уилям. Косата се бе разпиляла на мокри от пот кичури по гърба ѝ.

Съблече се и напълни дълбоката вана с вода. Изплакна няколко пъти устата си с антисептична течност, после се потопи в горещата вода да измие и тялото си от мръсотията. Ръката над лакътя ѝ бе цялата в синини и я болеше.

Събуди се на другата сутрин, все още зашеметена от случката предната нощ. Стана и закрачи по пода, опитвайки се да сложи в ред мислите си. Как да каже на простодушните си настояници за случилото се? Разочарованието им от младия пастор щеше направо да ги съсипе. Разбира се, Ейбъл сигурно ще го освободи от поста му и ще му забрани да стъпва повече в дома им. Лорийн с удоволствие би им спестила всичките тези главоболия, но не можеше да мълчи. Уилям Келър бе опасен човек.

Изобщо и през ум не ѝ мина, че настояниците ѝ няма да ѝ повярват.

Когато те се върнаха, тя ги посрещна весело. Въодушевеното бръщолевене на Сибил разпръсна малко унинието, царящо в къщата, което от снощната случка насам бе станало сякаш още по-потискащо. На Лорийн бе поднесен подарък — кутия дантелени кърпички. Тя изрази дълбоките си благодарности на Прагърови и нарочно ги поведе към гостната.

Тъкмо бяха седнали, когато звънецът на входната врата иззвъня. Лорийн смаяна чу гласа на Уилям, а после Ейбъл му отговори нещо. Поговориха тихо и след няколко минути се появи Ейбъл със смутено изражение на лицето.

— Ако вие, дами, ни извините, трябва да обсъдим нещо важно с Уилям. Ще се върнем скоро.

Той изчезна по посока на кабинета и в съзнанието на Лорийн звънна предупредително звънче. Бе нервна и неспокойна, докато слушаше подробните описания на Сибил за разходката. Устата ѝ

пресъхна и вълнението ѝ нарасна, когато дискусиата в кабинета се проточи до половин час.

Сърцето ѝ се преобърна, като чу, че вратата на кабинета се отваря и след секунда двамата мъже се появиха в гостната. Лицето на Ейбъл бе почервенияло. Той поклати глава, гледайки смаяно към Лорийн. Навел скромно глава, Уилям бе застанал на няколко стъпки зад него. Изразът на лицето му бе сдържан, но Лорийн забеляза тържествуващото пламъче в змийските му очи, когато той вдигна глава и я погледна.

— Ейбъл, какво, за... — потрепери гласът на Сибил, когато забеляза разстроения израз на лицето на мъжа си.

— Скъпа, много би ми се искало да ти спестя това, но рано или късно трябва да научиш за срама, сполетял дома ни.

Ейбъл прекоси стаята с тежка стъпка, седна до жена си и пое ръката ѝ. Уилям остана до вратата, изучавайки съсредоточено грозните шарки на килима около униформените си обувки.

Възможно ли е, помисли си тя, Уилям да е казал за срамното си поведение снощи и сега да е дошъл да се извини? Предположението ѝ отпадна, когато видя изражението на Ейбъл, щом той се обърна към нея. То бе печално. Бе осъдително. Бе самата святост.

Той въздъхна тежко и каза:

— Прелюбодееянето е голям грях, Лорийн.

Устните ѝ се отвориха от изумление. Сибил ахна и притисна кърпичка към устата си.

— Какво... — понечи Лорийн да проговори, но Ейбъл продължи:

— То е противно на Бог. Уилям току-що дойде при мен като истински мъж и призна, че вие двамата от няколко месеца насам редовно сте се поддавали на твоята похот.

Сибил рухна на облегалката на дивана и от треперещите ѝ устни се откъсна тих вопъл. Лорийн отвори уста да протестира, но Ейбъл отново не ѝ даде възможност:

— Мъжкото желание е винаги по-силно от женското. Дори и такъв отдаден на Бога човек като Уилям не е защитен от щенията на плътта си. Обаче — тук гласът му стана още по-строг — задължение на жената е да държи здраво юздите на тези щения. Уилям ми каза, че ти си го съблазнила до такава степен, че той не е могъл да устои.

Този път Сибил извика високо и по дебелите ѝ бузи потекоха обилни сълзи. Всичката кръв се изцеди от лицето на Лорийн. Лудото биене на сърцето ѝ сякаш спря. Навярно сънувам, каза си тя.

— Сигурно ние, които те обичахме като наша дъщеря, сме сбъркали някъде. Ти бе поверена на грижите ни от твоя баща — светец. Не можахме да оправдаем доверието му, както и ти не оправда нашата любов.

Сърцето я заболя, като гледаше как настойниците ѝ страдат, но тогава не направи опит да се защити. Бе впила поглед в Уилям, който продължаваше да се взира в пода в лицемерна поза на покаяние.

Ейбъл затвори за момент очи, после каза:

— Лорийн, Уилям ми каза, че повече не можел да понася това положение, без да уреди по най-бърз начин брака ви. Предлага ти брак не от чувство за вина, а от чувство на дълбока и трайна любов. Аз поне съм благодарен... — Млъкна и зарови лице в дланите си.

Виждайки нещастieto му, Лорийн най-сетне пристъпи към действие. Скочи от стола си и клекна до Ейбъл. Сложи двете си ръце върху неговите, изчака го да вдигне глава към нея и чак тогава заговори:

— Той лъже, Ейбъл — каза тя протичко. — Единственият път, когато сме се виждали сами, бе снощи. Дойде тук, докато ви нямаше, и се опита да ме целува и... докосва. — По бузите ѝ се затъркаляха сълзи, като си спомни униженията, които претърпя снощи.

Когато завърши разказа си за случката, почувства ръцете на Уилям върху раменете си. После той я изправи на крака и заговори вразумително:

— Лорийн, скъпа, повече не бива да се крием. Не разбираш ли? Ще се оженим и ще живеем заедно. Съгрешихме, вярно е. Но аз изповядах греховете си и пред Бог, и пред човек. Ако и ти изповядаш прегрешенията си, ще почувстваш същия мир, който изпълва и моята душа.

Тя отскочи от него с блеснали от гняв очи.

— Ти сигурно си луд! Единственото нещо, което ми се иска да изповядам, е ненавистта ми към теб.

Уилям отправи невинна усмивка към Ейбъл.

— Страхувам се, че е малко превъзбудена. Искаше да ти попречи да научиш за незаконната ни връзка. Просто искаше да ти го спести.

— Разбира се — съгласи се Ейбъл, вперил поглед в Лорийн, сякаш я виждаше за пръв път. — Мисля, че трябва да сключите брак колкото е възможно по-скоро. Лорийн, радвам се, че поне се опита да ни спестиш всичко това, на мен и Сибил. Лично ще благословя този брак. Ще се върнеш в семейството ми и в лоното Божие.

Уилям бе спечелил. Със сатанинско майсторство бе провел контраатаката си и Пратърови му бяха повярвали. Ейбъл бе говорил за излъгано доверие, но нямаше и представа колко дълбоко излъгана се чувства тя.

Би могла да им покаже синините по ръката си, но защо трябваше да го прави? Щом семената на измамата, посети от Уилям, намираха такава плодородна почва в сърцата на онези, които би трябвало да я обичат и познават повече, за да я заподозрат в такъв грях, тя нямаше да се защитава. Ейбъл бе Божи служител, но не бе Бог. А нейната съвест бе чиста.

— Няма да се омъжа за Уилям. Той лъже. Но дори и да не лъжеше, аз никога няма да се омъжа за Уилям Келър.

Сибил изписка и отново падна върху възглавниците.

— Лорийн, нима искаш да посипеш главите ни с парещите въглени на срама? Дете, моля те, помисли за нас, ако не мислиш за безсмъртието на душата си! — каза умолително Ейбъл.

— Аз не съм направила нищо. И няма да се обрека на нещастен живот с мъж, когото презирам — отвърна Лорийн твърдо. — И няма защо да се страхувате от срама, който присъствието ми навлича на този дом. Възнамерявам да го напусна.

И го бе напуснала още същата седмица, изтегляйки от банката малкото си спестявания.

Телеграмата, която би на Бен Локет веднага след разговора на Уилям с Ейбъл, го настигна точно, когато той пристигна в Остин. Бен веднага отговори и очевидната му радост от близкото ѝ гостуване отново приповдигна надеждите ѝ. Няколко дни по-късно тя напусна дома на енорийския свещеник непростена, анатемосана. Затова пък пътуваше за Тексас, където я очакваше нов живот със семейството на Бен Локет.

Семейството на Бен Локет. Щеше да стане член на това семейство. Правилно ли постъпваше?

Да, отговори си тя. Правеше единственото нещо, което ѝ бе останало да направи, като се изключи възможността да си тръгне без един цент и без път, по който да поеме. Да. Най-добрият път в случая бе да се омъжи за Джаред.

Целувката му я бе зашеметила, бе я обидила. Но къде бе отишло отвращението, което би трябвало да почувства? Гаденето я бе държало будна цяла нощ, когато Уилям я целуна. Защо целувката на Джаред не я отврати? Всичко, което си спомняше от тази целувка, бе чувствената настойчивост на устните и езика му, сигурността, която ѝ предлагаше топлата му силна прегръдка.

Извърна се по гръб на леглото и от срам скри лице в дланите си. Целувката бе ѝ харесала. И никога нямаше да я забрави. Би ли могла да се омъжи за този мъж, да живее с него и непрекъснато да си припомня онзи мимолетен страстен миг? Заедно с всичките му други обиди, които ѝ бе нанесъл, би ли могла да прости и това последно унижение, ако е сигурна, че и той помни целувката?

Освен това не бе могла да измисли никаква друга разумна алтернатива. Като се омъжи за Джаред, поне щеше да има цел, поето задължение.

Парите в този момент ѝ се струаха нещо съвсем маловажно, но след две години това щеше да стане нещо извънредно важно. Двайсетте хиляди долара можеха да ѝ посочат разликата между комфорта и лишенията. Ако се подходи към въпроса от строго финансова гледна точка, би ли могла да изпусне такава възможност?

А освен това съществуваше и мъжът — Джаред Локет. Не! Няма да мисли сега за Джаред Локет, защото мислите за него притъпяваха способността ѝ да разсъждава логично. Ще се научат по някакъв начин на мирно съвместно съществуване. Това щеше да е трудно да се направи, но едно по едно всичко щеше да си дойде на мястото.

Решението бе взето.

През останалата част на деня Лорийн си остана в стаята, опитвайки се да усмири развълнуваните си мисли. Като стана време за вечеря, тя смени блузата си, среса косата си отново и този път я закрепил по-здраво, отколкото сутринта. Парче плат, натопено в студена вода и притиснато към очите, премахна червенината и подпухналостта

от плача. Почувства се освежена, но сърцето ѝ затупка бясно в гърдите, докато слизаше по стълбите.

Вече на масата, Оливия каза, сякаш току-що се е сетила за това:

— Лорийн, сватбената церемония ще се състои една седмица след утрешния ден. Ще присъстват подбран кръг от гости.

— Много добре — отговори Лорийн.

Джаред го нямаше на вечеря. Отсъствието му не бе обсъждано и никой не си даде труда да го обясни на годеницата му.

ОСМА ГЛАВА

През следващите няколко дни Лорийн бе погълната от такова разнообразие от дейности, че ѝ оставаше съвсем малко време за размисъл. Самата важност на предстоящите събития не ѝ даваше възможност да ги обмисли по-обстойно. Далеч по-лесно бе да се остави на течението. Дните ѝ бяха толкова натоварени, че вечер се тръшваше в леглото, надявайки се на бързо и пълно потъване в небитието. Мозъкът ѝ обаче отказваше да я отведе в царството на сънищата и бе принудена отново и отново да се връща на въпроса какво да прави, докато накрая съзнанието ѝ започваше да губи контрол върху тялото и парещите, сякаш пълни с пясък очи се затваряха за неспокоен сън.

Отначало Елена и Роза бяха изненадани, че сеньор Джаред ще се жени за прекрасната мис Холбрук. Но скоро и те се оказаха повлечени от всеобщото вълнение и подготовка. Почти подлудиха Лорийн с това, че непрекъснато я глезеха, обгръщайки я с прекомерните си грижи към нея.

Реакцията на Джаред към предстоящото събитие бе хладно примирение. Нито се преструваше на влюбен, нито показваше към нея онзи гняв, който според нея би трябвало да изпитва.

Всеки път, когато се оказваха заедно, той гледаше на нея със същото надменно безразличие, с което гледаше и останалите. Държеше се учтиво, но без да изпада в крайности. Разговаряше с нея, когато обстоятелствата го налагаха, но не проявяваше никаква инициатива към каквито и да било разговори насаме. Можеше страстно да я обича или да я презира със същата сила. Отчужденият израз на лицето му не издаваше нищо.

Въпреки краткото време, с което разполагаше, Оливия успя да организира събитието. Рядко се допитваше до Лорийн, що се отнася до самите приготовления. Бе казано, че церемонията ще представлява граждански брак, ще се състои в големия салон и на нея ще присъстват само отбран кръг хора. След това ще се даде малък прием за

неколцината поканени гости. На другия ден Лорийн и Джаред ще отпътуват за Кийпойнт на „меден месец“.

По няколко пъти на ден на Лорийн ѝ правеха проби за чеиза, на който Оливия много държеше, въпреки протестите на Лорийн. Жестът на Оливия не бе мотивиран от щедрост или от внезапно разцъфнала майчинска любов, а от грижа всичко да изглежда както трябва и да бъде извън всякакво подозрение.

Чрез няколко известни на всички клюкарки Оливия бе пустила слуха за досегашния живот на Лорийн. Според нейната версия родителите на Лорийн не могли да присъстват на сватбената церемония, тъй като баща ѝ страдал от сърце, а това правело пътуването невъзможно. Скъпата ѝ майка била толкова претрупана от грижи около болния си съпруг, че нямала време да се заеме и със сватбата, затова Оливия любезно ѝ предложила тя да стори това вместо нея. Ако у някои хора все пак бяха възникнали подозрения, то страхът от неукротимата Оливия им пречеше да ги кажат гласно.

Мисис Гибънс, шивачката, на която бе възложено изцяло да попълни гардероба на Лорийн, за безумно кратко време, често обсъждаше всеобщия шок и вълнение от това, че най-добрата партия в Тексас — Джаред Локет — най-сетне е попаднал в хомота.

Лорийн бе учудена от количеството и качеството на дрехите, които шиеха за нея. Полите и ризите бяха от най-фина материя. Всички блузи бяха общити с ефирни, подобни на паяжина дантели. Из цялата стая бяха разхвърляни дрехи за през деня, вечерни рокли, наметала, костюми, шапки, ръкавици — в най-различни фази на довършване. Мисис Гибънс обикаляше около Лорийн като скулптор около своя шедьовър и мереше, извиваше, дърпаше, обръщаше, повдигаше, забождаше, като през цялото време си мърмореше нещо под нос. Бельото се шиеше от най-фин плат, поръбен със сини лентички сатен или дантела.

Лорийн, със зачервени от смущение бузи, стоеше права в средата на стаята, докато мисис Гибънс умело забождаше новия комбинезон върху нея.

— Малко е... дързък, не намирате ли? — попита Лорийн плахо, поглеждайки към гърдите си, потръпващи през полупрозрачната материя.

Мисис Гибънс се засмя тихо.

— На мистър Локет ще му е много приятно да ви види в тези неща, но няма да има търпение да ги свали. Имате красиво тяло, Лорийн. След като ви види без дрехи, може никога повече да не ви позволи да ги облечете!

Лорийн се ужаси от тази мисъл. Все още бе разтревожена от реакцията си към целувката на Джаред. На Уилям тя се бе съпротивлявала с всички сили, а на Джаред не бе оказала съпротива, поне не толкова усърдно. Разбира се, между двамата не можеше и дума да става за сравнение. Уилям бе отблъскващ, докато Джаред бе хубав, мъжествен, а очите му...

Не! Няма да мисли за него. Той явно не мисли за нея. Докато по-рано не сваляше поглед от нея, сега преднамерено не ѝ обръща внимание. Откровено казано, Лорийн не знаеше кое от двете я безпокои повече.

Според Оливия всичко бе завършено навреме. Новите дрехи на Лорийн висяха в гардероба ѝ, с изключение на онези, които Елена бе опаковала в багажа за Кийпойнт.

Роза, с помощта на още няколко помощнички, по цели дни готвеха, варяха и печеха в подготовката на „малкия прием“. Цялата къща бе отрупана с цветя и папрат в саксии. Как Оливия бе успяла да ги докара чак от Остин, без да увяхнат — това си оставаше мистерия за младоженката.

Сутринта, в деня на сватбената церемония, тя стоеше на прозореца и гледаше зората от същото място, от което само преди няколко седмици бе наблюдавала погребалния кортеж на Бен.

— Доволен ли си, Бен? — попита Лорийн шепнешком точно когато слънцето се показва на хоризонта. Опита се да си внуши, че съвпадането на въпроса с изгрева на слънцето е добро предзнаменование.

Влезе Елена, понесла закуската на подноса. Във влажните ѝ очи се четеше предчувствие за нещо хубаво и тя бодро забърбори, заснова из стаята. Когато Лорийн изяде всичко, което нервният ѝ стомах можа да поеме, тя се изкъпа с удоволствие и Елена започна да ѝ помага да се облича.

Сватбената рокля на Лорийн нямаше нищо общо с традициите и бе красива с уникалността си. Бежовата дантела бе обточена с копринени ивици от същия цвят. Бухналите ръкави, както и корсетът, откъдето започваше извивката на гърдта, останаха необточени. Яката бе висока и леко докосваше брадичката, дълбоко извит волан подчертаваше долната част на полата, едва докосваща носовете на малките бели обувчици от телешка кожа. На талията си забодеше китка виолетки, а часовничето бе дискретно прикрепено в гънките на жакетчето.

Косата ѝ бе събрана в обичайния кок, но Елена настоя да навие няколко къдрици и да ги остави свободно да висят около лицето и тила ѝ. Лорийн се взираше в отражението си в огледалото и се питаше замаяно дали това видение в скъпа рокля, с бледо лице и предпазлив поглед, е наистина тя.

Елена се взираше в идола си с обожание.

— Сеньорита Лорийн, вие сте красива — прошепна тя. — Също като благословената Дева Мария. — Целуна срамежливо Лорийн по бузата и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Благодаря ти, Елена. Би ми се искало и ти да присъстваш на церемонията. Ти си най-добрата ми приятелка.

— И на мен много ми иска, но... — повдигна красноречиво рамене тя. После се усмихна и каза лукаво: — Ама повече искам да гледам първа брачна нощ и да виждам дали всичко, дето разправят за сеньор Джаред, вярно. Разправят, бил голям като на жребец. Вие голям късмет вади, да?

Продължавайки да се киска, тя побутна Лорийн към стълбището. Лицето на младоженката бе преbledняло още повече.

Уговорката бе Карсън да я поеме оттам и да я придружи до салона. Когато двамата се срещнаха в подножието на стълбището, Лорийн се запита дали краката ѝ ще съумеят да я удържат. Карсън ѝ говореше тихо, усмихваше се, успокоително я потупваше по ръката и я водеше към салона.

Двамата застанаха под свода на вратата и полугласните разговори, водени до този момент от петдесетината гости в залата, тутакси стихнаха. Органът, нает специално за случая от методистката църква, изпълни залата с меки и леко свистящи звуци.

С изключени на двамата Вандайвър, всички присъстващи виждаха тайнствената мис Холбрук за първи път и останаха поразени от нейната спираща дъха красота. Лесно бе да си представи човек как е успяла да омотае в ласото си такъв мустанг като Джаред Локет.

Ако младоженецът нямаше дългогодишен опит да сдържа мускулите на лицето си от всякаква проява на емоции, сега би ахнал от удоволствие при вида на младоженката. Енергично се бе противопоставил на този фарс, но все пак би ли могъл, който и да е мъж от плът и кръв да остане безразличен към красотата на тази жена, която скоро щеше да носи неговото име?

По дяволите, при други обстоятелства той дори би... Този начин на мислене няма да те доведе доникъде, старче, сам се предупреди той. Обаче някой и друг поглед няма да навреди, нали? Нали от младоженеца се очаква именно това? Жената, запътила се към него, опряна на ръката на Карсън, бе изключителна. Беше като, като... какво?... Като кого? Като никоя досега!

Докато тя се приближаваше със сведен поглед, той внимателно я изучаваше. Съвсем различна изглежда от оня ден, когато го плесна. Тогаваше очите ѝ бяха тъмносиви, също като злоещи буреносни облаци, надвиснали над равнините. И също като тях бяха заплашителни, вълнуващи, заредени с електричество.

Стройната фигура на Лорийн бе изкусно подчертана от прекрасно стоящата ѝ рокля. Едрият ѝ бюст забележимо изпъкваше над тънката талия, опасана с широк копринен пояс. На Джаред му се стори, че вижда съвсем леки тъмни сенки там, където би трябвало да бъде куполът на тази висока и горда гръд, но си каза, че това са глупави фантазии и стисна пръсти, потреперили от желание да докоснат тези сенки. Преглътна на сухо гърло и с усилие премести погледа си от гърдите на лицето ѝ.

В този момент тя вдигна поглед и страхът в очите ѝ го порази. Дори самия дявол да беше видяла нямаше да бъде толкова неспокойна. Защо у него се породи внезапно желание да я успокои?

Карсън доведе Лорийн до Джаред и тя дари по-възрастния мъж с плаха усмивка. После той се извърна и отиде да седне до Оливия на първия ред столове, наредени за церемонията.

Джаред протегна свитата си ръка към нея, тя пхна своята в извивката на лакътя и двамата се обърнаха към съдията. Джаред не бе

го планирал предварително, нито пък Лорийн го бе очаквала, но свободната му ръка се пресегна и покри нейната. Топлината на силната му плът контрастираше с нейната студена скованост. Пръстите ѝ твърдо се притискаха в ръкава му и тя рискува да му хвърли един поглед изпод ниско спуснатите клепачи. Сърцето ѝ се преобърна, като видя блесналите кехлибарени очи да светят с такова чувство, каквото никога не бе виждала у него. Дали не бе чувство на разбиране? Или одобрение? Или дори възхищение? Даже ѝ се стори, че твърдата линия на устните му се смекчава в някакво подобие на усмивка. Искаше ѝ се да задържи още малко погледа си върху този внезапно променен Джаред, но съдията бе започнал да говори. С неохота тя отмести очи от младоженеца.

Церемонията бе кратка и по същество не приличаше на нито една от онези, на които Лорийн бе имала възможността да присъства. Усети как я жегва нещо като разочарование. На сватбените церемонии Ейбъл винаги бе говорил за светостта на бракосъчетанието и благосклонността на Бог към брака, за това как Исус извършил първото си чудо по време на сватбено тържество. Разбира се, това тук бе граждански брак. И все пак, когато съдията каза: „Обявявам ви за мъж и жена“, думите ѝ прозвучаха кухо и без никакво съдържание.

Съдията Ендрюс със светнало лице поднесе поздравленията си на привлекателната двойка.

— Можеш да целунеш младоженката, Джаред.

Джаред залепи на лицето си израз на отчуждение. Подготви се за съвсем кратко да се обърне към Лорийн, да сложи ръце на раменете ѝ и хладно да я целуне по бузата. Планът му обаче пропадна. Цялата тази грижливо подготвена поза отиде по дяволите, когато погледът му падна върху треперещите ѝ розови устни.

Спомняше си онази, другата целувка. Целувката, която го бе разтърсила от дъното на душата му. Целувката, която бе смазваща със силата и целенасочеността си. Целувката, чийто зашеметяващ удар той все още не бе забравил.

Споменът, навестил съзнанието му неканен, му донесе и непоносима болка, но и неизмеримо удоволствие. Някъде от центъра на тялото му започна да блика позната вече топлина и да достига до най-отдалечените места по него. Копнееше още веднъж да усети вкуса на тези устни и или да угаси пожара, пламнал във вените му, или да го

усили до онзи върхов момент, когато повече няма да има смисъл да се търси източникът му, за да бъде угасен. Повикал на помощ всичката сдържаност, на която бе способен, той се наведен вдървено положи устни върху онези, обещаващи такава сладост.

От по-нататъшни мъчения го спасиха Оливия и другите гости, които, нетърпеливи да се запознаят с Лорийн, ги наобиколиха от всички страни, поднасяйки сърдечните си поздравления. Сам се изненада, когато ръката му собственически пъкна ръката на Лорийн под своята.

През останалата част от следобеда гостите се занимаха с изобилието от храна и напитки. Само преди месец много от гостите пак бяха тук, за да отдадат последна почит на Бен Локет, който бе изложен за поклонение в същия този салон. Сега траурното настроение се бе разсеяло. Преобладаваше празничното.

Карсън вдигна цветист и многословен тост за здравето на младоженците и всички вдигнаха за поздрав чашите е шампанско. Лорийн също вдиша чашата към устните си и погледна към Джаред над кристалния ръб. В очите му проблясваха златисти пламъчета, много по-опияняващи от виното. Глътката ѝ бе далеч по-пестелива и плаха, отколкото неговата, но когато тя се накани да свали чашата от устата си, той протегна ръка и отново я наклони към устните ѝ. Шампанското се спусна по гърлото и засили пърхането в стомаха ѝ „Разправят, бил голям като на жребец“. Точното значение на думите на Елена убягваше на Лорийн. Всичко, което знаеше, бе, че като погледне към Джаред, мислите за неговата физика я плашеха и вълнуваха.

Точно когато той сваляше чашата от устата си, някой, без да иска, го закачи по лакътя, част от шампанското се разплиска и потече по брадата и реверите му.

— О! — възкликна Лорийн и не можа да сдържи смеха, избликнал спонтанно в гърлото ѝ.

— Мислиш, че е смешно ли? Да имаш подгизнал младоженец?
— Той също се усмихна, сложи чашата на масата и отърси мократа си ръка.

Без да се замисли, Лорийн избърса капките от реверите му. Подчинявайки се на някаква подсъзнателна команда, пръстите ѝ се допряха до брадичката му и палецът ѝ нежно обра капките вино под устните.

— Ето, така е по-добре — каза тя усмихнато и вдигна очи към неговите. Горчивината, която прочете в тях, я накара да се отдръпне.

Тялото на Джаред този път го подведе. В момента, в който пръстите ѝ се допряха до лицето му, той усети как целият набъбва и се втвърдява от желание. Бе започнал да си мисли, че невинността ѝ е истинска. Друг път! Нито една жена не би могла да докосне мъж, да погледне мъж по начина, по който тя го бе направила, без да знае точно какво прави. Как е могъл умен човек като Бен да се хване на малките ѝ номера? Както и да е, Джаред твърдо бе решен да не се хваща.

— Джаред?... — обади се тя с колеблив глас.

— Хайде да пообиколим малко гостите си, мисис Локет — пресече я той, хвана я за лакътя и я поведе към група гости.

Сърцето на Лорийн се сви. Точно когато си бе помислила, че прехвърля мост между тях, истинските чувства на Джаред бяха се показали на повърхността. Как наистина ще живеят заедно през следващите две години? Тя потисна въздишката си. Късно е да се мисли за това сега. Ще се наложи да свикне с бъдещето.

Днес тя не можеше да се съсредоточи върху нищо друго, освен върху мъжа до себе си. Обаянието му го правеше почти невъзможен за пренебрегване. И наистина, Джаред изглеждаше изключително добре в официалния си черен костюм и бяла риза. В очите му проблясваха кехлибарени пламъчета и снежнобелите му зъби светваха на фона на загорялото лице, когато се усмихваше. Спечели симпатиите на всички присъстващи. Очарова най-безсрамно съпругите на всички, докато съпрузите им одобрително клатеха глави. Изпи само традиционните две чаши шампанско и използвайки нежни думи и жестове при представянето на Лорийн на хора, с които бе прекарал целия си живот, приемаше весело закачките и поздравленията им за това, че се е изхитрил да вземе такова красиво създание за жена.

Възторгът му значително намаля, когато към тях се приближиха двамата Вандайвър, за да изразят благопожеланията си. Лорийн видя как устните на Джаред отново се свиха в твърда линия и усети как тялото му, толкова близко до нейното, се стяга. Бе хладно вежлив, но гласът му не бе никак убедителен, когато им благодари, че са почели празника му с присъствието си.

— Доста бързичко го направи, Джаред — потупа го Паркър по рамото и Лорийн долови напрежението под черния плат. — Нямахме

никаква представа, че ти и Лорийн смятате да се жените.

Джаред посрещна пронизателния поглед на Паркър, без да трепне.

— Опасявам се, че тогава вие ни заварихте малко зле настроени един към друг. Тя мислеше, че не е редно да вдигаме сватба толкова скоро след смъртта на баща ми. За щастие успях да я убедя да не обръща внимание на скрупулите си.

Той свойски обгърна раменете на Лорийн, притисна я към себе си и настойчиво се взря в очите ѝ. Добре си играе ролята, помисли си тя. Тази близост до тялото му и този пронизващ поглед затрудняваха дишането ѝ.

— Мисис Локет, желая ви щастие. — Кърт изглежда Джаред предизвикателно. — Имам вашето разрешение да целуна булката, нали?

Без да дочака отговор, Кърт се наведе и притисна дебелиите си устни към нейните. Тя се отдръпна, въпреки че пръстите на Джаред стиснаха рамото ѝ с такава сила, че тя едва се сдържа да не извика от болка.

Кърт се усмихна лениво и предизвикателно и се отдалечи.

С убийствено пламъче в очите Джаред го проследи с поглед как отиде и седна до едно от местните момичета, чието сърце бе разбито от тази внезапна сватба. Наблюдателните очи на Паркър Вандайвър видяха враждебния поглед на Джаред. Той се засмя вътрешно и си каза, че следващите няколко месеца ще бъдат твърде интересни. Страшно обичаше разногласията.

Джаред не усещаше, че все още стиска рамото на Лорийн в убийствена хватка, докато най-накрая тя се размърда. Той бързо отдръпна ръка и тихо каза:

— Никой не може да устои на чара ти, мисис Локет, нали? — После, без да променя силата на гласа си, добави: — Усмихвай се, Лорийн. Ти си щастлива булка, не го забравяй.

След това при тях дойде друг гост и с лекотата на професионален актьор Джаред отново прие образа на любящ съпруг и любезен домакин. Главата на Лорийн се завъртя от шампанското и от емоционалното натоварване през изминалата седмица. Копнееше да се извини и да потърси спокойствие в хладния мир на стаята си. Но, разбира се, това бе немислимо.

Вдовицата на Бен управляваше приема с обичайния си кралски маниер. Изглежда много красива днес, забеляза Лорийн. Сребърните нишки в тъмната ѝ коса проблясваха на следобедното слънце, а гладкото ѝ лице бе зачервено от вълнение. Лорийн подозираше, че по-голяма радост от тази, която показваше в момента, Оливия едва ли някога можеше да си позволи. Бе облечена в рокля от морскозелен жоржет, носеща се около високата ѝ внушителна фигура като мъгла.

Карсън я ухажваше по своя си плах и ненатрапчив начин. Лорийн изпитваше съчувствие и жал към този човек. Към нея той не бе показал нищо друго, освен добрина, очевидно рядко срещано в тази къща чувство. Понякога Карсън бе направо патетичен в предаността си към Оливия, която с еднакво умение или не му обръщаше внимание и се отнасяше снизходително към него, или го мъмреше.

Погледът на Лорийн случайно се спря върху Кърт Вандайвър. Сините очи изпод светлорусите вежди гледаха към нея, без да трепнат, и този втренчен взор смътно я обезпокои. Съвсем инстинктивно, без изобщо да се усети, тя се притисна към Джаред, търсейки защита в здравето мъжко тяло.

Младоженецът бързо сведе поглед към нея, прекъсвайки разговора си със съпругата на един от банковите директори. Забелязал уплашения ѝ поглед, той го проследи през залата и го спря на Вандайвър, облегат в небрежна поза на стената. Джаред импулсивно плъзна ръка около тънката талия на Лорийн и я спря точно под гърдите ѝ.

Движението не убягна на Кърт. Като воайор, разхождащ се лениво из публичен дом, той похотливо облиза устни. Лорийн потрепери, но не разбра дали тази нейна реакция се дължи на лъстивия поглед на Кърт, или на топлината от ръката на Джаред, която сякаш прогаряше меката тъкан на роклята. Кърт намигна на Джаред, отблъсна се от стената и бавно излезе през вратата в широкото фойе отвън.

Джаред и Лорийн не помръднаха. Съпругата на банковия директор продължаваше да бърбори и да разлива красноречието си, без изобщо да усети драмата, разиграла се под носа ѝ.

Лорийн усещаше миризмата от колосаната риза на Джаред, приятно смесваща се с уханието на шампанско и тютюн. Когато заговори уверено с глупавата жена, тя усети и вибрациите в гърдите

му. Жената на банковия директор се отдалечи, но ръката на Джаред не мръдна от мястото си. Само малко потрепна и палецът му лекичко погали гърдата ѝ отдолу. Или пък само така ѝ се стори? Лорийн си помисли, че сигурно ще умре от стягането в гърдите, което се изкачи до гърлото ѝ и се превърна в тих стон.

Към тях се запъти още един гост. Бавно и неохотно силните пръсти се отдръпнаха, оставяйки горящ като клеймо отпечатък по кожата на Лорийн.

Следобедът бе преминал в индигов здрач. Гостите си бяха отишли. Карсън и Оливия седяха на един диван. Бяха уморени, но доволни, че най-сетне и това главоболие бе отминало.

— Е, направихме го много добре. Всички бяха убедени, че е божествен брак и скоро за него ще се чуе навсякъде — рече доволно Оливия.

— Дължим това на Лорийн — каза Карсън великодушно. — Ти беше възхитителна булка, скъпа.

— Да. Тя е съвършената малка женичка, така е — обади се и Джаред, отправил ироничен поглед към Лорийн, която тъкмо помагаше на Роза да събира чиниите в един голям поднос. После гаврътна чашата уиски.

Оливия се прокашля, за да прикрие зловната усмивка, промъкнала се неканена към устните ѝ. Явно синът ѝ не харесваше съпругата си. Това по-нататък можеше да се окаже предимство.

— Ти също добре изигра ролята си, Джаред — каза тя. — Винаги се дръж с Лорийн сърдечно на публични места и всичко ще бъде наред.

Лорийн не посмя да вдигне очи. Въпреки церемонията днес, тя все още не беше част от тях и те изобщо не се интересуваха от чувствата ѝ.

— Можете да останете в Кийпойнт колкото пожелаете. Това ще е меденият ви месец. Нищо особено, но ако някой се поинтересува, ще кажем, че Лорийн умира от желание да разгледа ранчото подробно — отбеляза Оливия, потискайки една прозявка.

— Добре — каза Джаред. — Нямам търпение да се върна. Когато тръгнах...

— Всички знаем за неоснователния ти ентусиазъм към ранчото, Джаред. Моля те, не ни отегчавай с него — прекъсна го Оливия. Ленивостта ѝ отпреди няколко минути бе изчезнала.

Джаред стисна устни в твърда линия и грубо каза:

— Лорийн, първата ни работа утре е да тръгнем незабавно. И като казвам първата работа, това означава именно първата работа. Можеш да яздиш, нали? — Въпросът прозвуча почти като заплаха.

— Да, мога да яздя, Джаред.

Погледът му се смръщи. Да не би да му се е искало да не може? Дали нямаше да се зарадва на още един повод да ѝ се надсмее?

— В такъв случай ще използваме конете — каза той нетърпеливо. — Пепе ще докара багажа ни с колата. — После, отправил поглед към нея, добави остро: — Ще пътуваме с лек багаж, така че няма нужда да опаковаш цялата си покъщнина.

— Не съм и имала такова намерение — отвърна рязко тя, раздразнена от заповедническия му тон и добави, въпреки сърдития му поглед: — Тъй като утре ще тръгваме рано, смятам да се качвам горе. Лека нощ, Карсън. Лека нощ, Оливия.

С вирната глава и изправен гръб тя прекоси стаята. На вратата се спря и отправи поглед към свекърва си. Трудно ѝ бе да каже това, което искаше, но трябваше да го направи.

— Знам, че всичко това ти струва много усилие и разходи, Оливия. Знам, че не го направи за мен, но въпреки това много ми хареса. Цветята, храната, дрехите — всичко бе прекрасно. Благодаря ти.

След като тя излезе, останалите трима дълго не проговориха.

После Карсън се прокашля смутено и каза тихо:

— Джаред, дръж се любезно с нея. Ние знаем защо го правим, но тя е една невинна част от всичко това. Бъди добър с нея.

На Джаред никак не му бе приятно да му нареждат как да се държи с жена. Възнамерявайки да направи остра забележка на Карсън в този смисъл, той се извърна от бара, където тъкмо се канеше да си налее още една чаша уиски. Лицето на Карсън изразяваше простодушие. Това, което бе казал, не бе напътствие, а молба.

Джаред преглътна забележката, промърмори набързо лека нощ и се качи горе.

Цял час прекара той в стаята си, пиейки непрекъснато, заслушан в тихото потрепване на чехлите по пода в другата стая.

— За първата ми брачна нощ! — вдигна мрачно чашата по посока на отражението си в огледалото, закрепено на гардероба.

Образът, отговорил на наздравицата по същия начин, го шокира. Не си спомняше да е свалял сакото и жилетката, но един поглед през рамо го увери, че те си стоят мирно и тихо, обвесени на облегалката на стола. Кога, по дяволите, е успял да разкопчее ръкавелите и ризата си? С привичен жест прокара пръсти през косата си.

Булката му без съмнение си е в същия безупречен вид, в какъвто застана до него днес пред олтара. А може и вече да се е приготвила за лягане. С какво ли е облечена? Нищо предизвикателно, помисли си с подигравка той. Нещо целомъдрено и...

Защо да не види? Защо сам не отиде и види? Защо само той трябва да страда през цялата тази адска нощ? В края на краищата той й бе съпруг, а всеки съпруг има известни права, по дяволите!

Наистина не искаше съзнателно да я безпокои, но движен от някаква тайнствена и натрапчива сила, Джаред се оказа пред вратата на банята, свързваща двете стаи.

Рязко почука. Никакъв отговор, само движенията оттатък изведнъж секнаха. Почука още веднъж, този път, викайки я по име.

— Да — но се получи само треперещ шепот.

Джаред се прокашля, поклати глава и повтори зова си, само че малко по-силно.

Тишина.

— Да?

Неспокойно. Колебливо.

— Отвори вратата! — Това бе заповед. Поне се надяваше да е прозвучало като такава.

Дълга пауза.

И най-накрая, спокойно:

— Какво искаш, Джаред?

Той се засмя невесело, промърмори няколко неясни ругатни и повиши глас:

— Отвори тая врата!

Стъпките и шумоленето на дрехите се приближиха и той разбра, че тя е в банята, от другата страна на вратата.

— Можем и оттук да говорим, Джаред.

— Ако не отвориш тая проклета врата — изръмжа той, — ще я направя на трески. Или искаш да вдигна шум? Мен обаче той няма да ме смути, защото изобщо не ми пука.

Последва моментно колебание, после ключът се завъртя със скърцане в ръждясалата от бездействие брава. Дръжката на вратата се придвижи надолу и вратата се отвори.

Косата ѝ бе разпусната и обрамчвайки лицето ѝ с тъмен облак, се спускаше на тежки вълни чак до кръста. Бе облечена в розов пеньоар с едно дълбоко V отпред, закопчан от гърдите до коленете. От широките ръкави се спускаха ефирни дантелени дипли и покриваха деликатните ѝ ръце. Треперещите ѝ устни бяха полуотворени и от тях излизаше накъсан и развълнуван дъх. Тя неуспешно се опита да прикрие страха си.

Гледката го вцепени, а дискретният ѝ парфюм замая главата му много повече от огромните количества алкохол, които бе погълнал. Закопня да усети вкуса на гладката кожа в основата на гърлото, която трескаво пулсираше заедно с лудия ритъм на сърцето ѝ.

С последно усилие на волята Джаред възвърна самообладанието си и каза с грапав глас:

— Няма от какво толкова да се страхуваш, мисис Локет. Нямам намерение да те принуждавам да изпълняваш съпружеските си задължения.

Единственият ѝ отговор бе да навлажни устни с малкото си розово езиче. Джаред преглътна с усилие и едва сподавил животинския си стон, каза:

— Искам от теб само едно нещо. Повече да не виждам никакви заключени врати. Отделните спални не са кой знае какво изключение, но една заключена врата може да възбуди подозрения. Прислугата доста дрънка, знаеш. Една заключена врата помежду ни и целият този фарс отива по дяволите. Така че повече никакви заключени врати. Ясно ли е?

— Да, Джаред — отвърна тя с равен глас.

По дяволите! Защо не се разпищя или развика, или нещо от този род? Вместо това, стоеше съвсем спокойна на вратата, докато той се бе

изправил срещу нея като последен идиот, с усилено потящи се длани, бумтящо сърце и усиливаща се в слабините болка.

Страхувайки се да остане повече насаме с нея, той хвана вратата и бързо я затвори. Не чу завъртането на ключа, преди стъпките ѝ да заглъхнат в стаята оттатък, но и смелост не му стигаше да отиде и да провери дали се е подчинила.

— Дадох ѝ да разбере кой е господар — горделиво каза той и се строполи в леглото, без да чувства никакво задоволство от победата. Всичко, което чувстваше в момента, бе дълбок копнеж, който се опита да удави в сън.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Елена леко разтърси рамото на Лорийн и прошепна: — Сеньора Локет, събудете се. Трябва да подготвя за пътуване.

Лорийн отвори очи. Видя тъмната стая и замърмори сънено и недоволно, прилепила буза във възглавницата. Не ѝ се искаше да изплува от този толкова дългоочакван сън. Настойчивото побутване на Елена най-сетне успя да преодолее сънливостта ѝ и тя с внезапна яснота си спомни къде щеше да ходи днес. Отхвърли завивките и се надигна от леглото. Вече бе напълно будна и въпреки че опасенията спрямо Джаред не я напуснаха, почувства вълнение, че за първи път ще види Кийпойнт.

Докато правеше тоалета ѝ, Елена неспирно бърбореше за това колко хубава била сватбата вчера, колко красива била Лорийн в булчинската си одежда, колко добре изглеждал Джаред и какъв късмет извадила Лорийн с такъв съпруг като него.

Само няколко минути преди това камериерката бе много изненадана, когато почука на вратата на Джаред, за да го събуди.

— Сеньор Джаред, буден ли сте? Време е да готви за път. Сеньор Локет, чувате ли?

Отвърна ѝ пълна тишина и след малко Джаред промърмори сънливо:

— Буден съм.

— Сеньора Локет, искате ли да ви помогна? — изчурулика Елена, мислейки, че съпругът ще я освободи от някои нейни задължения.

Чуло се бе шумолене на завивки, приглушена ругатня и след това гласът на Джаред бе отговорил:

— Тя е в стаята си. Иди да я събудиш.

Елена стоеше от другата страна на вратата и изненадано се взираше в нея.

— Но, сеньор...

— Тя е в стаята си — бе изръмжал той.

Сега, докато довършваше последните приготовления с багажа на Лорийн, Елена само вдигна рамене. Защо Лорийн не спи със съпруга си? Навиците на тия gringos винаги са били загадка за нея.

Единствената собственост на Лорийн, което я правеше да не изглежда съвсем като съпруга-просякиня на Джаред, бе костюмът ѝ за езда. Той бе подарък от Пратърови, които настояха да се запише в училището по езда. Синият кадифен костюм с дългата, влачеща се зад нея пола и плътно стегнатия по тялото ѝ жакет правеха фигурата ѝ съвършена. Бе заел доста голямо пространство в един от куфарите, но тя не можеше да понесе мисълта да се раздели с някои от най-хубавите си дрехи, като тръгваше от Северна Каролина.

Елена огледа костюма със съмнение и колебливо попита Лорийн дали не предпочита да облече някоя от роклите, които ѝ бе ушила мисис Гибънс.

— Не — твърдо отвърна Лорийн, забождайки дългите фиби в чудесно подходящата на костюма шапка с воал. — Искам Джаред да ме види облечена с нещо лично мое. Нещо, което не майка му ми е купила.

Младите жени тъкмо пристягаха ремъците на куфарите, когато Пепе тихо почука на вратата. Елена отвори, той бързо се поклони и каза:

— Сеньор Джаред, той чака.

Пепе вдигна куфарите на Лорийн и тръгна пред двете жени. Скептично оглеждаше одеждите на Лорийн, клатеше глава смутено и мърмореше нещо на испански.

Той изнесе куфарите през огромната входна врата, а Лорийн решително кривна към кухнята на Роза за една бърза чаша чай. Утринта бе хладна и чаят стопли тялото ѝ, но нищо не можеше да стопи хладината в сърцето ѝ. Още не се бяха виждали с Джаред, но след снощния разговор на вратата на банята тя се страхуваше да застане отново срещу него. Какво ли ще е настроението му днес?

Дори в този ранен час Роза сновеше пъргаво из кухнята. Докато Лорийн си хапваше от горещите tortillas, залети с разтопено масло, Роза видя тъгата, изписана по лицето на младата господарка. Готвачката знаеше всичко, което ставаше в къщата, и много ясно си даваше сметка, че тази внезапна женитба съвсем не е основана на любов. Протегна ръка и потупа майчински Лорийн по лакътя.

— Сеньора Локет, всичко ще бъде наред. Сеньор Джаред, той... той боли отвътре. Тука. — Тя постави пълната си ръка върху огромните гърди. — Но той добър човек. Той харесва вас, много харесва. — Лорийн се опита да възрази, но тя бързо продължи: — Роза познава момче, откакто роден, и добре познава. — Тя се усмихна лъчезарно и окуражително стисна ръката на Лорийн. — *Vaya con Dios!* [1] — прошепна тя.

Пепе промуши глава през кухненската врата, прокашля се и каза извинително:

— Сеньор Джаред, той... — И кимна с глава в недвусмислен жест, че Лорийн веднага трябва да го последва.

Преди да излезе от кухнята, Лорийн се обърна към Роза и я прегърна, едва успяла да обхване с ръце мощните ѝ рамене. Елена стоеше на входната врата с блеснали от сълзи очи.

— Неприятно ще ми е, ако бебето се роди, докато ме няма. Може ли да ме известиш? Надявам се, че всичко ще бъде наред.

— Аз ще обажда, ама вие не тревожи. Момчето ще ражда чудесно — засмя се Елена.

— Довиждане, Елена.

Двете жени се прегърнаха и останаха няколко секунди така, после Лорийн излезе навън.

Джаред седеше на големия паломино, който бе вързан отзад за каруцата в деня на пристигането на Лорийн. Той отново бе станал *vaquero*. Обичайните стегнати панталони, както някога, бяха натъпкани във високите черни ботуши. Коженото яке го предпазваше от хладината на октомврийското утро. Под него бе облякъл синя риза, а около врата му небрежно бе вързана червена кърпа. Черната му шапка бе смъкната ниско над челото, а в устата му стърчеше обичайната тънка пура.

Джаред я огледа от горе до долу само с очи, без да движи глава, и предутринният здрач попречи на Лорийн да види изражението на лицето му. Пепе придържаше юздите на една оседлана кобила. И кобилата, и жребецът на Джаред стреснато пристъпиха от крак на крак, когато гръмкият му смях наруши тишината на спокойната утрин.

— Къде, по дяволите, си мислиш, че тръгваш с тия пъртушини на гърба си?

Лорийн се смая. Мислеше си, че изглежда съвсем подходящо за случая в този костюм за езда и кокетно кацналото боне на главата.

— Т-това е костюм за езда — заекна тя неуверено.

— Знам какво е — отвърна Джаред смразяващо. — Просто ще ми бъде дяволски забавно да видя как ще се качиш на коня, облечена в него, това е всичко — изкиска се той.

Лорийн погледна красивата кобила. Изглеждаше спокойно животно. После видя и седлото и преглътна конвулсивно.

— Бих предпочела седло за странична езда, Джаред — каза тя с всичкото достойнство, на което бе способна.

— Така ли-и? — провлече той, премествайки пурата в ъгъла на устата си. — Е, лошо, защото тук имаме само седла западна мода. Не можеш ли да яздиш обкращено?

Ръкавицата отново бе хвърлена.

— Разбира се, че мога — отвърна тя.

— В такъв случай бягай да се преоблечеш в някоя от новите си дрехи и по-бързо си вдигай... задните части... на коня. Губим си времето. — Тя се обърна да влезе, а той добави подир нея: — И направи нещо с тая коса. Не можеш да сложиш никаква подходяща шапка на това... — Той завъртя ръце около главата си. — А ако не носиш шапка, ще си изгориш бялото като каймак личице — подхвърли иронично.

Лорийн повдигна тежките си поли и тронаво влезе обратно в къщата. Елена, която бе стояла през цялото време зад вратата и бе чула всичко, съчувствено я хвана за ръката и я поведе нагоре по стълбите.

Мексиканката мълчаливо съблече костюма за езда на Лорийн и вместо него ѝ помогна да облече кафява цепната пола, която според Лорийн бе неприлично тясна около бедрата и на това отгоре къса. Последва я бяла памучна риза, която се закопчаваше отпред като мъжка. Елена не обърна внимание на сълзите, които Лорийн с мъка преглъщаше, и върху потрепващите ѝ рамене метна меко кожено яке. Плътно прилягащите по прасеца кафяви ботуши от ярешка кожа обхванаха краката ѝ и Лорийн бе доволна, че стигат до под коляното, точно където свършваха три-четвъртите ѝ долни гащи.

Сълзите най-сетне се затъркаляха по бузите ѝ, като си спомни за унижението, на което я бе подхвърлил Джаред. Бе се подиграл с

достойнството ѝ пред очите на прислугата, пред приятелите ѝ и това го бе зарадвало.

С мълчаливо съчувствие Елена свали шапката на Лорийн, извади всички фиби от тежкия черен кок и забързано разреса косата ѝ. После сплете абаносовите къдрици в дълга плитка, която увисна като копринено въже чак до кръста на Лорийн, и ѝ подаде широкопола шапка с плоско дъно, която много приличаше на тази на Джаред. Лорийн си я сложи и прекара ремъчето под брадичката си. Най-накрая Елена ѝ подаде чифт ръкавици от ярешка кожа.

Прекараха в стаята не повече от десет минути, но промяната бе направо смайваща.

Докато двете слизаха по широкото стълбище, Елена прошепна:

— Лорийн, ти можеш да язди обкращено? — В настъпилия кризисен момент всички официалности бяха забравени.

Лорийн преглътна с усилие.

— Не знам. Никога не съм опитвала.

Елена я погледна съчувствено, но видя само решителност в израза ѝ. Сълзите бяха изчезнали.

С твърда крачка Лорийн излезе навън, като се задоволи само да хвърли бегъл поглед по посока на Джаред. Застана плахо до дорестата кобила, после решително постави ботушчето си в стремето и се хвана за рога на седлото. Пепе постави събраните си длани в подканващ жест и с леко движение я подхвърли нагоре. Лорийн непохватно се друсна върху седлото и едва не извика от болка, когато нежната кожа от вътрешната страна на бедрата влезе в съприкосновение с грубата кожа на седлото. Веднага обаче възстанови спокойното изражение на лицето си и пое юздите, подадени ѝ от Пепе.

Джаред я наблюдаваше с интерес и на устните му заигра иронична, разбираща усмивка. Ама че интересна езда предстои!

Без да проговорят, те минаха по алеята към къщата и поеха по пътя, водещ на запад извън града. Лорийн огледа околния пейзаж.

Чак сега слънцето започна да се издига зад тях и лъчите му огряха неповторимата природна картина наоколо. Високи кипариси ограждаха завоите на Рио Кабайо, лъкатушеща успоредно от дясната страна на пътя. От лявата се редуваха плавно издигащи се хълмове, целите блеснали в слана, сякаш покрити с диамантена мантия, ослепително отразяваща слънчевите лъчи. Есента бе обагрила

дъбовете и брястовете с всички оттенъци на жълтото, червеното и кафявото, а вечнозелените кедри контрастираха като тъмни петна между тях. Измежду хълмовете се издигаха бели варовикови образувания, отразяваха ослепително слънчевите лъчи и замъгляваха очите.

Яздеха рамо до рамо, само от време на време Лорийн отдръпваше коня си встрани винаги когато той се доближеше до този на Джаред на повече от метър. Широкополата шапка лежеше на раменете ѝ и Джаред погледна към върха на главата, украсена от отблясъците на слънчевите лъчи по косата ѝ.

Въпреки че бе заявила обратното, Джаред разбра, че никога преди тя не е яздил по мъжки. Има в нея някаква жилка, призна той в себе си. Добре яздеше, но, боже, колко щеше да я боли после!

Той наруши тишината.

— Сега вече не изглеждаш толкова комично. Тия дрехи не са ли по-удобни от онзи маскараден костюм, дето го беше навлякла? — запита я той.

— Благодаря, добре съм, Джаред.

Проклятие! Винаги така хладна. Басирам се, че много ти е удобно, помисли си той с подигравка. Това сладко създанийце, което преди малко видя как се качва на коня, сега сигурно бе готово да заплаче от болка. Но защо мълчи и не се оплаква?

Той нарочно пришпори коня си и увеличи скоростта.

Лорийн направи същото, за да се изравни с него, и болката в бедрата и дупето ѝ стана непоносима. Но по-скоро би умряла, отколкото да се покаже слаба пред този надменен, арогантен и омразен човек!

Въпреки нарастващия си гняв, не можеше да откъсне очи от Джаред. Искаше ѝ се да го мрази, но това бе доста трудно, като се имаше предвид красотата му. Никога не бе виждала нито една илюстрация, която така живо да изобразява решителните мъже на Запада, какъвто бе Джаред Локет.

Колкото и да се опитваше, не можеше да забрави как снощният му вид — разгърден и с подаващи се косъмчета изпод ризата — накара сърцето ѝ да се разтупа. Наистина ужасно се страхуваше да отвори вратата, но не само заплахата му да я разбие и да вдигне цялата къща на крак я накара да се подчини. Трябваше да признае пред себе си, че

бе и любопитна да види какво ще стане, като го стори. Тръпки преминаха през цялото ѝ тяло, предизвиквайки странни усещания, когато топазените му очи се плъзнаха по нея. Самият Джаред също бе нервен, както ѝ се стори, но това, изглежда, е било игра на въображението ѝ, защото никак не му бе присъщо.

Сега със съвсем обективен поглед разгледа и ездача, и коня. Движеха се като едно цяло. Медно златистият косъм на жребеца бе почти със същия цвят като избелелите от слънцето косми, покриващи гърдите на Джаред.

Слънцето се издигна още по-високо зад тях и те продължаваха нататък в лек тръс. Най-сетне, когато на Лорийн започна да ѝ се струва, че всеки момент ще изкрещи от болка, Джаред намали и я отведе встрани от пътя, на брега на пъргавата река.

— Готов съм за почивка — каза той, скачайки живо от коня.

После отведе коня до потока и животното наведе глава към водата.

Лорийн още седеше на коня си. Изключително добре се справих с ездата, помисли си тя, но не съм сигурна дали мога да се качвам и слизам, без да има на какво да стъпя.

Джаред ѝ хвърли поглед, после се приближи и вдигна ръце към нея. Примигвайки от болка, тя измъкна крака си от стремето и нерешително постави ръце на широките му рамене. Ръцете му обгърнаха талията ѝ, повдигнаха я и леко я спуснаха на земята. Тя не вдигна поглед към него, а навела глава надолу, изчака, докато той я пусне. Почувства дъха му върху бузата си. Беше топъл.

Кобилата не се нуждаеше от подканване, за да последва примера на жребеца. Измъквайки манерка от седлото, Джаред отви капачката и я подаде на Лорийн. Тя отпи няколко глътки и му я върна.

— Гладна ли си? — попита.

— Да, малко — отвърна Лорийн и се опита да не се намръщи, докато сядаше внимателно и сковано на голям плосък камък.

Той извади няколко сандвича от торбата на седлото и ѝ предложи един.

— Правих си ги сам тази сутрин, затова не мога да гарантирам за качеството им.

— Чудесни са — каза Лорийн, отхапвайки от дебелия сандвич с шунка.

— Умея да готвя на огън на открито, обаче в кухня се изнервям.
— Устните му потрепнаха в подобие на усмивка.

Никога преди не бе разговаряла с него върху общи неща. Тъй като той бе подел разговора, тя много искаше да го продължи. Колкото и напрегната да се чувстваше, все пак това бе някакво начало.

— Обичам да готвя. Настояниците ми в Клейтън имаха домашна помощница и готвачка, която управляваше кухнята като деспот, но понякога ми разрешаваше да пробвам някоя и друга рецепта.

— Глория може и да ти позволи да се поразшетащ малко из кухнята. Ако успееш да изтраеш непрекъснато мотаещите се в краката ти деца.

— Коя е Глория? — попита тя с интерес.

— Жената на Руди — отвърна той и видял въпросително вдигнатите вежди, добави: — Руди ми е... ъ-ъ... той е управител на ранчото. Той и Глория живеят там с... майка му. Почти всяка година им се ражда по едно дете.

Той се усмихна и Лорийн видя как кожата в крайчеца на очите му се набръчка. По време на сватбеното тържество го бе видяла само няколко пъти да се усмихва от сърце. Тези усмивки го правеха да изглежда по-млад.

— Бен... — Тя се поколеба малко, докато изрече името. Какво пък толкова, каза си и продължи с укрепнал глас: — Бен ми каза, че един от вашите vaqueros бил индианец.

Джаред се засмя.

— Спокойно можеш да му вярваш. Торн е команч до токовете на ботушите си, от които понякога се отказва в полза на мокасините. Баща ми го намерил, когато с още няколко войници нападнали едно село, за да освободят намиращите се в него бели пленници. Торн бил полумъртъв от огнестрелна рана и глад, а и от двете неща се умира. — Той преглътна последния залък от сандвича си и изтупа дланите си от трохите. — Тъй или иначе, Бен го довел в Кийпойнт. Мисля, че тогава Торн бил на единайсет-дванайсет години. Станало е доста преди да се родя. Оттогава е все с нас и е един от най-добрите ни работници. Той и Бен доста се привързаха един към друг. Понякога ни вземаше — Руди и мен — и ходехме с него надалеч из равнините. Научи ни как да преследваме елените, да се ориентираме по звездите, да познаваме времето и други такива.

Лорийн бе удивена, но не толкова от разказа, колкото от това, че Джаред ѝ го каза. Никога не го бе виждала толкова многословен.

— Значи ти и Руди сте израснали заедно? — попита тя. Въпросът ѝ породил у него известно неудобство и той отговори лаконично:

— Да.

Тя отново опита:

— Мисля, че земята ви е хубава, Джаред. Наистина е така. — Каза го импулсивно, но убедено.

Той я погледна със странен поглед и после го отмести встрани. Присви очи в блясъка на слънцето и плъзна погледа си по заобикалящата ги панорама.

— Да, хубава е. — Дълго време остана така, сякаш погълнат от гледката наоколо, после рязко се изправи, като че смутен от многословните си приказки. — Ако ти се налага да се уединиш някъде, иди зад онези скали там.

Минаха няколко секунди, преди да разбере значението на думите му. После наведе глава смутено и заекна:

— Не, аз... чувствам се добре.

— В такъв случай, ако ме извиниш — каза той с преувеличена галантност.

С присъщото му нахалство Джаред се надвеси над нея и тя се изчерви до корена на косите си. После се изсмя гръмко и с дрънкащи по камъните шпори се отправи към брега на реката.

Лорийн уви остатък от сандвича си и го върна в чантата на огромния паломино, предпазливо приближавайки се към него. От задната му страна бе прикрепена пушка, мушната в кожен калъф, а преди това бе видяла, че на колана на Джаред виси и пистолет. Никога през живота си не бе виждала огнестрелни оръжия толкова отблизо. Те я ужасяваха. Но ето че мъжът ѝ нямаше нищо против да ги държи колкото е възможно по-близо до себе си.

Когато той се върна и събра юздите на конете, тя се обади:

— Видях няколко изкоренени дървета. Някой да не прочиства земята наоколо?

— Не, това е дело на Рио Кабайо. Става ужасна, когато реши да се разсърди. А това се случи преди две години и бе едно от най-разрушителните наводнения през последните десетилетия. Отнесени бяха дървета, добитък, къщи, че дори и мостове.

— Но реката изглежда толкова спокойна.

— През повечето време наистина е такава. Но ако има много дъждове и потоците по хълмовете се препълнят, тогава реката става сила, с която е по-добре да се съобразяваш. Взима си обратно част от земята.

Доста образно и поетично сравнение за този иначе мълчалив мъж.

Механично ѝ помогна да се качи на коня. Този път Лорийн не можа да сдържи изохкването, когато отново зае тази мъчителна поза. За да го прикрие, попита:

— Как се казва конят ми?

— Как се казва ли? Мисля, че вакеросите ѝ викат Флейм^[2], заради цвета ѝ.

— А твоят?

— Това е Чарджър — каза гордо той, потупвайки красивия жребец по шията. — Тази сутрин нещо не е на себе си. Мисля, че... Флейм го възбужда.

Златисто кафявите очи се наведоха към Лорийн и бяха възнаградени с изчервяване на бузите. Очите ѝ неволно погледнаха към онази част на коня, която недвусмислено показваше, че животното е мъжко.

Разправят, бил голям като на жребец. Внезапно изплувалите в съзнанието ѝ думи на Елена едва не я накараха да се задави.

Джаред избухна в смях.

— Не бой се, Лорийн. Той е джентълмен и никога не би направил опит да ѝ се качи пред хората. Все пак ще го държа изкъсо, в случай че интересът му към нея не го накара да забрави това. — Когато смехът му се поутоложи, той добави: — Красиво животно е, нали? Бен ми го подари, когато се върнах от Куба.

Смущението на Лорийн моментално изчезна, заменено от удивление.

— Ти си участвал във войната?

Кратко и утвърдително кимване. Явно не обичаше да си спомня за войната. Погледът му стана суров и очите се превърнаха в два студени камъка. Разстроена, че е развалила хубавото му настроение, тя обърна глава и се направи на силно заинтересувана от гледката.

След около още час езда те прехвърлиха един хълм и спускайки се по надолнището, опънаха юздите. От другата страна земята пред тях се простираше като огромна тепсия — гледката бе невероятна. Голямо стадо говеда, повечето хиърфордска порода, пасяха из зелените пасбища или стояха в плитчините на реката, лъкатушеща през равнината. Няколко говеда, чиято къдрава червена козина рязко контрастираше със зеленината наоколо, лениво размахваха опашки в сянката на кедрите, пръснати из цялата долина.

Лорийн бе толкова погълната от гледката, че изобщо не чу конските копита, трополящи зад тях с Джаред, докато конете почти ги връхлетяха. Изпищя, когато видя десетина ездачи, дръпнали кърпи над носовете си, прихлупили шапки ниско над очите, размахващи пушки и револвери и викащи колкото им глас държи.

Яздеха право към тях, навели тела към шиите на конете. Тя рязко и уплашено се завъртя към Джаред и с изненада видя как той придърпва кърпата над носа си също както бандитите. По-бързо, отколкото погледът на Лорийн можа да проследи движението, той извади пушката от калъфа на седлото и запъна спусъка. След това, пришпорвайки Чарджър и надавайки смразяващия кръвта боен вик на команчите, препусна в галоп срещу нападателите.

Бандитите изпразниха пушките си във въздуха и без никакво усилие обградиха Джаред. Той опъна юздите на Чарджър толкова силно, че конят се изправи на задните си крака, размахал предни копита във въздуха. Джаред като по чудо се задържа на седлото.

Сърцето на Лорийн гърмеше сякаш в ушите ѝ от обхваналия я ужас. Защо Джаред я бе изоставил? Едва лиси мисли, че може сам да се справи с тая банда десперадоси^[3]. След като го убият, какво ли ще правят с нея? Флейм възбудено пристъпваше от крак на крак, но Лорийн бе толкова погълната от разигралата се пред нея сцена, че не ѝ обръщаше внимание.

Джаред се плъзна по седлото, скочи на земята и водачът на бандитите последва примера му със същото грациозно движение. Другите останаха по конете и оформиха плътен кръг около водача си и Джаред, които се гледаха право в очите, застанали неподвижно един срещу друг. Наоколо се възцари мъртва тишина.

Лорийн се ужаси, като разбра, че Джаред и бандитът са готови да изтеглят револверите един срещу друг. Двамата мъже стояха на няколко метра един от друг, широко разкрачили нозе, свободно отпуснали ръце отстрани, напрегнали мускули.

Доста си приличаха и по телосложение, и по височина. Стояха неподвижно, впили погледи над кърпите един в друг. Лорийн затаи дъх.

Всичко се разигра с мълниеносна бързина. В настъпилата тишина револверите изгърмяха едновременно и екотът от гърмежа се затъркаля по околните хълмове.

[1] Господ да е с тебе (исп.) — Б.пр. ↑

[2] Пламък (англ.) — Б.пр. ↑

[3] Desperado — отчаян (исп.). Обикновено така наричат бандитите в испаноезичните страни. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Дали от внезапния трясък на револверите, или от последвалото трепване на Лорийн на седлото, Флейм се стресна, подскочи невъздържано и в неударим галоп се спусна през пасбището. Лорийн бе твърде уплашена, за да извика. Единствено инстинктът ѝ за самосъхранение я накара да се хване здраво за седлото, докато земята под нея изчезваше назад с бясна скорост. Тропотът от копитата на Флейм бе придружен от тропота на още един кон, но Лорийн не рискува да се обърне назад от страх, че може да загуби равновесие и да падне, а и това, което би видяла, едва ли щеше да ѝ хареса.

С крайчеца на околото си съзря развяващата се до нея жълта грива секунда преди да усети желязната хватка на ръце през талията си, които я повдигнаха от гърба на Флейм. Кобилата продължи напред без нея. Лорийн бе праметната върху морно дишаща конска гръд и краката ѝ се размахаха във въздуха. Стисна очи. Конникът я вдигна, сложи я на седлото зад себе си и тя здраво обгърна кръста му с ръце.

Мина сякаш цяла вечност, преди ездачът да намали и накрая съвсем да спре. Положила страна върху твърдата гръд, Лорийн чуваше силните удари на сърцето му. Тя бавно вдигна глава и видя двете кехлибарени очи, вперени в нея над червената кърпа.

— Лорийн?

Позна гласа и облекчено се отпусна в прегръдката на Джаред, зарадвана, че и двамата са живи и здрави. Той я притисна към себе си. Много ѝ бе хубаво така, положила глава на гърдите му и затворила очи. Звукът от копитата на приближаващи коне я извади от унеса. Бе забравила за нападателите!

— Добре ли е тя, Джаред?

— Мисля, че е добре. Само дето е малко уплашена — изкънтя в главата ѝ спокойният отговор на Джаред. — Лорийн — повтори той тихо.

Тя неохотно отвори очи и вдигна глава.

Джаред дръпна кърпата надолу и я погледна. Дали не долови загриженост в израза му? Чарджър нетърпеливо размаха глава и това я откъсна от хипнотичното състояние, в което бе изпаднала от близостта си с Джаред.

Лорийн отправи поглед към другия конник. Чертите на лицето му бяха почти същите като на Джаред, само че то бе още по-мургаво и косите — още по-тъмни. Той също бе дръпнал кърпата си и ѝ се усмихваше свойски. Погледът ѝ плахо се плъзна по почти напълно обградения ги кръг около тях. Сега те изобщо не изглеждаха страшни, а просто любопитни и малко натъжени.

— Лорийн, това е Руди Мендес, а това са част от vaqueros на Кийпойнт. Изплашихме ли те? — Нежността в гласа му я удиви.

Тя безмълвно кимна, после, припомнила си двубоя с револверите, каза:

— Но аз ви видях да стреляте един срещу друг.

Устните ѝ потрепераха.

Руди се засмя и зъбите му блеснаха на фона на тъмното лице.

— Понякога си мисля, че Джаред наистина трябва да изяде някой и друг куршум, но когато си играем, гледаме да не се улучваме. — Той ѝ намигна. — Руди Мендес, на вашите услуги, мисис Локет. Добре дошли в Кийпойнт. Джаред е трябвало да ви предупреди за грубите ни игрички. Днес май малко се престаряхме. Можете ли да ни простите?

Усмивката му бе толкова заразяваща, че Лорийн колебливо се усмихна и тихо отговори:

— Да. Съжалявам, че предизвиках такава бъркотия.

После изведнъж ѝ дойде наум, че сигурно изглежда като подплашен заек. Вятърът бе свалил шапката от главата ѝ и сега тя лежеше на раменете ѝ. Стегнатата плетка се бе отпуснала и около лицето ѝ потрепваха няколко отскубнали се от нея кичурчета. Но най-лошото от всичко бе, че пред очите на всички тя се бе отпуснала в скута на Джаред по начин, съвсем неподходящ за една дама. Усетила, че ръцете ѝ още го прегръщат през кръста, тя рязко ги отдръпна.

Но не бе предвидила, че Чарджър ще избере точно този момент, за да се размърда нетърпеливо. Почти загубила равновесие, тя по най-унизителен начин размаха ръце, отчаяно търсейки да се залови за каквото и да било, и впи пръсти в издутината между краката на

Джаред. Изненаданото му възклицание отекна в ушите ѝ, преди да чуе яростния му шепот:

— За бога, не прави това. Сложи ръцете си около кръста ми и ги дръж там.

Тя се подчини. За щастие Чарджър се бе извъртял така, че никой не успя да види срама ѝ. С рязко помръдване на китката Джаред укроти коня. Не усещаше, че на лицето му е цъфнала глупава усмивка, която всички видяха.

Руди и хората му се взираха съвсем открито в булката на Джаред. Беше толкова красива! Когато в ранчото се чу, че техният Джаред щял много скоро да се ожени за някакво момиче от Изток, предположенията, които те си размениха относно достойнствата ѝ, не бяха особено ласкателни. Сега вече разбираха защо господарят им е нямал търпение да вкара това момиче в леглото си.

Смуцението на Лорийн от откровените им погледи нарасна и Руди забеляза това.

— Хей, вие работа нямате ли си? — викна им той.

Те схванаха намека и един по един, докосвайки учтиво шапки пред Лорийн, се насочиха към стадото.

— Ще отида да ви докарам коня, мисис Локет.

— Не, Руди — каза Джаред. — Ще я взема с мен през останалата част от пътя. Кобилата сигурно вече е подхванала втората си торба овес.

— Както кажеш, Джаред — шеговито му отвърна Руди.

От вниманието му не убягна, че Джаред предпочита да няма промени в създалата се ситуация.

Каубоите започнаха да подсвиркват и да подвикват, когато Джаред смущка Чарджър с коляно и те пое през пасбището.

— По дяволите! — промърмори Джаред в ухото ѝ.

О, боже! — изстена тя безмълвно и размърда крака в търсене на по-удобна поза.

Руди яздеше до тях и видя как Лорийн се отдръпва от гърдите на Джаред. Ръцете му неохотно я освободиха от прегръдката, но после мускулите му се отпуснаха. Между тях двамата май имаше доста голямо напрежение.

Когато се бе върнал в Кийпойнт след погребението на баща си, Джаред хубаво бе наругал тази Лорийн Холбрук, споменавайки целия

й род, ума и морала й. Руди го бе подкачил нещо и за нея тогава, но за негова изненада Джаред му бе казал, че дори не е виждал момичето.

— Тогава откъде знаеш, че е толкова пропаднала? Освен това май каза, че лично си отишъл до Остин да я посрещнеш.

— Точно така! — сърдито бе възкликнал Джаред. — Само че... хайде да не говорим повече за това, става ли?

Руди знаеше, че не бива да настоява. Едва бе изминала и една седмица, когато Пепе дойде в ранчото с новините, че Джаред ще се жени за същото момиче, за което казваше, че никога не бил виждал и въпреки това бе наричал „малка интригантстваща пръдла“. Е, каза си Руди, поне накрая я е видял. И добре е гледал.

Глория и мама изпаднаха във възторг и на Руди не му оставаше нищо друго, освен да запази мислите за себе си и да изчака какво ще покаже бъдещето. Ако Джаред има достатъчно ум в главата си, в което Руди понякога се съмняваше, нямаше да е зле да държи тази жена под ключ. Тя беше страхотна, на това отгоре и дама, и съдейки по измъчения израз на Джаред, той съвсем не бе равнодушен към чара й. Засмя се вътрешно. Браво на теб, Лорийн!

После заговори на глас:

— Глория, жена ми, няма търпение да се запознае с вас, мисис Локет. Беше по-развълнувана и от децата.

— Моля ви, наричайте ме Лорийн. Колко деца имате, мистър Мендес?

— Казвам се Руди. — Той се ухили. — Ами-и, чакай да видя — каза той, мълчаливо изброявайки имена и присвивайки пръст на всяко име. — Джаред, помагай. Шест ли са или седем?

Джаред изхъмка.

— Мисля, че като тръгнах оттук, бяха шест, като номер седем беше готово всеки момент да се появи. Разбира се, ако Глория е родила малко по-рано, сигурен съм, че вече си се захванал е направата на номер осем.

— Не се дръж така грубо пред младоженката! — скара му се Руди, но очите му весело проблясваха. Изглеждаше няколко години по-възрастен от Джаред, но в лицето му имаше нещо познато.

Лорийн тъкмо се опитваше да установи какво е то, когато видя къщата. Бе огромна едноетажна сграда, зидана с варовикови блокчета и с дървен покрив от кедрови дъски. Цялата предна фасада

представляваше просторна веранда, поддържана от четири греди, също кедрови. Наоколо имаше още няколко пристройки, все от същите материали. Целият район бе изпъстрен с целесъобразно разположени корали. Из двора — единственото място, по което растеше трева, сред крясъци и смях играеха няколко деца. Двата коня преминаха през двора и спряха пред коневръза. Руди слезе от коня.

Джаред и Лорийн останаха още няколко секунди неподвижни, после Джаред се наведе към нея и каза тихо:

— Ти много се изплаши. Съжалявам.

Лицето му бе съвсем близо до нейното. По него не се четеше нищо, но гласът му бе толкова различен от този, който бе вече свикнала да чува, че онемя. В гърлото ѝ се надигна буца, но все пак успя да каже:

— Всичко е наред. Оправих се.

Отново видя онова лекичко потръпване в ъгълчетата на устата му, което би могло да се сметне за усмивка.

Той здраво я прихвана с една ръка през талията и внимателно я свали на земята. При хлъзването ѝ надолу ръката му се оказа под нейната мишница и пръстите му лекичко закачиха гърдта ѝ.

Контактът помежду им разтърси и двамата. Лорийн се опита да го прикрие, като започна да оправя дрехите си, а Джаред, сякаш раздразнен от нещо, бързо скочи от коня. Руди, който бе видял всичко и бе забелязал реакцията и на двамата, леко му намигна. Джаред го изгледа сърдито.

Вратата на къщата се отвори с размах и от нея излетя Глория. Децата, забелязали баща си и Джаред, се втурнаха към тях и започнаха да ги дърпат и блъскат за краката, мъчейки се с писъци и смехове да привлекат вниманието им.

— Лорийн, Лорийн, добре дошла. Аз съм Глория.

Непосредствената Глория прегърна Лорийн в топла и сърдечна прегръдка и Лорийн се засмя на възторга на мексиканката. Тя бе по-възрастна от Лорийн и въпреки че нямаше класическата красота на Елена, бе много симпатична. Маслинено мургавото лице грееше от щастие и здраве, което се виждаше и в щастливо блесналите ѝ тъмни очи. Както ѝ Елена, тя очакваше дете, въпреки че бременността ѝ не бе толкова напреднала. Бе облечена в тъмна пола и широка, не

притесняваща състоянието ѝ блуза. Блестящо черната коса бе прихваната отзад в опашка, легнала на тила ѝ.

— Благодаря, Глория. Радвам се, че съм тук. Надявам се, че посещението ни не те безпокои.

— Не, не. Та това е домът на Джаред. Много се радвам, че негодникът най-сетне доведе съпруга в него. От години се мъча да го накарам да се ожени. Сега обаче се радвам, че е изчакал. Обзалагам се, че и той също.

Тя се засмя и вдигайки се на пръсти, за да го достигне, потупа Джаред по бузите. Той се наведе надолу и звучно я целуна по устата, прегръщайки я през кръста.

— Ако Руди те пусне от леглото за достатъчно дълго време, ще избягаме, нали, Глория?

Той спусна ръка надолу и свойски я потупа по задника. Тя го отблъсна с престорено възмущение.

— Хей! Имаш си булка, а прегръщаш такава дебелана като мен, на това отгоре и бременна! Засрами се, Джаред Локет! — усмихна му се с любов.

Тази фамилиарност смая Лорийн, но всъщност какво ли в този край не я смайваше? Руди подкара децата като стадо към нея.

— Лорийн, разреши ми да ти представя Джеймс, Джон, Мария, Ана и Луси. Кой липсва? — попита той.

Едно от момчетата звънна с гласчето си:

— Консуело. Тя е още малка и затова спи вътре — обясни хлапето на Лорийн.

— Деца, това е жената на Джаред, Лорийн.

Лорийн сведе поглед към децата и видя пет чифта сериозни и любопитно вперени в нея очи. Едно от момиченцата, петгодишната Ана, прошепна с благоговение:

— Много си хубава!

Лорийн се усмихна, наведе се към детето и каза:

— Тъкмо и аз щях да ти кажа същото.

— Обядът е готов. Хайде да влизаме вътре. — Глория хвана Лорийн за ръката и бързо я поведе към къщата.

Лицето ѝ се мръщеше от пулсиращата в бедрата и дупето болка, напомняща за себе си с всяка стъпка.

Влязоха в огромна стая. От едната страна имаше каменна стена с вградена в нея камина, толкова голяма, че в нея спокойно можеше да стои прав човек. Другата страна бе оформена в нещо като трапезария — маса, бар и шкаф с порцеланови съдове. Помежду им имаше достатъчно голямо пространство, оформено като всекидневна, излъчваща уют и удобство. Имаше няколко широки дивана, кресла, по направления от дялани каменни плочи под, бяха постлани живописни килими, по стените бяха окачени картини, изобразяващи живота и нравите на Запад, виждаше се претъпкана докрай библиотека и едно бюро. Всичко това много се хареса на Лорийн.

От голямата стая излизаха два коридора и тя предположи, че водят към спалните. Още една врата откъм масата сигурно водеше към кухнята. Лицето на Глория просия от гордост, когато Лорийн я похвали за подредбата.

— Ще те заведа в стаята на Джаред. Опитвах се да я пооправя малко, да се види, че женска ръка е пипала. Знаеш как запуснати изглеждат ергенските стаи.

Лорийн и представа си нямаше как може да изглежда ергенска стая. Пребледня, като чу думите „стаята на Джаред“.

Запътиха се по коридора и Глория отвори вратата на голяма стая с широки прозорци, гледащи към меките извивки на хълмовете и реката. Гледката бе великолепна.

Мебелировката се състоеше от ракла с чекмеджета и с огледало за бръснене върху нея, един стол с отоманка и гардероб, който Глория отвори, за да ѝ покаже как е отделила дрехите на Джаред на една страна.

Дрехите на Джаред!

В стаята се набиваше в очи огромно двойно легло. До него имаше малка масичка.

— Това тук донесох за теб, Лорийн — каза Глория, кимайки към малка тоалетна масичка с мътно и олющено огледало и кана с вода върху нея. — То е всичко, което успях да намеря в килерите. При следващото си идване Пепе ще ти донесе нещо по-подходящо. — Тя взе разстроено лице на Лорийн за признак на разочарование и плахо попита: — Всичко наред ли е?

— Не!... Искам да кажа, да. Всичко е прекрасно, Глория. Потрудила си се повече, отколкото трябва, и аз съм ти благодарна

повече, отколкото мога да изразя с думи, но... — Гласът ѝ заглъхна просто защото не знаеше какво още да каже.

Погледна безпомощно към мъжа си. Той и Руди стояха на вратата. Джаред изглеждаше също така смутен, както и тя.

Руди се облегна на касата на вратата, скръсти ръце пред гърдите си и кръстоса крака. Ситуацията го забавляваше извънредно много. Той погледна към Джаред и каза с лукаво пламъче в очите:

— Глория и аз ще ви оставим сами, за да се измиете на спокойствие. После ще хапнем. Сигурно умирате от глад, но не бързайте, има време за всичко.

— Аз... ъ-ъ... мисля да отида до спалните помещения да поздравя някои от работниците. Там ще се измия.

Преди още някой да е успял да възрази, Джаред изхвъркна от стаята, оставяйки зад себе си смаяната Глория, неособено учудения Руди и въздъхналата с облекчение Лорийн.

По дяволите! — изруга Джаред, пресичайки двора. Даже не бе и помислил за спалните в ранчото. С изключение на неговата, всички проклетите стаи в ранчото се ползваха от Руди и дечурлигата му! Харесваше стаята си. Не искаше да се изнася от нея, но нямаше как да помоли тая романтичка Глория да махне жена му, тоест булката му, оттам. А още по-болезнено бе да мисли как ще прекара нощта в една стая с Лорийн. Беше се заклел пред себе си да не я докосва. Но това можеше да направи само един сляп и безпомощен деветдесетгодишен монах — да се намира в толкова интимна близост до Лорийн и да не...

Трябваше да измисли нещо. И то бързо.

След краткия тоалет, когато Лорийн слезе за обяд в голямата стая, тя видя, че на масата седи някаква непозната жена. Сама. Беше красива и от мексикански произход. Лорийн бе поразена от достойнството, излъчващо се от нея. Стойката ѝ бе изправена, горда и въпреки това лицето ѝ бе ведро. Бе дребна, с фина и изящна фигура. Черната ѝ коса бе прошарена тук-там и събрана на тила в блестящ възел. Бе облечена в черна рокля с висока яка и по нея нямаше никакво украшение, което да смекчи малко строгостта на дрехата. Лицето ѝ бе съвършено като камей. Гладки извити вежди обрамчваха тъмни и печални очи. Носът бе прав и тесен. Над деликатната брадичка — малка, добре оформена уста.

Усмивката ѝ бе искрена, когато Лорийн смутено се приближи към нея.

— Лорийн Холбрук Локет. Казвам се Мария Мендес. Добре дошли в Кийпойнт.

— Сеньора Мендес, за мен е удоволствие да се запозная с вас. Вие сте майката на Руди?

— Да — отвърна тя разсеяно, вперила изучаващ поглед в Лорийн. — Вие сте точно толкова красива, колкото той ми каза. Много искаше да ви види тук. Мисля, че е постъпил правилно.

— Бен ли имате предвид? — попита Лорийн, изненадана, че жената е толкова добре запозната с плановете на Бен за нея.

Тя кимна.

— Последния път, когато се видяхме, той ми разказа всичко за вас.

Щеше да каже още нещо, но в този момент вратата се отвори и влезе Джаред, понесъл по едно хлапе под всяка мишница и едно на раменете си. Последното ужасено бе впило пръсти в косата на Джаред и отчаяно я стискаше. Другите деца вървяха зад тях — всички се смееха и крещяха възбудено.

— Хайде и мен, Джаред.

— Не, нека аз.

— Моля те, Джаред, нека после аз.

Глория се показа на вратата, водеща към кухнята, и плесна с ръце:

— Хайде, оставете Джаред на мира. Той току-що е пристигнал. После ще има достатъчно време за игра. Сядайте на масата и дано не видя мръсни ръце.

Децата неохотно пуснаха Джаред и се настаниха по местата си. Той прокара пръсти през косата си и натика ризата, която бе излязла навън по време на играта, в панталона.

Лорийн никога не би могла да си представи, че играта с деца доставя такова удоволствие на Джаред, но ето че чуваше веселия му смях, докато оправяше памучната риза на широката си гръд. Когато прибра корема си, за да може да натъпче ризата под колана, очите на Лорийн неволно се спуснаха по-надолу. Опита се да преглътне вече познатата буца, надигнала се в гърлото ѝ.

Главата на Джаред рязко се вдигна нагоре и той впи поглед в Лорийн, сякаш го бе извикала по име. Косата ѝ бе наново сплетена. Якето, ръкавиците и шапката ги нямаше. Ризата меко се издигаше над гърдите, правейки ги да изглеждат още по-нежни, още по-желани. Обтегнатата по бедрата цепната пола подчертаваше женствеността ѝ още по-ясно. Джаред избърса изпотените си длани в панталоните и отмести поглед от онова интересно място, където крачолите на гащичките ѝ се събираха. Влизайки в стаята, той наруга собствената си слабост.

Очите му проблеснаха с любов, когато забеляза Мария Мендес, и погледът му се смекчи така, както Лорийн досега не го бе виждала.

— Мария, как си?

Той заобиколи масата, прегърна дамата и я притисна силно към себе си. С Оливия никога не се бе държал толкова сърдечно.

— Джаред, току-що се запознах с Лорийн и мисля, че младоженката е прекрасна.

Джаред хвърли поглед към Лорийн и промърмори под нос:

— Да... да, благодаря.

Влезе Руди, Глория донесе последното блюдо от кухнята и го сложи на масата. Обядът започна. Трая смущаващо дълго, но Лорийн изпита огромно удоволствие от него след самотните обеди в бащината си къща, монотонните и еднообразни вечери у Пратърови и мълчаливите и напрегнати вечери на масата у Оливия.

Всички бърбеха за важни и маловажни неща. Руди им разказа за случката с „двубоя“. Докато децата се разсмяха на уплахата на Лорийн, Глория и Мария се скараха на мъжете за безразсъдството им.

Въпреки големината си, масата бе претъпкана от хора и Глория бе настанила Лорийн и Джаред един до друг. Боравейки с прибори и чаши, лактите им непрекъснато се докосваха. Краката им на няколко пъти се притискаха един до друг под масата. Ако някой бе забелязал как двете вилици се спират по средата на пътя към изненадано отворени уста, значи е премълчал.

Руди например го забеляза и всеки път се кискаше вътрешно. Е, явно бе, че нещо не е наред. Щеше да му е много интересно да наблюдава как Джаред Велики се сгромолясва, съборен от ръчичките на едно момиченце, чиято глава едва стигаше до рамото му. Когато обядът завърши, мъжете станаха да се хващат за никога

несвършващата в едно ранчо работа. Лорийн ги гледаше как закрачиха заедно към един от коралите. Бяха облечени почти еднакво и се движеха с една и съща гъвкава крачка. И двамата бяха надарени с широки рамене, тесни тазове и дълги стройни крака. На краката им се развяваха едни и същи кожени крачоли, а ръцете и на двамата бяха в кожени ръкавици.

— Много си приличат в гръб — забеляза Лорийн гласно.

Глория застана до рамото ѝ.

— Да, всеки би познал, че са братя.

Лорийн удивено завъртя глава към Глория.

— Братя? — ахна тя.

Глория я изгледа поразена.

— Ами да. Мислех, че знаеш. Руди ти е девер. — Остана смаяна, че Джаред не е казал нищо на жена си за това родство.

— Мисис Мендес и... — прошепна Лорийн, опитваща се да нагоди скритата картинка.

— Мария и Бен — довърши вместо нея Глория. Като видя съкрушения поглед на Лорийн, лицето ѝ прие затворен израз, от него лъхна хладина и тя каза: — Недей да ги съдиш много строго. Двамата много се обичаха. Мария живее тук близо четиридесет години.

— Но... но нали Оливия му е жена — възрази Лорийн слабо. Бен бе извършил прелюбодеяние!

— Вече познаваш Оливия — говореше Глория — и знаеш що за човек е. Откакто Бен я доведе тук от Ню Орлиънс, тя трови живота му. Настоя да остане да живее в Коронадо и заяви, че не иска да има нищо общо с Кийпойнт. Поее работата с банката. Мария е дъщеря на един от първите vaqueros, които Бен наел да му помагат в ранчото. Той се влюбил в нея от пръв поглед, а и тя в него.

Да. Чак сега Лорийн сякаш прогледна. Нежната и ведра Мария и силният, мъжествен Бен. Сигурно чудесно са се допълвали. Той ѝ е давал любящата си подкрепа, а тя го е дарила със син, дарявала го е с душевен мир. С щастие. Къде може да го намери човек? Какво лошо има в това? Преди няколко седмици Лорийн би била скандализирана да научи такова нещо, но някак си сега...

Дали тази страна нямаше да я лиши и от убежденията ѝ?

— Двамата сина на Бен Локет са много привързани един към друг — каза Глория, хвърляйки поглед към двамата братя навън. —

Руди приема факта, че не може да носи фамилното име и не е законен наследник. В завещанието си Бен ясно споменаваме докато Кийпойнт съществува, синовете на Рудолфо Мендес винаги да бъдат равностойни партньори на синовете на Джаред Локет. Тъжно е, нали? — продължи тя, когато Лорийн не каза нищо и остана мълчаливо загледана към двамата братя, които, яхнали конете, изчезнаха зад хоризонта. — Мария даже не можеше да присъства на погребението на Бен. Но Бен дойде в ранчото няколко дни преди да умре. Тогава той говори за теб, Лорийн, и обеща да те доведе колкото е възможно по-скоро. Това бе последната му нощ, която прекара с Мария. Дано да са се любили цяла нощ. Беше отсъствал повече от месец и доколкото познавам стария Бен, точно това са правила.

— Аз... Сигурна съм, че е така — каза Лорийн, изчервявайки се.

Глория взе сведената ѝ надолу глава като признак за умора.

— Трябваше да спреш приказките ми. Сигурно си уморена. Защо не поспиш малко?

— Наистина съм малко уморена — призна Лорийн. — Но ти благодаря, че ми разказа всичко това.

Чертите на лицето ѝ се смекчиха, тя се наведе и целуна Лорийн по бузата.

Лорийн отиде в стаята на Джаред. Тя наистина принадлежеше на Джаред. Присъствието му си личеше навсякъде. Разхождайки се бавно из стаята, Лорийн усещаше това присъствие все по-осезателно и по-силно. Сваляйки колебливо дрехите си, тя сякаш се събличаше пред собственика на стаята.

Изтегна се в леглото и не можа да се отърве от усещането, че и Джаред е в него. Прокара ръка по завивките и се запита колко ли нощи е лежал на това същото място. Смущаваща мисъл. Очите ѝ се затвориха и тя потъна в дълбок сън, представяйки си две загледани в нея кехлибарени очи.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лорийн се изкъпа малко преди вечеря. Глория ѝ бе казала, че преди няколко години Бен докарал вода с тръби от една цистерна и сега кухнята и двете бани разполагаха с течаща вода. Обаче нямаше бойлер. В ъгъла и на двете бани имаше мангал и на него винаги съскаше голям меден чайник.

— Единственото правило тук е — говореше ѝ усмихнато Глория, — че след като изпразниш чайника, трябва отново да го напълниш, за да е готов за човека след теб. А, да, Джаред ме помоли да ти дам това — добави тя и ѝ подаде едно кафяво шише.

— Какво е то? — попита Лорийн.

— Масло за разтриване — развеселено отвърна Глория.

Малко преди това бе пристигнал Пепе и бе оставил багажа ѝ в спалнята. Чантите на Джаред бяха оставени до нейните. Лорийн забеляза, че една от тях е била отваряна. Какво ще прави, ако довечера той дойде с нея в стаята? Очевидно Мендесови очакваха от него точно това. Реши да не го мисли и отиде в трапезарията.

Странно, но за разлика от обяд, тук сега всичко бе тихо и спокойно. На масата горяха свещи, тя цялата светеше от порцелан и кристал, заменили керамиката от обяда.

— Къде са децата? — попита Лорийн, внасяйки натоварен с чинии поднос от кухнята.

— Изкъпах ги и ги сложих да си легнат — въздъхна Глория. — Единственият лукс, който си позволяваме с Руди, е една напълно спокойна вечеря.

Джаред и Руди влязоха от верандата, където бяха обърнали по някоя и друга чаша уиски. Джаред смачка пурата си в най-близкия пепелник. Беше се измил и си бе сложил чиста риза. Сигурно я е взел от чантата си, докато аз съм била в банята, помисли си Лорийн.

Руди се приближи до Глория, взе я в прегръдките си и започна да я целува по начин, който смая Лорийн. Допрели глави, те си говореха нещо тихичко, забравили присъствието на останалите в стаята.

Джаред се бе изправил пред прозореца и гледаше навън, затъкнал палци в колана на стегнатия панталон. Лорийн бе застанала в центъра на стаята, чудейки се какво да прави, и непрекъснато опипваше брошката на гърдите си. Видяла милувките на Руди и Глория, тя също закопня за такава близост с Джаред. Нещо вътре в нея искаше да му извика, да я накара да отиде при него.

Тъкмо се канеше да направи една колеблива стъпка към Джаред, когато в стаята влезе Мария и каза:

— Какво става тук? Младоженците се държат като непознати един с друг, а отдавна събраните — като влюбени гълъбчета.

— Тъкмо и аз щях да кажа същото. — Руди се приближи до Лорийн и я хвана за ръцете. — Ако този твой намръщен съпруг не те целуне, аз ще го направя. Добре дошла, Лорийн, в нашето семейство. — Той я целуна по двете бузи.

В стаята се възцари напрегната тишина. Джаред, сякаш станалото изобщо не го засягаше, се приближи към масата. С рязко кимане на главата предложи на Лорийн стола, който бе издърпал. С пламнали бузи тя се запъти към него. Другите, изпаднали в неловко мълчание, последваха примера ѝ.

Разговорът обаче тръгна свободно — Мендесови бяха свикнали да говорят открито за всичко. Някои от темите смутиха Лорийн. Кастрация, кръстоска, маркиране. Сибил би вдигала пара цял месец.

Лорийн и Глория прибраха масата. Глория твърдо отхвърли предложението на Мария за помощ, но тайно призна на Лорийн, че няма да е зле някой да ѝ помага в поддържането на тази голяма къща и в гледането на децата.

Когато се присъединиха към мъжете и Мария в голямата дневна, Лорийн с удоволствие констатира, че Джаред не пие. Враждебният и арогантен израз, който винаги носеше на лицето си като щит, сега го нямаше. Изглеждаше отпочинал и... да, щастлив. Беше съвсем различен човек от онзи, който живееше в красивия, но студен дом в Коронадо.

Беше почти легнал лениво в едно кресло, протегнал дългите си крака напред. Тя плъзна поглед по цялата им дължина, както бе направила първия път, когато го видя, проснат отзад на пода на каруцата. Издутината между краката му продължаваше да я вълнува. Тя бързо отвърна поглед.

Глория седна до Мария на един от диваните и подхвана разговор за лудориите на едно от децата. Мъжете говореха за работата в ранчото. Оставена сама на себе си, Лорийн се приближи до един шкаф с книги. Извади очилата от джоба на полата си, сложи ги и се наведе да огледа заглавията. Откри няколко томчета, които ѝ се сториха интересни, измъкна ги и седна на креслото под лампата.

Скоро бе погълната от една книжка, разказваща за начина на живот на команчите, описан по наблюдения от първа ръка, направени от тексаски рейнджър. По някое време смътно усети, че Руди става и тръгва към кухнята, питайки дали някой иска още кафе.

Прочете още няколко страници и изведнъж нещо я накара да вдигне рязко очи над очилата. Едва не подскочи, като разбра, че Джаред е отправил към нея втренчен поглед през синия дим от пурата си. Обичайният студен и непроницаем израз на лицето му го нямаше. Гледаше към нея почти нежно, с лека усмивка на устните.

Погледът му се плъзна по ръката, която несъзнателно галеше часовника. Защо тези стройни пръсти непрекъснато бяха заети с часовника? Защо той бе толкова важен за нея? Колко малко знам за Лорийн, каза си той.

Когато днес я бе държал, притисната към себе си на коня, с последни усилия на волята се бе удържал да не целуне тила, на който бяха легнали няколко кичурчета абаносовочерна коса. С Лорийн в скута си би могъл да пропътува стотици мили. Каква сладка болка сковаваше тялото му всеки път, когато тя се докосваше до него!

Споменът за краткия допир до гърдите ѝ още бе съвсем жив. Успя да убеди себе си, че го е направил, без да иска. Това наистина стана случайно. Но любопитството му бе възнаградено, когато усети твърдата изпъкналост под дланта си. Ако само би могъл да види...

Джаред се стегна, като разбра къде го водят мислите му. Просто недей забравя по какъв начин е дошла тук, напомни си той. Съвсем не е невинното крехко цвете, на което прилича с тези смешни очила. Тя е една малка интригантстваща кучка. Това, от което имам нужда, е една хубава борба в сеното с някоя послушна курва. Чифт вдигнати разкрачени крака — и това попско хлапе ще спре да тормози съзнанието ми.

Лорийн забеляза, че нежният израз внезапно напусна лицето му. Обезсърчена, тя остави книгата и свали очилата си.

— Лека нощ на всички — каза Мария, когато Руди влезе в стаята, понесъл чаша кафе. — Лягам си и оставям младите сами. Лорийн — тя се приближи, застана пред момичето и взе лицето му в ръце, — толкова се радвам, че си между нас. Бен също щеше да бъде много доволен, ако сега бе тук. Всъщност тук той бе най-доволен.

Тя целуна Лорийн по бузата, после се извърна и бавно се отдалечи по коридора.

— Никога няма да го прежали — каза Руди тихо, загледан след стройната фигура.

— Да — въздъхна Глория. — Аз също си лягам.

Тя се изправи, отиде до креслото на Руди и застана пред него. После се наведе, подпря се на двете му облегалки и през разтворилото се деколте на блузата му предостави пълен изглед върху обширната си гърд, едва задържана от тънката материя. Целувката им бе дълга и силна, ръцете му обгърнаха натежалата ѝ талия.

— Да ми стоплиш мястото. След няколко минути и аз идвам — каза Руди, когато тя най-сетне се отдръпна.

— Не се заседявайте много с Джаред. Не забравяй, че той е в меден месец — подкачи го Глория, завъртайки очи към Джаред.

Той се размърда неспокойно в креслото:

— Всичко е наред, Глория. Отивам да поиграя малко покер с момчетата от спалното. Одеве ме поканиха и нали знаеш по някой път играта се проточва цяла нощ. — Опита се да предаде всичко това с весел глас, но не успя.

— Покер! — избухна Глория. — Какво, по дяволите...

Острият поглед, отправен ѝ от Руди, я спря.

Тя погледна към Лорийн, застанала сковано в сянката до вратата.

— Лорийн, ще дойда да видя дали всичко в стаята ти е наред — каза Глория съчувствено.

— Лека нощ, дами — каза меко Руди.

— Лека нощ, Руди. Лека нощ, Джаред — прошепна хрипливо Лорийн.

— Лека нощ, Лорийн — каза Джаред с безразличие, загледан в ноктите си.

Глория отправи към девера си убийствен поглед и се отдалечи по коридора, придружена от Лорийн.

Вече няколко часа Лорийн се въртеше в леглото. Бе чула как Руди се прибира в стаята срещу нейната и доволното мъркане на Глория, докато той затваряше вратата зад себе си. Това бе станало много отдавна и сега къщата бе тиха. Луната светеше силно и заливаше стаята с призрачно бяла светлина.

Тя се стресна, като чу крадливите стъпки, приближаващи към вратата на стаята. Обърна гръб на вратата и се престори на заспала. В стаята влезе Джаред и цялото ѝ тяло се напрегна. Отиде до средата на стаята и отвори една от чантите, оставени на пода, защото Лорийн чу как изтрака ключалката ѝ. Последва дълга пауза, после чантата отново бе оставена на земята.

С тиха индианска стъпка той се приближи до леглото. Надвеси се над нея и Лорийн усети едва доловимия дъх на тютюн и мускусен аромат на кожата. Остана така няколко мъчителни минути, неподвижен и мълчалив. Лорийн чуваше ритмичното му дишане. Усети съвсем лекото докосване на силните му пръсти по бузата и сърцето ѝ едва не се пръсна от напрежение. Накрая той се обърна и отиде при чантите. Вдигна ги от пода и ги изнесе от стаята, затваряйки тихичко вратата.

Ароматът остана да измъчва сетивата ѝ.

— Няма ли го?

— Да, Лорийн. Тръгна рано тази сутрин преди зазоряване.

Глория погледна етърва си със съжаление. Сърцето ѝ се сви от жалост за това момиче, чийто съпруг се отнасяше така грубо с нея. Снощи, когато Руди си легна, двамата с него дълго обсъждаха странните отношения между Джаред и жена му. Бракът между двамата приличаше на брак по сметка, но Руди не можеше да се досети какво се крие зад него. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че причината е била дяволски сериозна, за да бъде принуден да се съгласи на каквото и да било брак.

— И къ... къде отиде?

Сърцето ѝ се сви, когато Глория каза, че Джаред е тръгнал е достатъчно припаси, за да му стигнат за няколко дни.

— Отиде да оправи някои проблеми по западния край на ранчото. Казаха ни, че там рисове нападали добитъка и той отиде да

провери. Не се безпокой за него, Лорийн. Скоро ще се върне, сигурна съм.

Но не ѝ каза, че всеки вагоне, работещ в Кийпойнт, би могъл да се справи с този проблем.

— Да, сигурно ще го стори — промърмори Лорийн.

До преди няколко дни тя се страхуваше от Джаред, а сега перспективата да не го вижда през всеки няколко часа я изпълни с тъга. Но какво ѝ става? Чувстваше се отхвърлена, изоставена. Това в края на краищата бе меденият ѝ месец!

Маслото за разтриване още не бе успяло да премахне болката в краката и бедрата ѝ, но когато същия следобед Руди ѝ предложи да поизпъди заедно с него, тя се съгласи. Животът в ранчото бе вълнуващ. Искаше ѝ се да види всичко, да усети ритъма, енергията му. Това бе земята на Бен. Кийпойнт бе плод на труда му. И също като него кипеше от жизненост и енергия. В Кийпойнт Лорийн се чувстваше още по-близка до човека, който я бе довел в това семейство, за да стане тя част от него.

Тъй като отсъствието на Джаред се проточи, стана ѝ навик всеки следобед да язди с Руди или с някои от каубоите. Сутрин си играеше с децата на Мендес, които я учеха на испански. Избухваха в смях винаги когато Лорийн срещнеше трудност с произнасянето на някоя дума или я казваше погрешно. Понякога им четеше преди лягане. Също така много обичаше да бъде с Глория и скоро между двете жени се завърза дълбока и силна дружба. Лорийн много я ценеше, тъй като през целия си живот не бе имала истинска приятелка.

Радваше се много и на срещите с Мария Мендес. По-голямата част от времето възрастната жена прекарваше в самота, затворена в стаята си, както бе свикнала да го прави, откак Бен си бе отишъл от този свят. Дори и когато бе с останалите, тя изглеждаше вгълбена, изтръгната от действителността, движеше се сякаш насън. Според Лорийн тогава тя изглеждаше примирена, но сякаш продължаваше да общува с Бен в някакъв неин си свят, където никой друг не би могъл да надникне.

Първата седмица мина много бързо. Сърцето на Лорийн започваше да тупа бързо-бързо всеки път, когато се чуваше шум от конски копита, но всеки път биваше разочарована. Продължаваше да

оглежда далечината, мъчейки се да зърне огромния паломино и неговия ездач с голяма черна шапка, но усилията ѝ отиваха напразно.

Свикна с живота в ранчото толкова бързо, че Глория и Руди се учудиха. Всеки път, когато я срещнеха, каубоите вежливо докосваха с два пръста шапките си, поздравявайки я със скромното „добро утро, мисис Локет“, на което тя отвърщаше със същото, обръщайки се към тях по име. Всички я харесваха и уважаваха.

Един ден към нея колебливо се приближи мексикански каубой с тъмни и живи очи.

— Сеньора Локет, аз съм Карлос Ривас, мъжът на Елена. — Той се усмихна стеснително, въртейки смутено сомбрерото в ръце.

— Много ми е приятно да се запозная с теб, Карлос! — възкликна Лорийн. — Как е Елена?

— Мисли, че бебе идва скоро.

— Моля те, кажи ми, когато дойде. Поздрави я от мен.

— Si, сеньора.

Беше се срещала и със загадъчния команч — Торн. Досега нито веднъж не беше ѝ проговарял, но винаги когато се срещнеха, докосваше почтително шапката си с два пръста. Изражението му никога не се променяше, но Лорийн усещаше, че очите му не пропускат нищо. Надяваше се преценката му за нея да е благоприятна. Мургавото му изпито лице и дългите плитки я плашеха, но някакво шесто чувство ѝ подсказваше, че това е приятел.

Десет дни след заминаването си Джаред се върна. Влезе в двора точно преди вечеря, с уморен вид слезе от коня и както си беше целият покрит с прах от краката до главата, се насочи към вратата на къщата.

— Я виж ти какво ни се довлече. — Руди застана с ръце на кръста, загледан в Джаред като в някакъв просяк.

— Навреме ли си дойдох за вечеря? През последните няколко часа яздих като луд. Писна ми от тая походна храна — каза той глупаво.

— Ще те почакаме, Джаред. Иди първо се измий и накарай някой да се погрижи за Чарджър. — Гласът на Глория бе хладен и Джаред погледна едно по едно лицата, вперили укоризнени погледи в него.

Лорийн изобщо не вдигна очи. Тъмната ѝ глава бе наведена надолу и тя упорито се взираше в чинията си. Той се почувства като пришълец в този дом.

— Веднага се връщам — промърмори и излезе.

Сърцето на Лорийн се бе качило в гърлото ѝ. Той едва-едва бе погледнал към нея, но тя чувстваше присъствието му, все едно че я бе докоснал. Разговорът около нея отново се възобнови, докато всички зачакаха търпеливо Джаред да се върне.

Когато отново се появи, беше без кожените крачоли и яке, без кърпата и шпорите. Беше си сложил чиста риза и косата му бе още влажна от потапянето в коритото на спалното помещение.

Прекося стаята и целуна подадената от Мария буза. Единственият топъл прием, който получи, бе от нея. Целувката, предназначена за Глория, увисна някъде във въздуха, защото тя бързо обърна глава, а Руди му стисна ръка мълчаливо, без да добавя обичайните за такива случаи закачки. Той седна на мястото си до Лорийн и чак тогава се обърна към нея:

— Здравей, Лорийн.

— Здравей, Джаред. Беше ли... пътуването ти... успешно?

— Застрелях два риса и посетих някои от заселниците, на които разрешаваме да ползват водата ни. В общи линии всичко протече нормално.

Очевидно повече нямаше какво да се добави и вечерята започна. Храната засядаше в гърлото на Лорийн. Чувстваше се нервна и неспокойна и когато едно от децата се обади от спалнята, тя скочи от мястото си, доволна, че ѝ се удава случай да се отдалечи от властната личност до нея.

— Не знам какво ще правим без Лорийн, когато се върнете в Коронадо, Джаред. Всички така свикнахме с нея. — На Глория ѝ се прииска да плесне девера си, който вдигна рамене с безразличие, но продължи, без да се засегне: — Децата я обожават, и освен това много ми помага, нали, Мария?

— Тя е чудесно момиче, Джаред. Голям късметлия си, че Бен я доведе.

Джаред изръмжа нещо неразбрано. Руди се изкиска.

— Познавам поне дузина каубои, които се молят да ти се случи нещо фатално, Джаред. За нула време ще ти я забършат.

Джаред смръщи вежди.

— Кога, по дяволите, е успяла да се завърти сред каубоите?

— Всеки ден, когато излиза на езда. Ще се шашнеш, ако ти кажа с каква готовност отговарят на въпросите й. Пък и тя бързо се учи.

— Обзалагам се, че е така — изръмжа Джаред с пълна уста.

Лорийн се върна и седна на мястото си. Руди се изправи, докато тя сядаше, а Джаред прояви внезапен интерес към хризантемите в средата на масата.

— Едно от местата, които Лорийн все още не е видяла, е Пикен Крийк. Трябва да я заведеш да го види, преди да е станало студено.

Глория пое инициативата от Руди.

— Защо не отидете утре? Ще си вземете нещо захапване, ще си направите пикник и ще си бъдете съвсем сами.

— Не мисля, че...

— Утре не може — прекъсна я Джаред. — Имам много работа.

— Глупости — намеси се и Мария. Не можеше да стои настрана и да гледа как един от най-хубавите планове на Бен пропада заради упорството на Джаред. — Нямахте те почти две седмици. Заслужаваш поне един ден почивка. Утре рано сутринта тръгвате и аз лично ще наглеждам какво ви слагат за обяд. Знам какво обичаш. Вземи и един чувал и ми събери малко орехи. Ще ми трябва за Деня на благодарността и за Коледа. Помниш как всяка есен ви изпрацах там двамата с Руди. Бен ви даваше по цент за всеки орех. Толкова щастливи дни бяха! — каза тя замечтано, после се прокашля. — Да, утре тръгвате.

Въпросът изглеждаше решен. Джаред отправи убийствен поглед към Руди, който му отвърна с невинна усмивка. Мария и Глория си размениха съучастнически усмивки. Лорийн гладеше с треперещи пръсти часовника си.

— По дяволите, какво очакваш да направя, Руди? Изложих всички аргументи. Те искат електростанцията, а ние искаме линията. Просто са ни хванали на тясно.

— Не знам, но трябва да направиш нещо. Бен по-скоро би тръгнал на война, само и само да не пусне тия кучи синове в земите си.

Дамите в стаята се спогледаха, когато гневните и раздразнени гласове стигнаха до тях откъм верандата, където Джаред и Руди се бяха оттеглили да изпуснат по една пура след вечеря. Мария спря да шие,

Глория вдигна поглед от мънистената огърлица на Луси, а Лорийн отпусна книгата в скута си. Само тя знаеше какво бе предизвикало това избухване навън.

Гласовете откъм верандата станаха нормални и жените отново се захванаха с работите си. От време на време до тях достигаше някоя рязко изречена дума или фраза.

Когато Руди и Джаред влязоха вътре, устните им бяха свити и мрачни. И двамата погледнаха едновременно към Лорийн — Джаред с враждебен поглед, а Руди — с нещо съвсем близко до жал.

Значи, заключи Лорийн, Джаред най-сетне е запознал брат си с обстоятелствата около своята женитба. За секунда си помисли, че Руди ще промени мнението си за нея, че ще я упрекне за постъпката ѝ. Но само един поглед към лицето му — открит, дружелюбен, съчувствен — я увери, че това не е така.

— Ако утре ще ходим на Пикен Крийк, бъди готова рано сутринта. — С твърда крачка Джаред се отправи към вратата, след като изрече тези думи, обърна се към Лорийн с всичкия ентузиазъм на затворник, очакващ екзекуцията си рано призори.

Този път никой не се опита да му направи забележка относно това къде ще спи.

Глория и Руди отидоха в стаята си. Лорийн сложи книгата обратно в библиотеката и сваляйки очилата, отиде до прозореца. Високата стройна фигура крачеше към спалното помещение, прегърбила отбранително широките си рамене.

Не разбра, че Мария е застанала зад нея, докато не усети ръката ѝ да се плъзва окуражително около талията ѝ.

— Бен се бори за своята любов към мен с всички средства, Лорийн. И двамата са твърди и силни мъже. Нежността трудно се удава на Джаред. Даже му е трудно и да бъде любезен. Бъди търпелива с него.

Лорийн не отговори, защото се страхуваше да не заплаче. Обърна се към Мария и бързо я притисна към себе си, преди да потърси уединението в стаята си. В стаята на Джаред.

Глория помогна на Лорийн да сплете косата си по вече познатия начин. Бе облечена в същите дрехи като онази сутрин, когато двамата с Джаред бяха потеглили за Кийпойнт. Облеклото, което тогава ѝ се бе сторило скандално неприлично, сега ѝ се виждаше удобно и

практично. Бе започнала да свиква с много промени в начина си на живот.

Мария бе в кухнята, удържайки обещанието си да приготви обяда им. Влезе Джаред и без да каже дума, подаде на Лорийн една тъмносиня кърпа. Тя я погледна учудено, после вдигна поглед към него.

— Чиста е — отвърна сухо той на мълчаливия ѝ въпрос. — Взех я назаем от един от многобройните ти почитатели и лично я изпрах. Днес може да ти потрябва.

Тя взе кърпата и я сгъна във формата на триъгълник. После я сложи на врата си и се опита да я завърже по начина, по който го правеха каубоите, но пръстите ѝ бяха далеч по-непохватни от техните.

— Дай на мен — каза Джаред, нетърпеливо отмествайки ръцете ѝ.

Той се приближи по-близо и върза двата края на кърпата в безупречен възел. Въпреки че го направи с вещина, май му отне доста повече време, отколкото трябваше. Приблужи се още повече и пръстите му намериха за необходимо да докоснат неволно топлатата и гладка кожа на шията, докато оправяха кърпата.

— Благодаря — каза тя, когато Джаред най-сетне се отдръпна назад.

Той само сви рамене в отговор.

След бързата закуска двамата с Джаред тръгнаха. Лорийн махна за довиждане на Глория и Мария, застанали на прага. Флейм вече бе станала „кобилката на мисис Локет“ и двете бяха свикнали една с друга. Джаред бе леко изненадан, когато пришпори Чарджър в галоп и Лорийн го последва без никакво усилие. Е, наистина е научила нещо, призна неохотно в себе си той. Бе позагубила източната си бледност и сега лицето ѝ имаше здрав, леко бронзов загар.

На никого не би признал, дори и на себе си, колко много му липсваше през тези десет дни. Не му се искаше да определя копнежа, обхванал го още като тръгна от ранчото. Из цялата земя на Локетови бяха разпръснати овчари и други заселници, които той посети, а дъщерите им нямаха нищо против някое и друго потупване по задника или откраднатата целувка. Този път обаче останаха разочаровани. Цялото време Джаред прекарваше в сериозни разговори с мъжете. Не

че избягваше жените съзнателно. Просто не го интересуваха и затова изобщо не му дойде наум за тях.

През нощите се въртеше в одеялата и не можеше да заспи от образите, нахлуващи неканени в главата му. Лорийн в пенъора си, с пръснати по раменете коси. Лорийн, заспала в леглото, с обляно в лунна светлина лице. Лорийн, дълбоко погълната от някоя книжка, с кацнали на носа очила. Лорийн, Лорийн, Лорийн...

Наруга се, задето се прави на глупак, тъй като въображението му съвсем се отплесна и той си представи как с треперещи пръсти поема някое непослушно кичурче от косите ѝ и нежно го целува. Как гали отпусналата се на възглавницата буза. Как бавно сваля очилата от носа ѝ, за да целуне розовите устни.

Сънят бягаше от очите му всяка нощ. Седеше пред изгасващия огън, ругаейки собствената си слабост и натрапчивите образи, предизвикани от младата жена, която така изкусно бе манипулирала Бен и сега се опитваше да направи същото с него. Да пукне обаче, ако ѝ го позволи!

Да, но снощи, като наближи Кийпойнт, сърцето му учести ударите си и той пришпори Чарджър в луд галоп. В себе си се кълнеше, че желанието му да се прибере колкото може по-бързо няма нищо общо с жената, която бе оставил там. Сега, докато я наблюдаваше изпод ниско спуснатата периферия на шапката, не бе толкова сигурен в това.

Яздиха половин час в мълчание. Джаред премина в лек тръс и насочи коня си към брега на реката, където корените на кипарисите се бяха подали над земята и се виеха като змии под копитата. От другата страна на реката имаше скално образувание, оформено от природата като стена, издигаща се на около петнайсет метра над брега. Някъде към средата на тази стена, издадена навън от скалата, Лорийн видя най-странната постройка, която бе виждала в живота си.

Представляваше няколко сковани небрежно дъски, оформящи нещо като фасада, не повече от два метра в дълбочина. На около десетина сантиметра от покрива се издигаше метален кюнец, от който се виеше тънка струйка дим. Единствената врата, намираща се в центъра на постройката, също бе скована от груби, нерендосани дъски. От двете ѝ страни имаше по едно малко квадратно прозорче. Над тях бяха окачени говежди кожи, леко полюшващи се от ветреца. Външната

украза на дървените стени се състоеше от най-различни по големина и вид еленови и волски рога. Малката скална площадка, на която се крепеше цялата тази конструкция, бе тясна дори и за един човек, но това не ѝ пречеше да бъде затрупана с най-различни принадлежности — кофи и легени, юзди и хамути, възета, лемежи в плачевно състояние, живописна купчина кожи и метални предмети, които Лорийн не можа да определи от разстояние.

— Какво е това? — попита тя Джаред, който бе дръпнал юздите и тъкмо слизаше от коня.

— Просто стой на място и не мърдай. Само за минутка ще поспрем, защото Лудия Джек не обича гости.

— Как...

— Просто стой и не мърдай, Лорийн — каза ѝ той сприхаво.

Тя го гледаше изненадана как отвързва някакъв вързоп от седлото и се отправя с равна крачка към водата. Наведе се, гребна няколко пъти от бистрата вода и пи. После остави вързopa на един плосък камък и се върна при Чарджър, възсядайки го с преднамерено безразличие.

Едва сдържайки любопитството си, Лорийн го последва нататък и двамата се отдалечиха от странното място. Нервно хвърляйки поглед през рамо, тя огледа за последен път невероятната гледка.

Изминаха около миля, преди Джаред отново да поведе конете към Рио Кабайо, този път, за да ги напои. Той подаде на Лорийн манерката и сви крак на седлото пред себе си, палейки пура.

— Каква беше тази къща, Джаред? Някой живее ли в нея? — Повече не можеше да сдържа любопитството си.

— Да, живее. — Гласът му бе дразнещо равнодушен. — Казва се Джек Търнър, въпреки че всички му викат Лудия Джек. Това е само фасадата на пещерата, която е превърнал в свой дом. Отшелник е и изобщо не е луд.

— Отшелник? — възкликна тя. — Откога живее там? Откъде е дошъл? Опасен ли е?

С дразнещо бавни движения Джаред пое манерката от нея, зави внимателно капачето и смукна дълбоко от пурата, преди да отговори.

— Джек и брат му Бил дойдоха в Тексас в края на петдесетте бог знае откъде и се настаниха в една малка, изоставена колиба. Или не им се искаше, или пък нямаха капитал да се захванат с фермерство, затова

пък отглеждаха най-различни неща, понякога вършеха необичайни работи, когато оставаха без пари, но иначе бяха доста саможиви. Германските заселници наоколо бяха толкова работливи, че пъдеха всички, които не споделяха тяхното отношение към труда.

Той се намести по-удобно на седлото и отново дръпна от пурата.

— През 1872 година команчите поеха по бойната пътека и започнаха да нападат по-малките ферми. Двамата братя, Бил и Джек, бяха пленени, а колибата им — изгорена. Държаха ги в плен шест месеца и нещо, после Джек го освободиха. Ако само те бяха заложници, никой не би си дал труда да ги освобождава, но заедно с тях команчите бяха пленили и няколко жени и деца. Затова сформираха спасителен отряд. Бил го убили индианците. Първо го измъчвали, после го убили. Джек е бил... ранен... и когато се върнал обратно в цивилизацията, бил отритнат от всички братя „християни“.

Устната му се изви в подигравателна усмивка.

— Джек си направи колиба там, в пещерата, и въпреки че тя се намира на наша земя, Бен се направи, че не го вижда. Всяка година Джек заколва няколко говеда, но никога най-хубавите, и освен това използва всяко късче от закланото говедо. На всеки няколко месеца му носим най-нужните продукти. Всичко, което иска, е да бъде оставен на мира. Къщата му прилича на крепост. Един бог знае как влиза и излиза от нея. Обзалагам се, че ни е взел на мушка веднага щом сме се появили в обсега му.

Лорийн се умълча, премисляйки разказа.

— Но защо всички са го отбягвали? Какво е виновен, че индианците са го пленили? — попита тя, изпитала внезапно съчувствие към отшелника.

Вперил неподвижен поглед в нея, Джаред бавно отговори:

— Индианците са му отрязали носа и ушите. Ето какво са направили с него, докато обезобразили и после убили брат му. Гледката не е много приятна, а хората не обичат да страдат от такива неща.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дланите на Лорийн рязко се прилепиха към устата ѝ. Не можеше да проумее ужасите, които Джек Търнър бе изтърпял от индианците. Но мъченията, на които бе подложен от своите, бяха дори още по-лоши. Бен и Джаред се бяха отнесли с него добре. Тя наведе глава и каза тихо:

— Много благородно от твоя страна, Джаред, да правиш всички тези неща за него.

— Не става въпрос за благородство. Всеки път, като му оставим нещо, след ден-два на същото място намираме буркан с неговата царевична ракия, която сам си вари. Разбира се, за нищо на света не бих я пил. Направо бълвоч. Но винаги я вземам.

Откак се помнеше, Бен винаги бе снабдявал Лудия Джек с припаси. Човекът трябва да е някъде около седемдесетте, помисли си Джаред.

— Чудя се дали знае, че Бен е мъртъв — продължи той на глас мислите си. — Сигурно знае. Обзалагам се, че знае всичко, което става наоколо. — Джаред метна угарката от пурата настрани и мушна крак в стремето. — Готова ли си?

Лорийн кимна и двамата отново потеглиха. Джаред вдигна кърпата над носа си и кимна на Лорийн да стори същото. Отдалечаваха се от реката, тревата ставаше все по-рядка и суха и конете вдигаха облаци прах. Лорийн почувства благодарност за това, че Джаред бе помислил за нея и предвидливо бе взел кърпата.

Малко по-късно той намали хода и те навлязоха в орехова горичка. Старите и масивни дървета бавно губеха зелената си окраска с напредването на есента, защитени от меко издигащия се до тях хълм.

На това място реката бе широка. Брегът, към който я водеше Джаред в момента, бе обрасъл с трева, а досами водата бе покрит с дребни камъчета. В реката се издигаха огромни и плоски като маси камъни, а водата пъргаво подскачаше между тях, кристалночиста и бълбукаща.

— Колко е красиво! — извика тя, ентузиазирано скочи от седлото и се спусна към водата.

От другата страна се издигаше висока скала, приличаща на онази, в която Джек Лудия си бе направил къщата. Сгущено между естествения щит на скалата и грижовния покров на ореховите дървета, мястото предразполагаше към интимност и уединение, въпреки първичния си вид.

Не бе разбрала, че Джаред също е слязъл от коня и застанал зад нея, докато не чу гласа му:

— Водата тук извира изпод земята. Затова е толкова бистра. Ела.

Тя се изненада, когато той я улови за ръката и я дръпна след себе си по големите камъни в реката. Кожените ръкавици на ръцете и на двамата изобщо не спираха топлината, излъчваща се от здраво стисналата я ръка. Внимателно пристъпваха по белите камъни, излъскани до блясък от неспирно течащата вода. Когато стигнаха до мястото, където водата заливаше поредния камък, Джаред спря и коленичи. Лорийн последва примера му, свали ръкавицата си и натопи ръка във водата.

— О! Толкова е студена! — възкликна тя със смях.

— Само докато свикнеш — отвърна той с усмивка. — Когато двамата с Руди бяхме деца, често идвахме да се къпем тук. Отначало с Бен, докато не пораснахме достатъчно, за да се оправяме сами. Разбираш ли, когато вали, този приток на Кабайо се превръща в мътен порой. Мястото, където сме в момента, се залива от водата, идваща от хълмовете. — Бяха дръпнали кърпите от носовете си и сега тя гледеше как брадичката му гали мекия плат, докато говори. — През пролетта тук мястото изглежда съвсем различно. Цялото е покрито с мак и метличина като с килим.

Слушаше внимателно и наблюдаваше жестовете му. Бе казал името на Бен без измъченото изражение, което засенчваше лицето му при споменаване името на баща му.

Тя се наведе, гребна шепа вода и я поднесе към устните си. Възсоленият ѝ вкус бе ужасен. Не разбра, че е направила гримаса, докато не чу тихия му смях съвсем близо до ухото си.

— Лоша е на вкус, нали? Съвсем чиста е, но трябва да се филтрира през дървени въглища и чак тогава става за пиене — обясни

й той. — Виждаш ли там, където водата извира изпод онази скала? — посочи той с ръка и тя кимна. — Това е един от изворите.

Върнаха се обратно на брега, където животните спокойно пощипваха тревата. Докато Джаред се занимаваше с разопаковането на обяда, Лорийн се изкачи до върха на хълма. Гледката, която се разкри пред очите ѝ, я накара да затаи дъх — цялата долина се простираше под нея като на длан. Изумителен изглед!

— Обядът е сервиран, мадам — извика Джаред отдолу и церемониално се поклони над одеялото, протегнал ръка напред.

Чувствайки се свободна като птичка, тя се спусна по надолнището към него. Нападалите по земята орехи и листа шумяха под ботушите ѝ.

Мария бе приготвила храна за цяла армия, но Лорийн с облекчение видя, че този път поне бобът отсъства от менюто. Обядът им се състоеше от тънко нарязан студен ростбиф, картофена салата, насипана в буркан, компот от праскови, пресен хляб, tortillas и сладки. Хранеха се от тенекиени чинии, като онези, от които ядяха каубоите, когато биваха на бивак. Мария се бе сетила да сложи дори снежнобели салфетки.

— Много е красиво тук, Джаред — каза Лорийн след дълга и неловка пауза, която гледаха да запълват с яденето.

— Аха. — Той подъвка малко хапката хляб, преди да продължи неупорядено: — Точно тук някой ден ще си построя къща. На самия връх на хълма — посочи с брадичка. — Къщата ще я направя така, че да гледа към долината и всичко това — обхвана с широко движение на ръката цялата околност — ще ми бъде заден двор. Дори и реката да придойде, къщата ще бъде достатъчно нависоко.

— Би било чудесно! — каза тя разпалено. — Страшно бих се радвала да живея на това място.

В момента, в който изрече думите, би дала мило и драго да може да си ги вземе обратно. Главата му рязко се извърна към нея и очите му се впиха в нейните с твърд и непреклонен поглед. Не искаше да прозвучи така, сякаш ще живеят заедно. Каза го импулсивно. Потънала в земята от срам, тя наведе сломено глава.

Всеки от двамата с болезнена яснота усещаше присъствието на другия и изолираността на това място. Тишината бе почти осезаема. Прибягвайки до годините натрупан опит във водене на незначителни

разговори в гостната на Прагърови, тя повика на помощ най-равнодушния си тон и попита:

— Защо не ми каза, че Руди ти е брат, Джаред?

Въпросът го свари напълно неподготвен и той спря да дъвче. Най-накрая преглътна, отпи от бирата, която Мария предвидливо му бе сложила, и попита:

— Щеше ли да има някакво значение?

— За това, че е незаконен ли? — Той я погледна остро, но в очите ѝ видя само разбиране. — Не. За мен няма никакво значение.

— Е, да, ама за много хора има. И това, и другото — че е наполовина мексиканец — каза той с горчивина. — Никой не иска да разбере Бен и Мария.

— Аз ги разбирам.

С това тя отново го изненада и очите му изпитателно я изгледаха, после се отклониха встрани. Той се облегна на лакът и простря дългите си крака. Това пак напомни на Лорийн за първия път, когато го видя, и ѝ се прииска да бе останал седнал. Откри, че ѝ е доста трудно да не гледа това така открито пред погледа ѝ тяло.

За да прикрие обхваналото я чувство, тя каза:

— Ти винаги наричаш баща си по име. Защо?

Многобройните ѝ въпроси сякаш за момент го раздразниха, но после той се засмя тихо и отвърна:

— Всички го наричаха така. Той не обичаше титлите. И аз се почувствах по същия начин, когато се завърнах от Куба и изведнъж се превърнах в лейтенант Локет. — Мускулите му се стегнаха от спомена.

— Сигурно е било ужасно там — опита се тя да го подтикне. — Чела съм, че армията ни е водила война не толкова с испанците, колкото с климата.

— Меко казано — отвърна той. — През цялото време, докато бях там, нито веднъж не успях да си поема въздух както трябва. Както и да се опитваш, не можеш да накараш онзи тежък въздух да напълни дробовете ти достатъчно. Повечето от нас прекараха тежка малария и често влизахме в бой, дотолкова изтощени от треската, че едва пълзахме. Изобщо не ни пукаше дали ще превземем проклетия хълм или не. Имаше един войник, от морската пехота, току-що се бе оженил и бе оставил младата си жена вкъщи. Всички се молехме за него да се

прибере жив и здрав и бяхме страшно зарадвани, когато успя да го направи, и то само с една лека рана в крака.

Тя премести погледа от тока на колана му и започна да мачка салфетката в скута си.

Очите му, свити в тесни цепки, я обходиха от главата чак до меките ботуши.

— А ти, Лорийн? Не изпрати ли и ти някоя изгора, по която да чезнеш вкъщи?

Тя се изчерви както от откровения въпрос, така и от думите, с които бе зададен.

— Не — каза тя, навела глава към скута си. — Нямах никакви обожатели... или... каквото и да било. Освен това тогава бях много малка.

— О! А по-късно? Не се ли опита някой от клисарските синове да си открадне някоя и друга целувчица от теб, докато се криете зад вратата на църквата? Никакви пускания на ръчички, докато благопристойно пеете в хора, облечени в ония огромни роби, а?

Докато говореше, ръката му се протегна към гърдите ѝ. Сръчните му пръсти разкопчаха якето, докато накрая то се разтвори. Зави ѝ се свят от нахлулите в съзнанието ѝ чувства, когато пръстите му се плъзнаха по перлените копчета на блузата ѝ, въпреки че той не се опита да ги разкопчае.

— Сигурен съм, че някой се е опитвал — каза той шеговито.

Не можеше да знае, че шегите му предизвикват болезнен спомен за Уилям Келър. Тя стисна здраво очи и енергично разтърси глава, опитвайки се да прогони натрапчивия спомен.

Джаред се разтревожи. Искаше да я извади от хладната ѝ сдържаност, но реакцията ѝ надминаваше очакванията му. Ръката му се спря, но не се отдръпна. Тя бавно се съвзе и най-сетне вдигна поглед към него.

— Не — прошепна тя. — Никога не съм имала изгора.

Пръстите му самички се плъзнаха нагоре и се спряха на бузата ѝ. Не бе възможно да е толкова невинна, каквато изглеждаше. Никой не би бил толкова наивен, че да избяга от сигурността на енорийския дом и да се впусне в изпълнено с неизвестности пътуване чак до Тексас с непознат мъж, и то така мъжествен като Бен.

Защо бе дошла при Бен? Малко остана да постави въпроса направо, но се сдържа. Отговорът можеше да не му хареса. Осъзнаването, че от истината може да го заболи, насочи гнева му към самия него. Отмести поглед от сивите очи, които сега го наблюдаваха много внимателно. Нямаше да се прави на глупак пред тая бащина занимавка! Той отдръпна ръката си рязко, сякаш бе искал да докосне нещо силно желано, а то се бе оказало отвратителна гнилоч.

Лорийн моментално усети отдръпването. Разговорът им бе взел опасна насока, но все пак бе разговор и не ѝ се искаше да го изоставя. Така или иначе, поне бе доволна, че вече не я докосва. Докосването му, без значение колко леко е, правеше странни неща с нея, караше я да реагира по начин, който бе и тревожен, и обезпокояващ.

— Дай по-добре да посъберем малко от тия проклети орехи — каза той сухо и отиде до Чарджър да вземе торбата, която бе донесъл за целта.

Лорийн прибра съдовете, след като ги изплакна в реката. После прибра и останалата храна. Когато се присъедини към него, Джаред вече бе напълнил половината торба.

— Ще се оправя сам — обади се той кисело. — Няма смисъл и ти да се цапаш.

Тя бавно вдигна поглед отдолу нагоре, докато го спря на кехлибарените очи, вперени сърдито в нея. Какво направи, та го ядоса толкова?

— Искам само да помогна — каза тя простичко.

— Както искаш — отвърна той с безразличие и се огледа за необрано място.

Когато се върна отново, Лорийн бе вече събрала цяла купчина орехи. Той разгърна отвора на чувала, а тя изсипа вътре събраното от нея.

— Готово — каза бодро, изтупвайки длани, и облизвайки бързо устни, попита: — Мислиш ли, че това е достатъчно?

Той не отговори. Бе изцяло погълнат от мимолетната гледка на стрелналото се по невероятно привлекателните устни езиче, което веднага се прибра и се скри зад тях. После ѝ обърна гръб и подхвърли през рамо:

— Хайде да тръгваме. Ако правилно разбирам признаците, севернякът скоро ще задуха.

Възседнаха конете. Джаред проговори само веднъж:

— Ще минем от другата страна на реката. Не е толкова живописно и ще трябва да прекосим бивака на въглищарите, но оттам пътят е по-кратък. Боя се, че севернякът ще ни свари на открито, а не сме си взели топли дрехи.

Тръгнаха по изворния поток, подскачащ весело по камъните, и скоро в подножието на хълма, стигнаха до мястото, където той се вливаше в Рио Кабайо.

Лорийн подуши въздуха и усети мирис на пушек. След като излязоха от завоя на реката, пред тях се откри разхвърляно и мръсно поселище — като гнойна рана, загрозяваща красивия пейзаж наоколо. Около ямите, от които се издигаше тъмен дим, бяха разхвърляни окъсани палатки и паянтови колиби. Между огньовете, със смразяващо сърцето безразсъдство, се стрелкаха опърпани деца. Изпълзели изпод най-различни укрития, към тях се спуснаха яростно лаещи мършави псета. Няколко мръсни и брадясали мъже се измъкнаха от съборетините, за да видят кой идва.

Жените, мръсни и опърпани като децата си, намръщено гледаха Лорийн, вдигнали погледи от котлите на огъня, където варяха някакъв отвратително миришещ буламач. Един от най-мръсните мъже се отдели от останалите и се повлече към тях. На Лорийн ѝ се стори, че небрежната му походка е измамна. Мъничките му като мъниста дълбоко хлътнали очи блестяха под рошавите вежди и не пропускаха нищо.

Джаред я погледна с крайчеца на окото и без да изпуска мъжа от поглед, изсъска тихо през зъби:

— Каквото и да става, няма да слизаш от коня.

Той спря конете и изчака мъжа да се приближи. Бе нисък и набит, с мощни ръце, твърде дълги за късото тяло, придаващи му дебнещ маймунски вид. Бе облечен в мръсни, омърляни целите с петна дрехи и под тях бе обул само червения си избелял комбинезон. Лорийн потрепери от погнуса, като забеляза влажните мазни петна под мишниците. По бузите му бе набола няколкодневна четина, а мазната му тъмна коса бе хванала калъп от шапката, която той свали в престолен жест на уважение.

— Я виж ти кой е дошъл. Ако т'ва не е мистър Джаред с неговата булка, пък на... Дошли са специално да ни видят.

Жълтите му изпочупени зъби бяха покрити с някакви противни тъмни налепи. Лорийн не бе срещала по-отблъскваща личност. Или по-застрашителна.

— Дънкан — каза Джаред кратко.

— Със съжаление научихме за вашия старец, мистър, Джаред. Срамота, толкова млад, нали?

Джаред не обърна внимание на коментара.

— Как върви бизнесът?

— Ами-и — проточи другият — винаги може да е по-добре. Ако ни дадете да попрочистим малко земята, дето са ония проклети заселници, и двамата ще сме по-добре.

— Знаеш, че тази земя е забранена зона за теб и винаги ще бъде. Стой си от тази страна на реката, иначе няма да разбереш как бързо ще изчезнеш оттук, ясно ли е?

— Е, мистър Джаред, няма да ни изгоните, нали? Ами семействата ни и всичко останало? — Той направи пауза и оголи устни в ужасяващо подобие на усмивка. — А и няма да можете да виждате повече Джун.

Джаред рязко прехвърли крак през седлото, скочи на земята и се наведе срещу мъжа с напрегнати мускули като змия, готова за скок. Само здравият разум и мисълта за евентуалните неприятни последици, които неминуемо биха последвали, спряха Джаред да не забие юмрука си в нахално хилещото се лице на Дънкан.

Въглищарят усети колебанието у Джаред и продължи с гадно ухилена физиономия:

— Не сте забраили Джуни, а, мистър Джаред?

Той кимна встрани и Лорийн проследи посоката на жеста. На вратата на една от колибите се бе опряла млада жена със същото нахално изражение. Тя се отблъсна от вратата и се запъти към тях, предизвикателно поклащайки бедра. Беше боса и краката ѝ бяха хванали кора от мръсотия. Роклята ѝ едва покриваше коленете, а корсетът с усилие удържаше обемистия, съблазнително люлеещ се бюст, Лорийн разбра, че под тънката памучна дреха момичето няма нищо друго и се смая от безсрамието му. Косата ѝ бе почти бяла, а очите — сини и пронизващи. Би била симпатична и дори красива, ако не бяха мрачно отпуснатите ъгли на устата и липсата на елементарна хигиена.

С предизвикателна походка тя се приближи и застана само на десетина сантиметра от Джаред. Леко врътна пищните си гърди наляво и надясно и каза с хрипков глас:

— Здравей, Джаред.

Джаред се завъртя на пети, приближи се до Флейм и ездачката ѝ и извика така, че всички да го чуят:

— Това е жена ми. — После сложи облечената си в ръкавица ръка на бедрото ѝ и ако Лорийн не бе толкова изплашена от одърпаната и мръсна тълпа наоколо, щеше да се запита защо трепери така и сякаш се топи под допира му. — Ако някой от този бивак се доближи до нея, ще го убия. Предупредих ви.

Може би това бе игра на въображението ѝ, но ѝ се стори, че преди да отдръпне ръката си, той я стисна малко по-силно. После заобиколи Чарджър и само с едно плавно движение се метна върху него.

— Ъ-ъ... мистър Джаред, тъкмо се чудехме какво ще стане с всички ония проклети заселници и овцевъди, когато преградите реката. — Разкراчил късите си крака и сложил ръце на кръста, Дънкан стоеше срещу Джаред с предизвикателно вирната брадичка. И помен нямаше от предишното угодническо държане.

Джаред прикова кехлибарените си очи върху мъжа.

— Откъде, по дяволите, си чул това?

— Е, не мога да си спомня. — Той почеса в престорено учудване глава и Лорийн едва не повърна, като видя пълзящите по нея въшки. — Така разпраят, т'ва е сичко.

— Е, това са само клюки. Разбра ли? Повече не искам да чувам за това.

— Ако съ маанат, тогаз ши моим ли да бачкаме по ония земи?

— Ще ти го кажа още веднъж. — Гласът на Джаред бе равен, но режеше като бръснач. — Ще работите само там, където Руди или аз ви посочим. Никъде другаде. И каквото и да става в земите на Локетови, то не ви влиза в работата — довърши той, поставяйки небрежно ръка върху кобура си.

Смушка Чарджър с колене и Лорийн направи същото с Флейм. На бавен ход излязоха от бивака, въпреки че на нея ѝ се искаше да бяха препуснали в галоп, толкова омраза излъчваше лицето на Джун. Когато мина покрай нея, Лорийн чу злобното ѝ изсъскване:

— Кучка!

Когато бивакът остана доста зад тях, Джаред спря и се послуша, преди да проговори:

— Сега вече е добре.

— Какво, за бога, беше това място? Изплаших се.

— И аз — засмя се той. — Онази сган там са въглищари. Уот Дънкан им е нещо като главатар. Преди много години Бен сключи с тях сделка, според която те имат право да секат кедрите и да правят от тях дървени въглища. Намират добър пазар в Сан Антонио. Хората ги купуват, за да си пречистват водата и да я правят годна за пиене. — Лорийн си спомни горчиво-солената вода, която бе пила от извора, както и обяснението на Джаред, че трябва да се филтрира. — Позволяваме им да задържат цялата печалба за себе си, а в замяна те прочистват излишните дървета. Единственият им проблем е, че са дребнави, нечестни и абсолютни мръсници.

Лорийн измести поглед встрани и тихо каза:

— Имаше някаква красота у онова момиче.

Той ѝ отпрати изпитателен поглед и каза с усмивка:

— Един ден, още като бях безразсъдно млад, Бен ни завари двамата с Джун да си играем на доктори. Преби ме от бой. Повече не посмях да припаря около нея, особено след като ми обясни какво може да сполети един млад мъж, ако се занимава с такива пачаври като нея. Тя и Уот сигурно са се обидили, защото той никога не пропуска да спомене за нея, като ме види.

— Да не са роднини?

— Да. Тя му е сестра. — Направи многозначителна пауза, преди да добави: — И любовница.

Лорийн премалая, като чу това, но се съвзе и смушка Флейм, поемайки след Джаред.

Бяха само на няколко мили от къщата, когато внезапно вятърът промени посоката си и задуха откъм север, носейки студен въздух. Очите на Лорийн се насълзиха.

Джаред ѝ извика да дръпне кърпата върху лицето си, както направи и той, и това малко предпази бузите ѝ от хапещия студен вятър.

Яздиха още няколко минути така, после той ѝ махна да го последва. Поведо я към едно голямо струпване на скали и вкара коня

си между тях, където огромните канари бяха оформили малко закътано пространство.

Лорийн продължаваше да трепери от студ, но поне сега се намираха на завет. Джаред се приближи до Флейм и вдигна ръце към нея да я свали. Тя сложи ръце на раменете му и той леко я свали на земята.

Лорийн с благодарност прие топлината на ръцете му, докато те бавно се ключваха зад гърба ѝ в плаха прегръдка. Шапката ѝ се плъзна назад, когато опря доверчиво буза в твърдата гръд. После вдигна поглед към него и се засмя, като разбра, че кърпата още покрива половината ѝ лице.

Смехът ѝ обаче замръзна на устните, когато срещна погледа на Джаред над ръба на кърпата. Очите му направо я пронизваха. Веждите му бяха тъмни, а в ресниците му проблясваше злато. Бръчките около очите му представляваха бели линии заради непрекъснатото свиване на очите срещу слънцето, поради което то не бе успяло да предизвика бронзовия загар, както бе направило с останалата част от лицето му. Кафявите ириса бяха изпъстрени със златни точки. Шери, а може би кехлибар... или топаз.

Той бавно протегна ръка, хвана крайчето на кърпата и също така бавно я дръпна надолу. Това бе милувка. Погали устните ѝ с палец. Чак тогава свали поглед от очите ѝ, за да огледа устните, да почувства плътта им, да усети нежната им податливост. Те трепереха под допира му. С небрежно движение той свали и своята кърпа. Притисна я към себе си и тя се облегна на него. Несъзнателно ръцете ѝ обгърнаха кръста му, после се вдигнаха нагоре, за да се заключат зад врата му.

Устните му леко се наклониха към нейните и едва докосвайки ги, прошепнаха:

— Лорийн!

После изцяло ги покриха и се раздвижиха умело, настойчиво. Езикът подканващо ги погали, накрая те свенливо се отвори и с връхчето на езика си тя срещна неговия. От гърдите на Джаред се откъсна сподавен стон и той вдигна ръка към тила ѝ, за да я притисне още по-силно към себе си. Пръстите ѝ се разпериха върху мускулите на гърба му. Изоставяйки срамежливостта си, тя отвори уста под настойчивите и жадни напъни на неговата.

— Е, на това се вика трогателна картинка — каза Руди със смях.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

При звука от този развеселен глас Лорийн и Джаред така рязко отскочиха един от друг, че уплашиха конете.

— Добре ли се забавлявате? — попита Руди невинно. Беше ги видял да се насочват към скалите и ги бе последвал в заслона.

Джаред му се озъби:

— На Лорийн й бе студено и се сетих, че в торбата на седлото имам едно пончо. Тъкмо го вадох оттам. — Бе разярен, че се налага да се оправдава като заловен с цигара ученик.

— Да, добре беше започнал да я стопляш. Ама май и на теб ти стана доста горещо. — Руди с удоволствие би продължил да дразни Джаред, но Лорийн бе тази, която страдаше повече от насмешките му. Като видя това, Руди омекна. — Хайде да се връщаме вкъщи. Когато задуха севернякът, Глория започна да се безпокои и ме изпрати да ви потърся.

Междувременно Джаред бе извадил едно старо и износено вълнено пончо и сега безцеремонно заметна с него Лорийн през глава. Грубо нахлупи шапката на главата й, после отново възседна Чарджър. По скованата му стойка на седлото тя усети, че е ядосан. Вероятно на нея.

Двамата с Руди го следваха на известно разстояние. Лорийн улови окуражителната усмивка на девера си и слабо се усмихна в отговор.

Джаред кипеше. Въобще не го вълнуваше фактът, че Руди го е видял в такава нежна прегръдка. Той не беше от стеснителните. Даже понякога с приятелчетата си сменяха курвите, окуражавайки се един друг с весели закачки. Това, което го вбесяваше, бе, че Руди стана свидетел на слабостта му към Лорийн.

Тя го бе подмамила да я целуне. На тези проклети пленителни очи, насълзени от студения вятър, не би могъл да устои нито един мъж. Гарвановочерните къдрици, спуснали се около зачервените от ездата страни, просто плачеха за милувка. Не бе възможно да се откъснеш от

това тяло, измъчвало те цял ден с близостта си, след като вече си го притиснал към себе си.

Но най-много го дразнеше сдържаността ѝ. Успяваше да си остане високомерно хладна, независимо от това какво ставаше около тях. Не се паникьоса, докато бяха в бивака на възглицарите. Не припадна, като ѝ разправи за злодействата, извършени върху Лудия Джек. Всички в ранчото я обожаваха. Тя просто им влезе под кожата. Дяволите да я вземат!

Атмосферата, царяща по време на вечерята, бе потискаща. Всички се хранеха мълчаливо. Глория, Мария и Руди усетиха мрачното настроение, в което бе изпаднал Джаред, и само от време на време се обръщаха към него внимателно, като към човек, ходещ по тънък лед. Отговорите му бяха кратки изръмжавания.

Лорийн бе изцяло вгълбена в себе си. Не проговори на никого, като се изключи някое обикновено „моля“ или „благодаря“. Когато всички седнаха в дневната, седна и тя, забила поглед в скута си. Пръстите ѝ несъзнателно галеха часовника, търсейки успокоение, както винаги, в моменти на стрес.

Навън вятърът виеше, а огънят в камината, въпреки че гореше весело и ярко, не можеше да разпръсне мрачната атмосфера, тегнеща в стаята.

— Днес имахме гости, Джаред — обади се предпазливо Руди.

— Кой бяха? — отегчено попита Джаред.

— Вандайвърови. Баща и син.

— По дяволите! — изруга той. — Какво искаха? — Сега цялото му внимание бе насочено към Руди.

— Казаха, че ходили до мястото, където щяла да бъде електростанцията, и просто се отбили да ни поздравят.

— Как не! Електростанцията ще бъде на петнайсет мили оттук. — Джаред се изправи и се приближи към камината. Взря се за момент в пламъците и после крадешком погледна към Лорийн. — Жалко, че не ги заварихме. Лорийн май беше започнала да завърта главата на Кърт — каза той агресивно.

Тя рязко вдигна глава и срещна предизвикателния му поглед. Първа отмести очи от нетрепващия му взор, унижена и сърдита на себе си, задето е такава страхливка и се уплаши да го укори.

Известно време в стаята цареше неловка тишина. Часовникът с махалото тиктакаше силно, а дървата в огъня пукаха, обсипвайки ботушите на Джаред с искри.

Той захвърли угарката от пурата в огъня и вземайки палтото си от закачалката, промърмори едно приглушено „лека нощ“.

— Джаред, навън е студено. Защо тази вечер не останеш тук?

Глория се вълнуваше, че планът ѝ да сближи тия двама упорити млади люде не даваше никакви резултати и бариерите помежду им продължаваха да си стоят непокътнати. И не само това, ами сякаш се бяха издигнали и нови.

— Ако можех да си взема стаята обратно, с удоволствие бих останал. Тъй като не може, не ме интересува кой спи в нея. Ако на Лорийн ѝ е студено, сигурен съм, че всеки вакерос с удоволствие би се съгласил да я стопли.

Лорийн изхвъркна от стола и прелетя през стаята с такава скорост, че и сама се изненада, когато застана пред Джаред. Вдигна ръка да го удари, но арогантният поглед я спря. Той просто искаше да я извади от равновесие и да я накара да загуби самообладание, но тя нямаше да му достави това удоволствие. Стисна юмрук, обаче го отпусна надолу.

— Защо? — попита го, натъртвайки на думата. — Защо продължаваш да ме измъчваш така? Както на теб, така и на мен не ми харесва „уговорката“ ни. Но за разлика от теб, аз умея да се държа прилично.

Извърна се и твърдо закричи по коридора, водещ към спалните. Джаред, въпреки обхваналия го гняв, не можа да не се възхити на величественния вид, с който тя изчезна от погледа му.

Краката на Лорийн тежаха като налети с олово и тя с удоволствие се мушна в широкото легло. Чувстваше се не само физически, но и умствено уморена от дългото пътуване до Пикен Крик. Непрекъснатите опити да се приспособи към рязко променящите се настроения на Джаред и да отбива словесните му атаки я бяха изтозили. Непостоянството му я бе объркало напълно. В един момент се показва отмъстителен и груб, а в следващия — нежен и мек.

Искаше ѝ се да го бе отблъснала, когато я целуна. За какво мислеше тогава? За нищо. Ето в това бе проблемът. Когато ръцете му я обгърнаха и тя усети топлината им, спря да мисли. Остави се на

чувствата си и те поеха пълен контрол над нея. Той бе толкова нежен... почти като влюбен.

Зарови лице във възглавницата — неговата възглавница, и изстена, отново усетила езика му срещу своя, силните ръце, започнали да гаят гърба ѝ точно когато Руди ги прекъсна. Какво ли щеше да стане, ако никой не ги беше видял?

Нямаше смисъл да мисли за това, защото не знаеше докъде водят целувките. Тъй като непрекъснато се въртеше около Глория и слушаше нейните приказки за отношенията ѝ с Руди, Лорийн бе стигнала до заключението, че до каквото и да водят целувките, то трябва да е нещо приятно. Яростно се бе съпротивлявала на тази кулминация с Уилям Келър. Не можеше въобще да си представи, че би могло да бъде приятно.

Но ако на негово място бе Джаред и пак така се бе опитал да я разсъблече, как би реагирала тогава? Тя се изчерви в тъмното. Бе неспокойна, физически незадоволена и тялото изпращаше странни, трескави импулси към мозъка ѝ.

Руди и Джаред излизаха всяка сутрин след закуска и се връщаха тъкмо навреме, за да се измият и да вечерят. Атмосферата в къщата малко се поразведри, въпреки че Джаред и Лорийн се отнасяха един към друг с учтиво безразличие. Винаги ѝ искаше разрешение, когато влизаше в стаята, за да си вземе нещо от багажа. Лорийн се чувстваше виновна, задето бе заела стаята му, но когато предложи на Глория да ѝ стъкми едно легло в стаята на децата, тя категорично отказа. Никакви аргументи не можаха да я убедят и Лорийн се отказа.

Продължаваше да чете на децата и да играе с тях — беше ѝ много приятно да го прави. Често се наслаждаваше на спокойните моменти, прекарани насаме с Мария, и слушаше разказите ѝ за Бен, за Джаред и Руди като малки. Мария внимателно отбягваше да споменава обстоятелствата, при които Лорийн се бе омъжила. Условиата на този съюз я изпълваха с печал.

— Джаред е толкова сдържан относно миналото си — призна тя един ден на по-възрастната жена. — Много рядко говори за детството си, за училище или изобщо за каквото и да било. Не иска да споделя с

мен нищо лично — въздъхна тя. — Веднъж му споменах за Куба и той доста неохотно и пестеливо ми разказа за нея.

Мария тъжно поклати малката си глава.

— Добре че не беше тук да го видиш, като се върна. Бен, мисля си, тайно се гордееше, че синът му се е записал в армията. Оливия обаче бе бясна и се опита да му попречи. Мобилизира влиятелни приятели на семейството си и те се опитаха да дръпнат някоя и друга връзка, но Бен научи за това и я спря. След войната, когато градът направи от Джаред герой, тя се държеше така, сякаш цялата тази идея е била нейна. — Мария отпи от чая, който пиеха на верандата. — Знаеш ли, тя е твърде тъжна и самотна жена — добави тихо.

— А разболявал ли се е от малария, докато е бил там?

— Да, но главната рана бе нанесена на психиката му. Имаше приятел, чийто баща бе собственик на ранчо, западно от Кървил. Алекс Крейвън и Джаред бяха приятели от деца. Записаха се в армията по едно и също време и попаднаха в един и същи батальон. Алекс бе убит. Според Джаред смъртта му се дължала на погрешна преценка от страна на командването и приятелят му е бил жертван безсмислено. Той все още понякога има кошмари, свързани с тази битка. Смъртта на Алекс жестоко го нарани, но Джаред държи всичко вътре в себе си. Никому не открива истинския си лик.

— Започвам да мисля, че той няма „истински лик“. Винаги когато си мисля, че вече го разбирам, изведнъж откривам някаква нова черта от характера му — каза Лорийн.

Какъв бе този мъж, за когото се бе омъжила?

— Ще откриеш един много добър мъж, Лорийн. Някой ден ще видиш. Сигурна съм.

Мария потупа Лорийн по ръката, стана и се отправи към стаята, която бяха споделяли двамата с Бен, и със затварянето на вратата сякаш се отдели от останалия свят.

— О, не! Виж какво направих! — възкликна Лорийн.

Помагаше на Глория да сготви вечерята. Отворила консерва домати, тя я изсипа в голямата тенджерка, но малко от съдържанието се изплиска навън, полепвайки по фината материя на ръкава на блузата ѝ.

— Иди да се преоблечеш и дай да накисна това в студена вода — каза Глория, без да се смути.

— Веднага се връщам — обеща Лорийн, бързо излезе от кухнята и хукна към стаята си.

Тъкмо бе разкопчала и съблякла блузата, когато вън в коридора се чу някакъв шум. Преди да успее да метне нещо върху себе си, вратата широко се отвори и Глория и Руди вкараха вътре Джаред.

Лорийн моментално забрави неглижето, щом видя разкъсаната и окървавена риза на мъжа си. Едва успя да потисне ужасения си вик.

— Какво се е случило? — попита тя разтревожено.

Джаред само се вираше в нея, вероятно твърде изненадан от вида ѝ. Дали пък не можеше да говори от болка? Вместо него, отговори Руди:

— Двамата с Джаред се опитвахме да опънем падналата на едно място бодлива тел по оградата. Телта обаче се отплесна и удари Джаред в гърдите. Трябва веднага да се види какво му е.

— Казах ти вече, че няма нищо страшно — обади се Джаред и побутван от двамата, пристъпи навътре в стаята.

— Не говори глупости — каза Глория със същия тон, с който говореше на децата си. — Събличай тая риза, а аз ще отида да взема някакво лекарство. Лорийн, помогни му.

Съпругът и съпругата си размениха съучастнически усмивки, после Глория хукна да донесе шишето антисептик и малко памук. Лорийн плахо заобиколи Джаред откъм гърба и сложи ръце на раменете му. Той разкопча ризата и тя я свали, отлепвайки я болезнено от гърдите му. Кръвта бе започнала да се съсирва и платът се бе залепил за кожата — когато Лорийн го дръпна, раните се отвориха и кръвта потече отново.

Глория се върна, носейки лекарството, и го хвърли към Джаред, без да влиза в стаята. Изтиквайки незнаещия какво да прави Руди от стаята, тя каза:

— Не се притеснявай, Лорийн. Двете с Мария ще се справим с вечерята. Джаред, ти трябва да лежиш и да почиваш. Загубил си много кръв.

Вратата се затвори и двамата останаха сами.

Лорийн захвърли подгизналата от кръв риза върху собствената си изцапана блуза. Двамата мълчаливо наблюдаваха как двете дрехи се

отпускат една върху друга.

Лорийн се опомни и тръгна към гардероба, за да си вземе нова блуза. Обърна леко глава към него и попита през рамо:

— Много ли те боли?

Когато обаче се обърна напълно и видя разкъсаната кожа на гърдите и процеждащите се между космите вадички кръв, тя рязко пое дъх и се спусна към него.

— О, Джаред! — извика, забравила за момент, че от кръста нагоре е облечена само в ефирния, обточен с дантела комбинезон. Бе послушала съвета на Елена и бе престанала всеки ден да се стяга в корсет. — Ела, седни тук — разпореди се тя, хвана го за ръката и го поведе към малката тоалетка, която Глория бе намерила. — Ще измием раната, за да видим какво може да се направи.

— Нищо страшно не е станало — повтори отново той и тя долови ниския и неравен тон в гласа му. Толкова ли много го боли?

Наля прясна вода в легена и потопа в нея чиста кърпа. Ръката ѝ колебливо се спря над голите му гърди. Пое си разтреперано дъх и за момент плътно затвори очи. После леко опря кърпата в обраслата с косми кожа.

— Не искам да те боли — промърмори тя.

Джаред изскърца със зъби, но не от болка, а от мъчителната близост до нея. Млечнобялата гладка шия миришеше на лавандула и ароматът ѝ замая главата му. А може би тази лекота в главата бе предизвикана от загубата на кръв? Така или иначе резултатът бе един и същ. Усещаше дъха ѝ върху лицето си и леката му милувка действаше като разхладителен балсам върху пламналата кожа.

Очите му сами се наведоха надолу и се спряха върху гърдите ѝ. Челюстите му инстинктивно се стегнаха, като ги видя как се полюляват под тънката материя на комбинезона. С последни усилия на волята той се удържа да не протегне ръка и да ги докосне, избутвайки встрани ефирната тъкан, да види истинския цвят на зърната, които едва се виждаха под нея — зовящи, мамещи.

Обхваналото го желание болезнено започна да си проличава в плътно прилепналите между краката му панталони. Отмести поглед към ръцете, които отново натопиха кърпата в легена и я изцедиха, оцветявайки водата в червено. Мисли за кръвта! — заповяда си той. —

Мисли каква болка изпита, когато бодливата тел се впи в гърдите ти. Мисли за всичко друго, само не и за...

— Ето, мисля, че засега така е добре — говореше тя с нисък, галещ слуха глас. — Раните са доста дълбоки. Не беше ли облечен с онази кожена риза, която почти винаги носиш?

— Не — отвърна той, доволен, че разговарят. Каквото и да е, стига да не мисли за... — Свалих я, защото ми стана горещо. Ако бях с нея, сигурно нищо нямаше да ми стане.

— Отново ще те заболи малко — каза тя с тих, извинителен глас, намокряйки парче памук с неприятно миришещата течност от синята бутилка.

— Няма нищо, аз съм вече голям — каза той и вдигна поглед към нея с дяволита усмивка.

И двамата за момент останаха като хипнотизирани от близостта си. Погледите им се срещнаха, очите установиха мълчалива връзка и посланието, преминало през тях, разтърси и двамата като електричество. Лорийн първа отмести поглед.

— Ще внимавам повече да не те боли — каза тя, докосвайки деликатно една от раните.

Той рязко си пое дъх и въздухът изсвистя през стиснатите зъби. По челото му избиха капчици пот.

— Съжалявам — каза тя, бързо обработвайки и другите рани.

После, за негово мъчително удоволствие, започна да духа върху тях. От ъгъла, под който гледаше към наведената над гърдите му Лорийн, очите ѝ изглеждаха затворени. Леки виолетови сенки покриваха клепачите и тъмните им ресници контрастираха с деликатната буза, върху която сякаш бяха легнали. Устните бяха влажни, розови и леко полуотворени, оформени като дъга, и дъхът ѝ минаваше през тях, приятно гъделичкайки наранената кожа. Рошеше косъмчетата на гърдите му и охлаждаше парещото чувство от лекарството, но пък палеше огъня на друго място.

— О, боже! — откъсна се дълбок стон от гърдите му.

После рязко се изправи, избутвайки табуретката назад, и я грабна в прегръдките си. Дръпна я към себе си с такава сила, че от сблъсъка с тялото му въздухът със свистене излетя през дробовете ѝ. Устата, прилепила се към нейната, бе алчна — езикът със сила разтвори изненаданите устни и нетърпеливо се плъзна между тях. Сигнал

обаче до желаното съкровище, завоевателят стана нежен и кротък и с наслада се зае да изучава това, което бе намерил.

Дланите му се плъзнаха по голата кожа на ръцете ѝ и ги вдигнаха нагоре към врата му. Известно време те останаха така, неумело застинали на място. Джаред въздъхна с облекчение, като усети как те се сключват зад гърба му, а пръстите се заравят в гъстата му разчорлена коса. Поставил ръка на тила ѝ, той я притисна още по-силно към себе си. Коляното му се промъкна между краката ѝ, разтваряйки ги встрани в неостаряващата класическа поза, а тя притисна тялото си към него.

Лорийн усети как нещо чуждо и твърдо се притиска към корема ѝ и това хем я разтревожи, хем я заинтригува. В отговор на напора му тя се размърда срещу натрапника и почувства разтапящата му топлина върху стомаха си.

Ръката на Джаред се плъзна между телата им и страхът и желанието ѝ поведоха отчаяна борба в нея, когато разбра накъде се е насочила. Искаше нещо да се случи, но не знаеше какво е то. Дали това желание имаше нещо общо с ръката, примъкваща се бавно към гърдите ѝ?

Няма да я докосва там. Нали? Не! Тя не иска! Нали не иска? Да, моля те, да, направи го, искам го! — изкрещя безмълвно цялото ѝ същество, без да се интересува от драматичните вътрешни борби, но все пак някак си смътно усещайки, че този невъздържан вик има нещо общо с нежния отклик на собственото ѝ тяло, притиснато към твърдата настойчивост на неговото.

Главата на Джаред се завъртя. Не бе имал нито една жена, която поне малко да се доближава до тази. Нито една уста не бе имала такъв вкус, помисли си той, плъзвайки език между устните ѝ. Ръката му обхвана нежната извивка на гърдата ѝ и лекичко я стисна. Бе също така твърда и пълна, както и при първия им кратък контакт в деня, когато я бе изненадал в стаята ѝ. Под влияние на непрекъснатите движения на ръката и пръстите му, зърното откликна и се втвърди в розова пъпка на страстта, нетърпелива и готова всеки момент да разцъфти.

В някои моменти на тъжно настроение Джаред винаги се бе надявал, че може би някъде има и такива жени като тази. Жена, която да бъде изцяло твоя. Различна от всички други. Нали Бен му бе казвал...

Бен!

Името изкрещя в неговото съзнание и заехтя в мозъка му в какофонично ехо. Бен! Дали не я е прегръщал по същия начин? Дали и тя не е отвръщала, мъркайки от удоволствие като галено котенце?

Той я отблъсна от себе си с такава сила, че тя падна напреко на леглото, мигайки неразбиращо. Косата ѝ се разпиля в безпорядък по раменете и млечнобялата, сега почти разголена от милувката му гръд.

Джаред насочи обвинително пръст към нея.

— Казах ти да не се приближаваш до мен! — кресна той и грубият му глас я прониза като нож. — Красива си, не отричам. И си по-нежна, и по-сладка... — Гласът му заглъхна в сподавен шепот. — Боже господи!

Юмрукът му се стовари в разтворената длан. Болезненият туптеж в слабините му бе непоносим. Както се бе проснала напреко на леглото с този невинен израз на лицето, гледката бе убийствена.

Трябваше да я обладае сега, да я завоюва веднъж завинаги. Копнееше да вдигне полата ѝ и да види дали краката ѝ са така гладки, както си ги бе представял. А след това да се забие между тях и да дълбае навътре, докато изгарящото го желание, което не му даваше мира от толкова време, не го освободеше от желязната си хватка.

Ако Лорийн знаеше какви мисли се въртят в главата му, щеше да се ужаси. Тя обаче лежеше на леглото, без да помръдва, и гледайки как мъката блика сякаш от всяка пора на тялото му, не чувстваше нищо друго, освен дълбоко съчувствие към съпруга си. Тя седна и в желанието си да успокои разяждащата го болка колебливо протегна ръка към него.

Той обаче се отдръпна.

— Не искам нито една твоя част да ме докосва — неуверено заяви той. — Ясно ли ти е?

После рязко ѝ обърна гръб, със замах отвори вратите на гардероба, измъкна оттам една риза и с гневни крачки се отправи към вратата. Затваряйки я след себе си, той я тресна с такава сила, че цялата къща прогърмя.

Лорийн отново се тръшна по гръб, после се обърна по корем и зарови лице в покривката. Заплака сломено, сълзите ѝ се стичаха и попиваха в плата.

Дали плачеше за това, че той я бе целунал така грубо, или за това, че тя бе откликнала с такава готовност? Или защото бе прекъснал така рязко целувката? Или пък от обидните му думи? Дали сълзите не бяха предизвикани от най-големия ѝ страх, че най-накрая на Джаред ще му дойде до гуша да се тръшка в капана, в който бе попаднал, ще ѝ плати двайсетте хиляди и ще я отпрати?

Въпросите валяха един след друг в съзнанието ѝ, но на нито един от тях тя нямаше отговор.

На другия ден сутринта Лорийн и Мария се връщаха от езда и дочуха викове откъм един от коралите. Около оградата му се бяха събрали хора.

Лорийн съзря високата и стройна фигура на мъжа си. Не го бе виждала от предния ден, когато бе почиствала раните му. След като той си бе отишъл, затръшвайки вратата, тя бе полежала още малко, после стана, пооправи се и слезе за вечеря. Всички Мендес вече бяха на масата, чакайки я търпеливо.

Джаред не се бе появил. След като всички бяха започнали да се хранят, Руди със спокоен и равен глас събщи, че Джаред трябвало да бъде в спалното помещение на работниците. Никой не бе коментирал случая и Лорийн се престори на безразлична към отсъствието му.

След като слязоха от конете и ги вързаха за коневръза пред къщата, Лорийн се обърна към Мария:

— Мисля да поостана още малко навън. — Бъркотията около корала бе възбудила любопитството ѝ.

— Много добре — каза Мария с усмивка. — Беше ми много приятно да пояздя с теб. Двамата с Бен винаги излизахме на езда рано сутринта и това ми липсваше досега.

— Ще го правим винаги когато пожелаеш — потупа Лорийн по-възрастната жена по ръката и тя се качи по стълбите.

Отправила се, без да бърза, към корала, Лорийн си каза, че не отива там, за да срещне Джаред. Приблужи се и видя, че двайсетина *vaqueros* се мъчат да вкарат един бик в бокса до корала.

— Какво става, Руди? — попита тя девера си, приближавайки се към него.

Стреснат, той се обърна рязко.

— Ами... такава... трябва да... ъ-ъ... кастрираме този бик.

— О! — успя само да отвърне Лорийн и се изчерви.

Обърна се да си ходи, но пътят ѝ бе блокиран от внезапната поява на мъжа ѝ. Той протегна ръката си като бариера пред нея.

— Защо не останеш да погледаш малко? Доколкото разбрах, живо се интересуваш от работата в Кийпойнт и съм сигурен, че това също ще ти бъде много интересно.

— Джаред... — започна Руди.

— Не, Руди. Лорийн умира от желание да научи колкото може повече за добитъка и за живота на vaqueros.

Думите му звучаха хапливо и саркастично. На Лорийн отчаяно ѝ се прииска да бе последвала Мария в къщата. Изведнъж Джаред я сграбчи за раменете и я обърна към корала, притискайки я към себе си с измамна нежност. Дланите му стискаха като железни менгемета ръцете ѝ.

— Защо... защо правите това именно на този бик?

Надяваше се с този въпрос да го поуспокои донякъде. Изобщо не искаше да знае нищо за процедурата и, разбира се, никак не ѝ се искаше да гледа.

Без да вади пурата от устата си, Джаред провлече:

— Ами-и... причините може да са много. Например по-качествено месо. Или пък защото вече не доставя никакво удоволствие на кравите. А може и просто защото е един противен кучи син.

— В такъв случай не е зле и с теб да направим същото — каза Руди мрачно. Нямаше да остави Лорийн да гледа тази кървава процедура.

Джаред се завъртя на пети и студено изгледа брат си. Извади пурата от устата си и я перна с пръсти встрани.

— Така ли? А кой, по дяволите, иска да опита?

Без никакви предисловия Руди сведе глава и с все сила блъсна по-младия мъж в корема, събаряйки го на земята.

Лорийн ахна и се притисна към оградата, а двамата мъже се затъркаляха в праха, раздавайки си юмруци и ритници. От разбитите устни и смазани носове потече кръв. Те се изправиха и бавно се завъртяха, дебнейки се един друг, после Джаред нападна и двамата отново се търкулнаха на земята. Каубоите бяха спрели работа и оформиха широк кръг около биещите се братя. Единствените звуци,

които се чуваха, бяха тъпият звук от попаднал в целта удар и някое и друго изпъшкване от болка или усилие.

Глория изхвърча тичешком от къщата с развети поли. Няколко деца стояха и със страхопочитание гледаха спектакъла.

И по-рано бяха виждали баща си и чичо Джаред да се бият, но само така, на игра. Младите им и необременени с нищо съзнания този път разбраха, че случаят е по-различен.

Глория извади револвера на един от каубоите, преди човекът да успее да реагира. Тъй като знаеше, че първото гнездо е винаги празно, Глория натисна спусъка веднъж, после насочи оръжието нагоре и стреля във въздуха.

Двете тела на земята се разделиха и тежко задишаха да си поемат въздух. Когато дишането им горе-долу се нормализира, с разкъсани от битката ръкави, двамата започнаха да бършат кръвта от лицата си и да отупват праха от себе си. Раните по гърдите на Джаред отново се бяха отворили и оцветяваха ризата му в яркочервено. Те смутено се спогледаха.

Джаред се усмихна на Руди и изкриви лице от болката в подутите устни.

— Точно както си мислех. Не си във форма и почваш да не можеш да държиш, старче.

— Как не! Още няколко секунди и щеше да почнеш да молиш за милост.

Джаред се изправи на крака, залитна и разтърси глава да премахне виенето на свят. После подаде ръка на Руди, който с благодарност я пое, и му помогна да се изправи. Постояха така малко, подпрени един на друг, и накрая избухнаха в смях.

Всички се присъединиха към смеха, облекчени, че в края на краищата боят се бе оказал на шега. Само Лорийн знаеше, че не е така.

Без да преценява за последиците, мислейки само как да се озове по-далеч от тези варвари, тя се спусна към Флейм, все още вързана на коневръза. Мушкайки обувия си в ботуш крак в стремето, Лорийн се метна на седлото и пришпори кобилата в галоп. Профуча като вятър покрай хората, които останаха по местата си като гръмнати. Шапката ѝ литна от главата и падна на десетина сантиметра от краката на Джаред.

— Какво, по... — започна той.

— Ти по-добре бързо я настигни, Джаред — предложи Руди колебливо. — Разстроена беше.

— Защо? — поиска да узнае Глория.

— Тя... ъ-ъ... Джаред искаше да я накара да гледа кастрацията — каза Руди.

— Боже господи! Как може да ти дойде наум такова нещо? — разсърди се Глория. — Отивайте да я настигнете! И двамата!

Двамата мъже погледнаха в далечината, където едва можаха да различат фигурата на коня и на ездача, изчезваща зад един хълм, и разбраха, че работата е сериозна.

— Хайде! — заповяда Джаред кратко и се отправи към обора за Чарджър.

Руди се метна на своя кон и скоро те се впуснаха в галоп в посоката, където бе изчезнала Лорийн. Глория промърмори под нос няколко неособено ласкави слова относно детското държане на мъжете изобщо, после събра децата и ги подгони към къщата.

Очите на Лорийн пареха от студения вятър, но не той бе причината за сълзите, замъгляващи очите ѝ и търкалящи се свободно по бузите ѝ. Защо изобщо се бе съгласила да се омъжи за Джаред Локет? Той бе звяр, най-коравосърдечния и груб мъж, когото бе срещала в живота си!

Продължи напред, без да вижда нищо около себе си. Обикновено, дори и в галоп, тя управляваше кобилата с лекота. Днес обаче бе твърде заета със собствените си грижи и видя дупката, изровена от прерийно куче, чак когато кракът на Флейм стъпи в нея. Чу се рязък пукот от строшената кост и в следващата секунда Лорийн полетя във въздуха.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Падна по гръб. Полежа известно време така, опитвайки се да разбере дали не е пострадала. Решила, че не е, тя предпазливо се изправи до седнало положение. Май нямаше нищо счупено, но утре синините ѝ бяха сигурни.

Дочула жалостивото цвилене на Флейм, Лорийн се изправи на крака и с несигурна крачка тръгна към кобилата. В широко отворените очи на животното се четеше ужас и болка. Лорийн видя необичайния ъгъл, под който лежеше предният крак на Флейм.

— О, не! — промърмори Лорийн, коленичи на земята и погали кобилата по шията. — Съжалявам, момичето ми — изхлипа тя. — Не исках да ти причинявам болка. Ще се погрижа да ти оправят крака. Ще се справиш, ще видиш.

По лицето ѝ се стичаха сълзи и тя ги избърса, оставяйки мръсни следи по бузите си.

Някъде с крайчеца на съзнанието долови шум на приближаващи се копита, но не вдигна глава от животното, което продължаваше да цвили, а му заговори с тих и утешителен глас.

Джаред и Руди дръпнаха юздите и в един миг прецениха ситуацията. Джаред не искаше да покаже колко се радва, че доколкото можеше да се види, Лорийн е жива и здрава. Двамата с Руди се спогледаха и кимнаха едновременно. После със синхронни, сякаш многократно репетирани движения слязоха от конете.

Лорийн вдигна глава, когато ботушите се спряха до главата на Флейм. Тръгна към съпруга си и вкопчи пръсти в лактите му.

— Джаред, аз съм виновна за всичко. Спъна се в една дупка. Тя... Ще се оправи, нали?... Помогни ѝ... Тя ще се оправи.

Без да промени каменното изражение на лицето си, Джаред избегна погледа ѝ, ръката му посегна към револвера и го извади от кобура.

— Не! — ахна тя ужасена. — Не!

— Руди — каза само той.

Лорийн усети как я отместват настрана, после видя как Джаред се прицелва и стреля. Цвиленето на кобилата моментално секна, за да бъде заменено от ехото на револверния изстрел. Околните хълмове бяха огласени от още един вик, но спуснала се към Джаред, Лорийн не можа да усети, че е нейният собствен.

— Чудовище такава! Ти я уби! Звяр! Животно! Убиец! Убиец, убиец.

Малките ѝ юмручета забарабаниха по широките гърди, а ботушите ѝ го заритаха в кокалчетата. Всичко, което искаше в момента, бе да го накара да почувства болка и да облекчи нейната. Той стоеше, без да помръдне, и не помисли да вдигне ръка и се защити.

— Мразя те! — извика тя. — Ти си противен и жесток дивак! — Гласът ѝ започна да губи първоначалната си сила, юмруците ѝ — също. — Мразя те! — Думите вече бяха изречени с едва доловим шепот и излязоха като вопъл.

Отпусна се безпомощно на земята като надуваема играчка, на която въздухът внезапно е бил изпуснат. Раменете ѝ се разтърсиха в неудържим плач.

Руди клекна до нея и я прегърна успокоително през рамо.

— Той направи това, което трябва, Лорийн. Беше безнадеждно. Джаред я застреля, за да я спаси от мъките ѝ. — Гласът му се сниши: — Мислех, че знаеш това.

Плачът спря, но главата остана наведена. Руди се изправи.

— Ще я заведа у дома — каза той тихо. — Ти се погрижи за коня.

Никога не се бе чувствал толкова безпомощен в живота си. Нямаше представа какво се е случило между брат му и неговата млада жена през последните няколко дни. Всичко, което виждаше, бе, че и двамата страдат, а той бе безсилен да направи каквото и да било да им помогне.

Джаред вдигна сведените си към свитата в краката му жена очи, погледна брат си и проговори с твърд глас:

— Не. Тя е моя жена и никой мъж, освен мен няма право да се грижи за нея. Ако трябва да се прибере у дома, ще се прибере с мен.

Руди преглътна възраженията си и мълчаливо загледа как Джаред се навежда, мушка ръце под мишниците на Лорийн и я изправя на крака. Тя отблъсна ръцете му и впери дързък поглед в него. После, без

да каже нито дума, се запъти към Чарджър и се настани на седлото. Джаред седна зад застиналата ѝ в скована поза фигура. Руди гледаше след тях, докато се изгубиха от поглед. Поклати глава учуден и разтревожен за тези млади хора, които обичаше. После се залови да събира дърва и храсти за погребалната клада на Флейм.

Лорийн седеше вдървено на седлото пред Джаред, също така твърдо решила да не се докосва до него, както и той до нея. Какво бе почувствал след атаката ѝ си оставаше тайна. Когато най-сетне започнаха да навлизат в ранчото и се насочиха към къщата, Джаред проговори за първи път, откакто бяха тръгнали.

— Меденият месец свърши — каза саркастично. — Поздравления, Лорийн. Нито един човек досега не е съумял да застане между мен и брат ми. Преди да си успяла да предизвикаш нови търкания, искам да се махаме оттук. Още утре. Рано сутринта да си готова!

— Много добре — отвърна тя, плъзна се на земята и се отправи към къщата, без нито веднъж да погледне към него.

След съзливата раздяла с добросърдечните Мендес на Лорийн ѝ бе много трудно да се върне в къщата на Оливия в Коронадо, където бе познала само безпокойството. Ако не беше момиченцето на Елена, за чието раждане надутият от гордост Карлос ѝ бе съобщил преди няколко дни, тръгването от Кийпойнт би било непоносимо.

Оливия нарочно не ги попита за причината на неочакваното им завръщане. Сега вече Лорийн знаеше защо тя се отнася с такова презрение към семейството, което живееше в ранчото.

Още първата вечер Карсън Уелс учтиво се осведоми за здравето на Лорийн. Той явно бе станал постоянен гост на вечеря.

Джаред бе мрачен и затворен и пи през цялата вечер. Оливия сипеше хвалебствия върху двамата Вандайвър, заедно успели да издействат железопътното отклонение към Коронадо. Скоро щели да обявят и датата на първата копка.

— С малко късмет, свързан с времето и работната ръка, догодина по това време ще имаме линия.

— Върхът — промърмори Джаред в чашата си.

— Мислех си, че това ще те зарадва — сопна му се Оливия.

Той отблъсна стола си назад и несигурно се изправи на крака.

— Ще ти кажа какво ще ме зарадва. Тия проклети Вандайвър завчера душеха нещо около Кийпойнт. Не се случих там, в противен случай никога нямаше да се приближат толкова близо до ранчото. Искам да не си показват носа извън мястото, определено за електростанцията. Ясно ли се изразих?

Лицето му бе почервеняло, кехлибарените очи светеха в тъмното като очи на хищник.

— Да, Джаред. Ще им кажа. Сигурна съм, че ще се съгласят — успокой го Оливия.

Той само изхъмка, докато пълнеше чашата си, разливайки част от уискито по несигурната си ръка.

Единствената радост в къщата за Лорийн бе бебето на Елена. Представиха ѝ Изабела, докато тя с жадни устни сучеше от натежалата от мляко майчина гърд. Лорийн бе шокирана от липсата на приличие у Елена, като я видя как разголва гърдта си пред нея, но младата майка изобщо не се смути. Роза наблюдаваше сцената с умиление. Косичката на Изабела бе черна и черните ѝ очи бяха оброчени от тъмни ресници.

Бебето спеше в малката стая до кухнята, която двете с Роза споделяха. Докато Елена изпълняваше задълженията си някъде из къщата, Роза винаги бе наблизко и готова да откликне на нетърпеливия плач на внучката си. Щом това не безпокоеше Оливия, всичко бе наред.

Според Лорийн Карлос не биваше да се отделя от семейството си в такъв момент. Трябваше да поговори по този въпрос с Джаред и да го помоли да ги изпрати да живеят в Кийпойнт. Тъй като Глория всеки момент очакваше още едно дете, помощта на Елена щеше да ѝ бъде добре дошла.

Лорийн бе удивена, че Елена се възстанови толкова скоро след раждането. На младите майки, за които се бе грижила, докато живееше у Пратърови, обикновено им трябваша цели седмици, за да се вдигнат от леглото, а Елена почти веднага пое задълженията си, като само от време на време се отбиваше да накърми Изабела.

Затова много се обезпокои, когато един ден видя Елена, безпомощно наведена над перилата на стълбището, неспособна да се изкачи догоре.

— Елена, какво има? — извика тя и се спусна към момичето да го подкрепи.

— Просто уморена, мисля — В гласа ѝ не се долавяше обичайната за Елена жизненост.

— Защо не си легнеш за малко? Аз ще обясня на Оливия.

Тя хвана момичето за лакътя и го насочи към стаята му. Тревогата ѝ нарасна, като видя, че Елена я послуша, без да възрази — нещо необичайно за нея. Без да каже нито дума, тя се отпусна в леглото и Лорийн я зави с леко одеяло. В другата страна на стаята бебето кротко спеше в люлката си. Лорийн ги остави, надявайки се, че Роза скоро ще се върне от пазар.

След вечеря Лорийн крадешком се промъкна в кухнята, докато Оливия и Джаред обсъждаха някаква работа, свързана с банката. Роза седеше на масата, навела глава, докато пръстите ѝ разсеяно премятаха зърната на молитвената броеница. Щом чу тихия шум от затварянето на вратата, тя вдигна глава.

— Роза, какво има? — попита бързо Лорийн. — Елена ли?

Жената плесна с ръце по месестите си бузи и стиснала лицето си в ръце, закима утвърдително. Шоколадовите очи се наляха със сълзи.

— Esta enferma^[1]. Тя има лоша треска.

Лорийн влезе на пръсти в затъмнената стая и коленичи, за да опипа челото на Елена. То гореше. Роза я бе съблякла и младата жена лежеше под одеялото само по комбинезон. Лорийн увеличи пламъка на лампата до леглото и веднага видя обрива. Гърдите и гърлото на Елена бяха покрити с големи петна от червени изриви. Лорийн разкопча комбинезона ѝ, но още преди да ги види, вече бе разбрала, че петната продължават и надолу по тялото ѝ. Със свито сърце се върна в кухнята.

— Роза — каза Лорийн спокойно, преглъщайки с усилие надигналата се в гърлото ѝ буца, — снощи или тази сутрин Елена повръщала ли е? Не се ли оплакваше, че ѝ е студено?

— Si, сенъора — отговори разстроено Роза. Съкрушеният израз на лицето на жената потвърди опасенията на Лорийн. Роза познаваше болестта на дъщеря си.

— Гърлото боли ли я? — Роза само кимна.

Лорийн затвори очи за момент и горещо се помоли Бог да ѝ изпрати сили. Работата, която ѝ предстоеше, бе неприятна, но

трябваше да я свърши. Тези хора тук ѝ бяха приятели и имаха нужда от помощта ѝ. Ако тя не им помогнеше, никой нямаше да го направи.

Гласът ѝ изобщо не издаваше паниката, в която бе изпаднала, когато започна да издава заповедите си.

— Свари малко чай и дръж чайника непрекъснато на огъня. Изнеси бебето веднага от кухнята и не давай на никого да го доближава. Извари всички кухненски принадлежности и повече не влизай в стаята при болната. Къде е ходила днес Елена?

— Никъде, сеньора. Много зле чувства да ходи. Преди малко дни ходи до Пуебло да показва Изабела. — Гласът на Роза потрепери, когато попита: — Тя има скарлатина, сеньора?

— Да.

Лорийн остана спокойна въпреки вътрешното напрежение, което изпита, влизайки отново в полутъмната стая.

Скарлатина. Изабела. Нямаше сили да погледне. Моля те, Господи, недей! Цял ден бебето бе спало, без да гъкне. Нещо необичайно. Дръпна мъничката завивка и извика от болка, като видя отвратителните петна по трескаво повдигащите се малки гърди.

— Боже господи! — прошепна Роза зад гърба ѝ.

— Има ли скарлатина в Пуебло? — попита Лорийн.

— Si, сеньора. Много болни. Елена мисли, че няма хваща. Никой от фамилия не болен, когато тя отива там гости.

— Иди да направиш каквото ти казах, Роза.

Когато жената се оттегли в кухнята, за да изпълни нарежданията ѝ, Лорийн седна в края на леглото и взе ръката на Елена в своята. Очите на момичето потрепнаха, отвориха се и то слабо се усмихна. Когато обаче се опита да каже нещо, от гърлото ѝ излезе само хрип.

— Недей да говориш, Елена, след малко ще ти стане по-добре. — Лорийн отмести няколко мокри кичура от горещите слепоочия.

— Бебе? — попита Елена.

— Бебето... спи. Всичко ще се оправи. Хайде, заспивай сега. Като стане чаят, ще ти дам малко.

Елена затвори апатично очи и скоро дишането ѝ стана равномерно, макар и малко повърхностно.

Лорийн излезе от стаята, мина през кухнята и с бавни, отмерени стъпки влезе в салона, където Оливия и Карсън играеха карти. Джаред

се бе разположил в едно кресло, сложил гарафата с уиски близо до себе си.

Без сама да вярва на дързостта си, тя помоли да ѝ обърнат внимание и когато тримата вдигнаха изненадани лица към нея, им каза за Елена и бебето.

— Не говориш сериозно! — избухна Оливия, когато Лорийн даде ясно да се разбере, че ще се грижи за тях.

— Съвсем сериозно говоря, Оливия — каза Лорийн с равен глас. — Имат нужда от постоянна грижа и тъй като аз нямам никакви други задължения, ще им я осигуря. Дойдох само да ви кажа, че известно време ще се наложи да поръчвате храна отвън, защото кухнята е съвсем близо до стаята на болната. Освен това не бива да пускате никого в къщата. Не излизайте никъде, освен ако е абсолютно необходимо. За доброто на останалите, ние трябва да си наложим карантина.

Говореше така авторитетно, че другите не успяха да реагират и само я гледаха, без да помръднат. Но затишието трая кратко. Оливия даде воля на яростта си само секунда по-късно.

— Ако си мислиш, че ще оставя една мексиканка и копелето ѝ да боледуват и вероятно да умрат в собствената ми къща, заразявайки всички нас, дълбоко и горчиво се лъжеш. Джаред, кажи на Пепе веднага да ги маха оттам.

Лорийн се обърна към Джаред, който през това време бе значително изтрезнял и внимателно я наблюдаваше с просветлен поглед.

— Джаред, ако те се махнат, махам се и аз с тях. Би ли искал хората да кажат, че Джаред Локет е пропъдил жена си в Пуебло? — предизвикателно го запита тя.

Той хвърли поглед към майка си и каза неловко:

— Лорийн, тези хора са свикнали с епидемиите. В Сан Антонио на всеки няколко години стотици хора умират от жълта треска. Пуебло няма необходимата канализация, която да предпазва хората от тези болести, и щом един се разболее, заразата става неудържима.

— В такъв случай канализацията би трябвало да се подобри от някой, който има много пари и власт, нали така?

Гласът ѝ вече направо обвиняваше и тя се запита как досега е могла толкова да се плаши от Локетови. Точно в този момент се

чувстваше много силна.

Джаред опита друг подход:

— Това е силно заразна болест, Лорийн. Помисли ли за това? Ти също можеш да се заразиш, нали?

Тя го гледаше с нетрепващ поглед.

— Аз съм я преболедувала. Когато бях на десет години. Бях изоставена от един баща, ужасен от болестта, и от една прислужничка, ядосана, че ѝ причинявам толкова много допълнителни главоболия. Цяло чудо е, че оживях. Не съм забравила мъката и страха и няма да оставя Елена да страда по същия начин. И така, тук ли да се грижа за нея или на друго място?

Оливия отвори уста да отговори, но Джаред заповяда:

— Млъкни, майко!

Очите му не се отделяха от Лорийн. Двамата дълго и изучаващо се гледаха. Ръката ѝ сама се вдигна, легна на лакътя му и остана там.

— Добре — каза той накрая. — Мога ли да ти помогна с нещо друго?

— Не. Не се приближавай към стаите в задната страна на къщата. Ще накарам Роза да дезинфекцира всичко, и то колкото е възможно по-скоро. Благодаря ти.

Чак когато се опита да си тръгне, двамата забелязаха, че пръстите на Джаред здраво притискат ръката ѝ в лакътя. Бавно и неохотно те се разтвориха.

Без да погледне към Оливия или Карсън, тя се запъти към вратата. Там се спря и се обърна към съпруга си:

— Мисля, че бебето няма да оживее.

Джаред видя в очите ѝ сълзи.

Дните и нощите се сляха в нескончаема смесица от болка, страдание, изтощение и отчаяние. Изабела умря през следобеда на втория ден. Напразно Лорийн се опитваше да влее малко подсладен чай в мъничките устни, но подутият червен език и стесненото гърло не го пропускаха. Течностите, толкова важни за живота му, не можаха да проникнат до стомаха.

Лорийн видя как малките гърдички потрепнаха за последен път и без много шум, само с един слаб вопъл Изабела завърши краткия си

престой на земята. Лорийн искаше да се отдаде на тъгата си по загубата на този мъничък живот, но трябваше да съсредоточи вниманието си върху живота на Елена.

Изля с лъжичката цели галони чай в устата на пациентката си въпреки нежеланието, с което Елена го приемаше. Целият ѝ език бе покрит с големи червени мехури, които му придаваха вид на презряла малина. С всяка изминала нощ треската ѝ драстично се засилваше. Двете с Роза я събличаха и къпеха тялото ѝ в студена вода. Не ѝ казаха за Изабела, а тя бе твърде зашеметена, за да ги пита.

Пепе направи миниатюрен ковчег и бабата на бебето го подготви за погребение. Извикаха Карлос, но съгласно заповедите на Лорийн, той трябваше да остане в конюшнията. Не само за него се грижеше тя, а и за онези хора в Кийпойнт, които обичаше. Пепе тичаше напред-назад със съобщения до младия баща, оплакващ смъртта на дъщеря си, който сега се страхуваше за живота и на съпругата си.

Лорийн нито веднъж не излезе от стаята на болната. Изпрати Роза до стаята си да ѝ донесе дрехи за преобличане, но едва намери време да го стори по време на бдението си над болната. През нощта, когато успееша да спрат треската, тя моментално заспиваше на стола до леглото. Непрекъснато се молеше за живота на приятелката си, молеше се Бог да ѝ даде сили. Молеше се и Джаред да не бъде заразен. Думите напиреха на устните ѝ от дъното на душата и излизаха още преди да е успяла да ги осмисли.

Треската буквално изгори кожата по дланите, пръстите и петите на Елена. Докато момичето спеше, Лорийн лекичко я обелваше, защото Елена щеше да се уплаши, ако видеше парцалите, висящи от ръцете ѝ като паяжини.

Пет дни след като Лорийн бе влязла в стаята на болната, тя се събуди, свита на стола, и за първи път чу равномерно дишане вместо затрудненото и слабо свистене, с което бе свикнала през дългите нощи край леглото на Елена. Спусна се към нея и ръката ѝ легна върху хладно чело. Отворила устата ѝ насила, Лорийн видя, че отокът на езика също е спаднал и мехурите почти са изчезнали. Обривите бавно бяха започнали да се стопяват. Прииска ѝ се да се засмее с глас. Вместо това обаче се отпусна отново в стола и отправи гореща и благодарствена молитва.

На другата сутрин, когато каза на Роза новината, възрастната жена не можа да сдържи сълзите си и се заплака открито. Оставиха Елена да спи дълбок и оздравителен сън през целия ден. Смениха само бельото и ѝ дадоха с лъжичка да си пийне малко телешки бульон, след което тя отново потъна в сън. Лорийн остана при нея да се увери, че треската няма да се върне.

Тя бе изтощена, но радостна и щастлива, когато същата вечер се появи, залитайки, в кухнята. С изненада видя Джаред, застанал на задната врата, да се взира навън към двора. Малко преди това Роза го бе уведомила за подобрението, настъпило в състоянието на Елена.

Той се обърна, когато я чу да влиза.

— Лорийн, твърде далеч отиде — започна Джаред без предговор. — Няма да ти позволя да останеш нито минутка повече в тази стая, без да си починеш малко.

— Нищо ми няма, наистина съм добре — въздъхна Лорийн. — Мисля, че и без това Елена няма повече нужда от мен. Има нужда само от много течности и сън. Карлос може да дойде утре сутринта и да я види.

— Si, сеньора. — Роза се приближи до Лорийн, улови ръцете ѝ и ги целуна една по една. — Сеньор Джаред, тя ангел!

— Да, да, ангел, хубаво, но точно в момента прилича повече на дявол — каза той мрачно.

Със замъглено от умора съзнание Лорийн смътно забеляза, че и неговият вид не е кой знае колко бодър. По бузите и по горната му устна бе набола брада. Лицето му бе удължено, а очите — зачервени.

Роза би могла да ѝ каже как по цели ноци той крачеше из стаята, ругаеше, заплашваше и молеше. Беше се побъркал от тревоги. Единственият източник на сили бе уискито, поглъщано на равни интервали от време.

Лорийн се опита да фокусира погледа си, но предметите започнаха постепенно да губят очертанията си, да се оттеглят някъде в безкрайността. Кухнята се завъртя лудо пред погледа ѝ.

— Джаред! — успя само да извика прегракнало и се отпусна в протегнатите към нея силни ръце.

— В безсъзнание е — каза той. — И ако съдим по вида ѝ — гладна. Обзалагам се, че е отслабнала поне с пет килограма. Роза, утре сутринта първата ти работа ще бъде да направиш една хубава закуска и

да я занесеш в стаята ѝ. Ще останеш при нея, докато изяде всичко до троха. А сега нека да почива.

Той прихвана отпуснатото тяло по-удобно в ръце и я качи горе в стаята ѝ, ритвайки вратата зад себе си. Почака така, докато очите му свикнат с тъмнината, после тръгна към леглото. От прозорците влизаше достатъчно светлина, за да се оправи и без помощта на лампа.

Докато я слагаше да стъпи на пода, поддържайки я само с тялото си, Лорийн промърмори нещо неразбрано. Тежко се облегна на него и от устните му се посипаха гневни проклетия по адрес на небрежността ѝ, задето се е оставила да се изтощи до такава степен. Опита се да не мисли за тялото, притиснато до неговото. Как можеше цяла седмица да стои в стая с болник и после да мирише на лавандула? Не знаеше, че тя бе помолила Роза да ѝ донесе одеколona от стаята и слагаше по малко от него във водата, с която се миеше.

Е, не мога да я оставя просто така на леглото, помисли си Джаред. С треперещи пръсти започна да разкопчава копчетата на гърба ѝ. Главата ѝ се люлееше безпомощно на гърдите му. Доста време мина, преди да разкопчае и последното копче, защото работеше само с една ръка, а с другата я подпираше. Освен това треперещите пръсти бяха загубили ловкостта си.

Измъкна блузата от колана на полата и започна да откопчава кукичките. Развърза панделките на няколко фусты, ругаейки, когато те се заплитаха около пръстите му. Защо, по дяволите, жените се труфят с толкова много дрехи, питаше се ядосано. Най-накрая успя да плъзне всички фусты надолу по бедрата и те се струпаха на пода около глезените ѝ в безформена купчина.

Той спря и пое дълбоко дъх, за да докара още кислород към мозъка си, който бе започнал да се замъглява. Ако сега се събуди, помисли си той унило, ще опищи цялата къща.

Много внимателно той я провеси по корем през едната си ръка, а с другата бавно избута блузата от раменете надолу по ръцете ѝ.

Готово. Тя още спеше. Целият се бе изпотил и трепереше. Притискаше тялото ѝ към себе си, отлагайки в сладко предчувствие мига, когато щеше да го разгледа необезпокояван.

Вдигна ръка и заровил пръсти в гъстите къдрици, започна с внимателни движения да вади фибите, придържащи косата ѝ. Галейки ръцете му, тежката тъмна маса се разсипа по гърба и раменете ѝ.

Очарован от гледката, Джаред направи това, което за него бе отдавнашна мечта — пръстите му започнаха да разресват гъстата черна коприна, опитвайки се да задържат удоволствието от докосването до всяка къдрица, галейки всяко кичурче, наслаждавайки се на всяка ефирна нишка като запален златотърсач, внезапно открил богата златна жила. После зарови лице в косата и нежните думички сами започнаха да излизат от устата му в тих шепот.

Джаред леко я положи на леглото, после се наведе и издърпа фустите и полата от краката ѝ. Тя се отпусна на възглавницата и въздъхна с удовлетворение. Косата се разпиля около главата ѝ на фона на снежнобялата калъфка.

Внимавайки да не я събуди, Джаред съвсем леко приседна в края на леглото. Боже господи! Та тя е прелестна! Дори бръчките от умора около устата ѝ и леко хлътналите ѝ бузи я правеха красива. На алабастрово гладките страни почиваха дълги тъмни къдри. Погледът му се плъзна по шията и се спря в основата на гърлото, където се виждаше равномерното потрепване на пулса. Раменете бяха съвършено оформени и меко се спускаха към безупречни гърди.

Той се поколеба, но пръстите му сами се плъзнаха към горната част на комбинезона ѝ. Развърза синята сатенена панделка отпред и бавно, предвкушвайки удоволствието от гледката, разкопча първите няколко копчета.

Очите му се плъзнаха по тънката като на оса талия и после по меката изпъкналост на бедрата. Обикновено предпочиташе жени с попищни форми, но тя бе съвършено пропорционално сложена, забеляза той, галейки с поглед дългото стройно бедро, мекото очертание на пресеца.

По дяволите! Бе забравил обувките. Трудно се пребори с упоритите закопчалки в тъмното, но накрая успя да разкопчае и двете.

Когато обувките вече бяха свалени от обувия в коприна крак, погледът му се върна върху лицето ѝ, а пръстите с почти неуловими движения разтвориха деколтето на комбинезона. Тя не помръдна. Очите му безцелно се стрелкаха встрани, докато накрая търпението му бе възнаградено и той сведе поглед към нея.

Беше си представял как изглежда, но въображението бе непълно и той се оказа неподготвен за видението, което спря дъха му. Пред очите му се показаха две съвършено оформени гърди, заоблени, високи

и твърди. Кожата ѝ бе млечнобяла — като цветовете на магнолия. Зърната, украсяващи всяко едно от хълмчетата, бяха девствено розови. Ботичели би я боготворил. Нереалната ѝ красота можеше да се види само по платната на майсторите от италианското quattrocento^[2]. Роза съвсем не бе далеч от истината. С красотата на голото си тяло тя наистина приличаше на ангел.

Да, но Джаред бе простосмъртен и я желаше така, както никога преди не бе желал жена. Той внимателно се наведе и я целуна по гърлото, там, където биеше пулсът ѝ. После устните му се спуснаха надолу към гърдите, езикът започна да ги гали съвсем леко, за да не може никога тя да разбере как е боготворял той този храм на тялото ѝ. За него Лорийн бе забранен плод. Това бе самоналожено мъчение, което обаче го притегляше още по-силно към нея. Но сега, сега...

Той вдигна глава и докосна розовото зърно. Лекичко притиснал го между пръстите си, очарован наблюдаваше как то откликва на милувката и се втвърдява подканващо. Неспособен да устои на изкушението, Джаред се наведе и го пое с устните си. То се разтопи между тях като бонбон петле, а вкусът му бе още по-сладък.

Очите му отново се насочиха към лицето, прекрасно в покоя си, вградено в тъмната корона на косата като деликатна камея.

— Лорийн, прости ми — прошепна той и отново наведе устни надолу.

Когато Лорийн се събуди на другия ден по обед, не можа ясно да си спомни събитията през изминалите няколко дни, защо спи толкова до късно и защо е само по бельо и чорапи. Тя протегна схванатите си мускули и се опита да събере отделните парчета в паметта си в едно цяло.

Елена! Спомни си болестта на момичето и скочи от леглото, отхвърляйки одеялото, с което бе завита. Защо си е легнала върху покривката? Със замъглено съзнание застана в средата на стаята, стиснала главата си в ръце, мъчейки се да прогони жълтите петна, танцуващи пред очите ѝ. Зави ѝ се свят. Бе станала твърде бързо и кръвта не бе успяла да се качи към главата ѝ. Недохранването през последните шест дни също допринасяше за слабостта ѝ.

Влезе Роза и видя как Лорийн, опипвайки леглото, се мъчи да седне в края му.

— Сеньора Лорийн, вие будна! Спахте като бебе.

— Как е Елена? — попита тя бързо. Лъчезарният израз по лицето на жената разпръсна всичките ѝ страхове.

— Много слаба и сънлива, но хапна малко препечен хляб на сутринта и говори на Карлос. — Щастливото изражение малко помръкна. — Трябваше да кажем за момиченце и тя много тъжна. Ама като вижда Карлос, чувства по-добре. Много благодарна на вас, сеньора. И аз благодаря. — Устната ѝ започна да трепери.

— Радвам се, че успях да помогна на Елена. Искаше ми се само да бяхме спасили и детето, въпреки че след такава тежка треска то вероятно цял живот щеше да остане болнаво.

— Si, нейната малка душа сега в рая и там добре на нея. И като знам Елена и Карлос, скоро те пак прави бебе. — Ухили се широко. — Донесох закуска.

Тя внесе подноса, който бе оставила на масичката отвън пред вратата. Апетитните миризми на блюдата изпълниха стаята и устата на Лорийн се напълни със слюнка. Кога за последен път се бе хранила както трябва?

— Сеньор Джаред казва на мен да гледа дали вие в легло и дали изяжда всички закуска.

— А той... Искам да кажа, всички останали от семейството здрави ли са?

— Ами вие снощи вижда сеньор Джаред, сеньора. Не помни ли? Вие припада в кухня. Той носи вас тука на легло. На ръце носи.

Стаята отново се завъртя пред погледа ѝ, ушите ѝ гръмко зашумяха. Отпи от горещия чай и се опита да спре треперенето на ръката, докато връщаше чашата в чинийката.

— Не... не, аз... ъ-ъ... не си спомням. Знам, че бях много уморена.

Дрехите ѝ! Джаред я е сложил да си легне. Значи той я е съблякъл!

Тя си спомни, че го бе сънувала. Сега споменът за съня се върна ярък и ясен. Джаред се бе привел над нея с нежен поглед. Главата му опираше в плътта ѝ. Ако ръцете ѝ не бяха като налети с олово, щеше да ги вдигне и да прокара пръсти през избелялата от слънцето коса,

гъделичкаща гърлото ѝ. Спомни си, че в един момент той приближи устни до ухото ѝ, шепнейки думички на испански. После, в друг фрагмент от съня, си спомни каква вълшебна топлина предизвикаха у нея плъзналите се по кожата ѝ устни.

Нахрани се бавно, разсеяна от спомените за съня. Когато започна да се разсъблича, забеляза, че панделката от комбинезона ѝ липсва. Трябваше да предупреди Роза да се отнася с по-голямо внимание към прането ѝ.

Влезе във ваната и с благодарност се отпусна в успокояващата топлина на водата. От дни насам не се бе наслаждавала на топла вана. Свила шепи, тя започна да гребе ефирната пяна и да я плиска по себе си, но изведнъж се стресна от необичайното щипене по кожата. Даже изохка, без да иска. Започна да се оглежда внимателно и забеляза, че зърната ѝ са леко разранени, въпреки че когато ги докосна, те сякаш звъннаха и по цялото ѝ тяло премина вълнуващ трепет. Кожата на гърдите ѝ бе протъркана, сякаш се бе отъркала в някаква груба тъкан. Какво ли би могло да бъде...

Очите ѝ се разшириха от ужас при тази мисъл. Треперещите пръсти покриха плътно стиснатите, побелели от шока устни.

Не! Не! Това не може да бъде. Сънищата ѝ и това по кожата нямаха нищо общо. Това бе немислимо! Все пак цялата се разтрепери, като си помисли за тази възможност. Джаред, небръснат, вперил нежен поглед в нея, бавно навежда глава, устните му я докосват и той я гали и целува, целува...

Излезе бързо от ваната, уви тялото си в голяма хавлия и се върна в стаята.

— Къде е Джаред? — попита тя плахо Роза, докато се обличаше и се подготвяше да отиде при Елена.

Точно в този момент не искаше да се срещат. Да се изправи лице в лице с него, с всички тия сънища в главата си, щеше да бъде твърде уничително за нея.

— Таз сутрин отива в Остин. Казва може остава няколко седмици. — Тя излезе за малко навън, после се върна веднага с малка кутия в ръка. — Той казва това трябва на вас, като друг път ходи на Кийпойнт.

Лорийн развърза панделката, отвори кутията и видя синия копринен шал, сгъшен на дъното. Кърпа. Беше си спомнил, че тя има

нужда от нея! Очите ѝ се замъглиха от сълзи, но усетила изпитателния взор на Роза, с престорено безразличие мушна кърпата в едно чекмедже.

— Да не забравя да му благодаря, като се върне.

Тя излезе, а Роза, застанала в средата на стаята, поклати укорително глава.

[1] Болна е (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Годиците на XV век в Италия, когато италианското изкуство във всички направления достига своя връх. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Имаш ли новини от Джаред, Оливия? — попита Карсън една вечер на масата. — Струва ми се, че прекалено удължава престоя си там.

— Хайде, хайде, Карсън — каза Оливия със смях. — Знаеш много добре какво „задържа“ Джаред в Остин. Чудя се даже как издържа толкова дълго време. Бракът по сметка понякога кара мъжете да дирят отдушника на физическите си нужди на друго място, не мислиш ли, Лорийн?

Вилицата на Лорийн тракна в чинията. Как смее тази жена да се държи така грубо?

— Тъй като става дума за „физическите нужди“ на Джаред, защо не зададеш този въпрос на него? — отвърна тя ядосано.

Но под маската на гнева сърцето ѝ се сви. Най-вероятно свекърва ѝ е права. Ако не, защо тогава ще удължава престоя си в Остин? Не знаеше, че толкова много ще ѝ липсва. Колкото по-дълго отсъстваше, толкова повече напрежение се набираще в къщата.

Редът в Коронадо бе различен от този в Кийпойнт, но така или иначе следваше някаква закономерност. Елена укрепваше с всеки изминал ден. Ако денят бе хубав, тя се разхождаше с Лорийн в градината, в която бяха останали само няколко храста хризантеми.

Вятърът, който понякога се втурваше свой откъм север, и то съвсем неочаквано, бе студен и хапещ, а през първите няколко дни на ноември валя почти непрестанно и Лорийн си помисли, че ще полудее от еднообразието на живота в този голям дом.

Копнееше за бурните дни, прекарани в Кийпойнт с Руди и Глория, за дружелюбните им закачки, за лудориите на децата. Липсваха ѝ също и спокойните разговори с Мария. Само допреди няколко месеца Лорийн би била шокирана от това, че една жена живее с чужд мъж, но сега бе готова да прости това на Мария и Бен. Любовта

им е била чиста. Тази нехарактерна за Лорийн широта на възгледите се дължеше отчасти на това, че тя вече бе добила представа какъв живот е имал Бен с Оливия.

Повечето дни Оливия прекарваше в банката, а когато си оставаше вкъщи, Карсън често ѝ звънеше от кабинета си. За вечеря той винаги идваше в къщата и Лорийн се радваше на любезното му присъствие. Не би могла да понесе да остане сама с Оливия. Жената я гледаше така враждебно, че Лорийн винаги се стряскаше, щом уловеше погледа на смарагдовозелените очи върху себе си.

Карсън продължаваше да се държи угоднически с Оливия. Двамата непрекъснато говореха за линията и плановете за електростанцията. Каквито и колебания да бе имала Оливия към едно евентуално сътрудничество с двамата Вандайвър, те явно бяха отпаднали. Тя превъзнасяше тяхната решителност и способност да манипулират другите, за да постигат целите си. Често споменаваше името на Кърт и винаги придружаваше това с ироничен поглед към Лорийн, което определено я караше да се чувства неудобно.

Един ден на вечеря Оливия със скрита злоба наблюдаваше снаха си изпод плътно спуснатите надолу ресници. Никога нямаше да ѝ прости, че бе убедила Джаред да остави онази болна мексиканка и детето ѝ под нейния покрив. Фактът, че Лорийн бе дала подслон на една чужденка, бе наистина лоша постъпка, но не само това бе причината за злобата на Оливия. Лорийн я бе победила в спора ѝ с Джаред. И което беше още по-лошо — бе го накарала да вземе решение. А това вече бе опасно за плановете на Оливия. Ако Лорийн успееше да постигне някакъв контрол върху него, това можеше да се окаже гибелно за всичко.

Освен това на Оливия не ѝ бе приятно заради хората да се прави на щастлива свекърва. Господи! Приятелите непрекъснато я питаха дали скоро няма да се появят и внуци. С превзети усмивки на чаша чай и с неестествено приповдигнат тон те всеки път подчертаваха колко хубава двойка били Джаред и Лорийн, а жените, идващи по работа в банката, се отбиваха при нея да споделят колко хубаво било, че Джаред, след толкова дълго чакане, най-сетне намерил съвършена партньорка. Оливия понасяше всичко това с учтива усмивка и любезни отговори. Всяка неделя покорно придружаваше Лорийн на църква.

Младата жена искаше да ходи, а Оливия знаеше, че съпругата на Джаред не бива да се появява там сама.

Бе очевиден и фактът, че Лорийн доста се е привързала към семейството в Кийпойнт. Колкото пъти разговаряха с Карсън, тя винаги разказваше някоя смешна случка, преживяна от нея там. Никога обаче не споменаваха имена, въпреки че Оливия познаваше отблизо всички обитатели на ранчото. Когато мразиш някого толкова дълго, колкото тя бе мразила Мария Мендес, нейния син и цялото му котило, успяваш да ги опознаеш доста добре. Беше се пристрастила към събирането на всякакви сведения за тях.

Все още не успяла да намери начин да отмъсти на Мендесови за всички преживени от нея унижения, в лицето на Лорийн тя намери чудесна изкупителна жертва — бе възпитана да почита по-възрастните, да уважава семейството и да се отнася към ударите, нанесени ѝ от хората, с търпимост и всеопрощение.

Оливия бе почти сигурна, че бракът между Джаред и Лорийн не е консумиран, но също така си даваше сметка и за силните сексуални аспирации на сина си. Устните ѝ се свиха в твърда линия, когато ги сравни с тези на починалия си мъж.

Беше абсолютно сигурна, че болезнената гордост на Джаред няма да му позволи да се влюби, в която и да е жена, щом тя е избрана от баща му. И все пак момичето бе хубаво, у него имаше нещо, Оливия го виждаше, на което мъжете трудно можеха да устоят. Тази добросърдечност, тази уязвимост ги разтърсваха до дъното на душата. Самата тя никога не бе имала тези качества и ги презираше у другите жени.

С всеки поглед, жест, с всяка дума Оливия не преставаше да измъчва Лорийн. Трябваше непрекъснато да поддържа напрежението между Джаред и жена му. Изобщо не биваше дори да се мисли, че те могат да нарушат плановете ѝ, като създадат помежду си трайна връзка.

Това не е ревност, внушаваше си Оливия. Ревността е толкова дребнаво чувство и далеч под достойнството ѝ. Всичко, което изискваше тя от каквато и да било връзка, бе абсолютна вярност. Бен бе предал любовта ѝ със своята невярност. Оливия бе твърдо решена да не позволи на Джаред да го направи.

— Как е Елена, Лорийн? Надявам се, добре?

Вечерята бе привършила и Карсън бе последвал дамите в салона за кафето. Лорийн знаеше, че въпросът не е породен от загриженост за здравето на момичето. Оливия просто искаше да ѝ напомни още веднъж, че тя е престъпила желанието ѝ.

— Да, оправи се. Смъртта на бебето бе сериозен удар за нея и тя скоро няма да го забрави, но това е нещо нормално.

— Голямо нещастие, че детето не можа да оживее, Лорийн, но за майката ти направи чудеса, за да я измъкнеш.

— Благодаря ти, Карсън, но мотивите ми бяха чисто лични. Скарлатината едва не отне живота ми, когато бях дете, и това просто бе една възможност да си го върна.

— Срамота е, че тия мексиканци не могат да поддържат в Пуебло чистота и хигиена. — Лицето на Оливия изведнъж бе погрозняло.

— Сигурна съм, че се стараят колкото могат. Не мисля, че им е приятно децата им да умират — каза Лорийн спокойно, но убедено.

— Глупости. Не си ходила там, за да видиш колко мръсни са тия хора. Те са направо противни.

— Как можеш да кажеш, че Роза е противна и след това да ядеш гозбите, сготвени от нея? Тя е най-чистоплътната жена, която съм срещала — отвърна Лорийн разгорещено.

Оливия тръсна глава разгневена. Зелените ѝ очи блеснаха, а тънките ѝ пръсти се впиха в облегалката на стола като нокти на хищна птица.

— Няма да мине много време и ще ги освободя от всичките им проблеми там, в Пуебло. Нямам търпение да...

— Оливия! — прекъсна я Карсън рязко и я погледна многозначително. — Мисля, че няма какво повече да говорим по този въпрос. Виждам, че това те разстройва.

Оливия пое рязко дъх и после бавно го изпусна. Малко остана да направи груба грешка и бе доволна, че я спряха.

— Прав си, Карсън. Това наистина ме разстройва. Още кафе?

Лорийн се извини и се качи горе. Неспособна да устои на изкушението, тя спря пред вратата на Джаред и втренчено я загледа. Какво очакваше да види? Да не би да иска вратата да се разтвори във въздуха и тя да го види, седнал в креслото с неизбежната пура в уста?

Да не иска той да се материализира пред нея, както прави в сънищата ѝ всяка нощ?

Не. Той не бе тук. Той бе в Остин „по работа“. Предполагайки по каква работа може да е там, Лорийн усети как сърцето ѝ се свива от болка. Дали не беше с друга жена? Или жени? Какво я интересува това? Да, но я интересуваше.

Ръката ѝ инстинктивно се вдигна към часовника, забоден на гърдите ѝ. Без да иска, закачи зърното съвсем леко през тънката материя на блузата. Цялото ѝ тяло пламна и тя затаи дъх при силата на това чувство.

— Наистина ли си ме докосвал тук, Джаред? — попита тя тъмнината. Не искаше да знае, не я интересуваше, но не можа да се сдържи да не добави: — И какво си помисли за мен?

Мъката и болката я съпроводи в стаята ѝ.

Джаред си дойде у дома преди Деня на благодарността. Лорийн четеше в стаята си. Сърцето подскочи в гърдите ѝ, като чу в коридора познатия тропот на ботуши и звън на шпори. Стисна здраво книгата и я изправи пред себе си. Вратата на неговата стая се отвори и се затвори тихо, чу се шум от оставени на пода куфари. После той походи малко из стаята и след малко леглото изскърца под тежестта му. Всичко утихна.

Колкото и да се опитваше, Лорийн не можа повече да се съсредоточи върху книгата.

Отдели голямо внимание на облеклото си за вечеря, обличайки подходяща рокля и меки кожени обувки. Косата бе измита и сресана. За момент изпита желание да я остави свободно, но разбира се, това щеше да бъде неприлично. Вместо това, Елена ѝ направи блестяща прическа помпадур.

Чу как Джаред излиза от стаята и слиза долу, а след няколко минути го последва и тя. Бе много нервна. Как ще го погледне в лицето, след като той я бе отнесъл в стаята ѝ, бе я съблякъл и бе я сложил да си легне? Ами ако след това...

Влезе в салона и сърцето ѝ се преобърна, като видя широкия му плещест гръб, наведен над бара.

— Лорийн, ти си светлина за очите ми. Как си, скъпа? — Карсън се приближи и я целуна по бузата.

Тя се вгледа в Джаред през рамото на Карсън. Гърбът му се скова и той отпи дълга глътка от уискито, преди да се обърне. Толкова е хубав, помисли си тя с болка. Би могла да понесе безразличието и жестокостта му, арогантността му, ако бе грозен или отблъскващ. Обаче още в началото бе усетила странно влечение към този мъж.

Той срещна погледа ѝ над набитата фигура на Карсън и вдигна чашата си в подигравателен поздрав.

— Джаред, би ли налял едно шери на Лорийн? Моля те, налей още едно и на мен.

Лорийн забеляза, че очите на Оливия имат особен блясък тази вечер. Явно новините, които Джаред бе донесъл от Остин, я бяха зарадвали.

— Толкова се радвам, че Вандайвър ще прекарат Деня на благодарността с нас утре. Благодаря ти, че си предал поканата ми, Джаред — каза Оливия, внимателно наблюдавайки как Джаред подава чашата на Лорийн.

— Няма за какво — отвърна синът.

Той сведе поглед към нея, докато тя поемаше питието си. Пръстите им леко се докоснаха. Краткият контакт има наелектризиращо въздействие и на Лорийн ѝ се стори, че чу тиха въздишка, откъсната през стиснатите устни. Но докато вдигне поглед по дългото тяло и срещне кехлибарените очи, в тях вече нямаше нищо друго, освен хлад.

— Просто знаех, че на Лорийн много ѝ се иска пак да се види с Кърт. Отдавна не са се виждали.

Провлечените думи бяха изречени с тих глас и бяха предназначени само за нея. Защо отново говори такива работи? Беше толкова арогантен и отвратителен, колкото първата вечер, когато го бе видяла тук.

Вечерята се проточи до безкрайност и всичкото вълнение, което тя изпита, когато го видя, изчезна. Джаред пи много и яде малко. Какво бе станало с вълчия апетит, който едва задоволяваше в Кийпойнт? Мария и Глория винаги го подкачаха за бездънния му търбух.

Бе мрачен и настроението му бе непостоянно. В един момент остро критикуваше Комисията по железниците, а в следващия

мърмореше неразбрано в чашата си.

След вечеря Лорийн отиде в библиотеката да почете малко, седнала до огъня. Бе изтърпяла повече напрежение, отколкото би могла да понесе за една вечер. Другите се оттеглиха в кабинета, за да обсъдят резултатите от пътуването на Джаред до столицата.

Няколко часа по-късно Лорийн все още беше в библиотеката, сложила обувките си на перваза пред камината и подпъхнала крака под себе си на мекото кресло.

Не знаеше откога стои там, но изведнъж усети, че Джаред е застанал на вратата. Когато вдигна поглед към него, той с несигурна крачка прекоси стаята и се тръшна на креслото до нея. Главата му се отпусна на облегалката и той затвори очи. Лорийн седеше неподвижна. Минутите течаха бавно и по едно време ѝ се стори, че е заспал, но той отвори очи, без да помръдне глава или тяло.

— Ужасно късно е, Лорийн. Защо не си легнеш? — каза с уморен глас.

— Увлякох се в книгата. Понякога оставам до късно през нощта, особено ако книгата е интересна.

Или когато не мога да престана да мисля за теб, добави тя наум.

Приличаше на видение, както бе застанала така до огъня. Потрепващата му светлина хвърляше отблясъци от лъскавочерната коса и сякаш всяка къдрица пламтеше със свой собствен огън. Роклята ѝ бе от мека вълна, оцветена в розово, с перлени копчета на шията. Очите ѝ зад очилата бяха големи, дълбоки и чисти.

Джаред се прокашля и вдигна глава от облегалката.

— Какво четеш? Голям книжен червей си, да знаеш — подкачи я тихо.

— Всичко — отвърна тя с готовност, с удоволствие поемайки инициативата му за лек разговор. — Книгите бяха най-добрите ми приятели през детството. Другите деца не искаха да играят с дъщерята на свещеника. Чувстваха се неудобно, разбираш ли? Майка ми е починала, когато съм била на три години. — Той видя как ръката ѝ се вдигна и докосна часовника. — Затова приятели ми бяха героите от романите. Четях класика, история, философия. А за развлечение обичах да чета Дикенс, сестрите Бронте, Джейн Остин.

Очите му отново се бяха затворили и тя се изненада, когато той подхвана разговора:

— Когато бях малък, бях очарован от По. Бен често ми се караше, че чета такъв „боклук“, както го наричаше той. „Ако ти се слушат истории за призраци, накарай Торн да ти разкаже някоя.“ А Торн наистина знаеше много такива истории — той се засмя. — Почти винаги косата ми настръхваше, когато слушах индианските легенди, предания и митове. — Взря се в огъня и светлината заигра в кехлибарените му очи. Разтърка ги с два пръста и добави уморено: — Вече нямам време за четене.

Тя се поколеба малко, преди да запита:

— Успешно ли беше пътуването ти?

Той въздъхна тежко.

— Да. Някои хора в общината са изумително тъпи. Писна ми да се чудя как да им угодя. Искам...

Тъй като не продължи, тя го подкани тихо:

— Да? Искаш?...

Само толкова му трябваше, за да излее и най-съкровените си мисли.

— Искам тази линия, защото само това е начинът да се работи експедитивно с едно печелившо и доходно ранчо през двадесетия век. Бен също ужасно я искаше, но никак не ми е приятно да се занимавам с толкова бюрокрация и да угаждам на какви ли не идиоти, само и само да я получа.

Наведе се напред и стисна ръце между коленете си. Лорийн остана безмълвна. Сега бе време само да слуша.

— Иска ми се да си ида в Кийпойнт, да тръгна по оградата като обикновен вагъеро и да оставя някой друг да се занимава с всичките тия идиотщини.

Лорийн потисна вълнението си, изправи се и плахо се приближи до него. Леко постави ръце на раменете му и с бавни движения започна да разтрива схванатите мускули.

— Като привърши строежът на линията, може би ще го направиш, Джаред. Пожелавам ти го от все сърце.

Той отново се облегна назад в стола, забележимо отпуснат от магическото въздействие на пръстите ѝ. След няколко секунди тя каза:

— Благодаря ти за кърпата. Прекрасна е.

Той наклони глава назад, за да я погледне. Очите му бяха уморени и зачервени, но въпреки че я виждаха обратно, успяха да

доловят насърчителната и съчувствена усмивка. Покри малката ръка с дланта си и леко я стисна. После я вдигна към лицето си и нежно я притисна към твърдата си буза.

— Много хубави ръце имаш, Лорийн. Забелязах... — Той млькна, чувствайки, че сигурно се прави на глупак. — Забелязах ги още първия път, като вечеряхме заедно.

Пръстите му лекичко галеха нейните.

— Ако наистина ти изглеждат такива, предполагам, че това е от часовете, прекарани зад пианото. Баща ми веднъж ми каза, че приличали на ръцете на майка ми. Тя също е свирила на пиано.

— Липсва ли ти?

— Да — призна тя с готовност. — Предполагам, че музиката за мен е това, което за теб е язденето.

Той изучаваше ръката ѝ в своята със замисленото изражение на добър познавач, вперил поглед в някой шедьовър. После я поднесе към устата си и езикът му я парна по всеки пръст поотделно. Лорийн затвори очи.

Устните му се плъзнаха към китката и когато стигнаха до маншета на ръкава, палецът му се пъкна между копчетата и оголи прозрачно бялата ѝ кожа.

— Толкова си нежна — промълви той, а устните му не спираха да гаят китката. — С теб всичко изглежда толкова просто, толкова... — Думите му заглъхнаха и Джаред зарови устни в нежната възглавничка на дланта ѝ.

Сърцето ѝ заби учестено и неравномерно, когато усети влажната топлина на езика му по плътта си.

Вдигна ръка и прокара пръст по бузата ѝ, а очите му я погледнаха умолително.

— Лорийн, аз...

— Джаред! — Това, което се канеше да каже, бе рязко прекъснато от величествената и внезапна поява на Оливия. — Карсън те чака да прегледате последните отчети, преди да е станало твърде късно. Лорийн, скъпа, няма смисъл да седиш до толкова късно.

Устата на Джаред се стегна в тънка и твърда линия, мускулите на лицето му се сковаха — той скочи от стола и с големи крачки излезе от стаята.

Лорийн прибра обувките си и книгата, загаси лампата и чак тогава се обърна към вратата. Високият силует на Оливия все още се очертаваше на фона на отворената врата. Лорийн се приближи и видя, че едната вежда на Оливия е вдигната замислено.

— Лека нощ — каза тя студено.

— Лека нощ.

Изкачвайки се по стълбите, Лорийн усещаше очите на свекърва си, забити като свредели в гърба ѝ.

На другата сутрин Лорийн слезе в кухнята да види дали не може да помогне с нещо на Роза в подготовката за Деня на благодарността. Увериха я, че всичко е под пълен контрол. Елена сортиреше прането на една работна маса. Когато си тръгваше, Лорийн ѝ предложи да вземе от нея своите неща и да ѝ спести качването по стълбите.

— Дай да взема и нещата на Джаред — предложи ѝ тя и Елена накамари протегнатите ѝ ръце с приятно миришещи, току-що изгладени дрехи.

В купчината бяха прибавени и белите колосани ризи на Джаред, както и онези, с които работеше.

Тя бързо се изкачи по стълбите и почука на вратата на Джаред. Отговор не последва. Тъкмо се канеше да го извика, когато чу плискането на вода от една от баните. Доколкото знаеше, Джаред никога не бе използвал банята, свързваща стаите им.

Тя нерешително пристъпи от крак на крак пред леко отворената врата. Какво пък толкова, каза си и откряна вратата, колкото да се пъхне вътре.

Стаята бе мебелирана семпло. Едната страна бе заета от легло с висока дъбова табла, а другата — от масивен гардероб. В ъгъла имаше бюро, в комплект с огледало за бръснене, леген и кана. Единствената друга мебел в стаята бе кресло с висока облегалка. Раираните в кафяво завеси бяха дръпнати встрани, за да пропускат слънчевата светлина. Леглото бе оправено и покрито с покривка в тон със завесите. Тя се запъти към бюрото, забелязвайки, че в тази определено мъжка стая обичайният за ергенските стаи безпорядък не съществува. Внимателно постави купчината ризи върху лъскавата повърхност и тъкмо се обръщаше да си тръгва, когато нещо привлече вниманието ѝ.

Очевидно Джаред бе изпразнил джобовете си на бюрото предната вечер. Тя с любопитство огледа съдържанието им. Джобен гребен от костенуркова черупка. Дали го използва някога? — запита се тя с нежна усмивка. Монети. Купчина сгънати на две банкноти. Лорийн видя и джобния му часовник със златния ланец. Три парчета хартия, очевидно някакви разписки, също сгънати прилежно на две. Ключодържател с шест месингови ключа. И...

Сърцето ѝ спря да бие. Когато започна отново, ритъмът му бе така учестен, че тя го покри с ръка, стискайки часовника на гърдите си с треперещи пръсти.

Там, усукана около останалите неща, изглеждаща съвсем не на място, се виждаше дълга синя сатенена панделка. Панделка, много приличаща на онези, с които мисис Гибънс бе обточила комбинезоните ѝ преди сватбата. Същата като онази, която бе загубила преди няколко седмици — в нощта, когато Джаред я бе съблякъл и я бе сложил да си легне.

Не усети кога името му бе излязло от устата ѝ, но ехото от изненадания нежен шепот в тихата стая я извади от вцепенението ѝ. Точно навреме, защото чу как вратата на банята в коридора се отваря. Завъртя се рязко и се вторачи във вратата, през която той щеше да влезе само след няколко секунди. В никакъв случай не бива да я вижда тук!

Спусна се към вратата на банята, свързваща стаите им, и я отвори. Тъкмо я затвори зад гърба си, когато чу как Джаред влиза в стаята си. Тананикаше си нещо тихичко, без да има представа каква лавина бе отприщил в гърдите на младата си съпруга.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Оливия, великолепната ти трапеза никога не е преставала да ме смайва — надуто заяви Паркър Вандайвър.

Бе изял няколко порции традиционни за Деня на благодарността блюда и сега се наслаждаваше на последната си чаша вино.

Бяха насядали около масата по същия начин, по който бяха настанени и при първата си вечеря у Локетови. Оливия и Карсън бяха заели противоположните краища на масата, от едната страна бяха Паркър и Джаред, а от другата — Лорийн и Кърт.

— Да — припя и Кърт. — Всичко бе много вкусно, особено пък в такава приятна компания.

Пръстите на Джаред, обхванали чашата с вино, се свиха, кокалчетата побеляха и Лорийн се учуди, че чашата остана здрава при такъв силен натиск.

Тя се поотмести малко от Кърт, чиято близост с всяка изминала минута ставаше все по-трудно поносима. Откакто бяха седнали на масата, дебелилото му масивно бедро не бе престанало да се притиска в нейното и той използваше всяка възможност да се наведе към нея, докосвайки я по един или друг начин.

Антипатията ѝ към двамата Вандайвър не бе намаляла. И бащата, и синът я отблъскваха с бруталната сила, личаща от всяко движение на едрите им тела. Учтивото им държане и маниери бяха породени — тя бе сигурна в това — от някакви скрити тъмни мисли.

Бе благодарна на Карсън, който предложи да се преместят за кафето в салона, спасявайки я от задължението да седи до Кърт.

— Съжалявам много, че не ви заварихме, когато бяхме в Кийпойнт, мисис Локет — каза Кърт, когато всички се настаниха в салона. Лорийн бе седнала на креслото до камината, пренебрегвайки диваните от страх, че Кърт може да седне до нея.

Не искаше да лъже, като каже, че и тя съжалява, че са се разминали, затова истината сама излезе от устата ѝ:

— Този ден двамата с Джаред бяхме излезли на разходка.

А никой не забеляза стреснатото изражение на Оливия, тъй като Джаред язвително вметна:

— Бяхме на меден месец, ако не сте забравили.

Самоувереността на Кърт си остана непокътната.

— Да, разбира се. Хареса ли ви животът в ранчото, мисис Локет?

— Това бе преживяване, различно от всички други, мистър Вандайвър. Хареса ми с това, че е неповторимо.

Докато отговаряше на Кърт, тя с болка и копнеж си спомни предишната нощ. Бе се почувствала толкова близко до съпруга си. Какво се бе променило оттогава насам, та отново бяха станали студени и отчуждени един към друг? Тъй като бе празник, тя бе облечена в нова рокля от лилаво-сив жоржет, знаейки много добре, че този цвят подчертава очите ѝ. Ако Джаред бе забелязал външния ѝ вид, той не благоволи да го коментира.

— Явно обичаш да живееш в ранчото, Джаред — каза Паркър, изучавайки го със странен поглед.

— Да — отвърна Джаред кратко и отиде до бара. Наля си голяма чаша уиски, пристъпвайки към огромните прозорци, и се загледа навън, показвайки пълното си безразличие към всички останали. А през цялата вечеря настроението му бе едва сдържана ярост, Лорийн го усещаше.

— Никога не съм имал време да изучавам тънкостите в управлението на ранчо. Може би някой път ще ме научиш, Джаред.

Джаред отпи от чашата.

— Никога не съм имал време да изучавам тънкостите в преподаването, мистър Вандайвър. Ако искате да се научите как се управлява ранчо, предлагам ви да го направите, както и другите го правят — по метода на опитите и грешките. Така го направи и Бен и изглежда, този начин му помогна. — Обърна се на пети към Паркър и отправи към него заплашителен поглед. — И се учете някъде по-далеч от Кийпойнт — предупреди го той.

— Джаред, що за нахалство! — скара му се Оливия. — Сега сме бизнес партньори с Вандайвъррови.

Тя се усмихна окуражително на Паркър.

— Но не и във фермерството — отвърна Джаред, гаврътна последното уиски от чашата и се загледа навън, отново обръщайки им гръб.

В стаята се възцари неловка тишина. Оливия въртеше чашката кафе в ръце, а Карсън потисна престорена прозявка. Лорийн гледаше тъжно към Джаред. Разбираше, че според него Кийпойнт, неговата истинска любов, е застрашен от тези безскрупулни хора.

— С нетърпение очаквам церемониите около първата копка — намеси се със сърдечен глас Карсън. — Уредили сме празник за целия град. Голямо събитие ще бъде.

— Точно това е целта, Карсън — съгласи се Паркър. — Искаме всички хора от града да разберат, че тази линия е нещо, с което могат да се гордеят.

— Ще отидете ли на церемонията, мисис Локет? — попита Кърт. Лорийн се обърка.

— Ами предполагам — каза тя и бързо добави: — С мъжа ми, разбира се.

Никой не коментира казаното, така че тишината отново се възцари.

— Много ще се радвам, ако изиграем партия бридж. Искате ли друг някой?

Зелените очи на Оливия блестяха, изглеждаше по-млада — Лорийн никога не я би виждала в такова състояние. Сигурно доста сърца бе омайвала в Ню Орлиънс, когато е пускала чара си.

— Чудесна идея. Лорийн, ще ми бъдете ли партньорка?

Кърт се приближи до нея и протегна месестата си ръка. Лорийн се отдръпна. Откога започна да се обръща към нея на малко име?

С широка прозявка Карсън каза:

— Ти играй, Лорийн. Оливия ще играе с Паркър. Аз не обичам да играя карти. — Тръгна към вратата и добави през рамо: — Отивам в библиотеката да подремна малко. Събудете ме, като свършите.

Лорийн отправи безпомощен поглед към Джаред, който с широки гневни крачки излезе от стаята, без да проговори.

Оливия се усмихна вътрешно. Не искаше да придава кой знае какво значение на „разходката“, за която Лорийн бе споменала. Джаред бе достатъчно умен, за да не се увлича по това момиченце. Но ако все пак не беше, Оливия щеше да направи такова едно увлечение трудно, ако не и напълно невъзможно.

Насядаха около игралната маса в ъгъла на салона и първият робер започна. Лорийн играеше, без да се съсредоточава кой знае

колко. Мислите ѝ бяха при Джаред и се чудеше къде ли е отишъл. Струваше ѝ се, че не е излязъл от къщата. Какво правеше?

Роберът се точеше нескончаемо. Междувременно Карсън дойде при тях и окуражаваше ту едната, ту другата двойка.

Когато Роза съобщи, че в трапезарията са сервирани студени закуски, всички замърмориха недоволно, но отидоха в стаята и започнаха да отрупват чиниите си с остатъците от пуйката, салатата и разни други вкусни неща. Оливия помоли Роза да намери Джаред.

Понесли чиниите си, всички се върнаха в салона. Лорийн седна на малко диванче в далечния ъгъл на стаята. Когато видя запътилия се към нея Кърт, осъзна грешката си, но вече бе късно да я поправи.

— Не ядохте много, Лорийн — каза той, сядайки до нея.

— Не съм гладна — промърмори тя в отговор.

Натрапващата се близост на едрото му тяло уби и малкото апетит, който ѝ бе останал.

— Не опитахте маринованите чушки. Ето, опитайте тази. — Той взе една от чинията си и я подаде на Лорийн.

— Не, благодаря ви. Не ги обичам — поклати глава тя.

— Тази не е от лютите. Много е приятна. Вижте. — Той отхапа от чушката и бавно я задъвка, за да ѝ покаже, че всичко е наред. — Хайде, Лорийн.

С надеждата да се отърве от него, ако го послуша, тя се наведе напред и отхапа мъничко парченце, после се отдръпна по-далеч от него. Той се усмихна.

Когато се извърна встрани, за да не гледа тържествуващата му усмивка, видя, че Джаред е застанал на вратата и гледа право към тях. Ръцете му бяха стиснати в юмруци, а мускулите на челюстите му усилено се свиваха и разпускаха. Усети каква интимна гледка представляваха двамата с Кърт, седнали на дивана в полутъмния край на стаята.

— Джаред! — Гласът ѝ излезе, като че ли някой я бе стиснал за гушата.

Кърт завъртя глава и проследи погледа ѝ. Видя Джаред и забеляза обхваналата го ярост. Обръщайки поглед към Лорийн, той тихо се засмя и весело каза:

— Видяхте ли, нищо не ви стана.

Тя почти го отблъсна от себе си, изправи се и забързано последва Джаред, който направо бе изхвърчал от салона. Настигна го в коридора и протегна ръка да го спре.

— Джаред — прокашля се тя. — Джаред, аз...

— Млъкни! — излая той и дръпна рязко ръката си.

Лицето му бе изкривено от гняв. Почувства желание едновременно да му се развика, да му се моли и да го удари. Каквото и да е, само и само да изтрие този обвинителен израз от лицето му.

Роза се притискаше край стената на коридора, надявайки се да мине незабелязано. Лорийн обаче я видя и убедена, че примирието между двамата е невъзможно, се приближи до нея с думите:

— Роза, аз се качвам в стаята си. Имам главоболие. Би ли ме извинила пред гостите?

— Si, сенъора — прошепна Роза, надявайки се Джаред да не каже нищо.

Той наистина не каза нищо, само изпрати жена си с гневен поглед, докато тя се отдалечаваше към стаята си.

Джаред запали още една пура и застанал пред прозореца, размаха клечката във въздуха, за да я угаси. Гледаше Лорийн, която бавно се разхождаше покрай оградата на предния двор. Не ѝ ли е студено? Да, студено ѝ е, каза си той, като я видя да потреперва. Какво, по дяволите, прави покрай оградата посред нощ?

Двамата Вандайвър най-сетне си бяха тръгнали. С последни усилия Джаред се бе въздържал да не го убие на място с голи ръце. Не можеше да си спомни друг път да е изпитвал такъв гняв само поради присъствието на даден човек.

На тръгване Кърт се бе обърнал към Джаред и бе казал:

— Очаквам с нетърпение да ви видя на церемонията. Надявам се, че дотогава Лорийн ще се оправи. Ще ми бъде много неприятно, ако изпусне такова важно събитие.

Усмивката му бе насмешлива и стиснал отпуснати надолу юмруци, Джаред едва се сдържа да не ги забие в това мазно и самодоволно лице.

После прекара няколко часа в компания с чашката, напивайки се прогресивно и неизбежно.

Лекият шум от чехлите на Лорийн проникна в замъгленото му от алкохола съзнание и той се заслуша, следвайки посоката му. Много се изненада, когато чу тихия шум от отварянето и затварянето на предната врата. Застанал до прозореца, той я вида как слиза от верандата и се отправя към желязната порта. Носеше същия пенъоар, който той вече бе виждал, а косата се стелеше по раменете ѝ. Скръсти здраво ръце и се сгуши, за да се предпази малко от хладния ноемврийски въздух.

Кучка, помисли си той отмъстително. Как уютничко се бе настанила до онзи тъпанар Вандайвър! През цялото време е бил прав за нея. Тя си бе една интригантка, използвачка и проститутка, само дразнеше човек, обаче никога нямаше да си го признае.

Е, добре, на мен пък въобще не ми пука, изруга той. Да, но не беше така. И точно от това идваше болката. Пукаше му и още как! Щом само видеше онова копеле Вандайвър да се приближава към нея, нещо яростно започваше да мачка вътрешностите му.

Джаред я гледаше как се разхожда, с обляна от лунната светлина коса. Тя се облегна на желязната порта и уморено отпусна глава надолу — косата покри лицето ѝ. Стройният ѝ гръб се очерта под пенъоара и с нарастваща болка в слабините Джаред си припомни как изглежда тялото ѝ полуоблечено. Глътна останалото в чашата уиски на един дъх.

След като така и така е женен по сметка, защо поне не случи на грозна жена? Защо трябваше това да е Лорийн?

Сексуалните му подвизи бяха добре известни в столицата, а и на други места. Проститутките се надпреварваха да му предлагат услугите си. Пламенната му любов биваше последвана от едно безгрижно отношение — такъв съм ако не ти харесвам много ти здраве — и тук дълбоко вкоренените женски амбиции към него се разпалваха. Парадокс, но жените го обичаха именно заради това.

Но докато бе в Остин, не бе изпитал никакво желание да се отбие на местата, които по-рано често посещаваше. Образът на Лорийн не напускаше съзнанието му и го изпълваше изцяло, без да остави никакво място за други. Тялото ѝ бе точно такова, каквото бе виждал само в представите си, за каквото винаги бе копнял.

Най-сетне, побеснял от монашеския живот, който бе започнал да води, той си наложи да посети един от най-известните „клубове“ в

града. Бе посрещнат ентусиазирано. Бе липсвал на всички. Питаха го да не би бракът да му е оказал лошо влияние.

Пи уиски. Игра комар. Но когато дойде време да си избере жена и да се оттегли горе с нея, реши, че му е омръзнало да се преструва на весел.

Опитвайки се да бъде обективен, той разгледа жените наоколо... Едната бе много едра. Косата на другата — твърде червена. Третата пък — твърде недодялана. И тъй нататък, докато накрая, отвратен от мястото и още повече от себе си, промърмори някакви извинения и се върна в хотела. После си бе легнал, възбуден, болезнено нуждаещ се от уталожване.

„Трябва веднага да тръгвам. Ако тръгна сега, до сутринта ще успея да обърна няколко нелоши курви — каза си той. Обаче не искаше никоя друга. — Не, това, което трябва да направя, е да постъпя като мъж и да обърна собствената си жена.“

Лорийн се бе отправила бавно към къщата. „И защо да не го направя — запита се той. — Тя е моя жена, нали така? Флиртува с всеки, като се започне от последния селяндур в Кийпойнт и се стигне до Кърт Вандайвър, а и бог знае с още кого, когато ме няма. Защо не?“

Отпи за последен път от чашата и с несигурна крачка се отправи към коридора.

Лорийн се бе почувствала отвратително, когато се завърна в стаята си, извинила се с фалшивото главоболие. Хвърли се напреки на леглото и се разплака, както правеше от доста време насам. Сълзите бяха горчиви, сълзи на безсилен гняв и нямаха обичайния отпускателен ефект. Кърпичката и възглавницата ѝ подгизнаха, докато най-накрая сълзите свършиха и плачът ѝ се превърна в сухи хлипове.

По едно време Елена бе почукала да види добре ли е, но Лорийн я бе отпратила с уверенията, че се чувства по-добре и има нужда единствено от сън.

Чу, когато Джаред се качи горе и се прибра в стаята си. Къщата бе утихнала от известно време, когато най-сетне тя се съблече и се мушна в леглото. Сънят обаче не идваше. Всеки път, когато затваряше очи, пред нея се появяваше гневното лице на Джаред. Устните, извити надолу с презрение, бяха толкова различни от онези, които я бяха целували. Очите, впити в нея с такава враждебност, съвсем не

приличаха на онези, галеци я с нежността си над ръба на червената кърпа.

Търсейки спасение от преследващите я образи, тя бе наметнала пенъоара и тихичко се бе измъкнала навън да подиша малко чист въздух. Нощта бе спокойна и красива. Всичко наоколо бе окъпано в сребриста лунна светлина. Звездите блещукаха приятелски и сякаш бяха слезли още по-ниско.

Лорийн не бе сигурна кога мисълта прие някаква форма и се загнезди в съзнанието ѝ, но ето че вече бе факт. „Аз съм влюбена в Джаред Локет! Обичам го.“

Никога преди това не се бе досещала за истинското значение на думата. Никога не бе познавала тази всепоглъщаща страст. Всяка нейна мисъл бе свързана с Джаред. Всяка изречена от нея дума биваше внимателно претегляна — с оглед какво ще си помисли Джаред. Във всичко, което правеше, без значение колко маловажно е, тя мислено търсеше одобрението му. Той просто бе обсебил съзнанието ѝ. Искаше ѝ се да споделя както мъките, така и радостите му. Това ли е любовта? Винаги ли е толкова болезнена?

Обичаше Джаред. Усмивайки се вътрешно, тя потъна в тази мисъл като в нещо топло и нежно и заизкачва стълбите.

Джаред бе застанал зад вратата в стаята ѝ, когато тя влезе, и затова не го видя, докато не затвори вратата. Едва успя да потисне уплашения си вик.

— Джаред, изкара ми ума! — каза тя, притиснала ръка към лудо биещото си сърце. — Какво искаш?

Той се клатеше назад-напред и сякаш всеки момент щеше да падне. Чак сега Лорийн усети разнасящата се от него воня на уиски и видя пиянския блясък в златистите очи. Ризата му бе разкопчана и извадена извън колана, висеше около бедрата му.

— Джаред? — промълви Лорийн с треперещ глас и отстъпи назад.

— Какво си мислите, че искам, мисис Локет?

Гласът му бе груб и хрипкав, а въпросът бе произнесен с неприятно ударение на името. Джаред се спусна към нея и я притисна към стената.

Устата му се спря върху нейната в брутална целувка, която разтвори устните ѝ със силата си. Хищният език се стрелна в устата ѝ,

а жилестото му тяло силно се притисна в нейното. Токата на колана му се впи болезнено в корема ѝ. Коляното му се мушна между краката ѝ и ги разтвори.

Отначало Лорийн бе толкова изумена, че въобще не реагира. После се паникьоса. Стиснала юмруци, тя започна да го удря по главата и раменете. Изви лице встрани и изплака:

— Не, Джаред! Моля те, недей!

— Не ли? И защо не? — изръмжа през стиснати зъби. — Ти си ми жена, мисис Локет. Трябва да изпълниш задължението си към мен. Раздавала си го наляво и надясно, затова вече не признавам никакво не.

Тя усети липсата на логика, причинена от алкохола, но част от казаното бе истина. Бе негова жена. Думите закънтяха в главата ѝ като ехо. Тя бе негова жена.

Рязко прекрати съпротивата си и той едва не загуби равновесие. Не му попречи да отвори пеньоара и да скъса комбинезона ѝ от шията до кръста. Трескавите му очи в опиянение се спряха на гърдите ѝ, дланите му ги обхванаха и стиснаха силно с намерение да ѝ причинят болка. Очаквайки някаква реакция и виждайки, че такава няма, той едва сега усети липсата на съпротива от нейна страна. Погледна я в очите.

Тя отвърна на погледа му, без да трепне, спокойно, без всякакъв страх. Това бе поглед на безпомощно малко животинче, подложило шията си на преследващия го хищник, признавайки, че съпротивата е безсмислена.

Ако беше го плиснала със студена вода, успехът в потушаването на огнената му страст би бил по-малък. Той стоеше безпомощен пред нея и дишаше тежко. Изминаха няколко секунди, заредени с напрежение, после той прокара пръсти през косата си в безплодно усилие да възвърне поне някакво подобие на достойнство.

Наведе се над нея, но без страстта отпреди малко. Главата му се подпря на стената, брадичката се опря в главата ѝ и тя я усети как се поклати наляво-надясно, сякаш в агония. После ръцете му се спуснаха към гърдите ѝ, но той само я загърна в пеньоара, за да прикрие голотата ѝ.

Когато дишането му се нормализира, Джаред се отдръпна от нея, стискайки кичур коса между пръстите си. Докато се отдръпваше назад, той го държеше в ръка, накрая къдрицата се опъна в цялата си

дължина и той започна да я отпуска косъм по косъм, вперил омагьосан поглед в бавния им летеж надолу към раменете ѝ. След това се обърна и излезе от стаята, тихо затваряйки вратата след себе си.

Лорийн се свлече на пода и заглуши плача си в мъхестата материя на пенъоара.

На другата сутрин Джаред го нямаше. Беше се върнал в Остин. Седмица по-късно Лорийн прие доставката на едно чисто ново пиано. Беше ѝ го купил някой си мистър Джаред Локет.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Датата на първата копка бе определена за петнадесети декември. Надяваха се, че тексаското време няма да им развали празника. Всички в града с нетърпение и приповдигнат дух очакваха събитието. Оркестрите на общината и училището провеждаха съвместни репетиции. Ораторите обмисляха, пишеха и подготвяха речите си. Бяха организирани игри и в центъра на парка издигнаха сцена с декори от тиюфон^[1], измъкнат от прашните мазета.

Докато Джаред отсъстваше, Лорийн прекарваше повечето от времето си сама. Още не беше се възстановила от шока, преживян през нощта на Деня на благодарността. Отново ѝ бе показал онази дива страна на характера си, която я плашеше и оскърбяваше. Знаеше, че причината за гнева му бе присъствието на двамата Вандайвър. Това, в комбинация с факта, че я бе видял в такава интимна обстановка с Кърт, плюс употребения алкохол, го бе тласнало към подобни действия.

Лорийн все още потреперваше, спомняйки си лицето му, надвесено над своето. Бе имал намерение да ѝ причини физическа болка, но вместо това я нарани духовно. Ако можеше да го мрази, нещата щяха да бъдат съвсем прости. Но любовта ѝ към него правеше болката още по-непоносима.

Нежността, с която бе погалил косата ѝ, преди да си тръгне онази нощ, едва не я погуби. Мъката и страданието, които долови в очите му тогава, бяха повече, отколкото би могла да понесе. А може би е искал да се извини? Дали мъжката гордост не му е попречила да изрази съжалението си?

Когато свалиха пианото от фургона тя плака. Това не бе ли неговият начин да изрази уважението и загрижеността си към нея? Беше щедър и красив подарък, но все пак би предпочела една любезна, грижовна и нежна дума, отронила се от устните му.

След дълго мислене стигна до извода, че Джаред просто не знае как да я помоли за прошка. Може би само тя, повече от всеки друг, бе

разбрала жестоката сила на гордостта му. Никога не би се извинил с думи и затова бе изпратил този скъп подарък като знак за мир.

Лорийн всеки ден свиреше на пианото. Тъй като цели месеци не бе свирила, пръстите ѝ се бяха сковали и предишната им гъвкавост бе изчезнала. Минаха няколко седмици в непрекъснати упражнения, преди да успее да се доближи до умението, което притежаваше преди.

Един ден, тъкмо се упражняваше на пианото, когато в двора влезе Джаред, възседнал Чарджър. Щом чу музиката, той подръпна юздите и забави хода на коня. Скочи леко от седлото и кимна разсеяно на втурналия се към него Пепе. Остави животното на грижите му и с леки стъпки изкачи стълбите към предната врата. Не искаше да я прекъсва, но пък искаше да разбере по какъв начин ще се отнесе към него сега. Никога в живота си не бе прибягвал към насилие спрямо жена. А съвсем малко остана да изнасили своята собствена! Боже всемогъщи! Кипеше от отвращение и омраза към самия себе си. Какво ли ще направи, като го види? Сигурно ще повдигне полите си и ще побегне от него ужасена. Не би могъл да я обвини, ако го направи. Промъкна се тихо в коридора, затваряйки леко вратата зад себе си, и запристъпва на пръсти към салона, вдигайки високо крака, за да не звънне с шпорите си по пода.

Лорийн го зърна още щом застана на вратата към салона. Изглеждаше като през онази нощ, когато се бе промъкнал в спалнята ѝ. Дрехите, шапката, кобурът, ботушите — с една дума почти всичко бе същото, с изключение на поведението. Тогава бе груб и арогантен. Днес изглеждаше като свенливо момче. Това буквално я разтопи и мигновено разсея страховете ѝ.

— Джаред! — извика тя. — Благодаря ти за пианото! Не мога да ти опиша колко много се радвам. Благодаря ти.

Повдигна се на пръсти и леко го целуна по бузите.

Джаред бе толкова смаян от посрещането, че стоеше онемял и само се взираше в блестящите сиви очи. Те не обвиняваха, в тях нямаше гняв, нямаше отвращение. Това окончателно го обърка.

Ръцете ѝ все още почиваха на раменете му. Ароматът, с който вече бе свикнал да я свързва, галеше меко обонянието му. Бе толкова малка, топла, ухаеща. Устните ѝ бяха леко полуотворени, подканващи, очакващи. Всичко това бе твърде много.

Съвсем леко, с изключително внимание, сякаш всеки момент очакваше да отблъсне прегръдката му, той я притисна към себе си. Изстена от благодарност, когато усети как тялото ѝ охотно се прилепи към неговото. Със същото внимание ръцете му бавно я обгърнаха, а лицето му се зарови в богатата блестяща маса на косата ѝ. Устните им бавно се срещнаха и този път нейните го сториха с готовност. При този радостен в очакването си отклик той стана по-смел и нежно прокара език по долната ѝ устна.

— Джаред! — прошепна тя само с дъха си, преди езикът му да направи говора невъзможен.

Целуваше я трескаво и ненаситно, като човек, когото са обrekli на смърт и после изведнъж са помилвали. Жадно попиваше сладката влага на устните ѝ. Накрая със съжаление се отдръпнаха един от друг.

— Защо не си свалиш шапката ѝ не поседнеш за малко? — попита го тя с треперещ глас. Посегна, свали шапката му и бързо я притисна към гърдите си, преди да му я подаде. — Искаш ли да пийнеш нещо?

— Н-не, благодаря ти, Лорийн. Не съм... жаден.

— А искаш ли да ти изсвирия нещо? Може би умениято ми не подхожда на такова великолепно пиано.

— Чух те още отвън. Беше... Свириш много добре.

— Седни и се отпусни — подкани го тя внимателно и се върна при пианото.

Той приседна на крайчеца на дивана, досетил се, че дрехите му са твърде прашни. Чувстваше се неуютно и неловко. Какво, по дяволите, ставаше! Тя му изсвири някои пиески, а той очарован гледаше колко добре пръстите ѝ подхождат на белите клавиши. Гърбът ѝ бе изправен, главата — леко наклонена. По време на целувката няколко кичурчета бяха се измъкнали от прическата ѝ и сега леко се поклащаха върху бузата и врата ѝ.

За момент Джаред усети как в гърлото му се надига буца. Ако само още малко остане тук, ще заприлича на последен глупак. Изправи се рязко и каза:

— Беше чудесно, Лорийн. По-хубаво нещо не съм чувал през живота си. Но трябва да се кача горе. Да се измия, да се преоблека. — И избяга от салона.

Пръстите на Лорийн бяха замръзнали върху клавишите при това внезапно бягство. Замислена, тя продължи да свири. Музиката догони Джаред по стълбището и го последва в стаята му.

Една поговорка бе научила Лорийн, откак дойде в Тексас, я тя бе, че единственото предсказуемо нещо в тексаското време е неговата непредсказуемост. Никой не би се обзаложил, че декемврийският ден в Коронадо би могъл да се случи толкова ясен и чист, прекрасен за предвидените събития. Заради Карсън Уелс Лорийн се радваше, че денят се случи именно такъв. Бе работил неуморно, всеотдайно и с таква неимоверно напрежение, че в деня преди церемониите по първата копка направо щеше да се пръсне от вълнение.

Локетови и Карсън се събраха в трапезарията на обилна закуска, преди да се отправят към площадката, определена за новата гара. Джаред изглеждаше възхитително в черните бричове, натъпкани във високите черни ботуши, черен сюртук върху бяла риза и кремава жилетка. Черната му шапка бе безупречно изчеткана и висеше на закачалката в коридора. Оливия помърмори малко, че трябвало да облече нещо по-официално, но той не й обърна внимание.

Лорийн бе облякла виненочервен вълнен костюм, а под него — кремава, украсена с дантели блуза. Полата бе с висока талия и стигаше почти до гърдите ѝ. Джаред с труд откъсваше очи от това място и би предпочел да си е облякла якето вместо този костюм.

Карсън бе изнервен и непрекъснато тракаше с приборите и чашите, докато най-накрая Оливия го смъмри, защото я разсейвал. Той смутено се извини и някак си успя да се успокои.

Лорийн закрепил шапката с воалетка на главата си. Настана малка суматоха, докато един търсеше ръкавиците си, друг бързаше да вземе допълнителни дрехи и одеяла, в случай, че севернякът внезапно задуха, търсеха се манерки. По настояване на Роза взеха и кошница сандвичи. Най-сетне тръгнаха.

Джаред помогна на Лорийн и на майка си да се качат в двуколката, а после при тях се качи и Карсън. Сам Джаред възседна Чарджър, чийто златист косъм блестеше на слънцето, изчеткан от усърдния Пепе по заповед на Джаред.

— Защо не се качиш при нас, Джаред?

— И да оставя Чарджър да изпусне цялата веселба днес? Не, благодаря, мамо.

Лорийн погледна към него и той срещна погледа ѝ. Стана ѝ ясно защо не иска да се качи при тях. Искаше да покаже на всички, че въпреки новото бизнес начинание, той, Джаред Локет, си остава най-напред фермер, а после бизнесмен.

Пепе уверено управляваше двуколката из уличното движение. На мястото, определено за новата гара, вече се бе насъбрал доста народ, но хората почтително се дръпнаха встрани и сториха място на семейството, което бе направило толкова много мечтата за железопътна линия да се превърне в реалност.

Лорийн усещаше любопитните погледи. Смути се малко, когато Джаред заобиколи колата откъм нейната страна, подаде ѝ ръка, докато слизаше, и я поведе към мястото, където Карсън и Оливия вече се бяха присъединили към останалите важни личности в града. Тук бяха кметът, мировият съдия, представители на щатската власт в окръга, няколко свещеници и двамата Вандайвър.

По време на цялата реч на кмета Джаред държа Лорийн за ръката и я пусна само веднъж — когато дойде и неговият ред да копне една лопата пръст.

Лорийн бе горда, че е застанала до него. Добре играя ролята си, помисли си тя с тъга. Щом усещаше, че жителите на града следят всяко движение на Джаред и младата му съпруга, това означаваше, че той го усеща два пъти по-ясно. Отнасяше се към нея с уважение, любезно и учтиво, но смущаващо често стрелкащите се към нея кехлибарени очи излъчваха някаква нова топлина. Едва потисна тихия си стон, когато лакътят му се притисна към гърдта ѝ, както бе промушил ръката ѝ под своята. Погледна я бързо, но не направи опит да отдръпне ръката си.

Тръгвайки заедно с всички, те се качиха на платформата, издигната в центъра за официалната част. Представителите на щата представиха Паркър Вандайвър, който излезе напред и произнесе цветиста реч, превъзнасяйки предимствата, които икономическият растеж и развитието носят на всяка община. Коронадо, заяви той, била точно такава община.

— Тази железопътна линия проправя път за по-оживена търговия, осигурява повече възможности, дава много повече блага за

жителите на този велик град. Ние се гордеем, че даваме своя скромнен принос в това похвално начинание. С внимание и интерес ще следим процеса на развитие, който следвате. Искане всеки от вас да разбере потенциалните възможности, откриващи се пред него, пред бизнеса му, пред семейството му. Но ще ни е още по-приятно, когато се върнем тук, за да обявим завършването на линията. — Чуха се аплодисменти и тук-там се изкискаха. — Имаше един човек, който за жалост днес не е сред нас, за да сподели задоволството си от това начинание. Мистър Бен Локет, който положи неимоверни усилия, за да стигне линията до вашия град.

Лорийн погледна бързо към Джаред, чието лице бе станало твърдо като камък. Дано се въздържи, помоли се безмълвно тя.

— Сега Бен Локет би се гордял да застане тук и да види плодовете на своите усилия. Дълбоко съжяляваме за неговата кончина и сме благодарни на вдовицата и сина му, които от все сърце подкрепиха строежа.

От всички страни избухнаха аплодисменти и одобрителни подвиквания в подкрепа на Бен Локет и семейството му.

След още няколко минути на надутото красноречие Паркър Вандайвър седна на мястото си. Кметът любезно предостави думата на Джаред. Той учтиво отказа. Публиката остана разочарована, но някои си спомниха, когато бе чествано завръщането му от войната. Тогава той бе отказал да говори от мъка по онези, които нямаха неговото щастие да се върнат у дома. Разнесе се одобрителен ропот и няколко глави кимнаха разбиращо. Наистина хората наоколо го познаваха добре и мнозина дори бяха пострадали от лудориите му, но сега всички виждаха, че се е оженил за истинска дама и което бе още по-важно — беше ѝ предан. Бракът го бе накарал да си седне на задника. Нямаше никакво съмнение.

Добре беше, че вниманието на всички бе приковано към Джаред и неговата жена, защото ако гледаха Оливия, хората щяха да забележат разтревоженото изражение на лицето ѝ. Бе ядосана на сина си, че не подкрепи Вандайвър и неговото начинание.

Формалностите приключиха и всички се приготвиха да прекарат времето си добре. На каруци бяха натоварени бурета изстудена бира, организираха се състезания, а оркестърът се качи на сцената и започна да забавлява публиката с ограничения си репертоар.

Джаред тъкмо помагаше на Лорийн да слезе от платформата, когато при него дотича запъхтяно едно хлапе. Луничавото му лице пламтеше оттичането, а морковено рижата му коса стърчеше във всички посоки.

— Джаред, Джаред, ще има състезание по стрелба. Изпратиха ме да те намеря. Хайде, чакат те.

Джаред се усмихна на детското нетърпение.

— Лорийн, позволи ми да ти представя Били Холт. Били, мисис Локет. — Хлапето бегло й кимна. — Състезание по стрелба, а? — Продължи Джаред. — А защо те изпратиха да ме търсиш, Били?

— О, по дяволите, Джаред! Знаеш... — Усети се и с почервенели бузи се извърна към Лорийн: — О, моля ви да ме извините, мисис Локет — задъхано изрече той. Срамувайки се да я погледне в очите, отново се обърна към Джаред: — По дяволите, Джаред! Знаеш много добре, че си най-добрият стрелец в околността, по дяволите. Без теб няма да стане никакво състезание.

Бе толкова развълнуван, че изобщо не забеляза другите ругатни.

— Лорийн, какво ще кажеш? Искаш ли да гледаш състезание по стрелба?

Тя му се усмихна.

— Мисля, че всички ще останат много разочаровани, ако не вземеш участие в него.

— Ще отида само ако дойдеш смени гледаш.

Били подскачаше от крак на крак, неспособен да сдържи търпението си.

— Моля ви, мисис Локет!

— Добре, води ни — засмя се тя.

Били подскочи високо и извика от радост, после се спусна да съобщи на останалите, че главният участник пристига.

Джаред извика на Пепе да му донесе кобура и револвера от колата.

Лорийн вдигна престорено сърдит поглед към него.

— През цялото време си знаел, че ще има състезание, нали? И си имал намерение да участваш.

— Е, хубаво е от време на време да се оставяш да те молят. — Той се усмихна обезоръжаващо. — Надявам се да не се изложа. Както чу, имам репутация и трябва да си я пазя.

Смесиха се с мъжете, които се събираха за състезанието. Някои от тях проверяваха револверите си, а други правеха залози за изхода на състезанието. Залаганията клоняха категорично в полза на Джаред.

Били и неговите приятели бяха събрали бутилки и консервени кутии, които щяха да служат за мишени, и ги подреждаха по една ограда, на около двајсет и пет метра от големия дъб, където бе стрелковата позиция.

Джаред съблече сюртука си, подаде го на Лорийн и пое кобура от притичалия Пепе. Провери колта си, завъртайки барабана, и кимна със задоволство. Лорийн си спомни, че каубоите зареждаха само петте гнезда на колта — най-предпочитаната от тях марка револвери. Първото гнездо винаги оставяха празно, за да избегнат прострелването на крак, коляно или пък дори на някой приятел, ако попаднат в стресова ситуация.

Карсън, който единодушно бе избран за съдия, обясни правилата.

— Всеки участник има право на три изстрела. Пропускът означава дисквалификация.

Десетината мъже, участващи в състезанието, се подредиха в една линия. Джаред бе последен. Докато заемаше мястото си, забеляза Кърт Вандайвър, небрежно облегал на едно дърво. Не гледаше към състезателите. Гледаше към Лорийн. Джаред погледна към нея и тя му се усмихна окуражително. Той отново се съсредоточи върху състезанието.

Беше интересно, тъй като всички състезатели се оказаха добри стрелци. Но след известно време бавно, един по един, започнаха да пропускат целите. Останаха само трима, Джаред бе между тях, когато някой предложи да „поизлъска“ малко петлетата и да се опитат да ударят три бутилки една след друга.

Първият състезател излезе на начертаната линия и когато бе даден сигналът, изстреля три бързи изстрела, удряйки петлето с дланта си. Той удари три бутилки. Вторият уцели само две.

Към линията пристъпи Джаред. Извади от джобчето си пура, небрежно драсна клечка кибрит и я запали, докато зрителите стояха в очакване, без да помръдват, учудени от безгрижието му. Револверът му бе в кобура, въпреки че Лорийн бе видяла да го зарежда, докато другите стреляха.

— Викни ми, когато си готов, Карсън — каза той през рамо.

— Ама ти с вадене ли ще го правиш? — попита Карсън смаян.

— Да. Викни ми. — Той говореше спокойно, но Лорийн долови вълнението в гласа му.

Карсън вдигна рамене и извика:

— Вади!

Със светкавична бързина Джаред измъкна револвера от кобура и стреля няколко пъти толкова бързо, че всички гърмежи се сляха в един продължителен екот. Когато димът се разнесе, зрителите видяха, че на оградата е останала само една бутилка. Бе ударил пет от шест!

Публиката и останалите състезатели избухнаха в аплодисменти. Били се преметна няколко пъти на тревата. Лорийн пляскаше развълнувано с ръце. Джаред отвърна на ръкоплясканията със скромен поклон.

— Ама кат картечница е, т'ва щи кажа аз.

— По-бърз е и от гърмяща змия.

— Чувал съм, че и Руди Мендес бил толкова бърз. Веднага се вижда, че онзи кучи син Бен е научил хлапетата да стрелят добре.

Лорийн така се бе залисала в бъркотията, че не усети кога до нея застана Кърт.

— Жалко, че не може да контролира пиенето така, както владее колта.

Ядосана, тя рязко се извърна към него. Но появата на Джаред ѝ попречи да отвърне на злобната забележка на Кърт както подобава. Вместо да пилее красноречието си заради него, тя поздрави Джаред, помагайки му да облече сюртука си:

— Джаред, беше блестящ!

Без да се засегне, Кърт се намеси, недочакал евентуалния отговор на Джаред:

— Лорийн, имам изненада за теб. Ела за малко. Искам да ти покажа нещо.

— Джаред? — вдигна поглед към него тя.

Не знаеше как да отреже Кърт, без да направи сцена, на която доста хора щяха да станат свидетели.

— Всичко е наред, Лорийн. И на мен ми се иска да видя тази изненада.

Джаред собственически я хвана за ръка и я поведе подир едрата фигура на Кърт, пробиваща си път през тълпата. Малко по-нататък се

виждаше неголям кръг от хора, наобиколили нещо, и чак когато Кърт грубо ги разбута, Лорийн видя, че това е моторна кола.

Беше виждала такива в Северна Каролина, особено когато ходеше до Роли, но в Коронадо още не бе виждала. Очевидно и останалите не бяха виждали такова нещо, защото автомобилът предизвика доста голям интерес.

— Това е олдсмобил. Един от моделите с бензинов двигател — похвали се Кърт. — Искам да те повозя малко, Лорийн.

Автомобилът бе много хубав. Капакът на двигателя и купето бяха боядисани в блестящо черно, с една червена линия по средата. Гумите отстрани бяха с бели ивици, а главините на колелата бяха боядисани в червено. Тапицерията бе от черна кожа. Отпред бяха монтирани два месингови фенера, месинг проблясваше и в ръчката за управление, и в тромбата.

— Ами... аз... ъ-ъ...

— Сигурен съм, че вашият съпруг — натърти той на думата — няма да има нищо против. Нали, Джаред?

Давайки си сметка, че всички наоколо следят всяка тяхна дума, Джаред се усмихна широко и каза:

— Мисля, че на Лорийн много ще ѝ хареса. Ела, скъпа, позволи ми да ти помогна.

Той внимателно я повдигна и я настани във возилото. Лорийн видя стиснатата в твърда линия уста. Искаше да протестира, но знаеше, че не бива.

Кърт отиде отпред и изнесе цяло шоу, докато запали двигателя с манивелата. След две-три завъртания се чу ужасен трясък, двигателят кихна няколко пъти и после заработи равномерно. Кърт тичешком заобиколи автомобила и се качи на шофьорското място до Лорийн. С несъзнателно движение тя отмести полите си от едрото му бедро. Включен на скорост, автомобилът тръгна напред. Лорийн се обърна и хвърли разтревожен поглед към Джаред, но той със заплашителен израз на лицето бе впил очи в гърба на Кърт.

Кърт пое по пътя, който водеше към реката, и подкара по брега. После минаха по тесния мост и продължиха по пътя от другата страна. Фактически се бяха изгубили от погледа на зрителите, скрити зад дърветата покрай брега на реката. При други обстоятелства Лорийн би

се наслаждавала на разходката, но злокобното присъствие на Кърт я караше да се чувства ужасно неудобно.

— Харесва ли ви? — попита той в ухото ѝ.

— Много е приятно.

Седалката бе малка, но тя се отдръпна колкото може по-далеч от него. Той продължи да кара по неравния път и Лорийн бе доволна, че поне не се опитва да разговаря с нея.

— Бих искала да се връщаме вече — каза тя. — Джаред ще се безпокои.

Той се засмя неприятно.

— Не можете да ме излъжете с този така наречен брак, Лорийн. Отделни спални, а?

— Семейният ми живот не е ваша работа, мистър Вандайвър.

Гласът ѝ звучеше студено и твърдо, но бузите ѝ пламнаха.

Бързият му ироничен поглед към нея ѝ подсказа, че не е успяла да го убеди. Но все пак той обърна автомобила, отново пресече моста и се насочи към мястото, откъдето бяха тръгнали. Тълпата все още не се бе разпръснала, а Джаред, облегнат на едно дърво, пушеше с безразличие. Само святкащите очи издаваха гнева му.

Бързайки да слезе и да помогне на Лорийн, Кърт няма време да изгаси мотора. С преднамерено небрежна крачка Джаред се приближи и се метна на мястото, освободено от Кърт.

— Ти на това разходка ли му викаш, Вандайвър?

С едно движение включи на скорост. Лорийн се вкопчи в седалката, защото колата се хвърли рязко напред и едва не отнесе Кърт, който успя да отскочи тъкмо навреме встрани. Всичко стана толкова бързо, че той остана с отворена уста, докато олдсмобилът му с трясък профуча покрай него и със скорост, каквато той никога не би посмял да вдигне, се понесе напред. Тълпата избухна в истеричен смях за негова сметка.

Джаред държеше ръчката за управление като магическа пръчка, взимайки завоите с главоломна скорост и без да пропусне нито една дупка по пътя. Направиха няколко обиколки на площада в центъра на града, докато най-накрая на Лорийн ѝ се зави свят. Тя се вкопчи в ръчката на Джаред от страх, че може да изхвърчи от седалката, докато се носеха по улиците. Най-сетне се отдалечиха от центъра, поемайки по улица, която водеше извън града.

Вятърът брулеше лицето ѝ, шапката ожесточено се дърпаше назад и болезнено скубеше косата, но фибите здраво я държаха. Би я свалила, ако можеше, но се страхуваше да пусне ръката на Джаред.

А той се смееше гръмогласно като непослушно хлапе, изиграло страхотно смешен номер на своя учител.

— Видя ли лицето му, Лорийн? Видя ли го? Кучият му син! Сега ще му покажа аз как се кара кола!

Вятърът бе издухал шапката му и сега свободно си играеше с косата му. Лицето му се бе зачервило, а очите святкаха от удоволствие от собствената му дяволия.

Преди още да го е осъзнала, Лорийн вече се смееше заедно с него. Приличаха на деца, пуснати за първи път да си играят сами. Дочул смеха ѝ, Джаред реши да рискува и погледна към нея. Разбра грешката си чак когато върна отново поглед на пътя. Влизаха в завой и се бяха насочили право към канавката.

— Дръж се! — извика той и едновременно с това натисна спирачките.

Автомобилът намали, но скоростта му бе все още висока. Под действието на спирачките колелетата блокираха, колата лудо се завъртя, докато накрая изхвъркна от пътя и предното колело потъна до главината в меката почва. Джаред изгаси кашлящия мотор.

Гледаха се задъхани, за момент разтърсени от факта, че едва са избегнали смъртта или сериозно нараняване. Колата се бе наклонила под опасен ъгъл и Лорийн почти беше легнала върху Джаред. Той сведе поглед към нея и я попита:

— Добре ли си?

Успя да дойде на себе си и отвърна, останала почти без дъх:

— Да, добре съм. Но не съм сигурна за олдсмобила на Кърт.

И двамата едновременно избухнаха в смях. Смяха се дълго, докато в очите им се показаха сълзи. За първи път се смееха заедно. Разбира се, и друг път някое от децата на Мендес с лудориите си бяха разсмивали цялата фамилия, но сега бе по-различно. Това бе нещо само между двамата, нещо съвсем лично.

Лорийн избърса очи с облечената в ръкавица ръка, после започна да измъква дългите, прилични на смъртоносни шпаги фиби, придържащи шапката ѝ. Тежкият кок моментално се отпусна назад и

стигна почти до раменете ѝ, а няколко къдрици изцяло се измъкнаха от него.

Веселата искрица в очите на Джаред бавно угасна и ръката му се протегна и я погали по косата. Тя вдигна поглед към него, двамата останаха за секунда така, загледани един в друг, после тя потъна в прегръдката му. Това стана спокойно, естествено, инстинктивно. Той я притисна към себе си, шепнейки името ѝ — дъхът му я погали и по гърба ѝ пробягаха тръпки от удоволствие.

Джаред се отдръпна назад, за да потърси в очите ѝ отказ, но видя само готовност. Устата му бавно се спусна върху нейната. Устните им се сляха в дълга целувка. Целувката бе нежна, но в нея имаше съдържана страст, бе всеотдайна, но внимателна. Бе целувка на мига. Засега, Само засега.

Джаред се отдръпна от нея и впери изпитателен поглед в лицето ѝ, стреснат от силата на нахлулите в гърдите му чувства. Гледаха се така известно време безмълвно, общувайки само с очи, после Джаред задъхано изрече:

— Лорийн, целуни ме още веднъж. Целуни ме...

— Лорийн, удари ли се?

Кърт презглава препускаше към тях. Той дръпна юздите пред колата си, слезе от коня и се спусна към Лорийн, вдигайки подканващо ръка към нея. Преди да успее да го увери, че всичко е наред и не иска да бъде измъквана от прегръдката на Джаред, тлъстите му ръце обгърнаха талията ѝ и я свалиха на земята.

— Лорийн! Този идиот можеше да те убие...

Въздухът със свистене излезе от гърдите му, след като юмрукът на Джаред се заби в стомаха на Кърт и той се просна в канавката по гръб. Преди да успее да си поеме дъх, Джаред вече го бе възседнал през гърдите и бе наврял цевта на револвера в носа му.

— Ако само още веднъж, само веднъж, докоснеш жена ми, ще те убия, Вандайвър! — Лицето му бе на сантиметри от това на Кърт и думите бавно се процеждаха през стиснатите му зъби. — Даже ако ми се стори, че я гледаш така, сякаш имаш намерение да я докоснеш, ще те убия! Разбра ли ме?

— Махни този проклет револвер от лицето ми — каза Кърт, опитвайки се да се прави на смел. — Не е зареден. Ти го изпразни на състезанието.

Звукът от щракането на метал в метал рязко преустанови безплодните опити на Кърт да се освободи. Джаред бе запънал ударника.

— Много ли си сигурен, че е празен, Вандайвър? — попита с измамно спокоен глас той.

Кърт се изсмя нервно.

— Както бързо перкаше ударника, да се скъсаш, не би могъл да удържиш шестия изстрел.

— Да, но забравяш, че една цел остана не поразена — напомни му Джаред спокойно.

— Дори и така да е — настоя Кърт, въпреки че гласът му започваше да трепери и той обилно се потеше. — Всеки знае, че каубоите винаги оставят първото гнездо празно.

Джаред вдигна рамене с безразличие.

— Някои наистина правят така. Тези, които не са сигурни в способностите си. Моите уважения, но аз не съм като тях.

— Проклетият револвер не е зареден! — викна Кърт, щом Джаред заби револвера още по-навътре в месестия му нос.

— Искаш ли да се обзаложиш? — спокойно провлече Джаред.

С едва доловимо движение на китката той отклони цевта от носа на Кърт и стреля само на сантиметър от главата му. Куршумът се заби в гумата на колата.

Кръвта се отдръпна от лицето на Кърт и той започна да издава скимтящи звуци.

— Можех да ударя и последната цел, Вандайвър, но и последният глупак тук знае, че да се разкарваш наоколо с незаредено оръжие е нездравословно.

Джаред се надигна и с презрително движение прескочи треперещата и отпусната на земята маса.

— Сеньор Джаред! — Яхнал Чарджър и повел още няколко ездаци след себе си, викаше Пепе. — Добре ли сте? Сеньората добре ли е?

После дръпна юздите на едрия паломино, скочи от седлото и тичешком се спусна към тях.

— Да, да, добре сме. Адски приятно си прекарахме. Е, не можем да кажем същото и за колата. — Лорийн разбра, че той говори така заради зяпачите, повлекли се любопитно подир Пепе. — Мисля, че не

е толкова приятно, колкото като яхнеш Чарджър. А и той има дяволски повече разум, за да се набута в канавката на първия завой.

Всички се засмяха облекчено, че никой не е пострадал. Мистър Вандайвър изглеждаше малко развълнуван, но това е заради пострадалата кола, помислиха си те.

— Лорийн. — Джаред протегна ръка към нея и тя я пое. Той я отведе до Чарджър и я качи на седлото. После седна зад нея, обгръщайки я здраво с ръце.

— Пепе, можеш ли да се върнеш с някой друг до парка?

— Si, сеньор Джаред.

— Чудесно. Господа.

Докосна с два пръста шапката си, донесена му от Пепе, обърна Чарджър и в бавен тръс се отправи към града.

[1] Плат за знамена и украса на улици. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Появата им предизвика голям смут сред гражданите на Коронадо. Сто пъти ги питаха как са, въпреки техните уверения, че всичко е минало благополучно.

Седнали на масата в парка с Оливия и Карсън, те изядоха сандвичите, приготвени им от Роза. Джаред изпи няколко бири, местно производство, с мъжете, събрали се около буретата. Лорийн го наблюдаваше от мястото си до Оливия и се развълнува, когато той погледна към нея и ѝ се усмихна. С усилие се мъчеше да се съсредоточи върху разговора, който се водеше около нея, и да отговаря правилно на хилядите въпроси, задавани от дамите в Коронадо относно това как се чувства в Тексас. Умът ѝ обаче неизменно се връщаше към Джаред и това колко топлина имаше в целувката му. Към ръцете му — силни, търсеци и същевременно нежни.

Докато оркестърът свиреше коледни мелодии, за да отбележи края на празненството, Джаред непрекъснато стоя плътно до нея на одеялото, което бе постлал върху тревата. Усещаше дъха му на бузата си. Долавяше аромата на пурите му, миризмата на кожената му жилетка. Да можехме да останем така завинаги, помисли си тя.

Оливия не пропусна да забележи зачестилите след инцидента с колата „случайни“ докосвания. След като двамата Вандайвър си тръгнаха, извинявайки се, че имали работа в Остин, тя съсредоточи цялото си внимание върху Джаред и съпругата му. Това, което долови, не ѝ хареса. Нещо между тях започваше да се доближава до точката на кипене, но тя трябваше да охлади този процес. Застрашаваше всичките ѝ планове. Просто не биваше да се случва!

Тръгнаха си късно следобед. Когато се прибраха, на масата ги очакваха приготвените от Роза чили с царевични питки. Изядоха ги уморено, но двама души на масата бяха твърде развълнувани, за да обърнат внимание на вкусната храна.

Карсън си тръгна веднага след вечеря, а Оливия заяви, че е уморена и предложи да си легнат по-рано. Лорийн и Оливия се качиха

горе заедно, оставяйки Джаред в библиотеката с чашка в ръка.

По някое време през нощта Лорийн се стресна от нещо, събуди се и рязко седна в леглото. Мина известно време, преди да дойде на себе си. Ослуша се. В къщата бе тихо. Отново се отпусна на възглавниците, но точно в този момент чу стон. Когато стонът бе последван от остър вик, тя скочи от леглото уплашена.

Звукът идваше от стаята на Джаред. Без дори да наметне пеньоара, тя се промъкна през банята и колебливо почука на вратата. В отговор се разнесоха още няколко по-силни стона, отново последвани от задъхан вик. Ами ако се е разболял? Дали трябва да влезе? Поколеба се само секунда, после откряна вратата и надникна в стаята.

Джаред се мятеше в леглото, въртеше се и се извиваше, явно попаднал в лепкавите прегръдки на кошмара. Лорийн бързо се приближи и видя, че голите му гърди трескаво се повдигат и цялото му лице е потънало в пот. Думите, излизащи от устата му, бяха неразбираеми, но изразяваха ужасно страдание. Непрекъснато повтаряше името Алекс.

— Джаред, събуди се. — Колебливо протегнала напред ръка, тя стисна рамото му и го разтърси леко. — Джаред, моля те, събуди се! Сънуваш кошмар.

Той само се замята още по-силно. Блъскаше с ръце по дюшека и бясно въртеше глава във възглавницата, зъбите му се оголиха и болезнено изскърцаха.

Опитвайки се да избегне лудо мятащите се ръце, все пак тя успя да ги хване за китките и да ги притисне към възглавницата от двете страни на главата му.

Той опита да се отскубне, но тя успя да го задържи по някакъв начин.

— Джаред, събуди се.

Той отвори очи и сякаш хванат с панти в кръста, рязко се изправи. Чаршафът се изхлузи встрани. О, боже господи, но той е гол! Поемаше въздух на големи глътки и разтърсвайки яростно глава, се помъчи да се отърси от лошия сън. Треперещите му пръсти минаха през мократа коса и покриха лицето му.

В тъмното Лорийн отиде до огледалото му за бърснене, поставено на бюрото, и наля прясна вода в легена. После натопи в нея една кърпа и бързо се върна при леглото.

— Джаред, сънуваше кошмар — каза му тихо и успокояващо тя. — Сега по-добре ли си?

Той кимна безмълвно, докато тя попиваше потта от челото му, след което свали ръцете си и ѝ даде възможност да избърше и шията му.

— Благодаря ти, Лорийн. Сега съм добре.

Отдръпна се от ръцете ѝ.

— Куба ли сънуваше? Алекс?

Джаред остро я погледна, после отклони поглед встрани.

— Да — отвърна хрипливо. Дали не трепереше?

— Искаш ли да си поговорим за това? — попита тя с едва доловим шепот.

Докато не докосна избелелите от слънцето кичури, изобщо не разбра, че е протегнала ръка към тях.

— Не — отговори той рязко. И веднага след това отчаяно: — Да! Лорийн?

Ръцете му обгърнаха талията ѝ силно и той я придърпа към себе си, заравяйки лице между гърдите ѝ. Коленете ѝ се удариха в леглото.

Тя се поколеба само секунда, преди да обгърне главата му с ръце. Усещаше топлия му и накъсан дъх през тънката батиста на нощницата. Бе благодарна на тъмнината, че ѝ дава възможност да запази все пак някакво подобие на благоприличие. Мълвейки ободрителни думички, започна да го гали по косата, заравяйки пръсти в къдриците му. Дланите му се плъзнаха по гърба ѝ и силните пръсти чувствено пробягаха по улейчето на гръбнака.

Дълго време останаха така прегърнати, но той все не я пускаше. С леки, почти неуловими движения Джаред размърда глава между гърдите ѝ, търкайки носа си в тях, възпламенявайки плътта ѝ с малки горещи целувки.

Копнеж, по-дълбок и по-мощен от всяко друго чувство, което бе изпитала в живота си, я прониза до мозъка на костите. Заля я топла вълна и ритъмът на сърцето ѝ се учести.

Краката и ръцете ѝ отмаляха, но с изненадваща сила тя продължаваше да притиска главата му към себе си. От полуотворените

й устни се отрони тих, томителен вопъл, когато устните му поеха зърното й. Съвсем нежно той го смукна в топлата влага на устата си, после езикът му лекичко го обходи, навлажнявайки ефирната материя на нощницата.

Тялото на Лорийн сякаш се плискаше в море от чувства и като че ли цялата се разтваряше в него, когато здравата опора на ръцете му изведнъж изчезна. Джаред сви колене, заби глава между тях и стисна лицето си в длани.

— Остави ме, Лорийн — изхриптя той с толкова тих глас, че тя едва разбра думите.

— Джаред, аз...

— Остави ме, моля те! — повтори той, почти стенойки.

— Но защо? Защо искаш да те оставя... точно сега?

Бе на ръба на сълзите. Емоциите я бяха връхлетели с такава сила, че под силата на това вътрешно напрежение гласът й потрепери.

— Защото, по дяволите — изруга той яростно, — не мога да се сдържам, като те гледам толкова близко до мен, така желана... така... разголена... и да не... Просто се върни в стаята си, моля те!

— Не, Джаред — изрече тя само с дъха си.

Той рязко вдигна глава.

— Не?

Тя преглътна с усилие.

— Аз... искам да ти бъда истинска съпруга, Джаред. — Сълзите й сами бликнаха и се затъркаляха по бузите. — Искам да остана при теб.

— Лорийн — каза той и поклати глава. Тонът му бе съчувствен, като че ли възрастен човек говореше на дете. — Не знаеш какво говориш.

— Разбирам, че не знам нищо за... това. Но искам да знам. Искам да бъда съпруга, както Глория е за Руди. Както Мария е била за Бен. — Никой от двамата не забеляза неуместността на това изявление. — Моля те, нека остана при теб тази нощ!

Той я погледна. По съвършено гладката кожа на бузите й се стичаха сълзи, косата й се бе отпуснала върху гърди, които той копнееше отново да погали, фигурата й ясно се очертаваше под тънката нощница и Джаред усети как кръвта диво заблъска в главата му. Целият пламтеше от желание да я има.

Тя повдигна едното си коляно и се отпусна до него, а той стоеше и не смееше да помръдне. Лорийн се наведе към него, сложи леко ръце на раменете му и допря устните си до неговите.

Стенейки от безсилие, той я сграбчи, притисна я към себе си и падна обратно в леглото. Притегли я под себе си и започна да я целува с изпепеляваща жар, пъхнал език в устата ѝ с невъздържана страст. С трескави движения започна да се бори с копчетата на нощницата ѝ. Лорийн нямаше време да се смути от голотата си, когато той най-сетне отметна пречещата дреха през главата ѝ и бързо покри тялото ѝ със своето.

Колкото и да му бе трудно, Джаред се насили да запази самообладание. Това не бе проститутка. Това бе Лорийн! Съпругата му! Трябваше да го направи бавно, не биваше да я плаши.

Лорийн усети как дългото жилесто тяло върху нея бавно отпуска мускули. Джаред пак я целуна, но този път нежно и бавно, сякаш полагаше усилие да запомни всяка извивка на устните, връхчето на езика, зъбите ѝ. Продължи към скулите, без да вдига устни от нея, и засмука меката част на ухото ѝ, докато най-накрая и тя усети тялото си да се отпуска и да се поддава под неговото.

Огромната му, загоряла от слънцето ръка се отпусна върху гърдата ѝ. Дланта му леко я обхвана и зърното веднага се втвърди, усетило милувката. Той пое твърдата пъпка между пръстите си и започна да я гали нежно, докато накрая на Лорийн ѝ се прииска да извика от удоволствието, което той ѝ носеше, удоволствие, каквото тя не знаеше, че съществува.

После той пое зърното в топлата си влажна уста и с неповторима чувственост прокара език през него. Премествайки устните си на другата гърд, одраска гладката ѝ кожа, напомняйки ѝ за физическата разлика помежду им. Отдаде същото внимание и на другата гърд, а ръката му се плъзна към корема ѝ — галеща, търсеца, възбуждаща.

Все едно някой я заля с топла течност — точно такова чувство изпита, когато той наведе глава и целуна пъпа ѝ с настойчиви, жадни устни. Дланта му леко се отпусна върху гарвановочерния триъгълник между краката ѝ и тя се запита защо това не я отблъсква от него, защо не се страхува. Чувството, което изпита, бе нещо като... какво. Не знаеше, нямаше с какво да го сравни.

Ръката му се придвижи по-навътре между бедрата ѝ и Лорийн се уплаши, когато пръстите му срещнаха влага. Но явно той сметна това нещо за хубаво, въздъхна и прошепна:

— Господи, Лорийн, ти си готова, малка моя!

Тогава движенията на ръката му изгубиха всякаква сдържаност. Сладкото изследване на пръстите му събуди у нея някакъв примитивен инстинкт и тя завъртя таза си под якото му тяло. Утре, като се сетя за това, ще умра от срам, помисли си тя, но сега ми е хубаво и не мога да се сдържа.

Той отново я целуваше по устата нежно и силно, шепнейки срещу устните ѝ страстни слова на английски и испански. Размърда се върху нея и тя с благодарност прие смазващата му тежест, като обви с ръце широкия му гръб. Коленете му леко разтвориха бедрата ѝ и тялото му се намести между тях. Почувства мъжката му сила.

Обзе я паника и той моментално усети това. Вдигна глава и погледна в широко отворените и изпълнени със страх очи, надявайки се да намери отговора в тях.

— Значи е вярно? Никога досега не си била с мъж?

Интонацията му изразяваше благоговение, но и желание да узнае истината. И тя разбра защо отговорът ѝ ще бъде за него от огромно значение. Бен. Не проговори, но поклати глава и устните ѝ оформиха думата не.

— Лорийн.

Всички чувства, от които бе изграден духът на Джаред Локет, се събраха в тази единствена думичка — името ѝ. Започна да я целува жадно, горещо, страстно. После заговори с разкаян глас:

— Моля те, прости ми. Ще те заболи, Лорийн. Съжалявам!

С рязък тласък проникна в нея и тя би извикала, ако Джаред не бе притиснал нежно главата ѝ в рамото си.

Изгарящата болка сякаш я разцепи на две, разкъсвайки вътрешностите ѝ.

— Съжалявам много, мила. Отпусни се колкото можеш.

Изречените с дрезгав шепот думи погалиха ухото ѝ. Тя отпусна мускули, за чието съществуване не подозираше, и болката като че ли малко се отдръпна. Но за колко ли време?

Джаред не бе помръднал. Усети дъха му в ухото си като силен вятър. Тя се размърда под него, опитвайки се да намери по-удобна

поза, и чу как той рязко пое дъх.

— О, господи, колко ми е хубаво да съм в теб! — изстена Джаред, притискайки лице във възглавницата. — Толкова си малка и стегната. Страхотна, страхотна!

Размърда се бавно вътре в нея. Болката се върна заедно с ритмичните му тласъци, но някъде вътре в самата болка се промъкваше обещание за удоволствие. Шепотът на Джаред в ухото ѝ не се разбираше, но значението му ѝ бе ясно.

Джаред бе вътре в нея! Това бе вълнуваща мисъл — телата им се бяха слели в едно по най-интимния и обединяващ духовете начин. Без сама да се усети, тялото ѝ започна да отвръща на тласъците му с ответни движения. Изведнъж цялото му тяло се стегна и тя усети излялата се в нея струя живот. Инстинктивно притисна колене в бедрата му.

Той лежеше изтощен върху нея, докато накрая дишането му се нормализира. Лорийн галеше гърба му с нежни движения на ръцете, спирайки се на всеки мускул, на всяка издатина. Той вдигна глава, подпря се на лакът и я погледна в очите.

— Боже господи, Лорийн! — прошепна изненадано. — Какво ми стори?

Освободи я от тежестта си, отдръпвайки се встрани, и я притисна, като сложи главата ѝ на гърдите си. Лежаха така дълго време, без да проговорят. Ръцете му лениво обхождаха гърба, бедрата и краката ѝ. Онова място между краката ѝ все още пламтеше, но тя бе доволна. Въздъхна. Поставяйки пръст под брадичката ѝ, той повдигна лицето ѝ към своето.

— Малката ми девица. Заболя ли те много?

— Не — излъга тя.

Той се опита да скрие усмивката си, не успя и тихо се засмя.

— Ама не! Искаш да си останеш докрай дама, нали, хубавицата ми?

Наведе глава и я целуна горещо, с любов.

После свали дългите си нозе от леглото и невъзмутимо прекоси стаята, отивайки до гардероба. Лорийн огледа тялото му. Никой скулптор не би могъл да предаде гъвкавата му походка или тъканта на кожата му, леко покрита с нежни и тъмни косъмчета. Бе красив самец и въпреки новото си преживяване, тя се изчерви.

Той се върна при леглото, носейки в ръка навлажнено парче плат. Клекна до нея и посегна да разтвори краката ѝ. Тя инстинктивно се сви.

— Няма да те боли, момиченцето ми — каза той тихо. — Това само ще те накара да се почувстваш по-добре.

Гласът му бе толкова успокоителен, а ръцете — толкова нежни, че тя му позволи да разтвори краката ѝ и да притисне влажния плат в нея. Избягвайки погледа му, Лорийн се загледа в тавана, учудена, че тези неща се случват. Никога не би могла да си представи с бедното си по този въпрос въображение, че един мъж и една жена могат да бъдат толкова близки един към друг. А може би това бе така само с Джаред? Тя рискува и вдигна очи към мъжа си. Той я гледаше така, сякаш четеше в съзнанието ѝ и би могъл да отгатне всяка лична мисъл.

— Обещавам, Лорийн, че повече никога няма да те боли толкова. — Усмихна се леко. — Дори може и да ти стане приятно.

Хладният плат бе намалил значително болката и тя прошепна:

— Благодаря ти.

Той стана и отнесе парчето обратно.

Лорийн седна в леглото, стискайки чаршафа пред себе си, ѝ се пресегна за нощницата, захвърлена в краката ѝ.

— Какво правиш? — попита я, вмъквайки се до нея.

— Мислех...

— Какво си мислела? — прекъсна я той, взе нощницата и я захвърли встрани така, че да не може да я достигне. После зарови нос в рамото ѝ и бавно я положи на възглавниците. — Какво си мислела, Лорийн? — попита я с натезал от емоции глас. Устните му вече бяха върху гърдите ѝ и тя изобщо не можеше да мисли в момента.

— Мислех... ъ-ъ... О, боже!

Той се засмя.

— Хайде, заспивай.

Сложил глава на същата възглавница, той затвори очи. Ръката му почиваше спокойно на корема ѝ, а дланта му леко бе обхванала гърдта ѝ.

Да спи? Не и тази нощ. Имаше за толкова много неща да мисли. Тя и Джаред — карали се, спорили, пренебрегвали се един друг, нанасяли си удари от толкова вреже насам, сега лежаха голи един до

друг, след като бяха преживели такова чудесно сношение, а той иска от нея да заспи. Невъзможно!

Никога нямаше да може да заспи.

Да, но заспа.

— Добро утро.

— М-м-м?

— Казвам добро утро, мисис Локет.

Лорийн сънливо отвори едното си око и видя усмихнатото лице на мъжа си, надвесено над нея. Стаята все още тънеше в мрак.

— Джаред — промърмори тя плачевно, — никакво утро не е. Още е среднощ.

Пъхна лицето си в косматата му гръд и се прозина широко.

— Обичам да ставам рано сутрин — засмя се той на собствената си двусмислица, но Лорийн го погледна с неразбиращи очи. Отново разбра колко всъщност е невинна тя. Все още. — Лорийн!

Погали я нежно по бузата и се наведе да я целуне по устните. После придърпа завивката върху тях и тя се сгуши в топлата извивка на рамото му. Той милваше пръсналите се по гърдите му коси. Плъзгайки поглед по сгушената под завивките фигура, се засмя невесело в себе си. Кой би си помислил такова нещо за Джаред Локет? Самият факт, че бе прекарал цялата нощ с една жена, бе нещо съвсем необичайно за него. Веднага след като задоволеше похотта си, той винаги досега гледаше да се измъкне колкото може по-бързо от жената, с която е бил. Винаги, с изключение на тази нощ. Снощи искаше да остане. С тази жена.

Никога не бе хлътвал толкова безнадеждно, колкото бе хлътнал по Лорийн. Разбира се, винаги се бе наслаждавал на акта. Но понякога мислите му се бяха отплесвали в различни посоки — карти, бизнес или пък друга жена.

Снощи обаче мислите му се бяха концентрирали само върху жената под него, откликвала с едва доловима следа от моминска свенливост. Чувството, че я има, ароматът ѝ, кожата ѝ, сладостта ѝ — всичко това бе ангажирало изцяло сетивата му. Затъването бе толкова пълно, че въобще не му се искаше да изплува.

И след милиони години не би си признал, че и за него снощи бе първа нощ. Това бе нейното въвеждане в ритуалите на любовта. Тя беше девствена. И за първи път Джаред Локет лягаше с девствена жена. Това бе дар, който не се бе надявал да получи, дар, който чувстваше, че не заслужава и въпреки това тя му го бе дала.

Защо? След всичките обиди и унижения, на които я бе подложил, защо бе дошла и сама се бе предложила? Наведе се и леко бръсна с устни челото ѝ, а въпросът не спираше да кънти в съзнанието му.

Пръстите ѝ галеха мястото, където дебелиите му кестеняви вежди се ключваха. Ще станат рунтави като на Бен, когато остарее, помисли си тя. Преди двайсет и четири часа изобщо не ѝ бе минавало през ума, че две човешки тела могат да бъдат толкова интимни помежду си, колкото бяха техните. А ето че лежах с преплетени ръце и крака, а у нея нямаше никакво чувство на срам, свенливост или вина. Какво бе станало с непоклатимите ѝ скрупули? Няма значение. Не искаше да чува за тях. Даже и в момента ѝ се искаше да узнае какви още наслади може да ѝ даде тялото му.

— Джаред, кога?... Искам да кажа, колко дълго... А не е ли?...

Той се усмихна. В отговор на въпроса, който тя неособено успешно зададе, устните му потърсиха нейните. Първата истинска целувка за днес донесе същото предчувствие, че предстои да се случи нещо много хубаво, нещо наистина разтърсващо. Тя му даде неограничен достъп до тялото си. Джаред намираше тайните ѝ места, докосваше ги, галеше ги, целуваше ги, карайки я да извива гръб като лък и да стене от несравнимо с нищо удоволствие.

Свенливо отначало, после все по-дръзко, насърчавана от собствените му стонове на удоволствие, пръстите ѝ се плъзнаха по окосмената му гръд. Лекичко разроши къдравите косъмчета. Кожата му бе топла и плътно опъната върху мускули, които тя масажираше с все по-нарастващо умение. Когато докосна твърдите му зърна, той рязко издиша въздуха през стиснатите си зъби. Тя бързо се отдръпна, но ръката му обхвана тила ѝ и я притегли обратно. Заравяйки лице в шията му, тя плъзна език по нея. После се наведе над него и усети как силните му пръсти обхващат бедрата ѝ, притискайки я към мъжката му сила.

— Искам те пак, Лорийн! Но не искам да те боли — каза той с нежност в гласа.

— Няма да ме боли, няма да ме боли.

Почти грубо той я претърколи по гръб и кичурчета от косата ѝ го пернаха по лицето. Застанал над нея, потърси очите ѝ и каза:

— Кажи името ми, Лорийн! Искам да видя устните ти да произнасят името ми! Моля те, кажи го!

Тя вдигна ръце към лицето му и погали скулите, шепнейки:

— Джаред, Джаред, Джаред! — Последната сричка бе изречена като молба.

Той бавно влезе в нея. Имаше някакви остатъци от неприятно дразнене, но от предишната раздираща болка не бе останало и помен. Джаред мърдаше напред и назад с ритъма на добре смазана машина, чиято единствена цел бе да доставя неопишуемо удоволствие.

Той я повдигна нагоре, за да ѝ даде възможност по-добре да почувства съблимвания момент на проникването, и ръцете му се плъзнаха по заоблената част на бедрата ѝ. Потъна още по-дълбоко в нея, галейки стените на нейната женственост, дверите към утробата ѝ, оттегляйки се назад, за да раздразни и възбуди устните ѝ и само след секунда да потъне още по-дълбоко в нея.

Лорийн усети как духът ѝ се развихря, издигайки се над леглото все по-високо и по-високо към някакъв връх, обвит все още в някаква тайнствена мъглявина, но силно желан. Това я уплаши, тази пропаст, над която се рееше. Стисна очи.

— Не. Лорийн, заедно с мен! — задъхано прошепна той. — Заедно... с... мен!

Стисна я здраво в прегръдката си, докато страстта му го прехвърли отвъд точката на въздържане, и се освободи вътре в нея, обливайки я с горещата лава на живота си.

Спря се само за момент. После, сложил ръка на тила ѝ, леко я обърна и двамата легнаха ребром. Все още, без да напуска този сладостен капан, Джаред се размърда предизвикателно в нея.

— Чувстваш ли ме, Лорийн?

— Да — прошепна тя. — Да.

— Боли ли те? — Той отново се размърда. — О, боже!

— Не. Това е... чудесно усещане.

— Тогава защо спря? — попита той с настоятелен шепот. — Та ти бе на ръба на неопишуема наслада! Страхуваш ли се от нея?

Неспособна да срещне настойчивия му поглед, тя кимна утвърдително в рамото му.

— Разбирам — каза той тихо.

Уверен в собствените си възможности, Джаред знаеше, че може дори и сега да я доведе до края, но реши, че тя още не е готова да го приеме. Отдръпна се от нея, сигурен, че въпреки отрицателния ѝ отговор, отвътре тя се чувства наранена и смазана.

Отмести падналите по лицето ѝ коси и я целуна по челото и клепачите.

— Хайде да поспим още малко.

Обърна я с гръб към себе си и притисна гърдите си в него. После заспа, вдишвайки аромата на косите ѝ.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Още като видя Джаред и Лорийн на обяд, Оливия моментално разбра, че най-лошите ѝ страхове са станали действителност. Прислугата оживено бърбореше за нещо, но тя никога не си бе дала труда да научи испански. Така че възбуденият им шепот не я вълнуваше.

По време на храненето обаче тайните усмивки, неспособността им да се съсредоточат върху нещо друго, освен върху себе си, както и тъмните кръгове около очите им подсказаха на Оливия как двамата са прекарвали нощта.

По дяволите! Как е могъл синът ѝ да се поддаде на чара на това парниково цвете? Винаги бе предпочитал дръзки, с богати пазви и скандално поведение жени. Какво толкова е намерил в този образец на женска добродетел? Е, няма значение дали е спал с нея или не, само да не се привърже трайно към момичето. Или пък, не дай си боже, да вземе да забременее. Надяваше се, че Джаред е достатъчно разумен, за да не го допусне.

Замислено ги наблюдаваше, докато те станаха и се извиниха, че отивали да „дремнат“.

— Джаред, може ли да поговорим малко? — попита го тя бързо, сгъна салфетката и поставяйки я на масата до себе си, се изправи. — Вчера двамата с Паркър, след цялата тази дандания с първата копка, обсъдихме някои положения и мисля, че трябва да те запозная.

Джаред отправи пълен с копнеж поглед към Лорийн, но неохотно се съгласи.

— Добре, мамо. Лорийн, ще се видим по-късно.

След като снаха ѝ излезе от трапезарията, Оливия предложи на Джаред да я последва в кабинета. Когато той се отпусна в коженото кресло и запали неизменната си пура, тя сподели с него новия си план.

— Наистина, Джаред, мисля, че днес следобед ти преигра. — Бяха седнали да вечерят и Оливия говореше с добре модулиран глас, рязко контрастиращ с напрегнатата атмосфера в стаята.

— Бих желал да не говорим за работа, мамо.

Гласът на Джаред бе рязък и напрегнат. Лорийн с неудоволствие бе видяла, че цялата еуфория от щастливо прекараните мигове бе напуснала Джаред след срещата му с Оливия. Останаха затворени в кабинета повече от час и когато Джаред най-сетне се бе върнал горе, не пожела да я види. Влязъл бе направо в своята стая, а не след дълго излезе от къщата. Беше се върнал малко преди вечеря. Не бе го виждала от обяд насам.

— Но ние нямаме никакви тайни от Лорийн, нали? — попита Оливия със сладък глас, поглеждайки към снаха си. — В края на краищата тя ти е жена, Джаред.

Лорийн се изчерви и сведе немигващ поглед в чинията си. Дали Оливия не се досеща за снощи? Как ли ще реагира на консумацията на брака им?

— Да не мислиш, че плановете ни биха могли да я шокират? — попита хладно Оливия сина си.

— По дяволите, мамо! — Бръчките около устата на Джаред сякаш бяха издялани от гранит.

— Виждаш ли, Лорийн — продължи Оливия, без да се смущава от избухването му, — ние с Вандайвърови решихме да променим мястото на електростанцията. Новото място ще наложи преграждането на реката над Пуебло, а не под него, както беше по стария план. Естествено това ще засегне населението. Страхуваме се от изблици на обществено недоволство, тъй като подаването на вода към селището ще бъде спряно. Ето защо предприехме мерки, които биха накарали хората да приемат разрушаването на селото като Божия благословия.

Лорийн бе подпряла вилицата на чинията си и сега местеше неразбиращ поглед от майката към сина и обратно. Оливия отвърна на погледа ѝ с безразличие, а Джаред го избегна.

— Не съм сигурна дали ви разбирам — облиза устни Лорийн. — Какви мерки предприемате?

Не искаше да знае. Но трябваше.

— Лорийн, не се меси в неща, които не те засягат — изръмжа Джаред.

— Разбира се, че я засягат, Джаред. Скъпа — обърна се Оливия към Лорийн с приятелски тон, — решихме да съберем една група десперадоси, наемници, както щеш ги наречи. Мисля, че схващаш идеята. Те ще отидат в Пуебло и преструвайки се на обикновени граждани, ще започнат да предизвикват смутове, ще бъдат инструктирани да бият, палят, плякосват и изобщо всичко, което би могло да предизвика брожение сред населението. По този начин гетото ще се разруши само. Нашите наемници ще му помогнат, като предизвикат няколко пожара на предварително подбрани места. Аз го измислих, разбира се. Паркър каза, че това е блестяща идея. Именно той помоли Джаред да отиде до Остин и да събере хората. Джаред често посещава места, където могат да се намерят подобни хора.

Лицето на Лорийн бе изгубило цвета си. Не можеше да повярва на ушите си. Когато най-сетне проговори, гласът ѝ не бе нещо повече от хриплив грак:

— Но така ще загинат хора! Помисли и за къщите, които ще бъдат разрушени.

Оливия вдигна рамене.

— Сигурно, но загубата няма да е кой знае каква, нали?

— Но това не е необходимо! Защо електростанцията да не се построи там, където е било планирано от самото начало?

— Би могло. Просто аз не искам да е там.

— В такъв случай не е необходимо. Цял град ще бъде разрушен само заради някаква си прищявка. Защо?

Тя се сгърби на стола, вперила невярващ поглед в жената от другата страна на масата. Лицето на Оливия бе станало грозно, изпълнено с омраза. Изведнъж Лорийн разбра.

— Отмъщение — изпъшка тя. — Омразата ти към една жена се пренася върху цял един народ.

Оливия впери гневен поглед в нея.

— Не знам за какво дрънкаш, Лорийн — каза тя.

— Разбира се, че знаеш. Мария Мендес. Не можеш да понесеш факта, че Бен я е обичал...

— Млъкни! — изкрещя Оливия и удари с юмрук по масата. Раздрънча се стъкло и порцелан.

— Не, няма да млъкна. Ти по-скоро би оставила Елена и Изабела да умрат, отколкото да се погрижиш за тях. Тогава това ми се стори

като връх на безсърдечие и жестокост, но сега надминаваш дори и това. Може би съм склонна да разбера чувствата ти към Мария, но е безполезно да...

— Щом аз казвам, че е полезно, значи е полезно — прекъсна я Оливия. Гърдите ѝ развълнувано се повдигаха и спадаха. — Никой на този свят не може да държи сметка за действията ми.

Лорийн бе удивена от страстта, с която бяха изречени тези думи. Ръководеха я само омразата и разрушението. Нямаше смисъл да се опитва да вразуми човек, обзет от такава мания.

— Наистина никой на този свят не може да ти държи сметка за действията — натърти Лорийн на думата.

Стана ѝ ясно, че никога повече няма да се страхува от Оливия. Нямаше да ѝ има доверие, нямаше да ѝ е приятна, но и нямаше да се страхува от нея. Оливия бе изгубена кауза, но за Джаред все още имаше надежда.

Докато жена му и майка му разгорещено спореха, той през цялото време се бе взирал в пламъка на свещите, осветяващи масата.

Лорийн се обърна към него.

— Джаред? Джаред, ти не би могъл да одобриш такъв чудовищен план? — Въпросът бе зададен със силна интонация на недоверие.

— Казах ти да стоиш настрана от тези работи, Лорийн — изръмжа отново той. — Нещата не са ти ясни.

— Напротив, всичко ми е ясно! — извика тя. — Ясно ми е, че това, което предлагаш, е гнусно, престъпно и...

Джаред скочи рязко от стола си, прекатурвайки го с трясък назад, и разлюля виното по чашите на масата.

— По дяволите, няма да ми се месиш!

Той закричи към вратата, водеща към коридора, но Лорийн моментално го последва. Застана пред него, спря го, опирайки длани на широките гърди, и умолително затърси погледа му.

— Каж ми, че нямаш нищо общо с тази работа. Моля те, кажи ми го! — Тъй като той не помръдна, тя продължи: — Джаред, помисли! Цели семейства ще пострадат. Елена, Роза и Глория имат роднини и приятели, които живеят там. Сигурна съм, че не би извинил никакви действия, които биха могли да им навредят.

Не само че се тормозеше, задето майка му го принуждава да върши такива работи, ами сега и това. Не искаше Лорийн да го гледа с такива умоляващи, но и обвиняващи очи.

Снощи я бе пожелал със страст, надминаваща всичко, преживяно от него през целия му живот, и кулминацията бе разтърсваща. Споменът от часовете, прекарани заедно, още вълнуваха съзнанието му.

Но и от това нямаше нужда. Не искаше да изпитва към нея толкова обвързващи със силата си чувства. Да усеща към нея това, което вече започваше да го обзема, бе опасно с всяка жена, но с нея си бе направо лудост. Та тя бе дошла в Тексас заради Бен Локет, а не заради сина му! И се бе омъжила за него само заради двайсетте хиляди — изобщо не оставаше място за съмнение, че ще си тръгне веднага щом ги получи. Лицето му се превърна в злобно озъбена маска, той перна ръцете ѝ встрани и Лорийн залитна назад.

— Коя, по дяволите, си ти да ми казваш кое какво е? Живяла ли си цял живот тука? Някога изобщо ходила ли си там да видиш начина, по който тия хора живеят? Това е една помийна яма, Лорийн! Утайката на обществото. Проститутки, комарджии и крадци. Нямах представа за какво говориш, щом ме увещавах да ги спасявам.

— Сигурна съм, че има и такива. Но там също има и невинни хора, които ще пострадат ненужно. — За да придаде необходимата убедителност на думите си, тя отново го бе хванала за лактите.

— Не се опитвай да се месиш в живота ми — изсъска Джаред и нетърпеливо отметна ръцете ѝ.

Движението обаче се получи по-силно, отколкото искаше, и с горчиво съжаление той видя как едната ѝ ръка се удря в нежната плът на устната и от мястото бликва кръв.

И двамата останаха като заковани от изненада, зашеметени от случилото се.

Пръв се съвзе Джаред. Бръкна в джобчето на самото си, извади кърпичка и я подаде на Лорийн.

— Съжалявам, Лорийн. Ето... — Посегна да попие кръвта от устната.

— Не ме докосвай! — Тя се отдръпна рязко от него, отхвърляйки ръката му. Кърпичката падна на пода. — Не искам нищо от теб! Ти си като всички останали. Остави ме на мира.

Враждебност легна между тях като огромна канара. Сивите очи, гневни и неприязнени, срещнаха твърдия му и нетрепващ взор.

— Така да бъде — каза той след дълго мълчание. — Повече никога няма да те безпокоя с докосването си.

Тя избяга от стаята и се спусна нагоре по стълбите. Бе стигнала до половината, когато гласът на Джаред я спря:

— Утре тръгвам за Остин. Не знам кога ще се върна.

Лорийн се обърна и погледна към него от височината на стълбите. Въпреки разочарованието си, тя го обичаше. По време на свадата им косата му се бе разбъркала и сега падаше над челото му, засенчвайки очите и изражението им. Обутият му в ботуш крак почиваше на първото стъпало, а ръката му бе небрежно прехвърлена през перилата. Безразличието му само подсилваше мъжката му хубост. Сърцето ѝ изплака: „Джаред, обичам те!“

Но тя не каза нищо. Дори довиждане.

— Утре тръгвам за Кийпойнт и вземам Елена със себе си. — Лорийн гледеше Оливия през огромното пространство на бюрото между тях в кабинета на Бен. Бе взела решение и сега проявяваше дързостта да го представи на неодобрението на Оливия. — Мисля, че предвид предстоящото раждане на Глория всяка помощ за нея ще бъде добре дошла. Елена и Карлос трябва да живеят заедно като семейство, каквото всъщност са. Ще помоля Руди да им предостави едно от бунгалата в ранчото.

— Не искам да знам, кой взема решенията в Кийпойнт, Лорийн — кипна Оливия.

Как смее да споменава за това копеле и неговата пачавра пред нея? Лорийн нарочно я провокираше, както вече бе започнала да го прави от няколко дни насам.

Още същата сутрин, когато Джаред бе тръгнал, тя започна кампанията си. Преди още Оливия да разбере какви са намеренията ѝ, Лорийн организира в църквата комитет със строго определена дейност — подпомагане и съдействие на населението в Пуебло.

Лорийн не се самозалъгваше. Ясно си даваше сметка, че ако гражданството в Коронадо бе наистина загрижено за съдбата на своите мексикански съотечественици, то отдавна да е направило нещо по

въпроса. Навсякъде с чиста съвест използваше новото си фамилно име. Със сладък глас молеше за помощ за проект, който двамата с Джаред Локет били създали. Жертвите ѝ бяха безсилни да ѝ откажат.

Бе убедила неохотно съгласилия се Пепе да я прекара с двуколката из всички улици на градчето и гледката я ужаси. На дневна светлина цялата грозота и нищетата на Пуебло зееха като отворени рани. Лорийн бе потресена от липсата на елементарна хигиена, от бедността, болестите, скръбта.

Под ръководството на Лорийн дамите от комитета се свързаха с други социални институции и ги помолиха да започнат свои собствени планове за подпомагане. Бяха събрани и разпределени стари дрехи. Бе дарен дървен материал — макар и втора употреба — за строителство на нови обекти. Лорийн писа писмо и до Университета в Остин със запитване дали не биха могли да убедят някои студенти медици да дойдат тук и да основат клиники за лечение на болни, както и да ги научат на елементарна хигиена.

Когато Оливия научи за дейността на Лорийн от един простодушен клиент в банката, едва успя да се добере до вкъщи, където гневът ѝ избухна със силата на вулкан. Започна разговора в кабинета с думите:

— Веднага ще изоставиш тоя смешен план!

Лорийн не се направи на изненадана. Бе дошла в кабинета, добре подготвена за предстоящата битка.

— Няма да разговарям с теб за нищо, ако не спуснеш завесите на прозореца.

Дали Оливия бе твърде смаяна от храбростта на Лорийн, или твърде разгневена, за да отговори, но остана мълчаливо на мястото си, докато Лорийн спокойно отиде до прозореца и спусна завесите. Когато се върна и седна в креслото срещу нея, тя каза:

— Е, Оливия, доколкото разбирам, искаш да говорим за дейността ми в Пуебло.

— Твоята намеса в живота на градчето е чиста проба лунатизъм — кресна Оливия невъздържано. — Каквито и „комитети“ да организираш, ще ги застигне скоростижна смърт и това ще стане веднага! Ясно ли се изразих?

— Да, съвсем ясно. Но нито един от проектите няма да бъде спряен.

— Аз ще се погрижа да ги спрат — заплаши тя с глас, който би накарал много мъже да се разтреперят от страх.

Но Лорийн отвърна, без да ѝ мигне окото:

— Не мисля, че ще го направиш. Какво ще си помислят хората, ако разберат, че на „благородните“ ми замисли пречи собствената ми свежърва?

— Никой няма да разбере — каза Оливия, леко развеселена. Толкова ли е глупаво това момиче?

— О, ще разберат. Аз ще им кажа.

— А, да, разбирам. Намерението ти е да ме компрометираш.

— Откога да помогнеш на ближния си означава да го компрометираш?

С тия думи Лорийн бе сметнала срещата за завършена и бе оставила Оливия сама с омразата ѝ.

Ако Оливия бе имала намерение да осуети плановете на Лорийн, тя разбра, че е лошо подготвена да го стори. Това бе работа, която Лорийн бе вършила цял живот. Беше добър администратор. Да убедиш някого да свърши някаква неприятна работа и след това да го оставиш да си мисли, че поначало това е било негова идея... е, за това се иска рядък талант.

Всички бяха очаровани от решителната мисис Лорийн Локет. Тънките и колебливи забележки от страна на Оливия, че снаха ѝ е малко по-амбициозна, отколкото трябва, се посрещаха само с високи оценки и суперлативи относно плановете на Лорийн.

Когато всичките ѝ комитети завъртяха дейността си на пълни обороти и Пуебло започна да проявява признаци на подобрене, Лорийн реши да замине за Кийпойнт. За момента бе направила всичко, което бе по силите ѝ. Студената враждебност в къщата в Коронадо бе станала непоносима.

Сега, втренчила решителен поглед в Оливия и без да се плаши от злобата ѝ, тя каза:

— Говорих с Джаред за Елена и Карлос и той е съгласен с мен.

— За първи път в живота си Лорийн Холбрук Локет изричаше лъжа, но чувстваше, че тя ще ѝ бъде простена. — Освен това сега, когато и Джаред, и аз отсъстваме, тя няма да ти трябва особено. Пепе ще ни откара до Кийпойнт и след това ще върне фургона. Сигурна съм, че до вдругиден ще се върне.

— Всичко си планирала, виждам. И какво смяташ да постигнеш с това малко бягство? Дали не смяташ да информираш някои хора за нашите планове с надеждата да ни накараш да ги изоставим?

— Ако кажа на Руди — натърти тя на името и замълча малко, — може да изложи на опасност него и семейството му. Не бих направила нищо, застрашаващо сигурността им.

— Колко добре обмислено.

Лорийн пропусна сарказма покрай ушите си и продължи:

— Не мисля, че варварските ти планове ще дадат плодове, Оливия. И не мисля, че Джаред ще вземе участие в тях. Започнах да го опознавам и вече знам, че не е в природата му да върши такива отвратителни неща. За твоята душа се страхувам, Оливия, а не за тази на Джаред.

Оливия се засмя с неподправено удоволствие.

— Каква глупачка си само! Ти си мислиш, че си променила сина ми. Мога да ти гарантирам, че дори и цяла мисия свещеници да се съберат, пак не биха могли да спасят душата му. — След това изявление хуморът напусна студеното ѝ красиво лице. — Не разчитай на Джаред. Той е мой и винаги ще прави това, което аз му наредя.

Следващата сутрин се оказа студена, дъждовна и мрачна, в пълна хармония с настроението на Лорийн. Разчувствана, Роза си взе довиждане с Елена, но по-младата жена бе весела. Когато Лорийн ѝ съобщи, че я взема със себе си в Кийпойнт, за да може да живее заедно с Карлос, тя се просълзи от благодарност. Не можеше да повярва, че това наистина ще стане. Въпреки отвратителното време, тя бърбореше оживено и весело, докато тръгваха.

Пътуването трая повече от обикновено поради дъжда и разкаляните пътища. Лорийн седеше отпред при Пепе, докато Елена се бе сгушила отзад под чергилото.

Когато късно следобед пристигнаха в ранчото, бяха уморени, гладни и премръзнали. От къщата изхвърча да ги посрещне Глория и притисна Лорийн в прегръдките си като родна сестра.

— Толкова ни липсваше! Радвам се да те видя отново. Къде е Джаред? По-късно ли ще дойде?

При споменаването на името му в гърлото на Лорийн се събра буца, но все пак успя да отговори сравнително спокойно:

— Мисля, че този път няма да дойде. Има работа в Остин.

Глория се наклони да каже още нещо, но очевидната неохота на Лорийн да говори за съпруга си я накара да преглътне евентуалните си въпроси. Тези двамата никога ли няма да се оправят?

— Глория, това е Елена, жена на Карлос Ривас и моя приятелка. Доведох я със себе си да ти помага в къщната работа. Надявам се, че Руди би могъл да ги устрои в едно от бунгалата. Мислиш ли, че е възможно?

— Ще го направим възможно. Добре дошла, Елена — каза Глория, хващайки я за ръцете. — Всички ние сме добри приятели на Карлос и се радвам, че най-сетне се запознахме и с теб. Много съжаляваме за бебето. Ще ми помагаш ли да се грижа за децата? Множко са и ми е трудно да се оправям с тях.

Глория се държеше точно така, както Лорийн очакваше. Елена щеше да бъде щастлива тук. Лорийн въздъхна и влезе в къщата да поздрави децата и Мария. Докато притискаше всяко дете поотделно в обятията си, то шепнеше в ухото ѝ някакви си свои неща, предназначени само за леля Лорийн. Тя ги изслушваше с внимание, завиждайки на безгрижната детска невинност. Зададох ѝ много въпроси за техния идол — чичо Джаред — и тя им разказа как той победи в състезанието по стрелба. С широко отворени очи и жив интерес те изслушаха подробния разказ на Лорийн за случката с автомобила.

Глория ги напъди по стайте им и Мария пристъпи напред да прегърне Лорийн, която с удоволствие потърси утехата, предлагана от тези деликатни ръце. Мария се отдръпна назад и впи изпитателен поглед в сивите печални очи.

— Струва ми се, че не си щастлива, Лорийн, нали? — Лорийн наведе глава и кимна сломено. — По-късно ще поговорим за това — каза тя и се обърна да поздрави Елена.

Когато вечерта Руди се прибра, целуна я братски и от сърце. По знак на Глория той се въздържа да задава много въпроси за Джаред и за положението в Коронадо.

Извинила се с умората от пътуването, Лорийн се оттегли рано в стаята си. Тук всичко ѝ навяваше болезнени спомени за Джаред —

нещата му, дрехите му, ароматът му, мрачно напомняше за раздялата им.

Знаеше, че не е искал да я удари. Стана случайно. Това, което тя смяташе за предателство, бяха хвърлените в лицето ѝ груби и гневни думи. Възможно ли е същите тези устни, целували я с такава нежност, да изричат такива думи? Да я даряват с такива целувки, споменът, от които караше цялото ѝ тяло дори сега да трепери от желание.

Нямаше смисъл да отрича трепета, който я обземаше при спомена за любовта му. Спомняше си как тялото ѝ ставаше меко и податливо като восък при всяко докосване на ръцете и устните му, как те я пленяваха и възбуждаха. Потайностите на неговото и нейното тяло ѝ бяха разкрити от уменията на Джаред и все пак тя копнееше да разбере още повече. Отново искаше да изпита онзи върховен екстаз, когато мъжката му сила я изпълни цялата и придаде смисъл на съществуването ѝ.

Изпълнените с нежност думи, които бе нашепвал в ухото ѝ, се върнаха с мъчителна яснота, зазвучаха подигравателно в съзнанието ѝ, без да ѝ дават спокойствие, докато накрая възглавницата подгизна от сълзите ѝ.

Руди даде на Елена и Карлос едно бунгало, което се намираше на около километър и половина от къщата. Даже разреши на Карлос да отсъства един ден от работа, за да успеят да се нанесат. Много малко бе постигнато, но Елена сияеше от радост, когато на другата сутрин Карлос я докара в къщата, преди да се яви на работа. Чувстваше се съвсем на място с рутинната работа в кухнята и се справяше с децата с търпението на опитна училищна възпитателка. Децата я обожаваха и я слушаха много повече и от майка си, и от отстъпчивата леля Лорийн, и особено пък от баба си, която те безмилостно разиграваха както си искат.

Лорийн изобщо не бе настроена на коледна вълна, но така или иначе празникът приближаваше. В коледната утрин Джеймс и Джон бяха приятно изненадани с нов чифт тиранти, както и револвери-играчки с кобури. Момичетата писнаха от възторг, като отвориха кутиите и намериха в тях нови фусти и панделки за коса — подарък от леля Лорийн.

Около пакетите и подаръците, оставени от Дядо Коледа, се вдигна такава врява и суматоха, че никой не усети как Лорийн тихо се

измъкна, отиде в стаята си и затвори вратата.

Импулсивно, без да може да назове причината, тя отиде до гардероба и бавно отвори вратата. Загледа се в дрехите на Джаред — старите му ботуши, небрежно захвърлени, кожено яке, закачено на гвоздей, забит от вътрешната страна на вратата.

— Джаред! — изстена тя и притисна лице в една от ризите му, която въпреки че бе изпрана, все още излъчваше едва доловим аромат на тютюн и кожа. Поплака си така няколко минути, докато не усети лекото докосване на ръце по раменете си.

— Лорийн, искаш ли да поговорим за това сега? Ако искаш, аз съм готова да те изслушам.

— О, Мария, не искам да занимавам никого с проблемите си, особено теб, чието съзнание все още е обременено от смъртта на Бен.

Мария я отведе до леглото и двете седнаха. От съседната стая долитаха веселите смехове на децата. Мария потупа ръката на Лорийн, давайки й време да събере мислите си.

— Аз... това... бракът ми е фарс — изплю най-сетне камъчето тя.

С пресеклив и сломен глас разказа цялата история, започвайки от времето, когато срещна Бен, до опита на Уилям Келър да я изнасили и готовността на Пратърови, с която те приеха лъжите му. Досрамя я да каже за условията на сделката с Оливия, но все пак сподели всичко това с Мария, пропускайки да спомене само за двамата Вандайвър.

— Сигурно ме мислиш за ужасен човек, щом съм могла да се продам по такъв начин.

— Аз не мога да съдя никого, Лорийн. Но при тези обстоятелства бих постъпила по същия начин. В живота понякога се налага от две злини да изберем по-малката. Направила си това, което според теб е правилен избор. Никой не може да те съди. Обаче мисля, че освен желанието на Бен и парите, ти имаш и още някакъв мотив, нали?

Това бе въпросът, който Лорийн непрекъснато си задаваше. Била ли е влюбена в Джаред още тогава? Не е ли именно това причината, която я бе накарала да се съгласи с целия този фарс? Нищо вече не й бе ясно.

— Ти се влюби в Джаред, нали? — попита я Мария и когато Лорийн кимна, продължи: — И този брак по сметка се превърна в нещо друго, нали? Ти си... била с Джаред?

Лорийн покри лицето си с длани и изплака:

— Да, о, да! Само преди няколко дни и... о, не знам, Мария. През целия си живот съм била възпитавана, че мъжете вършат „лоши“ неща с жените и че истинските дами трябва да се пазят от подобно падение. Въпреки че сме женени, знам, че Джаред не ме обича. Чувството, което изпитвам, грешно ли е? Да намирам удоволствие в...

— За „лошо“ ли го намираш?

— Не, — твърдо отговори Лорийн и Мария едва удържа усмивката си.

— Когато за първи път дойдох при Бен, бях млада и наивна. Опитах се да отрека радостта, която той ми даваше. Но когато видях, че по този начин го дарявам с огромно щастие, започнах просто да го споделям с него без капка срам или чувство за вина. Аз също бях възпитана от любовта на мъжете да очаквам само болка и чувство за падение. Но не човек, а Бог е създал любенето, Лорийн. И въпреки че човек го е извратил и изопачил, това все още си остава Божи дар за двама души, които се обичат.

— Но Джаред не ме обича. Страхувам се, че този фарсов брак ще го отегчи и той ще ме отпрати.

— Мисля, че Джаред се бори със собствените си чувства, Лорийн. Според мен той не може да свикне с мисълта, че са го принудили да се ожени за която и да било, независимо каква е подбудата, след като тя не го привлича. Много е твърдоглав. Но съм сигурна, че да те отпрати е последното нещо, което иска.

Тя погледна в обляното от сълзи младо лице и сърцето ѝ се сви от жалост. Бен бе пожелал да са щастливи. Надеждата му е била отношенията им да разцъфнат в любов.

— Лорийн — каза Мария тихо, — не се страхувай от любовта си към Джаред. Ако аз не бях обикнала Бен, помисли си за безполезния живот, който бих водила. Помисли си за мъката, която той би изпитал, ако живееше в самота. Убедена съм, че няма да съжаляваш, че си обичала твоя Локет, както аз не съжалявам, че съм обичала моя. Единственото съжаление, което изпитвам, е, че не можах да даря Бен с повече деца.

Подсмърчайки, Лорийн избърса очите си с кърпичката, подадена ѝ от Мария.

— Благодаря ти, Мария. Моля те, иди при твоето... при нашето семейство. След малко и аз ще дойда — усмихна се тя колебливо.

Мария погали мократа ѝ от сълзите буза и остави Лорийн сама да се пита къде ли прекарва Коледа Джаред.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Две седмици след Коледа обитателите на Кийпойнт се радваха на няколко необичайно меки за сезона дни. По-старите предсказваха, че след като януари е толкова топъл, то най-лошото от зимата все още предстои. Всички обаче се радваха на отдиха от виещите ветрове, които понякога носеха ледени дъждове или лапавица.

Една сутрин Лорийн излезе да поязди малко сама. Мария бе настинала, а тя не искаше да безпокои Руди или някого от каубоите. Учудващо бе колко много ѝ липсва Флейм. Но всеки спомен за кобилата бе свързан и с Джаред. С един суров и жесток Джаред. Отпъди тези мисли от главата си.

Без да губи от поглед ранчото, ориентирайки се по Рио Кабайо, тя се изкачи и слезе по няколко хълма, доволна от ездата. Беше минал около час и вече се връщаше, когато внезапно конят ѝ наостри уши. В същото време Лорийн чу приглушена ругатня, последвана от стон. Дръпна юздите и се послуша. Стонът прозвуча още веднъж и този път тя разбра откъде идва — от малка китка кедри, недалеч от нея. Смушка коня и се приближи. Когато вече бе на няколко метра от дърветата, едва успя да различи легналата на земята фигура.

Слезе предпазливо от коня и пристъпи колебливо напред.

— Стой там, където си! — Тя чу познатото щракане от запъването на петлето на пушка и замръзна на място с качило се в гърлото ѝ сърце. — Ни съ приближаай! — Гласът бе заплашителен, но накъсан, сякаш самото усилие да говори предизвикваше болка.

— Ранен ли сте? Чух ви да стенете. — Вътрешно Лорийн трепереше от страх, но усещаше, че човекът се нуждае от помощ.

— Ти жената на Джаред Локет ли си?

— Да, аз съм мисис Локет. А вие кой сте? — попита тя и пристъпи още една крачка напред.

— Казах ти дъ ни съ приближааш. — Последната дума се издигна с една октава и се превърна в дълъг, смразяващ сърцето вой.

Забравяйки всякаква предпазливост, Лорийн се спусна към китката дървета. После рязко спря и покри устата си с ръка, за да спре вика, който се надигна в гърлото ѝ.

Човекът бе раздърпан и мръсен, глезенът му гротескно бе хванат в някакъв капан. От мястото, където стоманените зъби се бяха впили в плътта, течеше кръв.

Лицето му бе жив кошмар. Това беше Лудия Джек, отшелникът. Бедното създание имаше смъртна маска вместо лице. Грозни червени белези сочеха мястото, където би трябвало да бъдат ушите му. Две дупки, през които свистеше въздух, му служеха за нос.

Лорийн с усилие преглътна.

— Мистър Търнър, нека ви помогна. — Тя пристъпи още по-близо.

Това, което бе останало от лицето му, бе изкривено от болка. Устните му бяха оголили редките зъби в агонизираща гримаса, а очите бяха здраво стиснати. Лорийн забеляза, че пръстите, стискали допреди малко пушката, сега се бяха впили в ранения крак. Пушката лежеше забравена на земята.

— Ни щъ никва помощ — изсъска той.

— Вие може да не я искате, но аз мисля, че се нуждаете от нея.

Твърдят ѝ глас го изненада. Той отвори очи и я погледна подозрително, търсейки признаци на заплаха, но нищо такова не откри.

— Можеш ли да махнеш т'ва проклето нещо от крака ми?

— Ами... не знам. — Погледна зловещите челюсти и потръпна. — Мога поне да опитам.

— Добре тогаз, стига си дрънкала, ами го махай по-скоро, преди да ми е изтекла кръвта — изръмжа той. — Фани го от двете страни и дърпай с всичка сила.

— А няма ли да ви заболи, ако повдигна стъпалото ви? — попита плахо Лорийн.

— Да, по дяволите, но и сега боли адски, зат'ва трябва да го махна по-скоро, нали?

— Много добре — каза Лорийн решително, сваляйки ръкавиците си. Явно човекът щеше да търпи.

Сърцето ѝ лудо заби, когато се наведе над обезобразения отшелник и леко обви с пръсти глезена малко над мястото, където бе

захапан от капана. Дори и при такова леко докосване той се задъха от болка и Лорийн го погледна извинително.

— Съжалявам, знам, че болката е разкъсваща.

— Тогава по-бързо свършвай.

Тя сложи ръце от двете страни на капана, мъчейки се да хване колкото може по-здраво хлъзгавите от кръвта челюсти. Колебливо се опита да разтвори капана. Той не помръдна и въздухът нахлу със свистене в устата на Лудия Джек, когато болката се усили.

— По-силно, жено!

Лорийн отново опита, този път полагайки неимоверни усилия. Тъкмо бе решила да се откаже и видя, че металните челюсти поддават съвсем леко. Мускулите я заболяха от усилието. Най-сетне челюстите щракнаха и се разделиха, но не и преди да одраскат нараненото място за последен път.

Джек изкрещя. Зъбите на капана бяха оставили дълбоки дупки около глезена му. От тях обилно струеше кръв. Лорийн отиде до коня и взе манерката с вода. Отново коленичи до него и изля течността върху раните му. Джак направо ѝ се присмя.

— Водата нищо не прави, госпожичке. Вземи оная манерка от коня ми. Той трябва да е някъде наоколо.

Тя се огледа и видя дръгливото животно, щипещо оскъдната трева под дърветата. Доближи го предпазливо, мислейки, че то се плаши от хора също като господаря си, но конят стоеше послушен, докато Лорийн сваляше манерката, висяща от рога на седлото. Отвори я и в носа я удари познатата миризма на уиски. Това трябваше да е скоросмъртницата, която, както ѝ бе казал Джаред, старият отшелник си вареше.

Само за секунда се поколеба, преди обилно да полее раната с течността. Джак трепна и очите му се напълниха със сълзи, но този път не извика. С жест ѝ показа да свали кърпата около врата му и с нея да превърже ранения крак. Но тя бе мазна и потъмняла от мръсотия.

— Защо... защо да не използвам моята? Тя е... — щеше да каже по-чиста, но навреме се усети и продължи: — ... по-голяма.

— Не ща никви благодеяния.

— Не, не, нищо подобно.

Без да му дава време за протест, тя дръпна кърпата от врата си. Дойде ѝ егоистичната мисъл, че не носи синята копринена кърпа,

подарена ѝ от Джаред, а една памучна, която си бе купила от Коронадо, и безмълвно благодари на Бога за това. Без да мисли за болката, която причинява на бедния човек, тя бързо уви кърпата около кървящите му рани.

— Готово. Поне ще ви изкара до Кийпойнт, където можем да извикаме доктор. Можете ли да яздите?

— По дяволите, почакай малко, госпожичке. Никъде не отивам, освен вкъщи, и няма да дам на някакъв си вонлив касапин да пипне, която и да било част от тялото на Джек Търнър.

— Но, мистър Търнър, това са много тежки рани. Глезенът ви може да е счупен. — Не можеше да го пусне да се върне в онази пещера, преди да е получил медицинска помощ. А моля ви, ако не искате да ходите до Кийпойнт, тогава нека извикам Руди Мендес, познавате Руди Мен...

— По дяволите, знам кой е Руди Мендес, но нито той, нито който и да е друг няма да пипне този глезен, освен мен. Имам повече счупени кости, отколкото ти — години.

— Но раните трябва да се зашият.

Той вдигна към нея презрителен поглед и цветисто изруга.

— Кой, мислиш, ми закърпи лицето, когато ония индианци го подредиха така, а? — Той не очакваше отговор, а Лорийн бе твърде зашеметена, за да го попита. — Айде сега да те няма.

Джек с усилие се изправи и отблъсна опитите ѝ да му помогне. После се наведе и вдигна капана си, ругаейки го за това, че е празен. Наруга и себе си за това, че е проявил непредпазливостта да стъпи сам в него. Докуцука до коня си и опъна здрава глътка от манерката, преди да се качи на седлото.

— Не искате ли да дойда с вас и да ви изпратя до дома ви? Може да се наложи с нещо да ви помогна.

— Не, ма'ам. Вече направи за Джек Търнър повече от когото и да било през последните двайсет и няколко години. Ще ти бъда много задължен, ако забравиш това, което видя. — Той срамежливо отмести поглед встрани и добави: — Вие сте наистина добра жена, мисис Локет.

Лорийн усети, че ако покаже жалостта, която изпитва към него, само ще го подразни, затова каза:

— Благодаря ви, мистър Търнър. Беше ми много приятно да се запозная с вас.

Той докосна шапката си с два пръста и потегли. Лорийн не тръгна с него, за да не нарушава така желаното му уединение. Изчака го да се скрие от погледа ѝ, после се качи на коня и се отправи към ранчото, спирайки само веднъж до реката, за да измие кръвта от ръцете си.

Като се прибра, отиде право в кухнята, напълни една кошница с храна и бързо се върна на брега на реката, точно срещу хижата, подаваща се от скалата. Остави кошницата на камъка, както бе видяла Джаред да го прави, и без да се бави или оглежда, пое към ранчото.

Тъй като времето за раждане на Глория приближаваше, жените шиеха, плетяха и се опитваха да измислят име на детето. Една сутрин Елена щастлива заяви, че отново е бременна. Излъчваше енергия и добро здраве, а Карлос ходеше, широко ухилен. Лорийн бе трогната от това колко са щастливи двамата, като са заедно и в нов дом.

Бебето Мендес избра точно двацет и третия ден на януари за появяването си на бял свят. Още от сутринта на същия ден Глория бе апатична. Заедно с Лорийн и Мария бяха седнали в голямата дневна близо до камината и пиеха чай, когато изведнъж тя сграбчи облегалките на креслото.

— Струва ми се, че започва. Това май бе третата болка и най-силната.

Лорийн едва не изпусна чашата си, но Мария се приближи до снаха си и подкрепяйки я, двете се отправиха към спалнята на Руди и Глория.

— Лорийн, би ли помогнала на Глория да си легне, моля те.

Лорийн стреснато подскочи, но последва двете жени в стаята. По нареждане на Мария тя отметна завивките и Мария внимателно положи Глория върху чаршафа.

— Аз ще я съблека, Лорийн, а ти иди и кажи на Елена да се грижи за децата през останалата част на деня — каза Мария спокойно. — Изпрати някой каубой да съобщи на Руди. Те знаят къде е. После се върни. Сигурна съм, че ще имаме нужда от още един чифт майчини ръце.

Лорийн изхвъркна от стаята, благодарна, че има претекст да се отдалечи от леглото на родилката. Не ѝ се искаше да присъства на това тайнство, което бе убило собствената ѝ майка.

С приповдигнат дух Елена я увери, че всичко в къщата ще бъде наред, ще наглежда децата и ще бъде наблизо, в случай че потрябва за нещо. Няколко минути по-късно пристигна Руди и трополейки с ботушите си, влезе в къщата, цял пребледнял.

— Руди — извика Лорийн, — разчитах на теб да ме успокоиш малко. Мислех си, че вече си свикнал с това. А изглеждаш така, сякаш ти е за пръв път.

Той се усмихна сконфузено.

— Според мен всеки път е като за пръв път. Добре ли е тя? Може ли да я видя?

— Ами... предполагам. — Лорийн не бе сигурна как се постъпва в такива случаи. — Чакай първо да проверя.

Промъкна се предпазливо в полутъмната стая и видя, че Глория е седнала в средата на леглото и оживено разговаря с Мария. Лорийн не очакваше такава картина. Мислеше, че ще завари Глория да се гърчи от болки.

— Руди пита може ли да влезе да те види.

Глория се засмя.

— Негова е вината да се намирам в такова положение, затова си мисля, че има право да ме види.

Руди влезе, след като Лорийн го покани, и с три големи крачки се озова до леглото. Седна до Глория и постави огромните си ръце на корема ѝ.

— Значи още преди да е мръкнало, ще имаме още една уста за хранене, а?

— Известно време аз ще я храня, не забравяй.

— Сигурен съм, че ще се справиш. — Той се ухили широко и леко стисна наедриялата ѝ гръд.

Тя игриво го отблъсна.

— Руди Мендес, дори и в такъв момент пак си мислиш за глупости. И на това отгоре пред майка ти.

— Тя знае, че съм като баща си — засмя се той, после се наведе и нежно целуна жена си по челото. — Ако ви потрябвам, ще бъда навън. Обичам те!

Глория целуна и двете му ръце, преди той да се изправи и да излезе от стаята. Очите на Лорийн се напълниха със сълзи и надигналата се в гърлото буца ѝ попречи да отговори на Мария, която я помоли да стъкне огъня в мангала.

Следобедът се проточи дълъг. Болките на Глория се усилиха и Лорийн с ужас забеляза, че целият чаршаф подгизна от вода, леко порозовяла от смесилата се с нея кръв. Помисли си, че с Глория се е случило нещо страшно, но Мария я увери, че всичко е наред и бебето скоро ще се появи.

След около час лицето на Глория се изкриви от болка, но под тихите напътствия на Мария да се напъва по-силно най-сетне тя даде живот на едно момченце. Лорийн гледаше как Мария го издърпва от тялото на майка му и после срязва връвта, която ги свързваше. Майка ѝ сигурно е страдала по същия начин, докато е раждала нея и малкото ѝ братче, чието раждане я бе убило. Сърцето ѝ се преизпълни с жалост към жената, която никога не бе познавала. Искаше ѝ се да си спомни как ѝ казва, че я обича. Сигурно ѝ е казвала.

Мария тъкмо повиваше мърдащото и скимтящо бебе в топло одеяло, когато Глория извика:

— Мисля, че има още.

Мария и Лорийн се спуснаха към нея и видяха, че между краката ѝ се измъква още една тъмна главичка.

— Лорийн, помогни ѝ! — заповяда Мария, тъй като нейните ръце бяха заети с момчето.

Лорийн пребледня и се опита да възрази, но Глория отново изстена. Тя погледна надолу и видя, че раменете на бебето напъват навън, към белия свят. Треперейки, Лорийн пое главата на детето в ръце, както бе видяла да прави Мария, и леко подръпна. Бебето не помръдна, но затова пък писна и от устата му излезе течност, все още задръстваща малкото му гърло. Лорийн се изпоти от притеснение и с треперещи ръце дръпна още веднъж хлъзгавата глава, този път малко по-силно. Бебето направо изхвъркна в очакващите го ръце. Беше момиченце.

Смеейки се и плачейки едновременно, тя обяви:

— Момиченце е!

Тревожното лице на майката се проясни и тя се отпусна изтощена на възглавницата.

— Ето, Лорийн, вземи това, а аз да отрежа връвта. Лорийн положи момиченцето на чаршафа, а Мария ѝ подаде момчето, преди да отреже връвта на сестра му.

— Глория, имаш близнаци. Момченце и момиченце. — Мария се смееше като момиче.

— Кажете на Руди — прошепна отпаднало Глория.

Лорийн се извърна и излезе от стаята, все още с момиченцето в ръце, което не спираше да обявява на света за появата си.

— Руди, близнаци! Момче и момиче!

Руди бързо се приближи до нея и се вгледа в новородения си син.

— Близнаци ли? — попита глупаво той.

— Да, ела да видиш.

Тя отново го въведе в стаята, където Мария вдигна към него момиченцето.

— Близнаци! — Той се засмя, после извика толкова високо, че и двете бебета писнаха още по-силно.

— Видя ли какво си направил! — скара му се Мария, слагайки момиченцето на рамото на Глория.

Руди взе сина си от Лорийн и седна на леглото до жена си. Охкаха и ахкаха, наведени над децата, докато Мария почистваше с кърпа мястото между вдигнатите колене на Глория. Почувствала се като натрапник, Лорийн излезе от стаята.

Чак сега усети колко е уморена. Бе късна вечер и целия ден бе прекарала в стаята с Глория и Мария. Не бе хапвала от закуска, но празнината, която чувстваше в себе си, не можеше да се нарече глад.

Отиде в стаята си и отвори гардероба. Свали една риза на Джаред от закачалката и я притисна до себе си. Повече от месец не бе виждала съпруга си. Копнееше да сподели с него опита от раждането, това чудо на чудесата.

Легна на леглото и придърпа ризата върху себе си. Затваряйки очи, Лорийн видя лицето на Джаред, надвесено над своето, точно както го бе видяла да се взира в нея с благоговение, след като се бяха любили. Тогава по него не бе изписана горчивина, нямаше и следа от цинизъм. Само нежност. Къде си сега, Джаред? Какво правиш? Мислиш ли изобщо за мен?

Свали блузата и полата си, после промуши глава през ризата на Джаред. Придърпвайки възглавница под бузата си, Лорийн се унесе в

СЪН.

През следващите няколко дни раждането на близнаците наруши равния живот в ранчото. Останалите деца непрекъснато се пречкаха из краката, мъчейки се да зърнат новите си братче и сестриче. Лорийн бе изумена от търпението, което Глория проявяваше. Изслушваше задъхания им и несвързан говор със сериозно изражение на лицето и всеки ден успяваше да отдели по малко време за всяко дете поотделно. Лорийн знаеше, че тя е изтощена от раждането и от необходимостта да кърми две здрави бебета, но това за нея не бе повод да пренебрегва другите си деца.

Бенджамин бе името, което дадоха на момченцето — в чест на дядо му по баща. Лорийн дълбоко се трогна, когато разбра, че момиченцето е кръстено на нея.

— В края на краищата ти й помогна да излезе на бял свят. И дано да стане дама като теб. — Глория бе прегърнала етърва си, без да обръща внимание на сълзите, търкулнали се по бузите й. Напоследък тя нещо много лесно се разплакваше.

Младите Бенджамин и Лорийн бяха по на една седмица, когато в ранчото се случи нещо доста обезпокоително. Руди си бе вкъщи за обяд, когато един работник се приближи до вратата и му каза, че вън един човек искал да говори с него. Каубоят нервно пристъпваше от крак на крак и сякаш всеки момент се канеше да застане зад Руди и да му помогне, ако се наложи.

Лорийн последва Руди на верандата и видя, че пред къщата, възседнали един калпав кон, мръсен като ездачите си, бяха застанали въглищарят от Дънкан и сестра му Джун.

Дънкан слезе от коня и се приближи към тях.

— Здравсти, здрасти, сеньор Мендес. Чууме, че имате още един комплект близнаци.

Дънкан пусна гадната си усмивка. Откак Лорийн го бе видяла за първи път, той не бе сменял облеклото си, само бе добавил няколко пласта върху себе си, за да се предпази от студа.

— Какво правиш тук, Дънкан? Имате си места, където ви е разрешено да ходите, но това със сигурност не е от тях. — Гласът на Руди бе студен и твърд.

— Е, яс само дойдоф да поднеса пуздравленита си. Май ваште лалета ще са единствените млади стрелци от фамилията Локет, а? Като гледам как Джаред е зафърлил малката си булчица...

Той се ухили иронично към Лорийн, която потрепери под похотливия му поглед. Тя извърна очи ги спря върху добре оформените крака на Джун, голи и очевидно недосегаеми за студа, обхванали хълбоците на коня.

Уловила погледа на Лорийн, Джун втренчи злобен поглед в нея и облиза сухите си напукани устни.

— Сигурно е отишъл в Остин да си потърси топло легълце за през зимата — провлече тя.

— Какво прави брат ми не е ваша работа — рязко отвърна Руди и крадешком погледна към Лорийн. Обезпокои го това, че те бяха доста добре осведомени за събитията в Кийпойнт и местонахождението на Джаред. — Той е зает с линията, но поддържа непрекъснатата връзка с нас. Казвайте сега за какво сте дошли и се махайте.

Лицето на Уот Дънкан прие угодническо изражение.

— Е, айде, не се дигай на нокти, Руди. Ида с добри намерения. Вандайвър и неговите тежкари бая се мотат наоколо и се задават въпроси. Въобщо не ми пука за ония проклети мексиканци, без докачение, просто трябва да съм сигурен, че сделката с Локет си остава в сила. Разбийш, нали? Тревожа се за бизнеса си, т'ва е сичко.

Челюстните мускули на Руди се бяха втвърдили като гранит и Лорийн видя пръстите му, погалили кобура на револвера.

— Изчезвай отук моментално, Дънкан. И повече да не съм те видял да се приближаваш към тази къща — или лично аз ще те убия. Колкото до бизнеса ти, той ще остане в сила дотогава, докато двамата с Джаред кажем. Вандайвър няма нищо общо с него. А сега се махай от моята собственост.

— Е, убаво. Махам се. Исах само така — по съседски.

Той се заклатушка към крантата и я възседна пред сестра си. Тя промуши палци през колана му. Пръстите й леко бръснаха панталоните му отпред и тя пропя със сладък глас:

— С кого спинка Руди, мисис Локет, след като жена му е още на легло?

Руди посегна за револвера си, но Лорийн протегна ръка и го спря.

— Недей, Руди — прошепна тя, защото видя ръката на Дънкан да се протяга към другата страна на коня, където бе прикрепена пушката му.

Със задоволство установи, че каубоите бяха чули за неканените гости и сега всички се събираха наоколо, обграждайки мърлявата двойка на коня.

Момичето тръсна дългата си бяла коса и се засмя, уверена, че Руди няма да извади револвера си срещу брат й.

— Кажи на Джаред, че съм дошла да питам за него. Искам да го видя, като се върне. — Тя хвърли поглед на Лорийн и изхъмка презрително.

Дънкан дръпна юздите на коня, обърна го и двамата, без да бързат, излязоха от двора.

Каубоите и Руди ги гледаха, докато се загубиха от поглед, после Руди нареди двама души да ги проследят и да се убедят, че са се прибрали в бивака си.

Когато се върна в голямата дневна, Руди завари Лорийн, седнала на креслото до огъня и вперила поглед в пламъците. Отиде до нея, коленичи пред креслото и взе ледените й ръце в своите.

— Лорийн, Джаред никога не е имал нищо общо с тая мръсна пачавра.

При тези топли и съчувствени думи Лорийн се усмихна.

— Знам това. Аз просто не го привличам — призна му тя с кисел глас, — но знам, че вкусът му към жените не е чак толкова лош.

Мария и Глория се бяха приближили до тях и тревожно се вслушваха в разговора.

— Това, което ме безпокои — продължи Лорийн, — са думите на Дънкан за Вандайвърови и неговите тежкари в Пуебло.

— Да, мен това също ме безпокои, но не чак толкова, колкото осведомеността му за всичко, което става в тази къща. Гадина е, дума да няма. Бен би го застрелял на място, ако го видеше тук, и аз може да съжалявам, че не съм го направил. Откъде те познава?

Лорийн му разказа за излета с Джаред до Пикен Крийк и как на връщане се наложило да минат през селището на въглищарите.

— Руди, страх ме е — каза Глория.

Той се изправи и прегърна жена си, която току-що бе станала от леглото.

— Мисля, че той просто иска да изпробва авторитета ни сега, когато Бен го няма. Няма от какво да се безпокоиш. С Джаред ще поговорим и ще решим какво да правим с тях. Не ми харесва тая измет да се мотае из Кийпойнт.

Бръчките около устата му се бяха събрали в мрачна линия и той остана цял ден близо до къщата, въпреки че се правеше на спокоен. През следните няколко дни Лорийн забеляза, че около къщата има разположени няколко каубои. Въпреки уверенията сив противното, Руди бе разтревожен от появата на Уот Дънкан.

Мрачните предсказания за времето се сбъднаха и топлите януарски дни отстъпиха пред леденостудените февруарски виелици. В таква време нямаше много работа из ранчото и Лорийн съжаляваше каубоите, чийто ред идваше да обикалят из огромните пространства на Кийпойнт. Винаги се запасяваха обилно с провизии, възнамерявайки да прекарат по един ден в хижите, построени на еднакви разстояния тъкмо за тази цел.

За обитателите на къщата не оставаше нищо друго, освен да се занимават с децата, да задоволяват непрекъснато растящите нужди на близнаците, да кърпят и да готвят за свободните от задължения каубои в спалните помещения.

Точно през едно такова вечерно отскачане на Лорийн до спалните помещения, за да занесе на каубоите кошница току-що изпечени сладки, я спря Торн. Кошницата бе приета с благодарност и тя тъкмо бързаше през двора да се върне в къщата, когато старият команч изведнъж изплува от сянката и застава точно пред нея.

Притиснала ръка към устните си, Лорийн едва успя да сподави уплашения си писък.

Без предисловия или извинения той каза:

— Мисис Локет, тази сутрин на портата намерих ето това.

Досега не знаеше как звучи гласът му, но сега разбра, че е нисък, дълбок и почти приятелски. Тя впери очи в непроницаемата маска на лицето му. После сведе поглед към грубо направения пакет в протегнатата към нея ръка.

Вързопчето бе увито в кафява хартия и превързано с канап. На горната му страна с детски драскулици бе написано: Миз Локит.

— Какво... — каза тя, вдигнала отново поглед към лицето на Торн.

— Сигурно е нещо, което принадлежи на вас.

Тя развърза връвта и разгърна хартията. Студеният вятър подхвана кърпата, с която бе превързала глезена на Лудия Джек, и едва не я изтръгна от ръцете ѝ. Успя да я хване в последния момент и тогава видя, че тя е прана и прилежно сгъната. Не се виждаше и следа от кръв. Устните ѝ потрепнаха в лека усмивка. Кой би очаквал, че старият отшелник ще си даде труда да пере кърпата ѝ? Дали са го видели, като е идвал насам да ѝ я върне? Сигурно.

Лорийн изведнъж усети втренчения поглед на Торн върху себе си.

— Аз... аз сигурно съм я загубила някъде — заекна тя. — Някой я е намерил и... сега ми я връща. Благодаря ти.

Очите на индианеца не трепнаха и тя усети, че той знае много повече, отколкото можеше да се разбере по това безизразно лице. Човекът не проговори, а откликна на благодарността ѝ с рязко движение на брадичката. Чак когато силуетът му потъна в сгъстяващата се тъмнина, Лорийн разбра, че си е тръгнал.

През третата седмица на февруари падна първият сняг. Цяла седмица преди това яростният северен вятър носеше дъжд и леденостудена лапавица, която успя да покрие земята с бялото си наметало.

С падането на нощта бурята усили яростта си и Руди, Глория, Мария и Лорийн седяха около огъня, наслаждавайки се на домашния уют и спокойствието, което настъпваше веднага щом сложеха децата да спят. Глория бе накърмила малката Лорийн и я бе положила в ръцете на именницата ѝ. Лорийн притискаше бебето към гърдите си, галейки малката тъмна главица. Глория се мъчеше да засити вечно гладния Бенджамин, а Мария и Руди с удоволствие се наслаждаваха на гледката.

Всички подскочиха стреснато, когато по верандата навън се чу тропот от тежки ботуши. Все още нащрек от посещението на въглищаря, Руди посегна към кобура, висящ над камината, извади колта и точно бе стигнал до вратата, когато тя рязко се отвори и в стаята нахлу вълна леденостуден вятър, примесен със сняг.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Внушителната фигура влезе вътре и бързо затвори вратата след себе си. После бавно се обърна и Лорийн ахна, познала мъжа си под тежкото наметало. Той се обърна по посока на този звук и замалко да го повтори, като я видя седнала до огъня, с играещи в очите отблясъци от пламъците, с разпиляна по раменете и гърба коса, притиснала бебето към гърдите си.

— Боже всемогъщи, Джаред, пълен си с изненади! — тупна Руди брат си по рамото. — Малко остана да те застрелям, глупав кучи син такъв. Защо си решил да дойдеш тъкмо сега, когато сезонът не предлага нищо друго, освен виелици?

Джаред разтърси глава, сякаш за да проясни мислите си.

— Ами, не предполагах, че времето ще стане толкова лошо. Като разбрах, че се лъжа, вече бях преполовил пътя.

— Радваме се, че успя да дойдеш, Джаред. — Мария го гледаше с любов и той отвърна на нежната ѝ усмивка.

— Лудост е да се тръгва в такова време, но се радвам да те видя — тръгна към него Глория с протегнати ръце.

Още не беше ѝ минало, задето той бе изоставил Лорийн по такъв начин, но вродената ѝ доброта временно бе надделяла.

— О-о, я се виж, сестро! Фигурата ти отново се е върнала. Чакай да те прегърна, преди Руди да те е напомпал отново. — Въпреки протестите ѝ, той я сграби в мечешката си прегръдка.

— Ела да видиш какво си имаме — каза тя, измъквайки се от обятията му.

Глория бе сложила Бенджамин в една от двете люлки до камината, където бебетата спяха през деня, ако, разбира се, братята и сестрите им ги оставеха да спят. Джаред се наведе над люлката и колебливо погали малката бузка.

— Кой е това? — прошепна той.

— Това е Бенджамин — гордо отвърна Мария.

— А това е Лорийн — каза Глория и обърна Джаред към другото бебе, все още лежащо в ръцете на жена му.

Лорийн не можеше да помръдне или проговори — присъствието му в стаята я бе приковало на едно място и тя просто седеше в креслото смълчана. Не можа да го възприеме отведнъж и бе доволна, че с поздравите си другите ѝ бяха дали време да го разгледа на спокойствие. Той развърза кърпата от врата си, отметна шапката назад и прокара пръсти през дългата си, мокра от снега коса, преди да свали наметалото си и да се приближи до люлката на Бенджамин. Изглеждаше измъчени уморен. Наболата по лицето му брада беше на няколко дни.

Но това бе Джаред. И беше тук.

Той клекна пред креслото ѝ. После вдигна поглед и срещна замъглените от сълзи очи, вперени в него над главата на бебето. Между двамата се установи връзка, много по-здрава от всякакви думи.

— Лорийн помогна да се роди, затова я кръстихме на нейно име — каза Мария.

— Ти си помогнала да се роди? — попита тихо Джаред с недоверие в гласа.

Лорийн кимна, обръщайки малкия вързоп към него. Той пое миниатюрното юмруче в ръка и се усмихна, когато бебето премлясна с уста.

Преди да се изправи на крака, Джаред още веднъж погледна Лорийн. Отправи лукав поглед към брат си, разпери ръце и каза с умолителен глас, вперил поглед в тавана:

— Няма ли край, боже мили? Близнаци! — После се усмихна широко и тупна брат си по рамото. — Означава ли това, че ще ме почерпиш едно питие?

— Има си хас! Аз даже още не съм го отпразнувал както трябва. Чаках и ти да дойдеш.

— Гладен ли си, Джаред? — попита го Мария.

— Да, но нека първо малко се постопля. В тоя студ навън могат да ти замръзнат... Много е студено — промени той фразата си смутено и всички се засмяха.

Двамата с Руди изпиха по няколко чаши уиски, разговаряйки по общи въпроси, свързани с работата в ранчото.

Глория и Лорийн занесоха близнаците в стаята на родителите им, където те временно спяха. Мария целуна Руди и Джаред, след което се извини и се оттегли.

След малко Глория каза:

— Джаред, моля те, прости ми, но нямаш представа колко ме изморяват тия близнаци. Утре сутринта ще се видим и тогава ще ми разправиш какво става из Остин. — Наведе се и го целуна по бузата, а той звучно я плесна по дупето с отворена длан. — Джаред Локет, мъжът ми е седнал точно срещу теб!

— Така ли? Ами тогава дай да направим нещо, което наистина да го накара да ревнува.

— Ти... Ти си непоправим!

— Да, ама ме обичаш — усмихна се той победоносно.

— Малко — призна тя, потискайки усмивката си. — Хайде, Руди, идваш ли?

— Минутка само — отвърна Руди, без да обръща внимание на недоволното изражение, с което тя излезе от стаята.

— Гладен съм, Лорийн. Би ли ми донесла нещо да хапна.

Гласът на Джаред бе рязък и Лорийн усети, че най-общо казано, просто я отпращат. Вместо да прави сцени пред Руди, тя кимна също тъй рязко с глава и отиде в кухнята.

Притопли супата, която все още бе на печката, нарязва дебели филии хляб, печен същия следобед, наля чаша димящо кафе и подреди всичко това в един поднос, добавяйки в последния момент и голямо парче ябълков пай, приготвен от нея.

Когато се върна, завари двамата мъже да разговарят полугласно, доближили глави. При появата ѝ разговорът им секна. Братята си размениха съучастнически погледи. Според Лорийн тези погледи означаваха, че ще продължат разговора по-късно.

— Руди? — Жалният зов се бе разнесъл откъм тяхната спалня. — Моля те, идвай да си лягаш! Студено ми е.

Руди се изправи и метна пурата си в огъня. Протегна с удоволствие дългото си тяло и престорено се прозя.

— Близнаците едва са навършили три седмици, а тая жена вече не може да сдържа ръцете си. — Сви рамене в престорено безсилие и въздъхна: — Какво да я прави човек?

Руди намигна на Джаред и с провлачена стъпка се отправи към спалнята с очакващата го в нея жена.

Джаред се засмя и насочи вниманието си към подноса. Лорийн фактически го бе тръснала на ниската маса пред креслото, сложено край огъня. Ако бе чул силното издрънчаване, Джаред не го показва. Хапна няколко лъжици от врялата супа, без да ѝ обръща никакво внимание. Разсърдена от преднамереното му безразличие, тя рязко се завъртя и се отправи към коридора.

— Лорийн.

Трудно ѝ бе да го погледне, но потисна яда си и отново се обърна към него.

— Да?

Той за момент я огледа с изучаващ поглед, както бе застанала с открояващ се на фона на тъмния коридор силует. Бе готова за атака, но войнственият ѝ вид се нарушаваше от излъчваната от нея уязвимост, облякла този бял вълнен пеньоар и обула тия миниатюрни чехлички. Никой от воините, които Джаред бе виждал, нямаше такава коса, спускаща се като разгневен водопад по раменете ѝ.

— Как си?

Тя скръсти ръце на гърдите си и се засмя тъжно.

— И за секунда не съм си въобразила, че те е грижа за моето здраве. Но тъй като съм възпитана, ще ти отговоря учтиво. Добре съм, а ти как си?

Той вдигна вежди, изненадан от тона ѝ.

— Добре съм. И ако обичаш, занаяпред се въздържай да мислиш вместо мен. Аз наистина мисля за... за теб.

— В такъв случай не ми остава нищо друго, освен да предположа, че всичките ти писма са се загубили. — Не хареса сарказма в гласа си, но беше ядосана, имаше право на това, а и той си го заслужаваше. — Предполагам, че си свършил добра работа в Остин.

Той бързо наведе очи към подноса.

— Някои неща потръгнаха, да — отвърна с рязък глас. Явно и неговият гняв бе близко до повърхността.

— И сега без съмнение си много доволен. Аз обаче смятам да си лягам. Утре сутринта ще извеждаме децата на снега и съм много уморена.

— Да, отивай. Като се нахраня, ще почистя масата.

— Сигурна съм, че на Глория това много ще се хареса. Лека нощ. Той промърмори отговора, без да вдига поглед към нея. Изглеждаше изоставен и самотен с тези хлътнали бузи и бръчки около устата и очите, подсилвани от играещите по лицето му отблясъци от огъня. Лорийн се пребори с изкушението да се приближи до него. Вместо това, се обърна и се отправи към спалнята си по тъмния коридор.

Тъкмо бе стоплила мястото си, сгушена под завивките, когато чу вратата да се отваря. Джаред влезе и тихо затвори вратата след себе си.

Лорийн бързо приседна в леглото, придърпала завивките чак до брадичката си.

— Какво си мислиш, че правиш? — поиска да узнае тя.

Той дори не погледна към нея, а седна на отоманката и задърпа ботушите от краката си.

— Ако си спомням добре, това е моята спалня в моята къща. Навън е много студено и нямам никакво намерение да си търся друго място за спане. Ако това да спиш с мен — подчертавам: да спиш — обижда чувството ти за морал, предлагам ти да си намериш друго легло. Това тук е мое.

Докато говореше, вече бе изул ботушите, чорапите, бе свалил горната част от бельото си и сега разкопчаваше токата на колана. Светлината от огъня хвърляше метални отблясъци по обраслите му гърди.

Лорийн се мушна обратно под завивките и се дръпна в края на леглото, обръщайки гръб към него. Чу панталоните му да падат на пода, последвани от тихото шумолене на бельото. Не! Не бива да спи така в студена нощ като тази! Той зашляпа с боси крака из стаята, хвърли още няколко цепеници в огъня, след което отиде до куфара, оставен до леглото. Вдигна капака му, който тихо изскърца, и извади нещо оттам. Тя не посмя да погледне. Джаред метна нещото върху леглото.

— Торн ми го направи. Казва, че щяло да ни топли като тухла.

Тя отвори леко очи и видя, че е нещо като одеяло. После бързо ги затвори, като усети студения въздух, нахлул под вдигнатите завивки, а след това и потъването на леглото под тежестта му.

— Лека нощ, Лорийн.

Тя лежеше съвършено неподвижна и не отговори. Джаред се засмя и се обърна с гръб към нея, намествайки се удобно в топлото легло. Не мина много време и Лорийн чу равномерното му дишане. Той заспа.

А тя дълго не можа да заспи.

По някое време през нощта двамата се обърнаха един към друг. Дали от топлината или от нещо друго, което Лорийн не можа да назове, но тя се събуди, за да установи, че лежи на гърдите на Джаред — тежката му ръка я бе обгърнала, краката им бяха се преплели.

Лежеше, без да помръдне, наслаждавайки се на близостта на телата им. Косъмчетата я гъделичкаха по носа с равномерното вдигане и спадане на широките гърди под главата ѝ. Усещаше дъха му върху темето си. В ухото ѝ кънтяха глухите удари на сърцето му.

Страхувайки се да помръдне, за да не го събуди, очите ѝ обходиха тялото му колкото можаха и това, което видя, ѝ хареса. Огънят в камината почти бе угаснал, но една малка цепеница все още хвърляше трептяща светлина в стаята. Лорийн видя мощната гърд под главата си, широко окосмена под шията, стесняваща се надолу като ветрило и преминаваща плавно в тънка копринена лента към стомаха.

Поколебала се само за секунда, тя вдигна ръка и слагайки я върху него, бавно я запуска по тази копринена лента, по мускулестата гърд, по твърдия и плосък корем, докато накрая почувства, че по-надолу тя става по-остра и по-гъста. Ръката ѝ се спря върху острата четина, неспособна да продължи пътя си. Чак тогава усети, че дишането над главата ѝ вече не бе така равномерно, а ударите на сърцето под ухото ѝ бяха учестили ритъма си. Вдигна бързо глава и срещна погледа на кехлибарените очи, блеснал на светлината на угасващия огън.

— О, Лорийн, Лорийн!

Името ѝ бе полувъздишка, полустон, преди устните му да се разтопят в нейните. Той я целуваше жадно, диво, а ръцете му трескаво търсеха края на нощницата ѝ, отхвърлиха я към кръста, плъзнаха я през потрепващите гърди, през главата и я захвърлиха настрани.

Вдигайки глава, той впи поглед в блесналите ѝ очи и вдигна ръката ѝ. Пламенно зацелува дланта, плъзгайки език по нежната кожа. Без да сваля очи от нейните, пъкна ръката ѝ под завивките и я сложи върху мъжествеността си. С внимание следеше реакцията ѝ,

страхувайки се, че тя ще се отдръпне. Със съжаление видя как върхът на езика ѝ изчезва зад зъбите, след като нервно облиза устните.

Не се страхувай да обичаш този мъж, бе ѝ казала Мария. Не се страхувай! Тънките ѝ пръсти се затвориха около топлия ствол с тънка и нежна като кадифе кожа. Пръстите ѝ внимателно се раздвижиха — любопитни, търсеци пръсти, ликуващи от всяко следващо откритие.

Джаред инстинктивно изви гръб. Главата му се отметна назад от неописуемото чувство. После брадичката му се наведе надолу и той отново я погледна в лицето. Златистите му очи блестяха от обхваналата го екзалтираност.

— Гали ме, Лорийн! Гали ме, докато умра от удоволствие! Искам много да ме галиш! — Гласът му бе задъхан и накъсан шепот.

Окуражена от страстната му молба, тя започна да го милва и гали, докато усети как гладката твърдина под пръстите ѝ се навлажнява от сладкия нектар на желанието му.

— О, господи! — изстена той, наведе се към нея и жадно обсеби устата ѝ със своята. Ръцете му намериха гърдите ѝ и започнаха да ги масажират в ритъм с нейните ласки. Леко стискаше изпъкналите хълмчета, докато накрая палците му с удоволствие срещнаха щръкналите зърна.

За Лорийн каквито и да било следи от неохота, съмнение и недоверие изчезнаха, докато с вълнение изучаваше потайностите на тялото на мъжа си. Инстинктът ѝ подсказа как да покаже по най-добър начин възхищението си и бе възнаградена от страстните думи и стонове, изричани трескаво и задъхано. Ръцете ѝ се плъзгаха по мускулестите полукълба, по твърдите бедра, по жилестия гръб. Докосваше го, без да се страхува. Подражавайки му, тя го целуна страстно, промушвайки търсец език в устата му.

Устата и пръстите му бяха нежни стимуланти, които я измъчваха безмилостно. Те без почивка се спускаха по шията, по гърдите, корема, докато накрая тя започна да издава тихи хлипове, които изненадаха и двамата.

— Прегърни ме през врата — напъти я той, вдигайки се над нея.

Пръстите му намериха прага на женствеността ѝ — влажен, очакващ, треперещ. Бавно потъгнаха те в този рай и тя се стегна плътно около тях като затварящо се цвете. Той ги отдръпна съвсем малко и леко ги размърда, но самото докосване я порази като гръм.

Очите ѝ широко се отвориха от изумление, а тялото ѝ започна неконтролируемо да се гърчи.

— Джаред... — задъхано произнесе тя.

Той замени търсещите пръсти с пламналия си от желание издут ствол. Воден от собствената му ръка, той се потърка в нежната кожа на бедрата ѝ, после и в онова магическо местенце, докато накрая ѝ се стори, че повече не може да понесе удоволствието. Усещаше себе си като разцъфнал цвят, протегнал жадно листенца към слънцето — отворена, очакваща, всяка секунда умираща и наново съживяваща се, копнееща да изпита изцяло изгарящата му сила.

Джаред, който винаги се бе хвалил със сексуалните си умения, научаваше от жената, трептяща в такъв свършен синхрон с него, че и понятие си няма от това как се прави любов. Чак когато видя радостта от върха на изпълването, изписана на лицето ѝ — резултат от неговите ласки — разбра неизмеримото удовлетворение от това да даваш. После я изпълни изцяло, давайки ѝ всичко от себе си, без да оставя място за недоволството и страха, които бяха издигнали такава стена между тях.

Тя се прилепи здраво към него, водена от жарките му ласки, пламенните му целувки станаха още по-трескави, след като потъна в нея. В един смазващ със силата си момент съществата им се срещнаха в свят, където радостта заменяше тъгата, доверието превръщаше несигурността в дума без всякакво значение, сливането на душите побеждаваше самотата, а колебанието даваше път на решителността.

След разтърсващата кулминация двамата останаха плътно прегърнати, все още изумени от емоционалния взрив, чиито тръпки продължаваха да пробягват по телата им. Джаред я погледна в лицето и отмахна абаносовите къдрици около слепоочията ѝ. Преситен, той изхлузи тялото си надолу и положи глава на гърдите ѝ. Целуна ги нежно една след друга, близвайки с език розовите зърна, все още настръхнали и възбудени от любовното преживяване.

— Много си красива, мила моя — въздъхна той.

После отново положи глава на тези очакващи го с благодарност възглавнички. Беше почти заспал, упоен от аромата на влажната ѝ кожа, когато чу идващия сякаш много отдалеч глас да шепне:

— Джаред, обичам те.

Снеговалежът продължи до следобедна на следния ден. Снежната покривка бе над петнайсет сантиметра, което бе нещо необичайно за тази част на Тексас. Светът, така както го виждаха обитателите на Кийпойнт, бе покрит от край до край от огромно одеяло — бяло, блестящо от чистота, нежно.

Спалнята, в която живееха Джаред и Лорийн, бе забранена за останалите обитатели на къщата. Когато двамата не се появиха на закуска и Глория забеляза, че наметалото на Джаред все още виси на закачалката, където го бе закачил снощи — красноречиво доказателство, че не е спал в спалните помещения през изминалата нощ, — тя се развълнува. Забрани на Руди и на децата да се доближават до спалнята. Загрижеността ѝ се стори забавна на Руди, но в същото време изпита дълбоко задоволство, че брат му вече спи при хубавата си и пренебрегвана досега съпруга. По-късно ще го подкачи на тая тема, когато Глория я няма.

Двамата в спалнята изобщо не ги бе грижа за останалите в къщата. Нито за миг не помислиха за тях, толкова бяха погълнати един от друг. След като поспаха малко, дълго време след това разговаряха за себе си. Лорийн му разказа за самотното си детство и за отчуждения си саможив баща. От своя страна, Джаред ѝ разказа спомени за Бен и за убития си приятел Алекс.

През всичките тези месеци, откакто се познаваха, никога не бяха обсъждали лични неща, с изключение на онзи кратък разговор в библиотеката в Коронадо. Сега споделяха и съвсем маловажни неща — кой какви предпочитания има към храната, антипатиите и страховете си, рождените си дни — разкривайки всички ония дребни неща, които ги правеха да бъдат това, което бяха.

В ранните часове на следобедна на вратата се чу слабо почукване. Преплетените в огромното легло тела се размърдаха, недоволни от всяка намеса, която би ги отдалечила на повече от сантиметър едно от друго. Джаред промърмори нещо, измъкна се изпод завивките и се отправи към вратата. Изобщо не се срамуваше от голотата си и със същото безсрамие Лорийн оглеждаше с удоволствие добре сложеното тяло.

— Какво има? — попита той, без да отваря дебелия врата.

Отговор не последва. Отвори вратата, колкото да промуши глава, и надникна навън. Нямаше никой. Джаред се закиска.

Лорийн седна в леглото, заинтригувана от смеха му. Той коленичи и вдигна подноса, отрупан с храна и напитки. После затвори с крак вратата и отнесе богатството на леглото.

Лорийн видя чиния пресни, рохко сварени яйца, дебели резени шунка, бисквити, тортила, обилно полети с масло, кана кафе и даже една малка гарафа уиски, чинии, салфетки, прибори, чаши.

— Напомни ми после да благодаря на Глория — каза Джаред, захапвайки една тортила.

Когато се нахраниха, той махна подноса от леглото. Малко преди това бяха дръпнали завесите, за да се насладят на гледката, която предлагаха заснежените хълмове. Сега той отиде до прозорците и ги закри със завесите, затъмнявайки стаята. После се протегна като ленива дива котка и се прозя широко.

— Отегчавам ли те? — попита Лорийн лукаво, уви една къдрица около пръста и внимателно я пусна до стегнатото зърно на гърдта си.

Стъпките му, забързани поради студения под, се забавиха, когато приближи леглото. Сложи коляно върху дюшека, погледна я предизвикателно и провлече:

— Възможно е. И какви действия ще предприемеш срещу това?

Зачервеното лице на Лорийн прие палаво изражение, когато отвърна:

— Никакви! — И се преобърна към другата страна на леглото, предоставяйки му нескриваната от нищо гледка на гладкия гръб и омайната извивка на ханша си.

Той се засмя, отпусна се до нея и напълни цялата си шепа с коса. Уви я около юмрука си и леко я задърпа, докато накрая тя бе принудена да се обърне към него. После, някак си, без да усети как е станало, тя се озова върху него, обхванала го с крака.

— Джаред! — възкликна и се опита да се освободи от склучилите се зад гърба ѝ ръце.

Усилието ѝ обаче само разшири усмивката му. Той рискува да свали едната си ръка от гърба ѝ само за да я сложи зад главата ѝ и да я наведе надолу, към парещата му целувка.

Най-сетне тя се отдръпна от него и се изправи назад, седнала върху корема му. Гледката на гърдите ѝ, предизвикателно щръкнали пред него, замая главата му. С показалеца си той започна да описва

кръгове около зърната и с благоговение видя моменталната им реакция.

— Джаред, аз... о... какво да правя... моля те...

— Прави това, което ти се иска — каза той, вдигна глава и прокара език през изпъкналите зърна.

— Аз...

— Прави това, което ти се иска, Лорийн — изрече задъхано той, спусна ръце по гърба ѝ и ги спря върху бедрата ѝ. Палците му се срещнаха върху тъмното петно под корема ѝ, притиснаха се към центъра му, описвайки умопомрачителни кръгове. Станал невъзможен за пренебрегване, твърдият символ на мъжката му сила се притисна в нея. Ръцете му галеха бедрата ѝ, тя се привдигна на колене, замря за един мъчителен миг така, после бавно се наниза на него.

— Боже мой! — изпъшка той през стиснати зъби.

Главата му се въртеше по възглавницата. Тя се люлееше върху него нагоре и надолу, наслаждавайки се на всеки сантиметър вътре в нея. Ровеше пръсти в космите на гърдите му, дразнеше зърната му. Когато се умори, отпусна глава върху широките му гърди. Устните ѝ жадно търсеха чувствителни места по лицето и шията и трескаво ги покриваха с горещи целувки.

Ръцете му се впиха в полукълбата отзад и палците му потънаха в сладката влага между тях. Повече никой от двамата не можеше да се удържи и изригването настъпи. Той я изпълни с горещата лава на слабините си и тя сякаш нахлу във вените ѝ, обгаряйки всяко нервно окончание, избухвайки в опустошителна кулминация.

По-късно тя коленичи до него и с топла влажна кърпа избърса остатъците от любовта им от тялото му.

Той отново се прозя и тя захвърли кърпата на пода. Със смях бръсна устните си по неговите и попита:

— Пак ли си отегчен?

Той се усмихна.

— Не, само ми се приспа — призна той. — Ела при мен. — Джаред я притегли към себе си, зави я и тя се сгуши в него.

Косъмчетата по гърдите му я гъделичкаха по гърба, а ръката му тежеше върху талията ѝ. Тя се притисна още по-плътно в него. Той я целуна по рамото и скоро двамата потънаха в дълбок сън без сънища. Сънищата бяха престанали да бъдат необходимост.

Джаред коленичи пред огъня и раздуха жарта, добавяйки малки дръвчета, докато накрая огънят запламтя и се разгоря весело. Той се бе увил с коженото одеяло, за да се предпази от студа. През пролуките между завесите не се процеждаше светлина. Беше се стъмнило.

Лорийн взе захвърлената нощница и я облече, после стана от леглото. Босите ѝ стъпала докоснаха студения под и тя бързо се завтече към камината и клекна до Джаред.

— Хей, ще замръзнеш. Защо не остана в леглото? — попита я той и бързо прокара длани нагоре-надолу по ръцете ѝ, за да я стопли.

— Защото теб те нямаше в него — отвърна тя честно и очите ѝ проблеснаха на трептящите пламъци.

Той я обгърна с ръка и бавно я придърпа върху килима пред камината. Загледани в огъня, двамата мълчаха. Той разсеяно галеше дългата ѝ коса, положил брадичка върху главата ѝ.

— Джаред?

— М-м-м?

— Не можеш да си представиш колко се ужасих от теб, когато те видях за пръв път.

Той отмести брадичка от главата ѝ.

— Ужасена от мен? — попита с престолено недоволство. В очите му проблесна закачливо пламъче.

— Лежеше в безсъзнание, проснат по гръб в онази каруца. Никога преди това не съм била толкова близо до мъж, така мъжествен, така... плашещ... Не знам. Но все пак ме заинтригува. А когато влезе неканен в стаята ми, мислех, че ще припадна.

Той се засмя тихо.

— Ти също ме заинтригува, въпреки че дотогава не бях те виждал. По-късно Пепе ми разправи как позорно съм паднал върху теб. — Той се закиска и я притисна здраво към себе си. — Искях да те принудя да се защитаваш, защото ти също се оказа заплаха за мен.

— Аз? Заплаха? И как така? — възкликна тя и го погледна с недоверие.

Джаред посегна към малката масичка, където снощи бе изпразнил джобовете си, и взе една пура. Драсна клечката в камъка, с

който бе облицована камината, запали я, после дръпна дълбоко и изпусна гъста струя дим над главата ѝ.

Сега беше времето. Тя трябваше да знае.

— Никак не те одобрявах, Лорийн. Не специално теб, а изобщо всяка жена, набутана в ръцете ми по начина, по който ти беше. През нощта, когато Бен умря, ние жестоко се скарахме. Отначало сигурно не е имал намерение да ми казва за плановете си да ни ожени. Просто започна да ми чете морал, напомняйки за отговорността ми и предупреждавайки ме, че моите лудории най-накрая щели да се обърнат срещу самия мен. „Ти си мъж, Джаред. Време е да се спреш и да започнеш да се държиш като възрастен човек, а не като полудяло жребче, решено да унищожи и себе си, и всичко онова, което ти оставям в наследство.“

Джаред отново дръпна от пурата и изтръска събралата се пепел в огъня. Лорийн не проговори. Много ѝ се искаше да узнае какво се е случило онази нощ и защо Джаред я бе мразил толкова дълго.

— Най-вече от инат, аз парирах всичките му атаки срещу мен, докато най-накрая той загуби самообладание и хвърли върху мен тежката си артилерия. Гостенката, която ми бе наредено да посрещна на гарата в Остин, била жената, която той ми бил избрал за съпруга. Тъй като аз съм си бил веел байрака, Бен поел нещата в свои ръце и ми я намерил. Започнах да те наричам сметкаджийка и с разни други не съвсем подходящи за дамски уши епитети, но той наблегна на факта, че ти нищо не си знаела за това.

Откъсна поглед от огъня и се взря отблизо в нея. Ръката му поддържаше тила ѝ, а палецът му я галеше по брадичката.

— Разбираш ли, Лорийн, през целия ми живот моите родители са ме използвали като пешка, за да си нанасят удари един другиму. Ако аз правех нещо за удоволствие на единия, другият побесняваше. Ако идвах в Кийпойнт, който много обичам, майка ми със седмици вилнееше, след като се върнех в Коронадо. Цялото ми детство и юношеските ми години представляваха една голяма битка за това кой да има по-голямо влияние върху мен. Колкото повече растях, толкова повече това преставаше да ме интересува. Търсех си удоволствия, а всичко останало спокойно можеше да върви по дяволите. И перспективата да ми натрапят избрана от другиги жена никак не ми

хареса, особено пък като не бях сигурен какви отношения е имала тя с баща ми преди това.

Сърцето на Лорийн се преизпълни с любов към тази сложна и противоречива личност, която бе неин съпруг. Нищо чудно, че е реагирал на нахлуването ѝ с негодувание и омраза.

— Мисля, че сега разбирам защо моето пристигане толкова те е смущавало. — После с предвидливост, която го изненада, тя продължи: — Искаш да знаеш защо последвах Бен тук, нали? Това ли е?

Той не отговори, но тя почувства, че именно това е същността на въпроса.

Лорийн въздъхна и се загледа в ръцете си, гладещи пеньоара ѝ.

— Джаред, между мен и баща ти никога не е имало нищо непочтено. Не би могъл да си по-далеч от истината, ако си мислиш обратното. Харесах го наистина, защото бе непосредствен, вълнуващ и интересен. За момиченце, цял живот живяло в дом на свещеници — приятни, но наивни, затворени в собствения си свят хора, той бе като герой, излязъл от романите. Разбира се, немислимо бе да приема поканата му да посетя Тексас и аз никога не бих го направила, ако буквално два дни след заминаването му не се бяха случили някои събития.

Устните ѝ леко потрепериха, като си спомни нападението на Уилям. Бързо, нервно, тя каза:

— Повярвай ми, това... причините да приема поканата са основателни!

Той обхвана брадичката ѝ с пръсти и попита:

— Какво те е накарало да напуснеш дома си?

Тя се опита да отвърне глава, но ръката му не я пусна. Очите му се впиха в нейните.

— Аз... Толкова ли е важно? — попита го жалостиво.

— Да.

Лорийн отново се опита да наведе очи и отново той не ѝ позволи.

— Моля те! — примоли му се тя шепнешком.

Той бавно разтвори пръсти и ръката му падна на килима. Тя се обърна с гръб към него и отново впери поглед в пламъците.

— Имаше един мъж — каза тя. — Името му беше Уилям Келър. Той... Пратърови искаха да се оженим. Безброй пъти бях им казвала,

че не мога да го понасям, но...

Гласът ѝ постепенно бе заглъхнал и тя си пое дълбоко дъх. Дали ще посмее да каже на Джаред и останалото? Дали и той няма да се отвърне с отвращение от нея, както бяха направили настойниците ѝ?

— Давай нататък — подкани я той.

С пресеклив и треперещ глас тя му разказа цялата история с Уилям, как той бе измамил Пратърови и как самата тя се оказа неспособна да убеди настойниците си, че той лъже.

— След всичко това не ми оставаше нищо друго, освен да се махна — завърши с треперещ от вълнение глас.

Възцари се тягостна тишина, която трая може би повече от минута. Тя сви крака и сложи брадичка на коленете си. Не искаше да знае какво мисли Джаред. Въпреки това обаче той трябваше да знае истината.

Джаред се раздвижи толкова рязко зад нея, че тя се стресна. Обърна глава назад и го видя как посяга към шапката и я нахлупва на главата си. После, докато тя го гледаше смаяна, той грабна колана със смъртоносните револвери и го препаса на кръста си.

— Джаред? Какво... какво правиш? — заекна тя. Той вече бе стигнал до вратата и ръката му стисна дръжката на бравата. Поглеждайки през рамо, тя забеляза скованите в решително изражение черти на лицето му. Кехлибарените му очи блестяха непреклонно.

— Отивам да убия този кучи син!

Въпреки сериозността на казаното, по устните на Лорийн потрепна усмивка и постепенно се превърна в щастлив смях.

— Така както си ли? — попита тя с блеснали от подновена любов очи.

Той държи на нея! Беше насочил гнева си към Уилям, не към нея.

Смаян достатъчно от смеха ѝ, за да угаси яростта си, Джаред внезапно осъзна картинката, която представляваше. Наведе поглед надолу. Коланът му беше единственото облекло. Глупаво се усмихна изпод периферията на шапката си.

— Мислиш ли, че си заслужава да излезе заради него човек гол в такава снежна буря?

Очите ѝ още блестяха от смеха, но тя отвърна сериозно:

— Мисля, че въобще не си заслужава.

Той се освободи от нелепото облекло и още преди Лорийн да е разбрала, вече се бе озовала в прегръдките му.

— Ще убия всеки, който те докосне. Кълна се! — Говореше с тих глас в ухото ѝ и я притискаше към себе си.

Устата му се спусна надолу и обсеби нейната в изгаряща целувка. Устните им се сляха. Езиците търсеха, намираха, даваха. Пръстите на Лорийн се заплетоха в къдриците, разпилени в безпорядък около главата ѝ. Тя с усилие отдръпна устата си.

— Джаред, трябва да ми повярваш, че влечението ми към Бен не бе сексуално. За мен той представляваше загриженият баща, какъвто аз никога не съм имала. Откакто те видях на вратата на стаята си, застанал там като последния бандит, аз не съм спирала да мисля за теб. Докато не ме целуна в онзи ден, когато Оливия каза, че ще се оженим, аз нямах представа какво трябва да прави една жена с един мъж.

Той хвана главата ѝ със силните си ръце, плъзна пръсти под косата ѝ и потърси отново устата ѝ със своята. Целувката бе нежна, лека и устните ѝ закопняха за още. Но както бе ставало с всичките им целувки и преди, нежността се превърна в страст и когато той я наведе надолу към килима, тя с готовност се подчини. Косата ѝ се разпиля като тъмно ветрило зад главата ѝ.

Джаред пхна пръсти в деколтето на пенъоара и го разтвори, откривайки гърдите ѝ. Дланите му се затвориха върху тях нежно, но без да оставят съмнение кой е господарят им. Устата му ги оцени по начин, по който тя смяташе, че заслужават. Най-напред устните му се затвориха около всяко зърно поотделно, после езикът му също им оказа нужното внимание, докато те заблестяха като влажни пъпки на оскъдната светлина от огъня.

Лорийн изстена в екстаз под божествените му ласки, докато ръцете ѝ сновяха по изпъкналите мускули на раменете и гърба му.

Устните му оставяха гореща следа през гърдите, надолу по ребрата, върнаха се на стомаха и се спуснаха още по-надолу към корема. Той я целуна по пъпа, после още по-ниско, още по-ниско, докато накрая...

— Джаред... — Тя покри тъмната туфичка, до която целувките му току-що бяха достигнали, с дланта на ръката си.

Той вдигна замъглените си от страст очи и ги впи в нейните — широко отворени, тревожни.

— Лорийн — каза хрипливо, — искам да знаеш, че никога няма да ти причиня болка. Вярвай ми! — Без да помръдне, тя се взираше в него с огромни молеци очи, пълни със страх, затова той повтори: — Вярвай ми!

Тя бавно кимна с глава и не оказа съпротива, когато той се наведе и целуна opakото на ръката ѝ, все още не помръднала от мястото си. Устните му бяха топли, всеотдайни. Въпреки задръжките си, тя усети как мускулите ѝ се предават пред нежната милувка на устата му.

Без да бърза, той повдигна ръката и притисна устни към дланта ѝ. После целуна тъмния триъгълник, където бе лежала. Заля я топла вълна и от гърлото ѝ се откъсна тържествуващ вик. Устата му ѝ носеше такова удоволствие, че тя бе безсилна да мисли за каквото и да било, с изключение на устните и езика му, които се спускаха все по-навътре, за да изследват, да вкусят и да ѝ дадат върховно удоволствие.

Бурята в нея ту набираше мощ, ту стихваше задно с неговото желание да даде и да иска. Напрежението вътре в нея нарасна и когато накрая всичко наоколо се сля в бясно въртящи се цветни кръгове, тя жално го извика по име и с благодарност усети как тялото му покрива нейното, за да я предпази от жестоката атака на чувствата и емоциите. И все пак, докато той не влезе в нея дълбоко — твърд, изпълващ я докрай, докосвайки утробата ѝ със своята същност, — тя не изпита удовлетворение.

Пръстите му се впиха в бедрата ѝ, докато и неговата страст започна да се приближава до върховия момент. Лицето му бе заровено в извивката на рамото ѝ, кожата ѝ усещаше накъсания му влажен дъх, той повтаряше непрекъснато името ѝ.

Джаред не излезе от нея. Не можеше да се насили да остави този рай. Сгущен удобно вътре в нея, той се привдигна на лакът и сведе поглед към Лорийн. Бавно и с безкрайна нежност целуна всяка черта на лицето ѝ.

— Възможно ли е да е толкова хубаво? — попита задъхано тя.

— Да, да — прошепна той срещу устните ѝ.

Джаред вдигна глава и още веднъж я погледна. Трудно бе да се каже какво изразява лицето му, но най-близкото определение бе любов.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

На следната сутрин всички вдигнаха глави изненадано, когато Джаред и Лорийн влязоха в трапезарията ръка за ръка. Лорийн смутено се изчерви под любопитните погледи, но Джаред запази обикновеното си спокойно държане и попита защо пред техните места на масата няма прибори. Глория моментално се спусна към кухнята.

Джаред придържаше стола на Лорийн, когато Руди го подкачи:

— Абе, братко, защо рискува да дойдеш тук в тая буря, след като веднага се заключи в стаята и през цялото време не излезе оттам?

Джаред взе чинията от Глория, напълни я и едва тогава отговори:

— Е, доста дълго отсъствах. Когато се върнах в Коронадо и видях, че Лор... аз... ъ-ъ... Просто реших, че е време да дойда и да видя как вървят нещата. Безпокоях се за Кийпойнт.

— Загрижеността ти е трогателна — продължи закачката Руди. Черните му очи порочно проблеснаха, когато добави: — В никакъв случай не е била за това, че си бил... ъ-ъ... неспокоен и си искал да видиш Лорийн, нали?

— Руди! Лорийн се смущава — скара му се Глория.

Джаред остави вилицата си в чинията.

— Знаеш ли какво? Мисля, че може и да си прав.

Той грабна Лорийн и я наведе назад върху ръката си толкова бързо, че тя нема време дори да се изненада. Целуна я силно по устата с преувеличена страст. Децата се разпищяха от смях и няколко секунди след това, превъзмогнали първоначалната изненада, към тях се присъединиха родителите им и изпълнената с радост Мария, която нежно им се усмихна.

Останал без дъх, Джаред освободи Лорийн от прегръдките си и двамата се присъединиха към смеха. После Глория успокои децата и всички продължиха да се хранят.

Няколко минути по-късно Джаред улови погледа на Лорийн, намигна ѝ и хванал коляното ѝ под масата, леко го стисна.

Снегът бързо се стопи под кристално синьото тексаско небе. Двамата братя излизаха всеки ден, яхнали конете си, и обикаляха различни части на ранчото. Снегът бе мокър и тежък и на места оградата бе пострадала. Каубоите, уморени от бездействие, бяха изпратени да я поправят и да проверят колко животни не са преживели бурята.

Един следобед Лорийн реши да излезе с тях. Тъкмо бяха изминали миля, миля и нещо, когато се натъкнаха на трупа на едно от най-хубавите говеда на Локетови. Трупът бе обезобразен. Бяха отрязани само няколко парчета месо. Останалото бе оставено да гние на затоплящото се време.

— Да ги вземат мътните! — изруга Джаред. — Кой, по дяволите, може да го е направил?

— Не може да е Лудия Джек. Той винаги използва всяка част от трупа на животното — каза Руди.

— Не. Мистър Търнър не би направил такова нещо — каза Лорийн със спокоен глас.

Двамата се извърнаха към нея изненадани и тя им разправи за срещата си с отшелника. С присъщата ѝ скромност им обясни как му е помогнала да се измъкне от капана.

— За щастие успях да му занеса малко храна, преди времето да се развали. Но той в никой случай не бе в такава форма, че да извърши подобно нещо, дори и да е искал да го направи.

— Искаш да кажеш, че си го видяла? Говорила си с него? — попита Руди изумен.

Той самият никога не бе виждал отшелника. Само следи от него.

— Да...

— Вече разбрах, че жена ми има способността да контактува с хората, особено с безсилни и изпаднали в беда хора.

Тонът на Джаред бе закачлив, но в очите му можеше да се прочете уважение. По време на краткия си престой в Коронадо Оливия бе проглушила ушите му с тиради срещу благотворителната дейност на Лорийн в Пуебло. Не се усещаше, че по този начин само караше сина си още повече да страда от липсата на жена си. Бе неприятно изненадан и разочарован, когато разбра, че Лорийн е в Кийпойнт. Очите му заблестяха от вътрешна топлина, когато сега ги спря върху нея.

— Ако някой изобщо може да си пробие път към душата на Джек Търнър, то това е Лорийн — каза той.

— Да, но това все още не ни дава отговор кой е убил кравата ни.

— Сигурно е някой от бандата на Дънкан — каза Джаред с горчивина. — Биха го направили.

— Каза ли ти Лорийн за посещението, което ни направиха неотдавна? — попита Руди колебливо.

— Какво?! — избухна Джаред.

Руди повтори разговора, който бяха провели с Дънкан. Лорийн изпита облекчение, че той не каза нищо за мръсотиите, които Джун и брат и бяха хвърлили в лицето ѝ. Страхуваше се, че Джаред веднага ще хукне да търси Дънкан. Не беше ли вчера готов гол да хукне да търси Уилям Келър? Тя се усмихна на спомена, но студеният силен вик на Джаред я върна в настоящето.

— Защо не ми каза по-рано? — ядно попита Джаред.

— Защото знаех, че ще реагираш точно по този начин — отвърна Руди спокойно. — Мисля, че трябва да удвоим вниманието си и да ги държим плътно под око, но не искам да ги предизвикам да изливат злобата си по такъв дребнав начин.

— Добре — съгласи се Джаред неохотно. — Но до края на лятото искам да се махнат от нашата собственост. Когато линията бъде готова, каубоите няма вече да карат добитъка до Остин. Ще бъдат освободени от това задължение, за да обърнат повече внимание на поддръжката на ранчото. Едно от новите им задължения ще бъде да прочистват излишния кедър. Повече нужда от онази измет ние нямаме.

Той хвърли още един недоволен поглед на трупа, обърна Чарджър и го пришпори в галоп.

Когато Уот Дънкан нанесе втория си удар, той бе бърз, сигурен и смъртоносен. Меко казано, привлече вниманието на Локетови и Мендесови, доказвайки по този начин колко опасен и силен враг имат двете семейства в лицето на бандата му.

Предната вечер Лорийн и Мария се бяха уговорили сутринта да се срещнат пред обора и да пояздят малко след изгрев-слънце. Бяха свикнали да яздят заедно по това време на деня.

Лорийн прекоси двора и се насочи към обора. Бе облечена в черна пола за езда, ушита от шведска кожа, и в яке от същата материя. Ботушите ѝ бяха направени от мека черна кожа — такива бяха и ръкавиците ѝ. Костюмът бе малко позакъснял коледен подарък от Джаред. През главата си бе наметнала дълго вълнено вегаре^[1], дадено ѝ назаем от Глория, и, разбира се, беше вързала синята копринена кърпа на врата си. От устата ѝ излизаха гъсти облаци пара и се разтваряха в студения утринен въздух. Вратата на обора бе затворена.

Странно, каза си тя. Може би на Мария ѝ се е сторило толкова студено, че е решила да затвори вратата, за да не пуска вятъра вътре. Да, но времето не беше ветровито, възрази Лорийн на себе си.

Вратата бе тежка и тя трябваше здравата да се напъне, за да я отвори. Вътре в обора бе тъмно. Цареше тишина, като се изключи неспокойното потропване на конете.

— Мария?

По гръбнака ѝ полазиха зловеци тръпки, нямащи нищо общо със студа, и изведнъж Лорийн изпита страх да влезе вътре. Хвърляйки поглед през рамо, с безпокойство установи, че около къщата не се мярка никой. Беше оставила Джаред заспал под завивките. Елена още не бе пристигнала, за да поеме всекидневните си задължения.

— Мария? — извика Лорийн още веднъж, молейки се горещо да чуе тихия ѝ глас.

Потискайки с усилие страха си, тя прекрачи прага на обора. Но нямаше нужда да влиза по-навътре.

Тялото на Мария лежеше, проснато на земята пред нея. Дори и в тъмното Лорийн можа да види разширяващата се и проблясваща локва кръв под нея.

Писькът ѝ процепи утринната тишина. Свила юмруци от двете си страни, тя ги вдигна към устата си, но не можа да заглуши вика на ужас, който продължи да цепи студения утринен въздух. Смътно усети настъпилото разбъркване — чуха се ругатни и неразбираеми възклицания, когато вратата на спалното помещение с трясък се отвори и на двора се изсипаха каубоите, достигнали различни фази на обличането, с още помътени от съня очи. Дворът се разтресе от тропота на ботушите им.

Письците ѝ бяха преминали в слаби хлипове, когато чу някой да възкликва:

— Боже господи!

Руди я избута встрани и предпазливо се приближи към майка си, без да вярва на очите си. Силни ръце уловиха Лорийн за раменете.

— Не гледай, Лорийн — прошепна Джаред в ухото ѝ, докато Руди обръщаше тялото на Мария.

Предупреждението му обаче дойде твърде късно. Тя видя зейналия отвор в трахеята, от който кръвта бликаше като фонтан от майсторски направения в гърлото срез. Тя отново изпищя, но звукът бе заглушен от голите гърди на Джаред, към които той я притисна, прихванал треперещото ѝ тяло.

Поведе я далеч от обора, за да не ѝ позволи да види мъката на Руди, чиито дълбоки, разкъсващи душата животински вопли идваха до тях. Лорийн хлипаше без сълзи, докато минаваха покрай каубоите, застанали в неловки пози около обора и избягващи погледите им, вече досещайки се какво е станало.

Глория и едва разсънните се деца стояха, скупчени на верандата. Устните ѝ бяха побелели, очите — питащи.

— Мария — каза Джаред кратко.

Глория стисна очи, без да помръдне, по интуиция разбрала какво означават измъчените звуци, издавани от съпруга ѝ.

— Хайде, влизайте вкъщи, деца. — На Джаред каза: — Ще направя малко кафе.

Той само кимна и въведе Лорийн в къщата. Тя влезе и застана неподвижно досами вратата, докато той отиде до спалнята, за да си сложи панталон и риза. Когато се върна, коленичи пред камината и се зае да разбърква огъня.

Лорийн страшно се изненада, когато силуетът на Руди се очерта на незатворената врата и затъмни светлината, идваща от свежото утро. Нямаше сълзи. Очите му бяха сухи и студени, в тях липсваше каквото и да било чувство. Само люта омраза. Той метна нещо на пода и Лорийн с писък се отдръпна от него, внезапно разбрала всичко с ужасяваща яснота. Джаред също погледна натам. Одърпаната и мазна шапка, чието обичайно място бе главата на Уот Дънкан, не можеше да бъде сбъркана с никоя друга.

— Идваш ли с мен? — попита Руди брат си.

— Идвам — отвърна Джаред спокойно.

Без да кажат дума повече, двамата се разотидоха по спалните си. Глория излезе от кухнята, носейки кана кафе и три метални чаши. Когато погледът ѝ се спря на шапката, захвърлена на пода, очите ѝ светнаха диво и тя се завтече към шкафа с оръжието.

Докато Лорийн стоеше, без да помръдне, вцепенена от изумление, Глория методично сваляше пушка след пушка от стойките, проверяваше ги, зареждаше ги и ги слагаше настрана.

Когато се облякоха, Джаред и Руди се присъединиха към нея и с пестеливи движения, като добре обучени войници и без излишни приказки, ѝ помогнаха да довърши започнатото.

Когато всичко бе готово, Руди привлече Глория към себе си и здраво я прегърна.

— След като тръгнем, един от каубоите ще я донесе. Погрижи се за нея — каза той, целуна я бързо по устните и с твърда крачка излезе от стаята.

Лорийн бе рязко завъртяна изотзад. Джаред я целуна силно, почти сърдито, после рязко я пусна и последва брат си. Тя се спусна след него.

Каубоите бяха оформили полукръг в двора. Торн, със зловещо спокойно изражение на лицето, държеше поводите на конете. Чарджър ровеше с копита замръзналата земя. Руди и Джаред възседнаха конете едновременно. Пренебрегвайки с презрение стремената на своето седло, команчът се метна на коня. Руди кимна на малката си армия, дръпна рязко юздите на коня и в галоп изхвърча през портата. Торн и Джаред бяха от двете му страни, а хората му изтрополяха подир тях.

Лорийн рязко се завъртя и се обърна към Глория, която също бе излязла на верандата.

— Глория, няма да оставиш...

— Това е нещо, което те трябва да направят, Лорийн — каза тя със спокоен, но убеден глас. — Хайде, ела. И ние имаме работа.

Часовете бавно се изнизваха. Ужасът, който Лорийн изпита, като видя Мария да се търкаля в собствената си кръв, избледня, когато осъзна факта, че Джаред може никога да не се върне. Братята бяха тръгнали да търсят отмъщение и тя знаеше, че борбата ще е кървава. Не, Господи, не, молеше се тя безмълвно, механично вършейки работата, възложена ѝ от Глория.

Тялото на Мария бе донесено от един по-възрастен работник. Сложиха я на леглото, което двамата с Бен бяха споделяли толкова години. Глория я подготви за погребение. Лорийн не бе сигурна дали може да погледне тялото още веднъж, но почувства, че Глория ще се обиди, ако тя не се присъедини към децата, отдаващи последна почит на баба си.

Лорийн бе разтърсена от дъното на душата си. Не знаеше как го е постигнала Глория, но раната на Мария изобщо не се виждаше под високата яка на роклята ѝ. Косата ѝ бе гладко сресана и бе събрана в обичайния стегнат кок. Лицето ѝ беше без бръчки и на устните ѝ бе застинало някакво далечно подобие на усмивка. Ръцете ѝ — красивите ѝ добри ръце — почиваха, скръстени на гърдите, с втъкнат между тънките пръсти букет.

Същият каубой, който бе внесъл Мария в къщата, направи ковчега. Лорийн изведе децата от стаята, когато той дойде, за да вдигне тялото и да го положи в дървения сандък.

През останалата част от следобеда Лорийн и Елена, която междувременно бе дошла в къщата, научила за трагедията, се мъчеха да успокоят децата, а Глория се грижеше за близнаците. Дори след като сложиха всички деца да си легнат, а близнаците отдавна спяха мирно в люлките си, жените продължиха бдението, очаквайки завръщането на мъжете си.

Най-сетне, доста след залез-слънце, отвън се чу шум от копита и те мигом изхвърчаха на верандата. В сгъстяващата се тъмнина беше много трудно да се различат фигурите, но и двете жени въздъхнаха с облекчение, като разбраха, че сред тях, които се завръщат, са и техните мъже.

Руди и Джаред влязоха в двора и уморено слязоха от конете, подавайки поводите на този каубой, който щеше да се погрижи за изтощените животни.

Глория не каза нито дума — сам слезе по стъпалата и прегърна мъжа си. Той я притисна към себе си, като че ли да поеме от силата ѝ. После тя вдигна глава и впери поглед в умореното му лице.

— Никаква следа. Абсолютно нищо — каза той.

Всички влязоха в къщата и мъжете се тръшнаха около масата. Глория и Лорийн се разбързаха да донесат яденето, което предвидливо бе оставено на печката. Преди да си тръгне с Карлос, Елена се

погрижи да изпрати една тенджера вкусен гювеч на уморените каубои в спалното помещение.

Като изпразни чинията си, Руди избърса устни със салфетката и отблъсна стола си назад. Джаред дръпна Лорийн в скута си, положи глава на гърдите ѝ, а Руди започна да говори:

— Най-напред отидохме в бивака им. Беше изоставен. Нямаше нищо, с изключение на боклуците. Претърсихме внимателно хълмовете наоколо, огледахме всяко храстче, но не открихме никаква следа от тях. — Спря, за да отпие от уискито, което Глория му бе наляла. — Намерихме обаче един заселник, полусмахнат, който ни каза, че видял Дънкан и един-двама от хората му на пътя за Фредериксбърг. Завчера май беше, вика. Дънкан говорел с някакъв „баровец“.

— Вандайвър? — попита Глория и Лорийн ахна.

— Вероятно — отвърна Джаред.

Всички се умълчаха, потънали в собствените си мисли. Руди наруши тишината:

— Ще го намеря — заяви той. — Убиец смрадлив. Ще го намеря. — Равният му глас ужаси Лорийн. Той вдигна очи към Глория. — Къде е тя?

— В своята стая.

Той кимна и впери поглед в пламъка на газената лампа пред себе си.

— Един от каубоите отиде до Пуебло да повика свещеник. Утре сутринта ще е тук. Тогава ще я погребем. — Замълча, после продължи с променен глас: — Днес си помислих, че тя просто никога нямаше да успее да прежали Бен. Откакто той умря, тя бе нещастна. Може би... може би това беше... Може би сега е щастлива... — Гласът му се пречупи и Глория се спусна към него.

Руди се изправи на крака, подкрепян от нея, и двамата излязоха от стаята.

— Джаред, това е невъзможно! Дори и да сполучиш, даваш ли си сметка за евентуалните човешки загуби? Или за разрушенията? Как може да предлагаш такъв... вятърничав план?

— Имам ли друг избор? Опитай се да разбереш това от моя гледна точка.

Лорийн чуваше повишените в разгорещения спор гласове, долитащи от верандата. Вечерята бе привършила и двамата братя бяха излезли навън. Глория бе при близнаците. Лорийн четеше до огъня, когато до ушите ѝ достигнаха грубите думи на Руди.

Седмица беше минала от погребението на Мария. Бяха я погребали в горичката, гледаща към Рио Кабайо. Всяка сутрин Руди и Джаред излизаха с хората си да търсят Уот Дънкан. Всяка вечер се връщаха разочаровани, задето не можеха да открият никаква следа от него. Смъртта на Мария бе поразила всички, включително и Джаред. Но дори и преди това, още от пристигането си тук през онази мразовита вечер, той не бе вече саркастичният и сърдит мъж, какъвто Лорийн беше виждала в Коронадо. Мъжът, с когото тя лягаше всяка вечер, я любеше нежно и всеотдайно на широкото легло — негова собственост още от детството му. Той ѝ каза за плановете си да построи собствена къща на Пикен Крийк. Разказа ѝ за обстоятелствата, при които бе загинал приятелят му Алекс в Куба, и докато разказваше, се притискаше в нея, измъчван от видения на злодействата през войната. Любовта ѝ към Джаред придоби нови измерения. Обичаше го яростно, страстно, но и грижовно. Беше силен, мъжествен, упорит и горд, но тя бе съзряла в него малко късче уязвимост и него най-много обичаше.

Лорийн копнееше да сподели със съпруга си добрите новини, идващи от Пуебло. Пепе, когато времето позволяваше, ѝ носеше новини за дейностите, които бе започнала. Всички вървяха добре. Вече имаше клиника, приемаща пациенти два пъти седмично. Ремонтните работи по обществените сгради бяха започнали и през пролетта имаше още планирани. Разпределяха се топли дрехи за онези, които имаха най-голяма нужда от тях. Пепе си тръгваше с подробен списък инструкции за председателките на комитетите и с писма, изразяващи благодарността на Лорийн за свършеното.

Искаше да разкаже за всичко това на Джаред, но не се наемаше. Не искаше да прави или да говори нищо, което да му напомня за събитията в Остин и Коронадо. По същата причина не подемаше разговор нито за линията, нито за двамата Вандайвър. Обаче Руди го атакува.

— Знам, че трябва да го направиш, но сигурно има и друг начин, Джаред — настояваше той.

— Не виждам друг начин. Обмислил съм го от всички страни и стигнах до извода, че ако не се придържам към този план, всичко отива по дяволите.

— Всичко ще отиде по дяволите, ако се придържаш към него. И то в буквалния смисъл на думата — парира Руди.

Помълчаха малко. Лорийн не помръдна. Джаред все още се придържаше към плана да се предизвика брожение в Пуебло. Той се продаваше на Вандайвърови и майка си заради линията.

— Едно нещо поне ми обещавай. — Руди говореше спокойно. — Не прави нищо, преди да си ме предупредиш. Нека и аз да видя какво може да се предприеме на този етап.

— Добре, Руди, обещавам. Обаче не знам колко време ще успея да ги задържа. Те са готови да започнат. Така че считай се за предупреден. Когато го правят, аз трябва да съм там. Разбираш, надявам се?

Руди се поколеба само секунда.

— Да — беше краткият отговор.

Лорийн бе смазана. Как щеше да постъпи така? А можеше и да не го направи. Може би ще успее да ги убеди да не съсипват селището. Стъпките от ботушите им се приближиха към вратата и тя бързо прие усмихнато изражение, за да не видят безпокойството, изписано по него.

Джаред застана пред нея и каза спокойно:

— Лорийн, утре сутринта трябва да тръгвам за Коронадо. Ти стой тук, докато се върна и те взема.

— Не. Искам да бъда с теб.

Гласът ѝ потрепери, но тя не се поддаде на сълзите, които почувства, че се събират в очите ѝ. Той отново бягаше от нея!

— Аз... аз ще съм много зает с тази линия и в града ще ти доскучае. Тук Глория и децата ти намират работа.

Очите ѝ потърсиха Руди за подкрепа, но той се бе съсредоточил в паленето на пура и не пожела да срещне погледа ѝ. Тя отново се обърна към Джаред.

— Връщам се с теб, Джаред. Не ме интересува колко си зает. Ако не ме вземеш със себе си, просто ще те последвам сама.

Лорийн вирна леко брадичка и в синьо-сивите нетрепващи очи той видя решителност.

— По дяволите! — изруга и удари юмрука в дланта си. Обърна се към брат си, търсейки съюзник. Руди обаче изглеждаше още попогълнат от пурата си и Джаред неохотно промърмори: — Добре. Стягай си багажа.

Освен Роза, Пепе и пианото си, Лорийн не бе особено очарована да види, когото и да било друг в къщата в Коронадо. Това наистина бе най-хубавата къща, в която някога бе стъпвала, но свекърва ѝ така смразяваше атмосферата, че никога не би могла да я нарече и най-удобната.

Посрещането на Оливия бе ако не топло, то поне учтиво. Карсън ѝ отправи комплимент за здравия тен. Лорийн срещна погледа на зелените очи над рамото му и се запита дали Оливия се досеща за причината за този хубав тен. Сигурно се досеща, помисли си тя. Точно след първата нощ с Джаред Оливия бе предизвикала скандала между тях, който бе завършил с раздялата им.

Лорийн почти се възхити от изкуството на Оливия, с което тя се мъчеше да издълбае пропаст между нея и съпруга ѝ. Просто бе способна на всичко, само и само да осъществи собствените си планове. Би пожертвала дори щастието на сина си. Може би наистина го обича. Но това бе ревнива, егоцентрична любов. Оливия Локет трябваше да контролира всичко. Не беше ли това причината бракът и с Бен да се окаже пълен провал? Бен не беше човек, когото лесно можеш да контролираш. А сега Оливия видя, че и синът ѝ трудно се поддава на манипулации. Не е като Карсън Уелс.

— Благодаря ти, Карсън. Винаги мога да разчитам на теб да ме накараш да се почувствам хубава, дори и когато цялата съм покрита с прах — засмя се Лорийн и отново прегърна нисичкия пълен мъж. Той будеше съжалението ѝ, но не ѝ бе съвсем ясно защо.

Следващите няколко седмици отминаха гладко и незабелязано. Всеки ден Оливия ходеше в банката. Джаред също излизаше по свои си работи и понякога ходеше да види докъде е стигнал строежът на линията. С всеки изминат ден линията се приближаваше все повече и повече към Коронадо. Ако хубавото пролетно време се задържеше и нямаше много дъждове, тя вероятно щеше да бъде готова някъде в началото на есента.

Елена ѝ липсваше повече, отколкото си бе представяла. Нямахте смеещи се деца да разведряват строгата атмосфера в тази къща. Нямахте ги смешните ситуации, които развеселяваха всички. Нямахте го тихото и ненатрапчиво присъствие на Мария... Да-а, Мария. Нейната приятелка. Любовта на Бен. Вероятно Руди е прав. Може би смъртта ѝ милостиво ги бе събрала отново заедно.

Повече дискусии за бъркотиите в Пуебло нямаше. На Лорийн започна да ѝ се струва, че всичко е било лош сън. Възможно ли е дори да се помисли, че Оливия бе променила плановете си?

Един следобед, в началото на март, Лорийн седеше на малката маса в кабинета на Бен и пишеше благодарствено писмо до Дамското дружество за свобода в Тексас, което така щедро бе дарило двайсет и пет килограма зърно за най-нуждаещите се граждани в Пуебло.

Тя чу дрънкащите шпори на Джаред по паркета в коридора малко преди самият той да застане в рамката на вратата. Видът му никога не пропускаше да учести ритъма на сърцето ѝ. Никой никога не бе обичал като нея. В това тя бе абсолютно сигурна.

Беше облечен в каубойските си доспехи и изглеждаше почти по същия начин, както и когато го видя за първи път. Остави писалката и понечи да стане и да отиде при него.

— Не, стой там. — Озадачена от думите му, тя седна обратно на мястото си, гледайки го как затваря и заключва вратата.

— Джаред? — засмя се тя малко нервно. Изразът на лицето му бе толкова напрегнат, че почти я плашеше.

— Знаеш ли колко пъти съм си те представял по начина, по който изглеждаш в момента? Направо ме подлудяваш с този коректен и приличен вид — очилата, кацнали на носа, гърбът — изправен, когато се навеждаш да погледнеш нещо. Мисълта да ти поразроша малко тия гладки перца се е превърнала почти във фикс идея.

Той закрачи из стаята, като се спря само за да хвърли черната си шапка на един стол. Приближи се до огромния прозорец и дръпна въженцето на тежките завеси, потапяйки стаята в полумрак.

С бавни, дебнещи стъпки на звяр, готов да се хвърли върху жертвата си, той се приближи към стола ѝ и я издърпа от него. После седна на същия стол, на който бе седяла тя, и я настани в скута си.

— Може ли да поразроша малко перцата ви, мисис Локет? Откакто за пръв път се промъкнах до вратата ти и те видях, винаги съм

искал да направя това.

Той притисна устни към тила ѝ и прокара пътечка от горещи целувки оттам до меката част на ухото ѝ, възбуждащо парвайки я с език тук-там.

— И това.

Брошката ѝ бе покрита от подалата се изотзад ръка и леко стисна гърдата ѝ. После дланите върху гърдите се спуснаха надолу и се заключиха при талията ѝ, където започнаха да вадят блузата от колана на роклята ѝ.

— А после си представях как правя това.

Ръцете бавно се отдръпнаха към гърба ѝ и започнаха да разкопчават най-долните копчета на блузата. Едва дочака да стигне до половината и ръцете се плъзнаха надолу, придвижвайки се отново отпред. Докосвайки леко податливата и трепкаща гърд, той развърза декоративното воланче, прикрепено към деколтето на комбинезона. Опипвайки пътя пред себе си, пръстите му се справяха мъчително бавно с миниатюрните копченца, издърпаха ефирната материя надолу и най-сетне гърдите ѝ се изсипаха в ръцете му.

Лорийн не бе проговорила нито дума. Изпънала глава назад и облегната на мощната гърд, тя тихо мъркаше от удоволствие, докато пръстите му я галеха, карайки зърната ѝ да настръхват, като въртеше палци върху тях.

— Кажи ми, като започнеш да губиш самообладание — прошепна ѝ той предизвикателно.

Дъхът му стана неравномерен. Устните, целуващи шията ѝ, станаха по-страстни, езикът — по-дързък. Ръцете също спряха милувките и станаха по-дръзки.

— Толкова ми е хубаво да те гая, Лорийн! — прошепна той в ухото ѝ. — Коприна... не, сатен. Хладен. Топъл. Господи, не знам! — изстена, лекичко търкаляйки между пръстите си тъмно розовите връхчета на гърдите ѝ.

Най-накрая една търсеца и непохватна ръка се пребори с плата на полата и фустите ѝ, плъзна се по обувия в чорап крак, промъкна се през дантеления жартуер, за да се спре от вътрешната страна на бедрото. Кожата под нежната материя потрепера, когато пръстите се размърдаха и започнаха да я гаят, докато накрая дори през тънкия плат той усети, че тя е готова за любовта му.

— О, господи! — изстена Джаред.

Другата му ръка разкопча останалите копчета на гърба на блузата и я издърпа от раменете ѝ. После извади всички фиби от косата ѝ и зарови лице в рукналия водопад, поемайки на жадни глътки наситения на лавандула аромат.

Обръщайки я бавно към себе си, той огледа раздърпаните ѝ дрехи.

— Точно както си представях. Ти си страхотна! — прошепна пресипнало.

Изведнъж тя усети, че го гледа през очилата и вдигна ръка да ги сваля. Той хвана ръката ѝ и каза:

— Тц! Те са част от представата ми.

Пръстите му се плъзнаха по ключицата ѝ, надолу към гърдите, спирайки се да се порадват малко на зърната, измъчвайки я с това, че не я докосват там, където тя искаше да бъде докосвана. Лорийн изви гръб, протегна ръце и ги зарови в косата му, притегляйки главата му към себе си.

Той обхвана едната ѝ гръд, повдигна я към наведеното си лице и я погали с носа си, преди да затвори устни върху розовата пъпка и да я близне с език. Когато тя изстена в косата му, той вдигна глава и ѝ се усмихна лукаво, преди да слее устните си с нейните.

Той се отдръпна стреснат, когато усети тънките ѝ пръсти да разкопчават ризата му. Игриви устни и пъргав език измъчваха зърната му, докато те се превърнаха в твърди пъпки. После устата ѝ тръгна надолу по пътеката, която пръстите ѝ бяха начертали по гърдите му. Тя хлъзна тялото си надолу, докато накрая опря колене в пода и застана между бедрата му. Вдигнала немигащ поглед към него, тя сваля комбинезона, разголвайки изцяло гърдите си пред блесналите му от желание очи. Гарваново черната ѝ коса покри бедрата му, когато тя положи буза в скута му.

— Аз също си представях някои работи, мистър Локет — прошепна Лорийн, докато пръстите ѝ бързо се справяха с копчетата на панталоните му.

Когато ръката ѝ се затваряше около издутия му ствол, тя каза още нещо, но той не можа да чуе какво, защото сърцето му бясно започна да бие като камбана. А когато усети нежното докосване на езика ѝ, накъсаното му дишане заглуши всички останали звуци.

Много по-късно те лежаха пред огъня, запален от Джаред с предварително струпаните в камината цепеници. Той лежеше по гръб, подложил ръце под главата, с пура между зъбите, без да се смущава от голотата си. Лорийн се бе обърнала на една страна и се вираше в огъня, пъкнала длани под бузата си. Джаред я бе завил със своята риза, отдавна свалена и захвърлена заедно с всичките им останали дрехи.

— Много си тиха, Лорийн. Какво има?

Тя бе доволна, че той чувства настроението ѝ, но изпитваше неохота да разкрива безпокойството, което занимаваше мислите ѝ. Усети го как се обръща към нея и почувства погледа му върху себе си, въпреки че не погледна към него.

— Какво има? Кажи ми.

Той едва я чуваше, Лорийн говореше така тихо:

— Приятно ми е... че правим такива неща, Джаред. Аз... Всичко е чудесно, но... — Спря да говори, затвори очи смутена и продължи: — Не мисля, че дамите трябва да... да вземат участие. Страхувам се, че ще ме помислиш за твърде разпусната, ако правя... ако аз...

Смехът прогърмя в ушите ѝ, той протегна ръка и я обърна към себе си. Все така смеейки се, покри лицето ѝ с бързи и леки целувки. Когато смехът му попремина, каза нежно:

— Лорийн, ти винаги ще си останеш дама. Просто не можеш да бъдеш нищо друго, освен дама. И независимо от това колко често се любим, как се любим и колко това ни харесва, ти винаги ще си запазиш невинното излъчване, което първо ме привлече. То просто те отделя от всички жени, които съм срещал. — Прокара нежно пръст по високата ѝ скула. — Разпусната, а? Даже съм изненадан, че знаеш значението на думата.

Той отново се закиска, после устата му се спусна към нейната и я обсеби.

Целувката бе дълбока, изразителна и когато свърши, без да вдига устни от нейните, Джаред каза:

— Обаче... — Ризата отлетя от нея. Показалецът му започна от гърлото ѝ, спусна се надолу по тялото, минавайки между налетите ѝ гърди, плъзна се по нежната кожа на стомаха и заобиколи пъпа, за да излезне между бедрата ѝ. — Тъкмо стана дума за разпуснатост...

Тя въздъхна с престорено отчаяние.

— Май не съм по-добра от една най-обикновена проститутка.

Той се усмихна, без да престава да я целува.

— Разбира се, че си. Много по-добра.

Искаше да му се скара за волността, но бързото му и властно обладаване я лиши от тази възможност.

[1] Дебело вълнено мексиканско наметало, подобно на нашия ямурлук. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Излязоха от кабинета, хванати ръка за ръка, и в коридора срещнаха Оливия. Тя огледа измачканите им дрехи и разрешените коси и прецени ситуацията правилно.

— Чух, че днес си се прибрал по-рано, Джаред.

— Да, мамо. Може да се каже, че си взех един почивен следобед.

Тя реши да не обръща внимание на нападателния му тон, както и на факта, че притиска Лорийн здраво към себе си, прехвърлил ръка през талията ѝ. Чувстваше, че контролът върху него ѝ се изплъзва и това едновременно я разгневи и ужаси.

— Имаш писмо, Лорийн — каза тя напрегнато.

Лорийн я погледна въпросително и пое белия плик, който тя ѝ подаде. От устните ѝ се откъсна тихо възклицание, като прочете адреса.

— От Пратърови е — каза тя. — Настояниците ми — поясни на Джаред, надникнал любопитно през рамото ѝ към писмото.

Лорийн обърна към него многозначителен поглед. Джаред знаеше историята, свързана с тръгването ѝ от Северна Каролина, знаеше и защо е изненадана от писмото.

— Отвори го — каза той меко.

Тя пъкна пръст в плика, отвори го и извади два листа. Лорийн бе прочела достатъчно проповеди, написани от Ейбъл, за да разпознае прилежния му и внимателен почерк. Жадно и някак си неспокойно очите ѝ пробягаха по редовете.

— Не знаят за смъртта на Бен. Изпращат му много поздравии. — Очите ѝ се спуснаха към долния край на листа. — О! — възкликна тя и ръката отлетя към гърлото ѝ. — Уилям Келър е мъртъв.

— Добре. И как е умрял? — попита Джаред с пресипнал глас.

Тя започна да обяснява, прекъсвайки от време на време, за да прочете по-нататък:

— Голям скандал. Бил е убит... съпругът на някаква жена го застрелял... признала си, че били любовници. — Думите се размазаха

пред очите ѝ, изпълнени със сълзи. — Той... те съжаляват, че не са ми повярвали. — Тя сгъна листовите и вдигна поглед към Джаред. — Молят ме да им простя и казват, че ако реша да се върна, винаги ще бъда добре дошла.

Джаред я гледаше, но мислеше за съдбата на Уилям Келър, а не за сантиментите на семейството, прогонило Лорийн.

— Копелето му с копеле! Ще ми се аз да съм го убил!

— Някой отдавнашен познат на Лорийн ли? — изгука Оливия, наблюдаваща сцената с нарастващ интерес.

Никой не ѝ обърна внимание.

Лорийн хвана Джаред за ръкава и леко го разтърси.

— Не говори така, моля те.

Докосването и протестът ѝ успокоиха гнева му. Когато сведе поглед към нея, очите му бяха топли, а на устните му потрепна подкупваща усмивка.

— В известен смисъл аз май трябва да благодаря на мистър Келър, не мислиш ли?

Тя се усмихна, разбрала смисъла, и отвърна срамежливо:

— Мисля, че може би и аз трябва да му благодаря.

Лорийн щеше да запомни този следобед и последвалата го вечер за дълго време. Ценеше тези часове, прекарани с Джаред в уединението на кабинета. Защото след този ден всичко се промени.

Следващата нощ мъжете за първи път дойдоха в къщата. Същата сутрин Джаред бе излязъл рано сутринта и се прибра чак след вечерята, която Оливия и Лорийн споделиха в напрегнато мълчание. Настроението му бе мрачно и кисело. Хапна съвсем малко от яденето, което Роза му притопли, затова пък пи много. Когато мъжете започнаха да пристигат, Оливия каза, че Лорийн може би ще се чувства по-добре горе в стаята си. Лорийн схвана намека. Погледна към Джаред, но той бе с гръб към нея, наливайки си ново питие на бара.

От прозореца на стаята си тя видя, че мъжете продължават да пристигат. Идваха на групички по двама или трима, но всички си приличаха. Изглеждаха ограничени, груби и свадливи. Това бяха наемниците, които трябваше да предизвикат безредици в Пуебло, безредици, за които щяха да бъдат обвинени жителите на селището.

От стаите долу се чуваше неприлично висок говор и смях. Лорийн видя, че пристигнаха Паркър и Кърт Вандайвър — чу и грубите възгласи, с които ги посрещнаха, като влязоха в салона.

Това бе единственият случай, когато наемниците се събраха всички заедно. Седмиците бавно се изнизваха и само от време на време някои от тях идваха късно през нощта и питаха за Джаред. Той обикновено излизаше с тях и Лорийн го чуваше да се връща в стаята си в ранните утринни часове. Понякога той излизаше сам и минаваха часове, преди Лорийн да чуе тропота от копитата на Чарджър към обора в задната част на къщата. Дали не ходеше на срещи, където крояха нападение срещу Пуебло?

За да потисне тревогите си и да убие скуката, Лорийн започна да взема по-осезаемо участие в благотворителната дейност в Пуебло. Честите ѝ пътувания до селището изпълниха членовете на комитета с нов плам. Скоро жителите на селото съвсем привикнаха да виждат двуколката, карана от Пепе из прашните улици. Някои от по-малко срамежливите дори ѝ носеха собственоръчно направени подаръци. Тя приемаше всеки подарък любезно и с благодарност. Ако Оливия и Джаред знаеха или пък се интересуваха от работата ѝ в мексиканското поселище, никой от тях не казваше и дума.

Една сутрин, точно на зазоряване, Лорийн бе събудена от тропота на тежките ботуши на Джаред в коридора. Радостно вълнение изпълни гърдите ѝ, когато стъпките се приближиха към вратата ѝ. Там те спряха. Тя се надигна очаквателно в леглото. Дълго време остана така. Даже по едно време ѝ се стори, че бравата на вратата леко скръцва. Обаче бе смазана от разочарование, когато стъпките на Джаред се отпавиха към стаята му.

Отхвърляйки завивките, тя изхвъркна от леглото, наметна пътьом пенъоара и се спусна към вратата. Отвори я и извика тихичко:

— Джаред.

Огромният силует рязко спря. Цялото му тяло излъчваше умора и потиснатост. Той бавно се обърна към нея:

— Съжалявам, че те събудих, Лорийн. Иди да си легнеш.

Тя се облегна на касата на вратата с побелели от тревога устни.

— И... искаше ли нещо, имаш ли нужда от нещо? — Мразеше се за този умолителен глас, но копнееше за близостта му.

— Не — каза той уморено. — Легни си.

Той се обърна и направи крачка към вратата си.

— Джаред — каза тя по-настоятелно този път. — Кажи ми къде ходиш, какво правиш. Кажи ми, че нямаш нищо общо с...

— Лорийн! — излая той, прекъсвайки я.

Гласът му отекна в тихата къща. В раздражението си той свали шапката си и се плесна по бедрото с нея, впери поглед в пода. Накрая вдигна глава. Тонът му бе нежен, почти извинителен:

— Ти си ми жена, но не очаквай да ти давам отчет за всичко, което правя. Някои неща трябва или да се правиш, че не ги забелязваш, или... или да ги приемаш на доверие. Разбираш ли?

Доверие? Можеше ли да му има доверие? Искаше ѝ се. Никога не беше си и помисляла, че Джаред ще се съгласи с машинациите на Оливия. И пак не искаше да го повярва.

— Да — отвърна тя тихо. — Разбирам.

Помоли се безмълвно ела при мен.

— Значи няма да говорим повече за това — освободи я Джаред, влизайки сам в стаята си.

От този момент нататък Джаред напълно започна да избягва Лорийн. Ако все пак случайността ги срещнеше, той учтиво се осведомяваше за здравето ѝ. Това бе всичко. Повече въобще не влизаше в стаята ѝ. Тя пък не влизаше в неговата. Започна да ѝ се струва, че близостта, която бе възникнала между тях, съществува само във въображението ѝ. Лорийн много трудно приемаше безразличието му, както и причината за него.

През последните седмици Оливия направо излъчваше жизненост. Гладките ѝ скули винаги бяха леко зачервени, а очите ѝ блестяха развълнувано. Изглеждаше далеч по-млада от годините си. Студеният израз на лицето ѝ се бе стопил. Беше в стихията си.

Карсън постоянно бе в къщата. И винаги ужасно изнервен.

Но за Лорийн най-трудно бе да понася присъствието на двамата Вандайвър. Три, а понякога и повече пъти седмично те вечеряха с Локетови и Карсън. Огромно изпитание за Лорийн. Джаред просто присъстваше тялом, ровеше разсеяно в чинията си, пиеше много, изръмжаваше към Кърт, ако онзи си позволише дори само да я заговори, и отвърщаше едносрично на всеки, който проявяваше достатъчно смелост да го заговори.

Кърт, сякаш чувствайки враждебността на Джаред, използваше всяка възможност да я провокира. Бе сервилно сърдечен с Лорийн. Винаги когато ръката му обхващаше лакътя ѝ, за да я отведе в другата стая или да ѝ помогне да седне, тя със сетни усилия се удържаше да не я отблъсне с погнуса. Освен това се безпокоеше, че Джаред някой ден щеше да изпълни заканата си да го убие. Кърт също не бе забравил револвера на Джаред, напъхан в носа му.

Въпреки приповдигнатото настроение на Кърт, Лорийн бе сигурна, че той се страхува от Джаред. Злобните погледи на съпруга ѝ съдържаха твърде голяма заплаха, за да се приемат с леко сърце.

Една вечер Джаред бе извикан на една от неговите „тайни срещи“, както Лорийн бе започнала да ги нарича в себе си. Оливия току-що бе предложила всички да се преместят в салона за кафето. С унил поглед Лорийн изпрати до вратата Джаред, който само се обърна и леко ѝ кимна за довиждане. Вместо да се присъедини към останалите, тя се извини и отиде в библиотеката. Обичаше тази стая и често търсеше спасение в нея, тъй като там почти никой не влизаше.

Седеше в едно от креслата и четеше вече от двайсет минути, когато чу как вратата тихо се отваря и после се затваря. Обърква се и видя Кърт. Едрото и отпуснато тяло бе отблъскващо, както и гадният израз на червендалестото лице.

— Лорийн, много ми липсва свиренето ви тази вечер. Вие ни лишавате от компанията си. Защо? Толкова ли ви обижда компанията на баща ми и моята?

Тя разбра, че той нарочно се мъчи да я въвлече в спор и реши да не обръща внимание на уловката.

— Разбира се, че не, мистър Вандайвър. Просто тази вечер се чувствам преуморена и се опасявах, че няма да бъде добра компания.

— Съжалявам, че не се чувствате добре.

Той се приближи и седна на най-близкото до нея кресло — коленете му се оказаха на сантиметри от нейните. Тя бързо се отдръпна, но движението не убегна на Кърт. Това обаче не го смути. Обратно — сякаш се радваше на неудобството ѝ. Лорийн отново почувства, че у този човек има нещо жестоко.

— Съпругът ви не трябваше да ви изоставя така тази вечер. Вие сте твърде голямо изкушение, за да ви оставят сама за дълго.

— Джаред скоро ще се върне — отвърна бързо тя, ядосана на себе си, задето се показва толкова нервна пред него.

Той се засмя.

— Случайно знам, че той ще отсъства през по-голямата част от нощта, Лорийн. — Фиксира я с такъв злокобен поглед, че тя скочи от креслото.

— Ако ме извините, мистър Вандайвър, аз ще... — Тя почти притича покрай него, но той протегна ръка и я хвана за лакътя, завъртайки я към себе си.

— Не сте много приятелски настроена към бизнес партньора на съпруга си, Лорийн. Нищо ли не сте научили от свекърва си? Тя винаги е била благосклонна към Карсън, партньора на Бен. Той се засмя с отвратителен глас. Досега Лорийн бе успяла да разбере отношенията, в които се намираха Карсън и Оливия. Само един глупак не би го забелязал. Гадното подмятане на Кърт обиждаше у нея паметта на Бен и на Лорийн ѝ се прииска да го зашлеви по лицето. Но той болезнено бе стиснал ръцете над лактите ѝ и здраво ги държеше.

— Разбира се, Бен и Мария Мендес. Какъв срам, да ѝ се случи такова нещо, а? — запита той с мазен глас, подсказващ, че не намира никакъв срам в това.

Съпротивата на Лорийн рязко секна и тя се взря в студените сини очи с отворена уста.

— Ка... какво знаете за Мария? Откъде знаете...

— Моя работа е да знам всичко за Локетови. Не успяхте ли да научите нищо от трагичната кончина на Мария? М-м-м? — продължи той с равен глас. — Виждате ли какво става с курвите, които се продават на първия срещнат?

— Пуснете ме! — изхриптя тя и поднови опитите си да се освободи.

— Бъдете благосклонна към мен, мисис Локет, и аз ще се погрижа за вас. Няма да позволя да свършите като онази мексиканска пачавра.

Месестите му устни вече бяха на сантиметри от нейните и тя тъкмо се нагани да вика, когато гръмогласният глас на Паркър отекна в коридора.

— Кърт! Хайде да тръгваме. Уморен съм и искам да си легна порано.

Кърт изруга полугласно и ръцете му върху лактите на Лорийн увеличиха болезнения си натиск.

— Обещавам ти, Лорийн, ще дойде време, когато нито твоят каубой, нито който и да било друг ще ме спрат. Няма да се оставя да бъда отново разочарован.

— Кърт!

— Идвам — подвижна Кърт в отговор. После, снишавайки глас и плътно доближил лице до нейното, прошепна: — Ти също няма да бъдеш разочарована, защото никога не си виждала по-голям от моя. Ще се втурне в теб със силата на разярен носорог и когато свърши, ще се молиш за още.

За да подчертае вулгарните си думи, той потърка бедро по корема ѝ.

— Кърт! — прогърмя отново гласът в коридора. Ругаейки невъздържано, Кърт я пусна и си тръгна.

Омаломощена, Лорийн се облегна на едно от креслата, зави ѝ се свят, а треперещите ѝ колене заплашваха да се подгънат всеки миг.

Когато чу, че входната врата се затваря, след като Оливия и Карсън се сбогуваха с Вандайвърови, тя се качи по стълбите, олюлявайки се, и потърси убежището на стаята си. Отиде в банята и повърна.

Лорийн бе навела глава над легена в банята и се напъваше да повърне, защото стомахът ѝ бе изхвърлил цялото си съдържание още предната вечер. Мускулите на гърлото ѝ се свиваха болезнено, мъчейки се да изкарат нещо и да облекчат разтърсващото повдигане. Когато спазмите най-сетне попреминаха, тя падна като убита в леглото си.

Мислеше си, че повръщането от снощи е резултат от срещата ѝ с Кърт. Че задържането на спазмите чак до сутринта се дължи на някакво дребно неразположение на стомаха ѝ. Всъщност от няколко дни не се чувстваше добре, сети се Лорийн чак сега.

Всяка сутрин ставането ѝ от леглото винаги бе съпътствано от необичайно за нея летаргично състояние. Това чувство притискаше главата ѝ във възглавницата и с още по-голяма тежест се разнасяше из цялото ѝ тяло. Простите задължения, като ставане и обличане, ѝ се

струваха непоносимо бреме. Тежестта на четката, докато я прокарваше през косата си, я караше да отпуска безсилно ръце от умора. Когато си миеше сутрин зъбите, от стомаха ѝ се надигаха киселини и засядаха в гърлото, а миризмата на закуската изобщо не събуждаше никакъв апетит у нея. Въпреки че ядеше малко, чувстваше стомаха си пълен и подут и това чувство продължаваше дори и когато бе гладна.

Настроението на Лорийн бе помръкнало заради промъкналата се в отношенията между нея и Джаред пукнатина. Освен това мисълта, че гнусният план, създаден от Оливия и подкрепян от Паркър Вандайвър, ще бъде пуснат в действие, я отвращаваше и тя реши, че физическото ѝ неравновесие е резултат от умственото ѝ неравновесие.

Мургавото лице на Роза се надвеси загрижено над нейното.

— Сеньората не добре тази сутрин?

Тя отмахна няколко къдрици от бледата буза на Лорийн, все още отпуснала глава върху възглавниците.

— Да, не се чувствам много добре. Не знам какво ми става. Нямам никаква сила за нищо, от храната само ми се повдига, даже от самата мисъл за ядене ми се повдига. Чувствам се толкова подпухнала, че... — Гласът ѝ заглъхна, сякаш нямаше сили да продължи.

Роза замислено огледа господарката си.

— Кога за последно ви тече кръв? — попита я тя тихо. Лорийн се изчерви, но се опита да си спомни. Стори ѝ се обаче, че мисленето не си струва усилието.

— Аз... не си спомням. Бях още в Кийпойнт. Беше някъде в края на януари. Спомням си, защото Глория току-що бе родила близнаците и аз...

— Сеньора, не разбирате ли? — прекъсна я Роза развълнувано. — Два месеца! Ще имате бебе!

Думите паднаха като камъни върху тялото ѝ, затъркаляха се из стомаха и замалко не го накараха отново да се разбунтува. Бебе! Това бе невъзможно. Опита се да седне в леглото, като че ли с това движение щеше да отрече слабостта си, да пренебрегне симптомите и да елиминира болестта си.

— Не, Роза. Не бих могла да бъда бременна. Това е нещо друго. Сигурна съм.

Вперила поглед в лицето на приятелката си, търсейки потвърждение на думите си, Лорийн видя в него само цъфтящата

усмивка и радостта от новината. Въпреки това тя изпита необяснимо чувство на печал, защото знаеше, че някой ден трябваше да напусне Джаред. За голямо изумление на Роза, тя избухна в сълзи и скри лице в меката пазва на готвачката, плачейки неудържимо.

Мина доста време, преди сълзите да престанат, и когато найсетне и това стана, Лорийн изпита неудобство от този открит изблик на емоции.

— Съжалявам, Роза. Не можах да се въздържа.

— Това още един знак, че сеньора бременна. Сълзи правят вас чувства добре. Искате ли малко чай?

— Да, това ми звучи добре — промърмори Лорийн разсеяно, стана от леглото и отиде до прозореца.

Роза тъкмо се бе запътила към кухнята да донесе чая, когато Лорийн я повика обратно. Без да се обръща към нея, с тих и нежен глас тя я помоли:

— Роза, не казвай на никого за... бебето... още не. Моля те.

— Разбирам, сеньора Лорийн. — Роза затвори вратата след себе си.

Лорийн пазеше тайната си, но много ѝ се искаше да си поговори с Глория. Правеше дълги разходки из градината навън дори и когато не ѝ се искаше да го прави, но лицето ѝ си оставаше бледо и уморено. Около очите ѝ имаше тъмни кръгове. Ако Джаред бе забелязал липсата ѝ на апетит по време на кратките им срещи на масата, той не го коментираше. Оливия се държеше така, сякаш нея я нямаше.

Когато Лорийн видя Джаред за първи път, след като разбра за бременността си, сърцето ѝ за миг се изпълни с любов, преди отново да я обхване мрачна хладина. След като бракът им бе консумиран, тя все по-рядко се бе връщала в мислите си към „уговорката“ им. Сега обаче бе принудена да мисли за това.

Джаред бе казал, че линията ще бъде завършена в края на лятото или началото на есента. Ако правилно е пресметнала, бебето трябваше да се появи някъде в началото на ноември. Не би могла да скрие бременността си, докато линията бъде завършена, когато, съгласно сделката, трябваше да си тръгне. Какво ще стане с бебето ѝ? Разбира се, щеше да го вземе със себе си, но с бебе на ръце щеше да бъде по-

трудно да си намери работа. Няколко години би могла да живее с двайсетте хиляди долара, които Оливия ѝ бе обещала, а после?

В писмото си до нея Прагърови бяха настояли тя да се върне при тях. Бе им отговорила, съобщавайки им за смъртта на Бен, за брака си — пропускайки подробностите, за семейството си и за новите си приятели в Кийпойнт. Посланието бе изпълнено с любов и топлина, но тя знаеше, че не може да се върне към онзи скучен и монотонен живот. Къде тогава да отиде с детето си? А още една мисъл не ѝ даваше покой — че няма да може да вземе бебето със себе си. Може би в момента носеше в себе си следващия наследник на фамилията Локет. Колкото и да се опитваше, не можеше да си представи каква ще е реакцията на Джаред и Оливия към детето. В едно нещо обаче бе сигурна — никои и нищо не можеше да я раздели от детето ѝ. Тя вече го обичаше, длъжна бе да го защити и то вероятно бе единствената част от Джаред, която щеше да ѝ остане, след като престанеше да бъде полезна за начинанията на фамилията Локет.

Една малка искрица надежда обаче продължаваше да мъждука в съзнанието ѝ. Въпреки че Джаред никога не бе говорил за любов, тя бе доловила нежността в очите му, бе видяла обичта, проблеснала в тях, когато спираше поглед върху лицето ѝ. Със сигурност изпитваше някаква привързаност към нея. Не беше кой знае колко, но това бе всичко, което ѝ бе останало.

А когато срещаше затворения и отчужден израз на лицето му по време на кратките им срещи, тази надежда започваше бавно да угасва.

Напрежението в къщата нарастваше. Пропастта между Джаред и жена му се разшири. Среднощните му разходки се превърнаха в нещо обичайно. Мускулите на лицето му, нервно шарещите му очи и непрекъснатото свитите юмруци свидетелстваха за жестока вътрешна борба, която скоро или щеше да изригне навън, или щеше да разруши човека отвътре. Сдържаното му и студено държане към Лорийн не ѝ позволяваше да се доближи до него. Беше я помолил за доверие. Сега, на дневна светлина, тази молба ѝ звучеше нереално. Поведението му не даваше никакъв повод за доверие.

Една сутрин реши да се поразходи из оборите и бе смаяна от сандъците с пушки и муниции, струпани покрай стената. Това бе цял арсенал, и то с внушителни размери. Сърцето ѝ се разтрепери. Преди тя се бе притеснявала, когато съвсем непознати хора страдаха. Сега си

даде сметка, че съществува съвсем реална заплаха мъжът ѝ да пострада или дори да бъде убит. Горещо се молеше нещо да се случи и да предотврати цялото това фиаско. Нищо обаче не се случи.

Неспособна да остане повече пасивна, Лорийн реши, че ако не може да предотврати трагедията, то би могла поне да издига пречки пред изпълнителите. Късно през една нощ, след като Джаред бе излязъл, тя тихо се измъкна през вратата и хукна към обора. Под светлината на един фенер Пепе кърпеше някакъв хамут.

— Сеньора Локет! — възкликна изненадан той, когато Лорийн влезе и бързо затвори вратата след себе си.

— Пепе, знаеш ли какво има в тези сандъци? За какво са?

Той нервно облиза устни и бързо отместа поглед встрани.

— Si, но сеньор Джаред ми заповяда да не казвам на никого.

— Е, добре, тогава няма да допуснем това да се случи, Пепе. Ти и аз трябва да направим нещо, за да ги забавим.

— Но, сеньора Локет, той...

— Как може на една пушка да ѝ се попречи да стреля, Пепе? — попита го тя, без да обръща внимание на смущението му.

— Сеньора, пушките...

— Прав си. Няма да можем да се оправим с всички пушки, без те да забележат. Какво можем да направим? — проплака Лорийн, кършейки ръце. Очите ѝ случайно се спряха на сандъците с патрони — Куршумите! Ето това е! Без куршуми пушките са безполезни, нали? — Говореше бързо и задъхано, мислейки на глас. — Ще ги скрием. Разбира се, те могат да си донесат свои за нощта на нападението, но поне няма да използват тези.

— Искате да скриете куршумите? — Гласът на Пепе се бе вдигнал с една октава, докато се взираше в нея с невярващ поглед. Тъмните очи щяха да изскочат от орбитите, а устата зееше, отворена от изумление.

Сложила ръка на лакътя му, Лорийн се помъчи да го успокои.

— Не се безпокой, Пепе. Поемам изцяло отговорността, ако Джаред или някой друг разбере. — После мекотата в гласа ѝ изчезна, заменена от рязък и делови тон: — Къде са лопатите? Ще заровим тия сандъци ето там — каза тя, сочейки към задната част на постройката. — Моля те, побързай. Всеки момент може да забележат, че ме няма.

— Сеньора...

— Моля те, Пепе — изрече нетърпеливо. — Не се страхувай от наказание. Не искаш ли да помогнеш на сънародниците си?

Той се извърна встрани, мърморейки нещо на испански и клатейки глава, но направи каквото му бе казано. Докато преместят тежките сандъци в дъното на обора, докато изкопаят дупките и ги зароят както трябва, Лорийн се изплеска цялата, умори се до смърт, а гърбът я заболя непоносимо.

— Ако мога, ще се опитам да те известя кога ще стане нападението. Би ли могъл да предупредиш жителите на Пуебло?

— Si — каза той с уморения глас на човек, готов вече да се съгласява на всичко.

— Ако не успея да те предизвестя, пак ще ги предупредиш. Иди в Пуебло и кажи на колкото можеш повече хора. Кажи им да се скрият. Изобщо да направят нещо, за да се защитят.

— Добре, сеньора Локет.

— Благодаря ти, Пепе. Помогна ми много. Ти си герой сред сънародниците си.

Усмихна му се, преди да излезе от обора. Незабелязано успя да се добере до стаята си, където изми калта, полепнала по ръцете и дрехите си. Когато най-сетне се строполи в леглото, ръцете и краката ѝ бяха сякаш пълни с олово.

Цяло щастие бе, че тя и Пепе бяха свършили работата си предния ден, защото на другия ден заваля и продължи няколко дни. От небето непрестанно се сипеха огромни и тежки като сачми капки. Въздухът бе влажен и задушен, утежнявайки свързания с бременността дискомфорт на Лорийн.

Принудена да стои в стаята си, Лорийн крачеше назад-напред между леглото и прозореца, неспособна да седне да почете или шие или пък да се съсредоточи върху каквото и да било, с изключение на собственото си непредсказуемо бъдеще и това на своето дете.

После дъждът спря. Облаците си останаха ниско надвиснали над земята, въздухът все още бе пропит от влага, но дъждът спря.

И една вечер, по здрач, наемниците отново се събраха в къщата.

Седнала за вечеря заедно с Оливия, Джаред, Карсън и Вандайвърови, Лорийн чу първите стъпки от ботушите им. Тя ровеше

разсеяно в чинията си, от време на време хапваше по някой залък и го преглъщаше с усилие, молейки се да го задържи.

Вече се страхуваше до смърт от Кърт Вандайвър. Откакто я бе притиснал и бе отправил похотливите си заплахи, винаги като го видеше, се разтреперваше от страх.

Когато първите стъпки се чуха на верандата, останалите на масата се стреснаха и се спогледаха бързо и напрегнато. Кърт скочи от масата и се спусна към вратата още преди чукането по нея да отекне из цялата къща.

Лорийн чу неразбрано мърморене на снишени гласове, после Кърт затвори вратата и се върна на масата.

— Казах им да почакаат в обора. Там ще се съберат и... ще се подготвят.

Паркър кимна доволно. Студените му сини очи святкаха в предчувствие. Приличаше на хищник. Лорийн потрепери въпреки топлия и спарен въздух.

Погледна към мъжа си, неспособна повече да се преструва, че се храни. Той бе облечен като каубой. Червената кърпа, с която бе, когато я целуна в заслона на скалите, бе завързана небрежно на врата му. За вечеря в Коронадо той обикновено се обличаше официално, но досега Лорийн бе твърде заета със собствените си мисли, за да обърне внимание на тази малка нередност. Знаеше, че той чувства погледа ѝ върху себе си, но отказваше да вдигне глава и да го срещне.

Обичайният добър апетит на Карсън внезапно бе изчезнал и сега той отпиваше от виното си. Оливия продължи да се храни, сякаш нищо не се бе случвало. Кърт се бе облегнал лениво назад, изучавайки лицето на Лорийн.

— Кога... кога ще научим първите резултати, Джаред? Искам да кажа, колко време ще отнеме? — попита нервно Карсън.

Джаред сви рамене и отпи голяма глътка от уискито си.

— Чака те тежка нощ, Джаред. Ако бях на твое място, нямаше да се докосвам до уискито — каза Паркър.

Джаред го фиксира със златистия си втренчен поглед, после отново вдигна чашата към устните си. Лицето на Паркър почервения от гняв.

— Изпрати ни съобщение, когато планът влезе в действие. Карсън и аз няма да имаме търпение да научим какво става.

Лицето на Оливия сияеше от радост. Сякаш говореше за обикновено забавление. Желанието ѝ за разрушение бе за Лорийн кощунство.

— Е, както се казва, никога не оставяй за утре това, което можеш да свършиш днес или нещо подобно беше — каза Кърт весело, стана от масата и отиде до прозореца. — Изглежда, всички вече са там. Добре че не живеете в центъра на града, Локет. Хората може да започнат да се питат какво става.

Паркър, Оливия и Карсън се изправиха, избутаха столовете си назад и тръгнаха към вратата. Като се изключи Лорийн, Джаред се надигна последен. Направи го бавно, с напрегнати движения. Колтът в кобура висеше на бедрото му. Кожена връв, завързана около крака му, го държеше плътно прилепен към плата на панталона. Явно не се бе подготвил за увеселително състезание по стрелба. Оръжието му бе заредено и готово да убива.

Лорийн изхвъркна от стола само за секунда, изоставила ленивите движения отпреди малко. Тя застана между Джаред и вратата, стискайки лактите му с тънките си пръсти.

— Джаред, умолявам те, не участвай в това. Моля те. — Лицето му бе студено, неразгадаемо, а очите — непроницаеми. Тъй като той не проговори, тя продължи: — Помисли, Джаред. Помисли за Руди и семейството му.

— Руди е глупак — шибнаха я като с камшик думите му. — Иска да урежда нещата по мирен път. Мисли, че всичко, което Бен е казал, трябва да бъде издълбано в камък, но аз разбрах, че и Бен може да греши. Всеки случай сгрешил е за теб и мен и тая „голяма любов“ между нас.

Ударът попадна в целта и тя се обърка, внезапно осъзнала, че останалите слушат разговора им. Стисна лактите му още по-силно.

— Вярвам в теб, Джаред. Веднъж, само преди няколко седмици, ти ме помоли за доверие...

— Ти си чула това, което си искала да чуеш. Но аз също намекнах, че ще направиш добре, ако започнеш да приемаш нещата такива, каквито са, и да пазиш моралните си задръжки за себе си. Но явно ти не разбираш много от намеци. Пет пари не давам дали ми вярваш, или одобряваш действията ми. Аз правя това, което си искам.

Искаше ѝ се да изпищи от отчаяние.

— Даваш ли си сметка колко това ще застраши бъдещето ти... нашето бъдеще?

Очите му се стрелнаха към силно заинтересуваните слушатели зад нея, после отново се спряха на лицето ѝ. Устните му се свиха подигравателно.

— Нашето бъдеще? Ние нямаме бъдеще, Лорийн. Много добре знаеш какво е бъдещето ти с мен. Когато изпълниш своята част от сделката, изчезваш. Много по-богата, но изчезваш. Сега, да не би да съжаляваш, че си се продала толкова евтино? Какво искаш? Още пари ли?

Лорийн с усилие преглътна буцата, надигнала се в гърлото ѝ. Опита се да проговори, заекна, спря и пак опита:

— В... в Кийпойнт ти... ние... беше... различно.

Той ѝ се изсмя с грозно от презрението лице.

— Да не би да си мислиш, че след като съм спал с теб, нещата между нас са се променили? Че у мен се е появила някаква „привързаност“ към теб? — Той изсумтя иронично. — Ти стана доста добра в леглото, след като се научи. Освен това ми беше подръка. Какво очакваше да направя? Беше единственото топло тяло в онази снежна виелица. Ако придаваш на факта, че легнах с теб, по-голямо значение от това, което току-що ти обясних, значи си по-глупава отколкото те мислех.

Разочарованието ѝ се превърна в болка, а след това в гняв.

— Не толкова глупава, та да не видя какъв си наистина. Аз ти повярвах много повече, Джаред Локет. Помислих, че растеш, че се превръщаш в син, който баща ти заслужаваше, в съпруг, какъвто аз исках. — Тя се спря и пое въздух. — Сега обаче виждам, че си покварен и жесток като тях, Джаред. Аз... — Искаше да му каже колко го обича, да го моли да не взема участие в това. Вместо това каза: — Проклинам те да се провалиш вдън земя, ако вземеш участие в това!

— Значи ще отида в ада. — Той я избута встрани и викна на Кърт и Паркър: — Хайде да тръгваме!

Думите му ѝ подедържаха като физически удар. Буквално ѝ изкараха въздуха. Чу виковете и тропота от конските копита, когато част от мъжете се метнаха на конете и изтрополиха през двора. Стоеше като вкопана на място, без да чувства нищо друго, освен болката, стиснала сърцето ѝ с костеливи пръсти.

Зад нея се появи Карсън и я докосна леко по рамото.

— Джаред е малко изнервен, Лорийн. Говори неща, които не мисли.

Любезните думи сякаш пропукаха защитната броня, която тя бе изградила около себе си. Странно, но нито се чувстваше унижена, нито притеснена от това, че всички чуха какво ѝ бе казал Джаред. Раните, получени от тия думи, бяха твърде дълбоки, за да могат да бъдат засегнати от такива повърхностни драскотини.

Изпитваше само чувство на неизмерима загуба. Двамата бяха преживели нещо много хубаво и резултатът от това преживяване растеше в утробата ѝ. Леко допря ръка до корема си, като че ли да се убеди, че думите му не са изтръгнали плода, който сам бе посял в тялото ѝ. Заля я вълна на огромно отчаяние и по бузите и се затъркаляха горещи сълзи.

Излизайки от стаята, тя мина покрай Оливия и забеляза самодоволното, тържествуващо лице на свекърва си. Лорийн се запита каква ли е тази омраза, обхванала я до такава степен, че заплашваше да унищожи и онези хора, която тя би трябвало да обича. Веднъж Мария бе казала, че Оливия е тъжна и самотна жена. Лорийн си помисли, че най-вероятно Мария бе права. Въпреки антипатията си, за момент изпита съжаление към Оливия. Тази жена бе неспособна да изпита истинска любов. Разрушителното ѝ себелюбие не би го допускало.

Оливия като че ли долови мислите ѝ, защото зелените очи се свиха от омраза. Лорийн разбра, че е извоювала малка победа над тази властна жена. Тази мисъл я окуражи — вирнала гордо глава, тя прошумоля покрай нея с полите си и пое нагоре по стълбите.

Часовете се точеха непоносимо бавно. След като Роза приключи с почистването на масата, над къщата легна осезаемо напрегната тишина. Карсън и Оливия седяха в кабинета. Тя — на обичайното си място зад бюрото, а той — в креслото пред него. Говореха малко.

Забелязал ли е Джаред липсващите муниции? Сигурно. Но това не бе ги спряло. Дали Пепе е отнесъл навреме предупреждението ѝ? Въпросите идваха към Лорийн един след друг от тъмнината, която криеше отговорите.

Лежеше в леглото и се чудеше как ще преживее този кошмар. Видения за Джаред, ранен и потънал в кръв, се сливаха с тези на подигравателната му усмивка, със студени и твърди, приличащи на майчините му очи. Смъртно се мярна и спомен на любящия и нежен Джаред. Но само смъртно.

Тропотът от копитата се чу много отдалеч, толкова тиха бе нощта. Лорийн разбра, че в двора влиза само един кон и затаи дъх. Когато чу бързото чукане по вратата, стана от леглото, спусна се към стълбите и застана на горната площадка, впила поглед във вратата, която Карсън побърза да отвори. В антрето се втурна Кърт Вандайвър.

— Раниха Джаред!

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Изглежда доста лошо — каза Кърт на стреснатия Карсън. — Къде е Лорийн?

Чак тогава той я видя, застанала на горната площадка, стиснала перилата с такава сила, че кокалчетата ѝ бяха побелели като лицето ѝ. Той пристъпи бързо към подножието на стълбището и вдигна поглед към нея.

— Можеш ли бързо да се облечеш за езда? Той иска да говори с теб.

Тя дори не отговори, а веднага се извърна и се спусна към стаята си.

Когато Кърт се извърна отново към Карсън, до него вече бе застанала и Оливия.

— Копелетата ни чакаха. Отнякъде са разбрали. Голяма стрелба падна. Нямам представа колко от нашите са убити и ранени. Нито един от пожарите не пламна поради влажното време. И в момента вали.

— Сериозни ли са раните на Джаред, Кърт? — запита Карсън тревожно.

Очите на Кърт се стрелнаха към Оливия, после бавно отговори:

— Рано е още да се каже, Карсън. Мисля, че жена му трябва да бъде край него в такъв момент.

Изразът на лицето на Оливия си остана спокоен. Нямахше смисъл да задава безполезни въпроси. Карсън винаги бе уважавал стоицизма ѝ в случай на опасност. Успокоително потупа ръката ѝ.

Лорийн излезе от стаята си и се спусна по стълбите. Бе облякла една от цепнатите поли за езда, бе скочила в ботушите, но си бе оставила поръбената с дантела блуза. Бе претърсила банята за лекарства за първа помощ и ги бе напъхала в малка платнена чанта.

— Готова съм — каза тя кратко и излезе навън, без да погледне към останалите.

Кърт хвърли бърз поглед към Оливия и последва Лорийн.

— Казах на човека в обора да ти приготви кон. Ще ти го доведе — подвикна ѝ той.

Яките му крака бързо го отнесоха към ъгъла на къщата, зад който свърна, запътен към обора. Лорийн не обръщаше никакво внимание на дъжда, леещ се спокойно около нея. Видя как по посока на Кийпойнт проблесна светкавица, но тя бе твърде далеч. Сплете пръсти пред себе си и горещо се помоли за живота на съпруга си. Не го оставяй да умре! Моля те, Господи, не го оставяй да умре!

Бе се преоблякла с треперещи ръце, разтърсена до мозъка на костите си от новината на Кърт. Кърт докара коня и предложи помощта си да я качи. Тя се поколеба само секунда. Дали на бебето няма да му стане нещо от ездата? Обаче трябваше да отиде при Джаред. Възседна го бързо.

— Къде е той? Джаред. Къде сте го отнесли?

Мъчейки се да надвика шума от конските копита, докато прелитаха в галоп по алеята, Кърт извика:

— Доста лошо е ударен. Отнесохме го в една пещера, за която един от нашите знаеше. Мисля, че пратиха някого да повика доктор. Страх ги беше да го движат повече. Целият бе потънал в кръв.

Стиснала здраво юздите, Лорийн затвори за миг очи. Доста лошо ударен. Какво означаваше това? Потънал в кръв. Боже господи!

Карсън винаги се бе възхищавал на самообладанието на Оливия. Тя седеше в креслото зад бюрото, затворила очи и леко облегната назад. Беше минал цял час, откакто Кърт бе дошъл с новината за раняването на Джаред и за ужасния обрат на събитията в Пуебло. Скоро след това в кабинета бе влетял Паркър, побеснял от гняв.

— Целият ни проклет план отлетя към небето като дим. Казвам ви, криеха се като животни в колибите си, където изобщо не можехме да ги видим, а камо ли да стреляме по тях. Поваляха хората ни един по един. Те знаеха, че идваме. Казвам ви, знаеха!

— Паркър, моля те, успокой се. Вече нищо не може да се направи. — В гласа на Оливия нямаше никакви емоции. — В известен смисъл даже може да го обърнем в наша полза. Можем да кажем, че пропадналите жители на Пуебло са започнали стрелбата и са

застреляли няколко каубои, които са влезли в градчето след мръкване. Ще измислим нещо.

— Да, и няма да е зле добре да го измислиш. Писна ми от целия този театър. — Тевтонските черти се бяха свили и изкривили от досада.

— Ще го измислим, Паркър — каза Карсън с по-голяма увереност, отколкото всъщност чувстваше.

— Ще видим. Мога да отменя цялата тази проклета работа ей така. — И той силно щракна с месестите си пръсти, после рязко извърна едрото си тяло и излезе.

Дори и след тази кавга лицето на Оливия си остана спокойно. Вперил поглед в килима под краката си, сякаш хипнотизиран от шарката му, Карсън крачеше неуморно напред-назад.

Внезапно и двамата чуха забързани стъпки и звънтящи шпори, приближаващи се към вратата през верандата.

— Може би някакви новини за Джаред — каза Карсън с надежда и изхвъркна в антрето. Замръзна от изненада.

С твърда крачка към кабинета се приближаваше Джаред. Изобщо не бе ранен. Всъщност Карсън никога не го бе виждал в толкова приповдигнато състояние на духа. Зад него, с блеснали на фона на тъмното лице бели зъби и святкащи черни очи, крачеше Руди Мендес. Приликата им, както винаги, потресе Карсън. На вратата, без да влиза в къщата, бе застанал Торн — мълчаливият команч, приятел на двамата от детството им и приятел на Бен от още по-рано.

— Какво... — започна Карсън, но Джаред го прекъсна:

— Карсън, имаш такъв вид, сякаш си видял призрак — каза той сърдечно. — Мисля, че познаваш брат ми и Торн.

Джаред заобиколи смаяния мъж и се отправи към бюрото, заставайки пред майка си.

— Работата не стана, мамо. Приятелите ти от Остин избягаха с подвити опашки. Всичко свърши.

Оливия бе приковала поглед в Руди — лицето ѝ бе силно пребледняло.

— Какво прави той в дома ми? — изхриптя тя. При последните думи гласът ѝ се вдигна с една-две нотки. Омразата, изписана на лицето ѝ, бе очевидна. — Махни това копеле от очите ми!

— Руди ми е брат — каза спокойно Джаред. — Щом аз казвам, значи ще остане в дома ми.

Очите му не помръднаха от нейните, предизвикваха я. Тя се взря в него отблизо тогава и истината просветна в очите ѝ.

— Това си бил ти, нали? Ти си бил предателят! Ти си провалил всичко.

— Не, мамо, нищо не съм провалил. Надявам се, че на доста народ съм спасил живота и собствеността им.

— Говориш точно като баща си — изсъска тя. — Винаги добър и благороден. Винаги си бил против мен. Не виждаш ли, Джаред, че ти вероятно ни върна години назад с това твое самочувствие?

Джаред поклати глава.

— Не. Не съм. Линията ще я имаме, но не по пътя на експлоатацията и насилието. И то без помощта на Вандайвър и глутницата му. — Обърна се към още неуспелия да се съвземе мъж зад него: — Карсън, надявам се, че разбираш защо трябваше да тръгна срещу теб, нали? Нас просто ни манипулираха. Трябваше да поема нещата в свои ръце. Мисля, че направих това, което Бен би направил на мое място.

Карсън внезапно се бе състарил, отпуснат и уморен. Усмихна се приветливо на младите мъже, застанали пред него. И двамата бяха добри хора. Честни. Силни. Синове на Бен. Гордееше се с тях заради отсъстващия им баща, най-добрия му приятел.

— Да, Джаред. Мисля, че ти постъпи правилно — каза той и го потупа по рамото.

Двамата мъже останаха дълго така, вперили погледи един в друг. Накрая по-младият отвърна поглед, трогнат. Това бе съвсем ново чувство за него и той побърза да го прикрие.

— Руди, почакай само минутка. Ще се кача горе да съобщя на Лорийн новините и после ще се върна да ви настаня двамата с Торн.

Джаред вече се бе отправил към вратата, когато спокойният глас на Оливия го спря по средата на пътя с думите:

— Лорийн я няма, Джаред.

Тонът и спокойният глас на майка му обезпокоиха Джаред и в главата му звънна предупредително звънче. Сърцето му се сви от лошо предчувствие. Той бавно се обърна и прикова поглед в лицето на майка си.

— Няма ли я? Къде е?

Гласът му бе нисък. Смъртоносен.

— С Кърт Вандайвър е. Яхнаха конете и тръгнаха преди около час.

— Тя никъде не би тръгнала с Кърт Вандайвър. За какво, по дяволите, ми говориш? — В гърдите му клокочеше гняв.

Оливия се усмихна сладко на сина си.

— Джаред, забрави ли първото си впечатление от мис Лорийн Холбрук? Мислеше я за уличница и авантюристка. Мисля, че се оказа прав.

Карсън изведнъж се намеси развълнувано:

— Оливия, кажи на момчето защо тръгна тя. Кажи му!

С невярващи очи той се взираше в жената, която бе боготворил толкова години, сякаш я виждаше за пръв път.

— Това теб не те засяга, Карсън! — отвърна остро тя.

Джаред се извърна към него, напрегнал цялото си тяло.

— Къде е? — попита пресипнало.

— Не знам, Джаред — отвърна честно Карсън, разтърсен от внезапния обрат на събитията. — Преди около час тук дойде Кърт. Дяволски бързаше. Каза, че си ранен и че Лорийн трябвало да тръгне с него. Намекна, че ако не го направи, може да не те види повече жив. — Той остави Джаред и пристъпи към Оливия, която седеше зад бюрото, подпряла лакти върху него. — Ти знаеше, че Джаред не е ранен.

Това не бе въпрос. Бе изявление.

Джаред избута Карсън встрани и разперил широко ръце, ги подпря на бюрото, надвесил лице само на сантиметри от майчиното си.

— Защо я пусна с този гаден кучи син? Защо, проклета да си? — Той удари с длан по бюрото и звукът отекна като изстрел в и без това натегнатата атмосфера в стаята.

Когато тя отговори, тонът ѝ бе отново спокоен, какъвто бе и преди малко.

— Лорийн си свърши работата, за която ни трябваше. Бе нормално тази нощ тя да бъде жертвата. По този начин никой не би могъл да ни обвини в нищо, ако нещата се объркат. Както и стана. — Тя злобно погледна Руди. — Кой би могъл да ни обвини, ако един от семейството е отвлечен и... пострадал в резултат на бъркотията.

Джаред с усилие се мъчеше да задържи студенината в стомаха си да не се разпрострат из цялото му тяло и да го вледени на място.

— Къде я отведе той?

— Не знам.

— Къде?! — изкрещя той.

— Не знам! — кресна му и тя.

Руди проговори за първи път, откакто бе влязъл в къщата, и задърпа Джаред за ръкава.

— Хайде. Губим ценно време. Торн може да ги проследи, макар да са с час преднина в тоя дъжд. По-добре да побързаме.

Джаред все още се взираше в майка си, без да помръдне, обсипвайки я мислено с какви ли не думи. Но не си струваше. Тя бе победена и го знаеше. Гърдите му се изпълниха с горчиво разочарование от тази жена, която му бе дала живот, но не можа да му даде любов. Безброй пъти бе отблъскван от нея и спомените от тези случки се завъртяха в главата му като калейдоскоп. Всичките му усилия да ѝ се хареса бяха отишли напразно. Той всъщност никога не бе оправдал надеждите ѝ. В основата на горчивото му пренебрежение, презрение и гняв към света лежеше именно това отблъскване. След като не е обичан, тогава, по дяволите, и той няма да обича никого!

Но не стана така. Той бе обичал Бен. Да. Сега си го признаваше. Обичаше баща си и смъртта му го поразил. И въпреки разклатеното му здраве, Джаред продължаваше да се обвинява за кавгата през онази нощ, когато ударът бе отнесъл баща му в гроба. Бе обичал Бен. Обичаше Руди и Глория. И Мария. Обичаше и Лорийн.

Лорийн! Всичките тези признания му отнеха само няколко секунди. Ръката на Руди още бе върху неговата. Отправи към майка си един последен съжалителен поглед, обърна се и излезе.

— Торн, трябва да проследим два коня, тръгнали оттук преди час. Вандайвър е отвлякъл жена ми.

— Трябва да побързаме. Дъждът може да отмие следите — каза Торн със спокоен глас и тримата поеха по едва забележимата следа от конски подкови, вдълбани в меката земя.

Със студени и изтръпнали пръсти Лорийн се държеше за рога на седлото, мъчейки се да направлява коня по хлъзгавия и кален терен.

Дъждът, започнал като досаден ръмеж, се бе превърнал в истински порой. След като Кърт ги бе осведомил за раняването на Джаред, в бързината тя не бе успяла да си сложи шапка, нито пък коженото яке или някаква друга връхна дреха. Едрите капки барабаняха като оловни сачми по главата ѝ. Косата ѝ, станала още по-тежка от дъжда, се бе отскубнала от фибите и сега висеше надолу, сковавайки от болка мускулите на врата ѝ. Бе мокра до кости и трепереше от студ.

На няколко пъти ярките светкавици плашеха конете и гърмът дълго се носеше над равнините, блъскайки се по околните хълмове.

Вледенена от студ, мокра и нещастна, една мисъл продължаваше да кънти в главата ѝ като гръмотевица: Моля те, Господи, запази живота на Джаред.

Стори ѝ се, че твърде дълго време яздят. Яздеха в посока, обратна на Пуебло, и както ѝ се струваше, вече няколко часа поддържаха същата посока. Но можеше и да се заблуждава. Времето и пространството бяха престанали да имат някакво значение за нея, откакто бе научила, че животът на мъжа ѝ е в опасност.

Разпита Кърт за състоянието на Джаред, когато пътят стана достатъчно широк, за да могат да яздят един до друг.

— Къде са го отнесли, Кърт? Много сме далеч от Пуебло, а ти каза, че ги е било страх да го придвижват твърде много.

Без да я гледа в очите, той каза:

— Ами един от хората ни знаеше за тази пещера. Искаха да отнесат Джаред колкото може по-далеч от мястото на действие заради собствената му безопасност, затова тази пещера изглеждаше идеална за целта. Почти никой не я знае.

Думите му не ѝ прозвучаха много смислено, но тя не възрази. Искаше само да стигне до Джаред колкото може по-бързо.

От известно време чуваше някакъв силен рев и когато следващата светкавица освети околността, тя видя, че Рио Кабайо е на около петнайсет метра пред тях. Малката Рио Кабайо, която обикновено бе толкова спокойна дори и когато се спускаше по каменното корито на бързеите, сега яростно се пенеше, преляла извън бреговете.

Кърт яздеше право към нея и когато видя ситуацията, гръмко изруга.

— Трябва да минем от другата страна, Лорийн — каза той, опитвайки се да надвика рева на реката и трясъка на гръмотевиците.

Перспективата би изглеждала мрачна дори и на дневна светлина, а в тази тъмнина тя си беше чисто самоубийство.

— Няма ли друг път? — Гърлото я заболя от усилието, което направи, за да бъде чута през целия този грохот. — Конете не могат да я преплуват. А дори и да могат, виж какви боклуци влачи реката.

Яростно виещата се на въртопи клокочеща вода влачеше дървета, бъчви, трупи, колелета от каруци и какви ли не други предмети. На Лорийн ѝ се струваше, че не биха могли да се доберат до другия бряг, без сериозно да пострадат или конете им, или самите те.

— Искаш ли да видиш Джаред или не? — попита Кърт остро, раздразнен от колебанието ѝ.

— Не биха могли да го донесат чак дотук и да го пренесат през тази придошла река — възрази тя.

— Те са я преминали преди часове. Сигурен съм, че тогава още не е била придошла. Водата е тръгнала, след като заваля силно.

Беше прав и тя го знаеше. С всичкия този дъжд, паднал през изминалите няколко дни, възможността реката да придойде внезапно бе наистина много голяма. А когато е започнало отново да вали, подгизналата от предишния дъжд почва не е могла да попие новата влага и се е изляла по склоновете на хълмовете право в реката. Сигурно не ѝ е трябвало кой знае колко време, за да се надигне до такава степен.

Тя кимна на Кърт и се хвана здраво за рога на седлото.

— Ти давай напред, аз ще бъда плътно зад теб. Ако конят не иска да плува, просто го пусни по течението и при първа възможност се насочи към отсрещния бряг. Окей?

Тя кимна отново, безмълвна, с лудо биешо сърце и смушка коня в хълбоците. Животното се опита да окаже съпротива, размахало глава, и за момент Лорийн си помисли, че ще откаже да влезе в реката. Но подчинението взе връх и конят влезе внимателно в бучащата вода. Тъкмо се бе потопил целият в нея, когато бързото течение го подхвана и моментално го запрати в средата на реката.

Лорийн се държеше здраво, борейки се за живота си, и изведнъж ѝ дойде наум, че ако тя умре сега, детето на Джаред също щеше да умре. Защо не му казах, че нося негово дете, укори се тя. Впи колене в

хълбоците на коня. Страхуваше се да погледне назад и да види дали Кърт е успял да накара коня си да я последва.

Тъмнина и дъжд ги обгръщаше отвсякъде, но когато проблесна следващата светкавица, тя видя стремително носещото се към нея дърво. О, боже, не! — изкрещя съзнанието ѝ, докато тялото ѝ се стегна в очакване на удара.

Стволът на дървото мина пред тях, но явно някой от клоните му, потопени под водата, бе закачил предните крака на коня, защото изведнъж той пропадна надолу и Лорийн почти изгуби опората на гърба му. С последни усилия успя да стисне с измръзнали пръсти хлъзгавия от мътната вода рог на седлото и да се задържи. Конят цвилеше отчаяно от болка и Лорийн разбра, че краката му сигурно са счупени. Дървото още не ги бе подминало, а се въртеше лудо в кръг, сякаш се чудеше накъде да поеме. Разбирайки, че ще загине, животното яростно се забъхти във водата и този път Лорийн не можа да се задържи.

Бе захвърлена в яростно пенещите се мътни води на реката. Течението я подметна нагоре, колкото да си поеме задъхано въздух, после пак я дръпна надолу. Попаднала под водата, тя замаха панически с ръце, опитвайки да се издигне нагоре. Усети как става по-лека и разбра, че повърхността и тъй нужният ѝ кислород са съвсем близо, когато главата ѝ се удари в нещо над нея и цялото ѝ тяло бе пронизано от заслепяваща болка. Замята безпомощно ръце, усети как дръжката на чантата с лекарствата се изхлужва от китката ѝ и започна бавно да потъва в мрачната бездна на безсъзнанието.

После усети милионите боцкания по главата и разбра, че някой я е хванал за косата и я дърпа нагоре. Преглътна горчивата вода, влязла в устата ѝ, и задъхано започна да поема на едри глътки безценния въздух. Кърт я държеше под брадичката, а тя впи пръсти в седлото му, отчаяно опитвайки се да остане над водата и да не загуби съзнание.

Конят на Кърт успя като по чудо да достигне отсрещния бряг на реката. Там той внимателно положи плюещата и кашляща Лорийн на земята. После слезе, привдигна отпуснатото ѝ тяло и притискайки го към себе си, леко я разтърси.

— Добре ли си?

Мина известно време, преди да успее да събере сили и да му отговори:

— Д-да, мисля, че съм добре.

— Хайде, имаме още съвсем малко. Ето там, на върха на хълма.

Кърт я качи на коня и тя щеше да падне напред, ако той не се бе качил веднага зад нея и не бе я подхванал с яките си ръце. Сигурно бе припаднала, защото когато се съвзе, установи, че са спрели и че Кърт я смъква от седлото. Той я насочи към нещо, което, изглежда, бе висока каменна стена. Когато се приближиха, тя видя малкия отвор в нея, почти закрит от храсталака, растящ отпред. Кърт отмести клонките с ръка и я бутна към пещерата. Лорийн трябваше да се наведе, за да влезе през ниския отвор. Със свито от страх сърце пред навяващите непонятен ужас стени на пещерата, тя пристъпи навътре.

Най-сетне зърна светлина напред и очаквайки скоро да види Джаред, закричи по-бързо. Бледата светлина идваше от малък фенер, окачен на стената на нещо като уширение вътре в самата пещера. Тя пристъпи в него и се изправи. Гледаше право в присвитите змийски очи на Уот Дънкан!

Зад него стоеше Джун. Светлата коса отразяваше игривите отблясъци на фенера и образуваше нещо като ореол около главата ѝ. Очите на Лорийн бързо претърсиха всички ъгли на стаята, но никъде не откриха Джаред.

През ума ѝ преминаха какви ли не ужаси с такава бързина, че мозъкът ѝ не успя да отметне всички. Усети Кърт зад гърба си, тъкмо влизащ в уширението.

— Ах, ах, мис Локет. Виждам, че успяхте да дойдете на малкото ни парти. Нощта не е много приятна за къпане, нали? — Дънкан се усмихна лениво и очите му се плъзнаха по тялото ѝ.

Лорийн рязко се обърна към Кърт.

— Къде е съпругът ми? Ти каза, че ще ме доведеш при него! — Сви юмруци и безсилно го заблъска по гърдите. Стискайки китките ѝ, той я отдалечи от себе си.

— Трябваше да измисля нещо, за да те накарам да дойдеш. Както виждаш, успях.

Смаяна, тя заекна:

— Н-но защо? Значи всичко това ти си го измислил? Защо? — Беше толкова потресена, че дори не се уплаши. Страхът щеше да дойде по-късно. Сега изпитваше само гняв и удивление.

— Не мисля, че трябва да ти казвам защо, Лорийн. Сигурно се досещаш за причината.

Очите му слязоха от лицето на гърдите ѝ и се плъзнаха надолу, без да пропуснат нито една подробност. Лорийн потрепери, но не от студ. Огледа мокрите си дрехи, прилепнали по тялото ѝ, разкриващи откровено всичките му форми.

— Напраиме сичко, за к'вото ни помолихте, мистър Вандайвър. Намерих фенер и донесох малко храна.

Гласът на Дънкан прозвуча угоднически и Лорийн разбра, че Кърт сигурно е обещал да му плати за любезната услуга.

— Всичко е наред, но какво прави тя тук? — попита Кърт и посочи Джун, която още не бе проговорила.

— Джун и аз имаме много наши си, общи неща и едно от тия общи неща, може да се каже, е да съсипем мистър Джаред Локет. — При споменаването на името Лорийн се стресна и Джун ѝ отправи високомерен и надут поглед. — Зат'ва ме помоли да я доведа. Освен т'ва тя май ви е хвърлила око, мистър Вандайвър. Искаше да ви види.

Кърт се усмихна прелъстително и погледна през полузатворените си клепачи към момичето, което стоеше с широко разкрачени крака, положило ръце на бедрата си, безсрамно показвайки тялото си, облечено в тънката и къса поличка. Лорийн с отвращение отмести поглед, като видя езика на Джун бавно да облизва долната ѝ устна, а очите обещаващо да просветват.

— Не си лоша, мис Джун. — Кърт влезе по-навътре и застана пред нея. — Да-а, никак не си лоша. Може и да се позабавлявам малко с теб. — После рязко се извърна към Лорийн. — След като задоволя мисис Локет.

Джун стрелна Лорийн с поглед, преливащ от ревност и омраза, но Лорийн не му обърна внимание. В момента Джун не представляваше никаква заплаха в сравнение с Кърт.

— Защо направи това, Оливия? Не беше необходимо. Защо изложи момичето на опасност?

Карсън още не беше се съвзел от удара, който преживя, като се сблъска с факта, че Оливия бе предала собствения си син. Още не можеше да повярва, че тя е способна на такава измяна.

Само преди няколко минути Джаред и брат му, заедно с Торн, в галоп бяха изхвърчали от двора. Карсън се надяваше, че ще успеят да намерят Лорийн, преди Вандайвър да ѝ е сторил нещо. Той стоеше прав до жената, която бе обичал толкова години, и се взираше в черната ѝ коса. Сребърните нишки в нея контрастираха с аристократично извитите вежди. Винаги бе смятал косата ѝ за хубава.

Изглежда, Оливия не се впечатляваше нито от събитията, случили се неотдавна, нито от изучаващия поглед на Карсън.

— Моля те, отговори ми, Оливия. Защо направи това? — повиши глас той и тя долови в него повече упрек, отколкото бе чувала, откакто го познаваше.

— Карсън, наистина намирам внезапните угризения на съвестта ти за изненадващи и отегчителни. По-добре от всички останали би трябвало да знаеш, че понякога в бизнеса се вършат неща, които не са съвсем приятни.

— Манипулирал съм хората понякога, вярно е. Доколкото си спомням обаче, никога не съм хвърлял невинна млада жена, която не ми е направила нищо, в ръцете на такъв безскрупулен тип като Вандайвър.

— Невинна? Ха! Всички мъже сте еднакви — озъби се тя. — И не бих нарекла начина, по който успя да настрои Джаред срещу нас, нищо. Това съвсем не е малко.

— Лорийн не може да отговаря за чувствата на Джаред и ти го знаеш. Той още от самото начало нямаше доверие на Вандайвъррови. Почувства, че цялото наследство на Бен е застрашено от тях. Защити го по начина, който сметна за най-правилен. Според мен Лорийн е подходяща за него. Тя успя да го накара наистина хубавичко да огледа себе си от всички страни.

Оливия удари с ръце по бюрото, както преди малко бе направил синът ѝ.

— Не искам да чувам повече нищо за Лорийн и нейните добродетели. До смърт ми омръзна да слушам как всеки я величае.

Карсън се вгледа в нея изпитателно. Зелените ѝ очи изпущаха огън, а ноздрите ѝ се бяха разширили, поемайки задъхано въздуха. Тогавя той разбра.

— Ревнуваш от момичето, нали, Оливия? Тя застана между теб и Джаред. Аз се държах любезно с нея като баща. А Бен...

Оливия скоочи от стола, като чу името.

— Да, Бен! Години ме унижаваше с неговата курва. Хората ми се смееха зад гърба, защото знаеха, че той предпочита мексиканската кучка пред мен. Обичаше сина ѝ, както обичаше и моя. Неговата връзка с нея бе постоянна обида за мен. За мен! — подчерта местоимението тя, забождайки пръст в гърдите си. — Красавицата на Нюорлиънския хайлайф! За мен, потомка на едно от най-уважаваните, богати и влиятелни семейства в историята на този град. Той ме доведе тук, в този варварски и забравен от Бога край, очаквайки от мен да живея като някой от неговите мексикански пеони.

По бузите ѝ се стичаха сълзи. През всички тези години, откакто я познаваше, Карсън никога не бе виждал Оливия да плаче.

— И не ме обичаше — продължи тя с нещастен глас. — Не ме обичаше. — Остана известно време неподвижно, после вирна брадичка по своя си аристократичен начин, както само тя умееше, и продължи: — Но не можех просто да стоя и да гледам как той си настанява последната играчка в собствения ми дом. По-скоро бих пукнала!

Карсън се обади тихо:

— Оливия, знаеш, че Бен доведе Лорийн тук с надеждата, че тя и Джаред...

Тя още веднъж го прекъсна:

— Така каза. Но ти много добре го чу как говореше за нея. Лорийн била толкова хубава. Била толкова любезна, толкова невинна, толкова приятна, с такива добри маниери. — Скри лице в дланите си, подпряла лакти на бюрото. — Защо не ме обичаше? Защо?

Думите ѝ късаха сърцето на Карсън. Не искаше да задава въпроса, но го направи:

— Обичала си Бен през цялото това време, нали?

— Не! — извика тя. — Мразех го! Мразех го!

Юмруците ѝ блъскаха по бюрото с всяка яростно изречена дума.

— Не — каза той тихо. — Обичала си го.

Оливия рязко вдигна очи и го погледна така, сякаш току-що спомнила си за присъствието му. Очите ѝ блестяха от сълзи, а черните ѝ ресници приличаха на остри шипове.

— Ти! — оголи тя зъби с презрение. — Не разбираш ли, че те използвах, за да нараня Бен? През всичките тия години аз поддържах

връзка с най-добрия му приятел и бизнес партньор като отмъщение за унижението, което той стовари върху главата ми. — Изсмия се горчиво. — Но той просто се извърна на другата страна и така толкова време бях принудена да търпя теб. С огромно желание чакам деня, когато линията ще бъде завършена и Вандайвър доволен, за да мога да те изхвърля от къщата си, от живота си и никога повече да не те видя. Никога ли не си се запитвал защо една жена би искала да бъде с нисък, дебел и плешив мъж, който прави любов като пъпчив юноша, когато е омъжена за такъв здрав и як жребец като Бен Локет? Ти си глупак!

Думите ѝ наистина нямаха никакво значение за Карсън. Той отдавна се бе примирил с факта, че е отдал най-хубавите години от живота си на себелюбива и куха жена като Оливия. Беше се отказал да има жена, деца, да създаде семейство, както и от уважението на най-добрия си приятел, в името на една химера, на една илюзия. Дори още по-лошо — бе пожертвал и собственото си самоуважение. Сега се огледа от всички страни и установи, че всяка клетчица от тялото му е болезнено празна. Бе някакво кухо същество в обвивката на мъж. Думите на Оливия не можеха да го наранят. Той бе твърде изцеден, за да изпита каквато и да било болка.

Оливия седеше и се взираше пред себе си със замъглен поглед. Не видя как Карсън извади от вътрешния си джоб своя деринджър^[1]. Доближи го до главата ѝ и когато най-последно го видя с периферното си зрение, вдигна поглед към него и се изсмия в лицето му.

Устата ѝ бе широко отворена, от очите ѝ се стичаха сълзи, а главата ѝ бе отметната назад в смеха ѝ, когато той дръпна спусъка. С тъга проследи как главата ѝ бавно се отпуска напред и се удря в бюрото. Беше толкова красива. Толкова красива.

Все още гледаше към нея, докато ръката му бавно насочи цевта към собственото му слепоочие.

[1] Едновременен късоцевен джобен пистолет, наречен на името на изобретателя му, Деринджър. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Проливният дъжд правеше проследяването по-трудно. Ако не беше Торн, Джаред щеше да се чувства още по-отчаян. Торн ги бе научил двамата с Руди да вървят по следа и те бяха прилежни ученици, но сега бяха безсилни да проследят замазаната от калта и дъжда следа. А тъмнината и заслепяващият дъжд правеха това почти невъзможно.

Бяха яздили около час и половина, когато високият индианец дръпна юздите на коня си.

— Тръгнали са към реката.

Джаред го чу през трясъка на гръмотевиците и каза:

— Ами добре, давай тогава! — Не можа да разбере колебанието в гласа му.

Руди се намеси:

— Джаред, аз ли да ти обяснявам на какво прилича Рио Кабайо сега? Кошмар! Не мисля, че са успели да я пресекат, а дори и да са успели, не бихме могли да открием следата, докато не съмне. Не е ли по-добре да отидем в Кийпойнт и там да изчакаме бурята да премине? Утре призори тръгваме отново.

— По дяволите, не! — Ревът на Джаред надмина и гръмотевиците със силата си. — Ако не дойдеш с мен, ще отида сам. Не ми се мисли какво й готви това копеле. А тя се страхува от него. Знам го със сигурност.

Лицето му бе приело онзи решителен израз, който бе наследил от две изключително твърди личности. Руди и Торн се спогледаха. Погледът на Руди бе раздразнен. Този на Торн изразяваше пълна незаангажираност, сякаш фактът, че язди среднощ в силна пролетна буря, му бе абсолютно безразличен. Без да проговори, той обърна коня си към реката и се съсредоточи в бързо разтварящата се в калта следа.

— Не знам как ще пресечем проклетата река, като стигнем до нея — промърмори Руди.

Изненада се, като чу отговора на Джаред, защото мислеше, че в тази буря той няма да го чуе.

— И аз не знам, но трябва да продължим. Трябва да я намеря. Ще действаме по плана на Торн, той е единствената ни надежда. Тримата продължиха в мълчание.

Тъпите удари в главата на Лорийн бяха нараснали в разкъсващо темпо. Досети се, че докато се е борила да достигне повърхността и е ударила главата си в онова дърво, се е наранила по-зле, отколкото предполагаше. Започна да ѝ се повдига и тя си помисли, че ще повърне, но с усилие потисна спазъма. Трябваше изцяло да се съсредоточи върху себе си. Другите трима в ограниченото пространство на пещерата се черпеха с бутилка уиски. Имаше време да помисли.

Главната грижа на Лорийн бе детето, което носеше в себе си. Тя все още не бе много наясно с бременността, но все пак си даваше сметка, че изтощителната езда, преминаването на придошлата река и тежкия удар в главата не се отразяват никак добре на плода в утробата ѝ. Горещо се помоли той да не е пострадал.

Какво предстоеше да ѝ се случи в ръцете на Кърт и Уот Дънкан? Ако не изпитваше такава жестока болка, щеше да се страхува повече. Пък и без това повече или по-малко бе приела съдбата си с примирение. Не можеше да се бие с тях. Нямахше нито сили, нито способности за това. Не можеше да им избяга. Къде щеше да отиде среднощ в тази страхотна буря без някой, който да я води през такава пресечена местност? Само не правете нищо на детето ми, бе единствената ѝ ясна мисъл. Тази и нищожната възможност Джаред да я намери и спаси.

Кърт не бе споменал нищо за него, а тя се страхуваше да попита. Не бил ранен. Поне не са го донесли тук, както ѝ бе казал Кърт. Едва ли е ранен или... убит. Не! Дори не ѝ се искаше да мисли за това. Може — само може, нищо повече — да е жив и да я търси. Може и да не е затова, че я обича безумно. Снощи съвсем ясно бе изразил чувствата си към нея. Но гордостта му можеше да го накара. Няма да позволи на Кърт Вандайвър да вземе нещо, което е негово. Лорийн се вкопчи в тази мисъл и повече нея изостави.

Интензивното мислене засили болката в главата още повече, затова тя се хвана за тази мисъл, повтаряйки си я непрекъснато, като че

ли с това щеше да я превърне в действителност.

Уот Дънкан и Кърт бяха подхванали някакъв спор и тъй като гласовете им се бяха повишили, Лорийн вдигна поглед от старото одеяло, на което бе седнала. Колкото и да присвиваше очи, трудно ѝ бе да докара на фокус фигурите им.

— Казвам ви, и ний трябва да намажем от тая работа, мистър Вандайвър — каза Дънкан, застанал само на няколко сантиметра от лицето на по-високия и по-як от него мъж. — Двамата с Джун отдавна чакаме сгода да съсипем Джаред Локет. А вие сте ни длъжник за помощта, дето ви оказахми през изминалите няколко седмици. Не направихме ли сичко за т'ва, дето ни помолихте? Лошо ли направихме, дето чукнахме оная Мендес? — Той пъкна лицето си още по-близо в това на Кърт.

Кърт проговори тихо:

— Изобщо не ме интересува какво ще правите с нея, след като си взема своето, но засега няма да я пипате. Хайде измитайте се и двамата. Ако ми потрябвате, ще ви повикам.

Надменното му и самонадеяно държане бе грешка. Той просто подцени хищническите инстинкти на Дънкан.

При незабележимия знак от Уот Джун обгърна врата на Кърт и със светкавична бързина го просна на земята. С лицето надолу, той се приземи върху меката почва, покриваща пода на пещерата. Джун се метна на гърба му и с изненадваща сила го прикова към земята.

Дънкан се засмя горчиво.

— За друг път да знайш и да ни съизпречваш пред Дънкан, мистър Вандайвър. — Името излезе от устата му като хрчка. — Дръж го, Джун, дорде обслужа мисис Локет. А ти, Вандайвър, гледай. Можи дъ са научиш на някои работи.

Джун се изсмя в ухото на Кърт с тих, предизвикателен смях и чувствено потърка бедра в задника му. Кърт лежеше, без да помръдне, ядосвайки се, че бе позволил на тая измет да го надхитри.

— А сега, госпожичке, ще ти покажа какво означава истински мъж.

Със замъглени от ужас очи Лорийн гледаше как Уот Дънкан се приближава към нея. Устните му се бяха дръпнали назад в похотлива усмивка, откривайки гнилите му зъби. Черните му очи се впиха в тялото ѝ и тя се прилепи към влажната каменна стена на пещерата. Той

облиза устни, коленичи пред нея, протягайки ръка към копчетата на блузата ѝ, и започна да ги разкопчава.

Ръцете на Лорийн се помъчиха да отблъснат неговите, но успяха само безцелно да се размахат пред лицето му. Движенията му бяха станали още по-трескави, когато пръстите му скъсаха комбинезона и откриха гърдите ѝ — още по-едри от бременността.

— Я виж, Джуни! — подсвирна той. — Да си виждала по готиници от тия? Ей сегичка ши свърша и мойш да си поиграйш малко с тях, ако искаш.

Лорийн нямаше намерение да го прави, но без да иска, отвори уста и малкото пространство около тях се изпълни с дивия ѝ писък, излязъл някъде дълбоко от разтърсеното ѝ от ужас подсъзнание.

Джун подскочи стресната и Кърт моментално се възползва от невниманието ѝ, търкулна се изпод нея и извади револвера от кобура си. Не можа да разбере защо Дънкан и сестра му пропуснаха да му го вземат. Насочи колта право в средата на гърба на Дънкан и дръпна спусъка. Лорийн усети тъпия удар, когато куршумът влезе в тялото на Дънкан. Ако не се беше спрял в някаква кост, щеше да излезе и да се забие в нейното.

Той тежко се строполи върху нея с изненадано изражение на грозното си лице. От устата му рукна кръв. Лорийн изпищя още веднъж, трескаво мъчейки се да го изблъска от себе си. Успя да го повдигне достатъчно, за да се измъкне, и едва не припадна, като видя дрехите си, целите подгизнали от кръвта му.

Джун стоеше и се вираше като ударена в тялото на брат си и в бързо изтичащата от него кръв. После изръмжа диво и се хвърли към Кърт, който все още лежеше на земята. Двамата се вкопчиха един в друг, бясно размахали юмруци и ритници. Джун яростно се бореше да му вземе револвера, бедрата ѝ проблеснаха на слабата светлина от фенера. Още един изстрел разтърси стените на пещерата. Със затаен дъх Лорийн гледаше как двете вкопчени в борба фигури утихнаха, отпусвайки се на земята.

Накрая Кърт се размърда и се измъкна от предсмъртната хватка на Джун, впила пръсти в шията му. Нетърпеливо отметна отпуснатата ръка от себе си и измъкна краката си, преплели се в бедрата на мъртвото момиче. После, почти пълзейки, се довлече до хранителните припаси, донесени от Дънкан. Извадил още една бутилка уиски оттам,

той я отвори и я надигна, като през цялото време не сваляше поглед от Лорийн.

Пи дълго, после остави бутилката, избърса уста с опакото на ръката си. По бузите му избиха няколко кървави драскотини. Преди да умре от ръцете на този безскрупулен човек, Джун бе успяла да го накара да изпита болка.

Лорийн бе обхваната от леко вцепенение и апатично гледаше развитието на зловещата драма, разиграла се пред очите ѝ. Главата ѝ гърмеше с оглушителни, разкъсващо ритмични пулсации. Стените на пещерата бавно се наклониха на една страна, после на друга, погледът ѝ отказваше да се фокусира върху каквото и да било.

— Дано да си заслужаваш всичко това — изръмжа Кърт, надвесвайки се над нея.

Тя се опита да го докара на фокус, но тялото пред нея се размазваше в болезнен ритъм. Той протегна надолу към нея ръце, увеличени от изкривеното зрение на Лорийн до формата на говежди бутове, стисна я за раменете и с рязко движение я изправи на крака. Пронизалата я в главата болка я накара да затвори очи. Замайна, тя с усилие се помъчи да се задържи права.

— Отдавна чакам този миг — задъхано изрече Кърт, тържествуващо плъзнал поглед по тялото ѝ.

Сякаш не виждаше замъгления ѝ поглед, не виждаше, че ако не я държи, тя ще се строполи на земята. Една огромна ръка се затвори около нежната кожа на гърдта ѝ, докато другата с трескави пръсти разкопчаваше панталона.

Лорийн се отдръпна и за първи път започна да оказва съпротива.

— Точно така, Лорийн, дърпай се. Не искам да стоиш мирно.

С крайчеца на окото си тя долови бързото движение в дъното на пещерата миг преди прикладът на пушката да се стовари върху главата на Кърт. Очите му се завъртяха нагоре в орбитите си и той падна тежко на земята. При падането си изпусна Лорийн и тя се строполи до него.

— Мисис Локет?! Вие ли сте?

Лудия Джек Търнър предпазливо клекна до нея. Лорийн успя да съсредоточи погледа си върху обезобразеното лице, но ѝ се стори, че никога не е виждала по-красив човек от него.

— Какво, по дяволите, става тук? Къде е мъжът ви?

За секунда на Лорийн ѝ се прииска да се изсмее. В такъв момент точно това ли намери да я пита?

— Мистър Търнър — изхриптя тя, превъртайки с усилие внезапно натезалия език в устата си. — Помогнете ми. Къде сме?

— Намирате се в задния двор на къщата ми, ето къде. Мислех, че никой на света не знае къде е задният ми вход, с изключение на мен. Чух писъците и изстрелите и дойдох да видя за к'во е сичкия тоз шум. — Той огледа лежащите на земята тела. — Който и да е направил това, трябва да бъде награден — добави без всякакви емоции.

Лорийн разбра, че това е сигурно някакъв друг вход към къщата на Лудия Джек, която се бе притиснала към скалата над реката. Обезобразеното лице се взираше в нея загрижено. После смутено се извърна встрани, докато тя напразно се помъчи да се прикрие с остатъците от окървавения си комбинезон. Лорийн се опита да проговори, но думите не идваха. Като че ли мозъкът ѝ бе неспособен да оформи една ясна мисъл. Той разбра това и се надвеси над нея.

— Хайде да се махаме оттук, преди този...

Думите му бяха прекъснати от високото ш-ш-ш, когато тежкият ботуш на Кърт потъна в стомаха му и изкара всичкия му въздух. Лудия Джек падна по гръб и се изви на една страна, опитвайки се да достигне пушката, която бе оставил на земята, преди да се надвеси над Лорийн. Кърт обаче бе по-бърз, вдигна револвера си и стреля. Потресена, Лорийн потисна писъка си, като видя как тялото на Джек се разтърси при удара на куршума в него. Погледна проснатата на пода фигура. В гърдите му имаше дупка и от нея течеше обилно кръв.

— О, боже! — изстена тя.

Кога щеше да свърши този кошмар, запита се Лорийн. Кърт ритна ботуша на Джек.

— Боже всемогъщи! Виждала ли си нещо по-грозно? Чувал съм за тоя луд отшелник, но мислех, че е измислица на майките, за да има с какво да плашат децата си. Сигурен съм, скъпа, че предпочиташ моята компания пред неговата, нали? — попита я той, забелязал ужасения ѝ поглед и движенията ѝ да се отдръпне по-далеч от него. — Ела...

— Ако я докоснеш, си мъртъв.

Думите дойдоха от сенките в другия край на пещерата, близо до входа.

Лорийн моментално позна гласа на Джаред. Това бе неговият глас, но тя също се стресна като Кърт, който рязко се обърна и застина, вцепенен и изплашен.

В дъното бяха застанали две фигури. И двете бяха облечени като каубои, дръпнали шапките плътно надолу, с капеща от периферията вода. И двамата бяха извадили револверите си и цевите им проблясваха в светлината на фенера. И двата револвера бяха насочени със смъртоносна точност в гърдите на Кърт.

Но това, което най-много впечатляваше, бе, че двете фигури си приличаха като две капки вода. Над носовете бяха дръпнати кърпи. И двамата бяха с еднакъв ръст и в слабата светлина в пещерата косите им сякаш имаха еднакъв цвят. В сянката на широкополите шапки цветът на очите им не можеше да се види.

При вида на тези близнаци сърцето на Кърт заби като чук и се качи в гърлото му. Да не би да е пиан, та всичко се раздвоява пред погледа му? Разумът му бавно се върна и той разбра, че пред него са застанали Джаред и неговият брат мелез. Но толкова си приличаха, че не можеше да различи кой кой е.

— Бавно се отдръпни от нея или, кълна се в Бога, ще те убия, Вандайвър.

Дори и от заплахата на Джаред не можа да се разбере коя от двете фигури я бе отправила. Бе толкова спокойно изречена, че дори кърпата пред устата и на двамата не помръдна.

— Останали са ти само три куршума, освен ако сме пропуснали да чуем още един изстрел, което още повече утежнява положението ти. Ние имаме дванайсет. Каквото и да направиш, ще умреш. Дръпни се от Лорийн. — В равния глас прозвуча стоманена нотка.

На Лорийн ѝ бе много трудно да фокусира погледа си и сега виждаше четирима Джаредовци вместо двама. Гласът му идваше някъде отдалеч, не разбираше какво говори, някъде дълбоко в съзнанието си разбираше само, че той е тук. Нямаше никакво значение какво ѝ е казал или какво е направил — той бе тук, за да я спаси от Кърт Вандайвър. Когато Джаред спомена името ѝ, тя леко потрепна, привличайки вниманието на Кърт върху себе си. С нечовешка бързина той насочи револвера си в скупчената в краката му фигура.

— Няма да убиеш никого, Локет, освен ако не искаш жена ти да умре. Дори и да ме застреляш, пак ще имам време да дръпна спусъка.

Няма начин да не улуча. Предлагам на теб и на това копеле брат ти да хвърлите револверите и да престанете с тоя маскарад. — Изсмия се грубо, като ги видя как се споглеждат с крайчеца на очите си. — Веднага! — изкомандва ги Кърт.

Двамата мъже с неохота пуснаха револверите си на земята. С предпазливи стъпки Кърт се приближи към двете фигури, но дори и от това късо разстояние не можа да познае кой кой е. Ритна двата колта встрани и бързо се върна назад. Щеше му се да дръпне кърпите от лицата, но не му достигна смелост. Опасната стойка, в която двете фигури бяха застинали, както и омразата, искряща от очите им, бяха напълно еднакви.

— Кой от вас, момчета, е Джаред? — Никой от тях даже не мигна. — Кой е Джаред? — Внезапно превърналият се в сопрано глас на Кърт издаде изопнатите му нерви. Двете фигури стояха като две статуи. — В такъв случай май ще се наложи да ви убия и двамата. Не мога да изнасиля тази жена, докато единият от вас диша във врата ми, нали? А пък много бързам и смятам да го сторя, без да отлагам.

Направи пауза, надявайки се, че заплахата ще накара Лорийн да издаде съпруга си по някакъв начин, но и двамата останаха неподвижни, разбрали намерението му. Знаеха, че Торн също чака някъде наоколо...

Кърт Вандайвър се наслаждаваше на факта, че държи непокорните синове на Бен Локет на мушката. Тъй като така или иначе щеше да ги убие, не беше зле първо да се позабавлява малко с тях.

— Чудя се дали е толкова отворена, колкото оная Мендес? Защото доста отворена кучка трябва да е била, за да задържи толкова години такъв жребец като Бен. Мисля, че Дънкан е искал да разбере същото, но Лорийн е излязла твърде рано от къщата. Вярно ли, че разрезът на гърлото бил много чист, както той се хвалеше?

Горчива жлъчка изпълни устата на Лорийн и почти я задави. Думите на Кърт не подействаха на двамата мъже.

— Добре тогава — каза той. — Дадох ви шанс да се изправите и да умрете като мъже.

Внимателно се прицели в единия от тях. Лорийн затаи дъх. Според нея Кърт блъфираше. Никога не би убил един Локет, защото го беше страх от последствията, мислеше си тя. В дъното на душата си той бе страхливец.

Обратно на предположението ѝ, пещерата бе разтърсена от още един изстрел. Очите ѝ се впиха в двамата мъже, ръцете ѝ ужасено се вдигнаха към устата, за да потиснат надигналия се в гърлото ѝ писък. Минаха сякаш часове — никой от двамата не помръдна, после върху една от ризите отпред се появи тъмно петно и притежателят ѝ политна назад, блъсна се в стената зад гърба му и се строполи на земята.

Току-що бяха убили или мъжа ѝ, или девера ѝ! Това бе повече, отколкото би могла да понесе. В главата ѝ пулсираше раздираща болка, стаята се завъртя и затанцува пред погледа ѝ. Онова окървавено тяло, проснато на земята... мъртво, не можеше да бъде на Джаред.

Нещо я почука по коляното и тя несъзнателно го отблъсна с ръка. Не искаше да вижда, не искаше нищо да застава между нея и дълбоката ѝ скръб. Почукването обаче продължи и накрая тя се принуди да откъсне погледа си от отпуснатото на пода тяло от другата страна на пещерата и да погледне надолу. Беше цев на пушка.

Замаяното ѝ съзнание не можа да проумее как така оръжието се движи само. С болезнено усилие на волята тя се концентрира ѝ плъзна поглед по цялата дължина на пушката, докато очите ѝ се спряха на грубите ръце на Джек Търнър, хванали я за приклада съвсем леко, но все пак достатъчно силно, за да повдигне цевта към коляното на Лорийн и да привлече вниманието ѝ.

Лудия Джек не беше мъртъв! Той я гледаше със замъглени от болка очи и се опитваше да ѝ каже нещо. Тя погледна към силуета на Кърт, докато онзи подхвърляше обидни забележки към Джаред или Руди — който и да беше останал жив.

Лорийн разбра какво иска от нея Джек. Но знаеше, че не може да го направи. Всичко, на което бе възпитавана, всеки един от принципите, към които цял живот се бе придържала, забраняваха действието, към което я подканяше Джек. Дори и да имаше физическата сила и умствената способност да го направи, пак нямаше да го стори. Не беше редно. Нищо не можеше да оправдае такова действие. Нищо!

А Джаред? А детето? Къде точно бе границата между доброто и злото?

Защо тази мрачна, влажна и зловеща стая, издълбана в скалата, не спре да се върти? Главата ѝ пулсираше от болка. Не можеше да

прегълтне. Още малко и стомахът ѝ нямаше да може да задържи онова, което бе в него. По кожата ѝ засъхваше кръв.

Дали детето ми е преживяло всичко това? Да, моля те, Боже господи, помоли се тя. А съпругът ми? Този, дете лежи там и кръвта му тече по земята, той ли е? Не-е! Джаред, изпищя тя беззвучно. Бе вцепенена, зашеметена, слаба.

Метал звънна срещу метал, когато Кърт запъна ударника.

Господи, моля те, не искай това от мен! Ами ако не улуча Кърт и куршумът попадне в някого, когото обичам? Не знам как се стреля с пушка! Моля те, Господи, измисли някакъв друг начин!

Беше много късно. Кърт вече внимателно се прицелваше. С бавни движения, като насън, ръцете ѝ сами посегнаха към пушката. Шеметът в главата и замъгленото зрение изчезнаха. С внезапно прояснен поглед тя вдигна пушката, насочи я в широкия гръб и натисна спусъка, въпреки че чу изстрела от револвера на Кърт.

Прикладът на пушката я ритна в гърдите с невероятна сила. Ехото от изстрела на пушката се сля с пукота от револвера и се затъркаля между каменните стени, изпълвайки малкото пространство с оглушителен екот.

Тогава се чу още една експлозия. Този път в главата на Лорийн. Бе по-силна и по-страшна от предишните, защото отекна в съзнанието ѝ със сила, блокирала всяка ясна мисъл. В мозъка ѝ с ритмичните удари на сърцето запулсираха жълти кръгове. После, когато потъна в блажения покой на безвремието, всичко изчезна в плътна тъмнина.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Мир. Спокойствие. Тишина. Прекрасно! Сънища.

Гостната у Прагърови. Лорийн седеше пред пианото и свиреше, въпреки че не се чуваше нито звук. Роклята ѝ беше богато обшита с дантели и се набиваше в очите с ослепителната си белота.

Мария стоеше до усмихнатия Бен. Той беше по-едър и два пъти по-силен, отколкото си го спомняше. Сведе поглед към Мария и с любов я потупа по ръката. Карсън Уелс също бе там и се усмихваше на Лорийн с любезната си и тъжна усмивка. Какво правеха тези хора в гостната на Прагърови?

Затърси друго лице, пропускайки нотите, които трябваше да изсвири. Напразно се опитваше да зърне едно тъмно и изпито лице сред всички останали. Кого търсеше тя? Не можеше да си спомни. Помнеше само, че копнее да види това лице повече от всички други. Това бе много важно за нея, но защо? Защо? Видението се завъртя в мъгляв вихър около нея и се стопи, оставяйки я отново сама.

По-късно тя летеше по един дълъг коридор. От двете страни на коридора имаше колони. Косата ѝ бе дълга, толкова дълга, виеше се зад нея с километри, докато тя летеше по коридора, минавайки от време на време между колоните. В края на коридора видя фигура, облечена в сватбена рокля.

Мамо, извика безмълвно. Мамо, аз идвам! Приближаваше се все повече и повече към видението и се взря в красивото лице, което като че бе прозрачно и въпреки това истинско. Очи, точно като тези на Лорийн, отвърнаха на погледа ѝ и тя ясно долови любовта в тях. Прекрасните устни потрепнаха в усмивка и се отвориха да кажат нещо. Въпреки че не се чу никакъв звук, Лорийн разбра какво казва майка ѝ.

— Лорийн, толкова се гордея с жената, в която се превърна. Много те обичах, когато беше бебе. Идвах през нощта в стаята ти, когато спиш, и те гледах, целувахте, галехте, наслаждавах се на красотата ти и се молах за доброто ти бъдеще. Беше толкова сладко дете. Никога не си ми създавала проблеми. Съжалявам, че трябваше да

те оставя. Исках да остана и да те гледам как растеш, но толкова много ме болеше, Лорийн. Моля те да ме разбереш и да ми простиш!

— Мамо, мамо, аз те обичам! Казвала ли съм ти, че те обичам? Моля те, кажи ми, казвала ли съм го?

— Разбира се, че си ми го казвала, момиченцето ми! Понякога го повтаряше много пъти. Знаех, че ме обичаш.

— Винаги нося твоя часовник, мамо. Всеки ден. И гледам сватбената ви снимка с татко.

Говореше бързо, опитвайки се да помести изминалите години в един миг. Но въпреки че продължаваше да говори, майка ѝ бавно започна да се отдалечава от нея и тя искаше да протегне ръка, да я задържи и никога повече да не се отдели от нея.

— Мамо, не ме оставяй, моля те! Имам нужда от теб!

— Не, Лорийн, за теб вече има кой да се грижи. По-късно ще имаме много време да си говорим. Ще те чакам, но сега трябва да си вървя.

Фигурата на жената се отдалечаваше все повече и повече. Не можеше да я остави да си тръгне. Толкова дълго бе чакала да я види, да говори с нея.

Тя се опита да протегне ръце към майка си, но нещо ги задържа. Лорийн се замята, мъчейки се да се отърси от силата, задържаща ръцете ѝ.

— Мамо! — изпищя тя, докато красивата дама бавно изчезна. Веднъж се опита да отвори очи, но болката я спря. Чуваше приглушени гласове, но не разбираше какво казват. Тошкова ѝ беше трудно да се концентрира...

Някой държеше ръката ѝ с две ръце. Хладни устни леко я докоснаха по челото. Нечий палец галеше дланта ѝ. Нищо от това не ѝ беше неприятно, но още не беше готова да разбере защо това е така. Отново се понесе из царството на сънищата.

Но сънищата вече не бяха приятни. Моментално позна и разбра, че това е Джаред, въпреки че бе някак си странен и... друг. Стоеше, облян в ослепителна светлина, цялото му тяло изглеждаше златно, блестящо. Беше съвсем гол, с изключение на сандалите, чиито връзки се виеха по мускулестия му прасец и стигаха чак до коляното. Носеше меч и малък кръгъл щит. Приличаше на спартански воин. Лицето му бе

твърдо, като издялано от камък. Той не помръдваше. Тя го приближи плахо, почти уплашена от строгия му вид.

Бе толкова хубав. Протегна ръка да го докосне, но се отдръпна ужасена. Това не бе истинският Джаред, това не бе човек. Бе направен от камък, красиво изваяна статуя, отразяваща светлината наоколо.

Зад нея се раздаде призрачен смях, който накара косата ѝ да настръхне. Обърна се и видя Оливия — косите ѝ бяха разперени встрани и се виеха като змиите на Медуза. Лицето ѝ бе грозно и жестоко. Лорийн изпищя, но Оливия само се разкикоти, отваряйки широко уста.

Лорийн пиццеше и пиццеше, размахала ръце в усилие да се изплъзне от онези, които се опитваха да я сграбчат. Диво мятеше глава наляво и надясно, мъчейки се да избегне погледа на чудовището пред нея.

После отново потъна в тъмата на забравата.

Изкачването бе трудно, но веднъж започнала, тя не можеше да спре. Там, от другата страна на вратата, бе животът, който бе оставила на пода в пещерата. Сега си спомняше всичко. Трябваше само да отвори вратата и да се изправи лице в лице с това, което искаше да забрави. Не беше възможно. Още не бе укрепнала достатъчно. Но все някога трябваше да се върне. Сега. Лорийн отвори вратата.

Очите ѝ доловиха познатите очертания на тавана в стаята на Джаред в Кийпойнт. Познатият прозорец също бе на мястото си, но завесите му бяха дръпнати и закриваха ярката слънчева светлина, промъкваща се през краищата им. До срещнатата стена бе изправен гардеробът. Бавно обърна глава. Изпънат в креслото до леглото ѝ, седеше Джаред.

Той не беше мъртъв! Беше жив! Искаше ѝ се да изкрещи от радост. Веднага радостта бе заменена от чувство на вина, досещайки се, че застреляният в пещерата в такъв случай е бил Руди. Глория! Децата!

Но не можеше да сдържи радостта си, че го вижда, не можеше да сдържи щастието в очите си, плъзнали се по тялото на мъжа, за когото бе омъжена. Той бе заспал — ръцете му висяха, отпуснати отстрани на креслото. Лорийн си спомни, че бе виждала едната ръка, отпусната по същия начин от колата, която го бе откарала на погребението на баща му. Изглеждаше по същия начин, както тогава — естествена, небрежна,

но излъчваща скрита сила. Това бе толкова отдавна. Вдигна поглед към лицето му и моментално я обзе тревога. Изглеждаше измъчено и изтощено. Бузите му бяха хлътнали. Челото му бе набраздено от дълбоки бръчки — такива бръчки имаше и около чувствената му уста. Ресниците почиваха върху тъмните сенки под очите му. По бузите и брадичката му бе набола няколкодневна брада, а дрехите му бяха измачкани и замърсени. Какво се бе случило с него? Искаше ѝ се да протегне ръка и да отмахне избелелите от слънцето къдрици, паднали на челото му.

Вратата на стаята бавно се отвори и влезе Глория, понесла поднос с чайник. Тя затвори вратата след себе си и спря с тих вик, като видя, че очите на Лорийн са отворени.

— Благодаря ти, Боже! Лорийн, ти си будна!

Джаред скочи от стола, мъчейки се да разбере какво става наоколо му, след като така внезапно бе изтръгнат от мъчителния си сън. Залитна към леглото и падна на колене до него, мъчейки са да открие признаци на болка или блънуване по лицето на Лорийн.

— Джаред? — въздъхна тя.

— Скъпа! — Той стисна ръцете ѝ с такава сила, сякаш нямаше намерение да ги пусне никога! — Как се чувстваш?

Скъпа? „Скъпа“ ли каза? Може би още сънува.

— Как мислиш, че се чувства? — попита Глория весело, опитвайки се да намали напрежението, което започна да се натрупва в стаята. — Сигурно е гладна и отмаляла и вероятно главата още я боли.

Лорийн погледна единия, после другия.

— Руди?

— Не е такъв кротък болник като теб — каза Глория живо. — Не спи през цялото време. Непрекъснато мрънка и гледа да се измъкне от леглото.

— Той е жив?

Лорийн се смути. Дали онзи инцидент в пещерата не е бил част от сънищата ѝ? Главата я болеше непоносимо.

Джаред ѝ отговори с тих глас, махайки падналите по челото ѝ къдрици:

— Да, жив е. За да умре, му трябва нещо по-сериозно от обикновена рана в рамото.

— Но аз видях, че умира.

Тя заплака горчиво, когато спомените от схватката в пещерата започнаха да се връщат с болезнена яснота. Джаред я прегърна и я залюля в прегръдките си.

— Вече всичко е наред, Лорийн. Всичко свърши. Не плачи. Всички сме добре. Ш-ш-ш!

Тя опря глава в силната му гръд, оставяйки силата му да се влее в нея. Изведнъж ѝ дойде наум ужасяваща мисъл. Детето! Отскубна се от прегръдките му и го погледна в лицето.

— А детето ми? То добре ли е?

Джаред я погледна изненадано, после се усмихна.

— Скъпа, ти няколко дни бълнува и сънува доста объркани сънища. Това сигурно е някой от тях.

— Не, не е. — Глория наблюдаваше нежната сцена със замъглени от сълзи очи. — След като я прегледа, доктор Греъм ми каза, че е бременна. Аз... мислех си, че вече си имаш достатъчно главоболия, Джаред, затова не ти казах. Лорийн, детето ти е много добре.

Джаред се взираше с глупав поглед в снаха си, после се обърна към Лорийн.

— Ти ще имаш дете? Дете? — попита той невярващо. — Защо не ми каза?

Устната на Лорийн затрепери и по бузите ѝ се затъркаляха сълзи, като си спомни няколкото седмици преди съдбоносната нощ. Дори и сега чуваше грубия му глас, виждаше студения израз на лицето му, докато я осъждаше пред Оливия и двамата Вандайвър.

Когато видя болката, така ясно изписана на лицето ѝ, той с труд удържа сълзите си. Взе лицето ѝ между дланите си и прошепна:

— Наистина защо? — Избърса сълзите от лицето ѝ с палци и се взря дълбоко в тия сиви вирове, преливащи от безверие. — Би ли могла някога да ми простиш за този ад, в който те хвърлих? Би ли могла, Лорийн?

Гласът му потрепери. Молеше я отчаяно, задъхано. Глория не дочака да чуе останалото. Тихо се измъкна от стаята и затвори вратата, оставяйки зад себе си двама млади хора, които имаха толкова много да си кажат.

Около час по-късно Джаред излезе от стаята. На прага се спря и още един път погледна към леглото, за да се убеди, че Лорийн е все

още там, макар че току-що я бе оставил в леглото. Вече не беше в опасност, но просто го бе страх да я оставя сама.

Намери Глория в спалнята с мъжа ѝ. Опитваше се да го накара да остане в леглото поне още един ден. Рамото на Руди бе здраво стегнато в превръзка, но раната се оправяше добре. И двамата вдигнаха въпросителни погледи към него.

— Пак заспа, но този път мирно и тихо — отвърна той на мълчаливия им въпрос. — Но, господи, толкова съм уморен!

Тръшна се на едно от креслата, зарови лице в дланите си и разтърка очи.

— Тя доста преживя, Джаред. Все още не знаем какво ѝ се е случило, преди да се появим ние. Лорийн е единствената, която може да изясни какво се е случило, но не бива да бързаме. Трябва да мине известно време, за да заздравеят психическите ѝ травми. — Руди знаеше какви страдания бе понесъл брат му, откакто изнесоха Лорийн от пещерата.

Руди бе дошъл в съзнание тъкмо навреме, за да види как след пушечния изстрел Кърт Вандайвър се навежда напред. По-нататък всичко изглеждаше като в мъгла. Джаред се хвърли към Лорийн, викайки името ѝ със схванато гърло. Влезе Торн и прецени ситуацията с нетрепващ, както винаги, поглед. Както бе уговорено, той бе останал да чака отвън в тунела, съвсем близо до стаята. Негова бе идеята братята да влязат като идентични копия един на друг. Индианската му кръв бе заложила почти всичко на психологическата атака срещу врага. Всяко нещо, подсказваше му тя, което може да изнерви противника ти, може да се счита за оръжие. Той трябваше да остане да чака отвън и да се погрижи Кърт да умре, ако на Джаред или Руди им се случи нещо. Торн разбра и не възрази срещу нуждата на Джаред да потърси отмъщение.

Бе влязъл в пещерата и бързо се бе огледал. Наведе се над Руди и набързо го прегледа. За щастие раната бе повърхностна. Скри факта, че още два сантиметра по-надолу и куршумът щеше да пробие дробовете му. После се изправи и се приближи към телата на Уот и Джун Дънкан, удостоверявайки ги само с един бегъл поглед. Коленичил до Лудия Джек и уверил се, че отшелникът е още жив, Торн веднага започна да му оказва първа помощ, тъй като раната му бе далеч по-сериозна, отколкото на Руди.

Джаред въздъхна, затвори очи и започна да говори:

— Разказах ѝ всичко, което се случи. Как излязохме от пещерата, как я качих на Чарджър, а Торн качи Лу... Джек при себе си. Изобщо не намери нищо смешно в това, че ти припадна и почти се изхлузи от коня, когато пресичахме реката.

Умореното му лице потрепна в усмивка и Руди му отправи намръщен поглед:

— Е, нищо, почакай само да се оправя и наистина ще ти покажа колко смешно беше.

Руди знаеше, че брат му се шегува и двамата се погледнаха с обич.

— Лорийн се безпокои, защото Торн не е извадил куршума от гърдите на Джек — продължи Джаред. — Но аз ѝ казах, че той е много надълбоко и е съвсем близо до жизненоважни органи.

— Мисля, че ще се справи — каза Глория. — Особено пък след като Торн се грижи за раните му.

— Точно това ѝ казах и аз — добави Джаред. — Радва се, че сме го оставили на грижите на Елена.

Елена бе взела възрастния мъж под крилото си като грижовна майка. С блеснали черни очи и размахала плитки, тръскайки решително глава, тя бе казала:

— Вече никога няма да връща да живее в стара пещера. Заклевам се над гроб на моя дъщеря!

Лорийн се бе засмяла, когато Джаред ѝ разказа за клетвата на Елена.

Нищо обаче не ѝ разказа за страданията, които бе понесъл. Откакто бяха донесли изтерзаното ѝ тяло в Кийпойнт, той бе стоял неотлъчно до нея.

Изпокъсаните ѝ дрехи, кръвта по тялото и лицето ѝ можеха само да загатват за мъките и ужасите, преживени от нея. Нямахме никакви следи от наранявания, но продължаваше да повръща даже когато бе в безсъзнание. Изпратиха за доктор Греъм, но той дойде чак към обяд на другия ден. Диагнозата му бе сътресение на мозъка и той им бе показал цицината на главата под тъмната коса. Разбрал бе също така, че дамата е бременна, но след като хвърли един поглед към измъченото лице на Джаред, реши да го сподели само с Глория. Освен това

новините за майка му така биха могли да претоварят психиката на младия мъж, че доктор Греъм се страхуваше за разума му.

Но Джаред изненада всички и прие новината за смъртта на майка си с мрачно примирение. Сътресението, което преживя, като видя Лорийн толкова близо до смъртта, бе погълнало всичките му мисли и същевременно уби силата на другите удари.

Доктор Греъм последва Джаред обратно в Кийпойнт след краткото и извършено в тесен семеен кръг погребение на Оливия и Карсън в Коронадо. Страшно се притесни, като видя, че Лорийн още не е дошла в съзнание, но каза, че е направил всичко, на което е способен.

— Тя сама трябва да излезе от това състояние, когато му дойде времето. Просто се надявам тя... е, доста силен удар е получила в главата.

С тези мрачни думи докторът го бе оставил съм. Това бе станало преди пет дни. Оттогава Джаред почти не излизаше от стаята, крачейки напред-назад из нея като хванато в клетка животно, озъбвайки се на всеки, който се осмелеше да му проговори за почивка.

Сега, при вида на седналия с ниско наведена над коленете глава, Глория и Руди можеха само да му съчувстват. Бе толкова близо до загубата на жена, за която съвсем наскоро си бе дал сметка, че обича.

Той продължи с нисък глас:

— Спомня си, че е застреляла Кърт и това е било ужасно. Чувства се адски виновна. — Не можеше да ги погледне в очите. — Каза, че той не... ъ-ъ... не ѝ е направил нищо, само я... докоснал. А Дънкан... Боже! Дали отново ще бъде добре?

Отметна глава назад и стисна оголени зъби, измъчван от мисли за начина, по който Лорийн е била малтретирана. От всички. От него.

— Каза ли ѝ за Оливия и Карсън? — попита Глория.

Джаред въздъхна уморено.

— Да. Исках да ѝ спестя подробностите, но тя не ме остави. Той все още се чудеше как бе забравила собствената си болка и бе намерила сили да го утешава за смъртта на майка му.

Бе протегнала тънки бледи пръсти и ги бе допряла до устните му, когато той ѝ разказа за грозната гледка в кабинета, предадена му от Роза.

— Знаете ли какво ми каза? Че трябвало да жалия майка си. Как може да е толкова великодушна след всичко, което майка ми й направи? — Той поклати глава учудено и добави със задавен глас: — Каза още, че майка ми ме обичала по единствения начин, по който можела, и че не било в природата й да обича всеотдайно.

Глория бе трогната от желанието му да повярва в това.

— Мисля, че Лорийн вероятно е права, Джаред — каза тя.

— Е, добре. — Той се прокашля и се изправи, мъчейки се да потисне емоциите, избликнали в него толкова близо до повърхността. — Бе потресена, като разбра, че Паркър е напуснал Остин, след като е разбрал за смъртта на Кърт. После й обясних за тъмните сделки, които вършеше с приятелчетата си от железниците. Тя не знаеше, че през всичкото това време аз си вършех работата през главата на Вандайвър, срещах се с най-главните шефове на Транспустинните железници и сам сключвах сделки с тях. Вандайвър едва ли ще има време да пресече границата на щата, за да се добере до Оклахома. Ще го хванат. Още не съм свършил с него.

— А какво става с линията? — попита Глория.

— О, ще си я получим. И то навреме — усмихна се Джаред. — Казах на Лорийн, че банката ще субсидира Кендрик да разшири електростанцията си, без да застрашава водата на никого. Даже обещах да въведа някои подобрения в живота на Пуебло. — Той се засмя. — Чувствам се като член от Армията на Спасението.

— Джаред, ти си голям тъпак. Защо я остави да си мисли, че пипаш заедно с Вандайвър?

Руди наистина не харесваше недоверието на брат си към жена му.

— Защото ако бяхме се сблизили твърде много, майка ми и Вандайвър щяха да заподозрат нещо. След като се влю... — Той се изчерви, нещо необичайно за него. — След като се влюбих в Лорийн, трябваше да й обърна гръб. В противен случай те щяха да разберат, че не съм на тяхна страна и щях да бъда безсилен да се боря. Онази нощ тя чула разговора ни на верандата, Руди, и си помислила, че говоря за плана им за нападение на Пуебло.

— Значи не е узнала за плана ти да събереш армия от каубои и да нападнеш офисите на Вандайвър в Остин? Благодарни на Бога, че успях да те разубедея да не го правиш!

— През цялото време е мислела, че среднощните ми разходки са, за да се срещам с убийците, наети от Вандайвър, а не с онези мъже, които сам бях събрал да направят засада на другите, когато те влязат в Пуебло. — На устните му потрепна усмивка. — Тя даже накарала бедния Пепе да зарови сандъците с муниции, мислейки, че те са за наемниците. Пепе, разбира се, бе посветен в плана ми да защитя Пуебло. Веднага след като се е прибрала, той ги изровил. — Засмя се тихо и вперил поглед в пода, поклати глава. — Надявам се, че въпреки случилото се, ще успеем по някакъв начин да изгладим различията помежду си.

— Лорийн е силно момиче, Джаред. Щом толкова дълго те изтърпя, значи има силен дух. — Глория се приближи до девера си и го притисна към себе си. — Отивай сега и моля те, изкъпи се! И си почини. Аз ще те събудя по-късно.

Той наведе към нея поглед, после го вдигна към брат си, подпрян на възглавниците в широкото легло. По устните му заигра хлапашка усмивка и попита:

— Руди знае ли за бебето?

Руди му намигна и се ухили широко.

— Да, казах му — отвърна Глория, потупа Джаред по гърба и той, клатушкайки се, излезе от стаята.

Глория удържа на думата си и събуди Джаред, след като се погрижи за нуждите на Лорийн. Но докато Джаред се облече и отиде до стаята ѝ, тя отново бе заспала. Сърце не му даде да я събуди, затова тихо седна на стола до леглото и я загледа.

На другата сутрин Лорийн се събуди и се почувства много по-добре. Съзнанието ѝ вече бе съвсем бистро, въпреки че усещаше пълната тежест на изминалите събития. Чувстваше се по-силна и апетитът ѝ се възвърна.

— Ами да, няма нищо чудно — каза Глория, когато Лорийн ѝ спомена за това. — Почти цяла седмица караш само на подсладен чай.

Руди също дойде. Бе толкова щастлива да го види жив, че в очите ѝ бликнаха сълзи. Смутен от тази откровена проява на емоции, той омаловажи раняването си, избягвайки да споменава за ужасите в пещерата на Лудия Джек.

Денят бавно минаваше, всички се изредиха да я видят, само Джаред го нямаше. Гордостта не ѝ позволяваше да пита за него.

Знаеше, че не е трябвало да го очаква. Той винаги я изоставяше. Би трябвало вече да е свикнала с това.

Глория побесня, като разбра, че деверът ѝ яхнал коня рано сутринта, преди къщата да се е събудила, и заминал. Мъчеше се да не забелязва болката в очите на Лорийн.

Имаше все пак нещо, което я ободри. Моментално позна ясните звуци на пианото си, независимо от грубите и нестройни удари на децата по клавишите.

— Пианото ми! — възкликна тя.

— Да — каза Глория. — Джаред нареди да го донесат тук. Известно време къщата в Коронадо ще остане затворена. Знаеше, че ще се зарадваш на пианото. Роза е при Елена. Помага ѝ да се грижи за Джек. Пепе отговаря за оборите. Джаред има още една изненада за теб, но нека той ти каже за нея.

Лорийн затвори очи и Глория тихо я запита:

— Кажи ми как се чувстваш наистина?

— Добре съм. Наистина. Но се безпокоя за детето.

— Казах ти хиляда пъти — докторът намира, че детето е добре. Ще те прегледа отново след две седмици, за да се увери, че бебето расте, но е абсолютно сигурен, че не си го загубила. Няма да те лъжа.

Лорийн хвана Глория за ръката.

— Знам, че няма да ме излъжеш. Просто толкова се страхувам. — С другата си ръка стисна завивката. — Бебето може да е единственото нещо, което ми е останало.

Джаред се върна късно. Отведе Чарджър в обора и нареди на Пепе да се погрижи за него. После се изми и се преоблече. Бе яздил цял ден и имаше нужда от това.

Освежен и сресан, той влезе в къщата. Подхвърли едно бегло „здравейте“ на Глория и Руди, седнали в дневната, заобиколени от децата, и се отправи към своята стая.

Там цареше сумрак — светеше само лампата на тоалетката срещу леглото. В сменените днес от Глория чаршафи лежеше Лорийн.

Косата ѝ бе измита, сресана и сега блестеше като гарваново крило. Бе облечена в снежнобяла нощница, чието деколте се събираше

точно където започваше меката извивка на гърдите. Кожата ѝ, напудрена, след като Глория я изтърка с гъбата, светеше като перлена.

Джаред затвори тихо вратата след себе си и тръгна към леглото, мислейки, че тя спи. Но като се приближи, видя, че очите ѝ са отворени и го гледат.

— Здравей, Джаред — успя само да прошепне тя.

— Лорийн.

С въпросително повдигане на веждите той поиска разрешение да седне на леглото и тя се отдръпна към средата, за да му направи място. Той седна и се наведе към лицето ѝ, изучавайки всяка негова черта. Лорийн никога не го бе виждала с такова нежно изражение. Дори и в моменти на луда страст не бе срещала толкова много... любов... в очите му.

— Днес ходих до Пикен Крийк и огледах мястото, където искам да построя къща. С това темпо, с което семейството на Руди се размножава, няма да мине много време и ще ни изтикат оттук. — Взе ръката ѝ. — Не съм сигурен дали ще я завърша, докато детето се роди, но все пак трябва да осигурим някакъв покрив за сина... или дъщеря ни. Отмерих с крачки някои стаи, така че можем да започнем веднага. — Тя изглеждаше толкова изненадана, че той побърза да добави: — Ако харесаш мястото и плана на къщата, искам да кажа.

Тя заекна:

— Аз... харесва ми, разбира се, но сигурен ли си, че искаш да остана?

— Дали искам да останеш ли? — попита той смаяно. — За какво, по дяволите, става въпрос?

— Ами... ти никога... Уговорката за брака ни и всичко останало...

— Лорийн, мила моя, когато си помислих, че може да те загубя, полудях. Никога не съм ти казвал колко много те обичам! Ако беше си отишла от този живот, без да разбереш какво означаваш за мен, аз... — Той вдигна безпомощно рамене, прокара нежно пръст по скулата ѝ и добави усмихнато: — Разбира се, ще имаш двайсет хиляди долара по-малко, но не мислиш ли, че си струва да обеднееш толкова заради мен?

— Ще си запазя преценката за по-късно. Може би ще ми трябват четиридесет или петдесет години, за да реша.

Той подръпна леко меката част на ухото ѝ.

— Мисля, че любовта ми към теб започна, когато излезе с гордо вдигната глава от къщата, облечена в онзи смешен костюм за езда. — Тя също се разсмя на собствената си глупост. — Но ти започна да занимаваш мислите ми даже и преди това. Не се съмнявам, че ако майка ми не бе ускорила събитията, сам щях да се ожения за теб, само и само да те вкарам в леглото си. Точно както Бен очакваше да го направя. Той доста добре ме познаваше — усмихна се Джаред.

— Значи си обичал само тялото ми.

— Е, това беше в началото — каза той лукаво, с блеснали като топази очи. После я целуна нежно по устните.

— Благодаря ти, че ми донесе пианото — каза тя тихо и погали веждите му с пръст.

— За мен беше удоволствие.

— А другият ми подарък какъв е? — запита тя хитро.

Той вдигна вежди в престорена изненада.

— Виждам, че Глория е страшна в пазенето на тайна. — Лорийн се засмя. — Какво ще кажеш да си имаш своя собствена кобила паломино? Медно златист косъм, бяла грива и бяла опашка. Огромни кафяви очи. Чарджър е луд по нея. — Той се засмя. — Добре че се сетих — не съм много сигурен дали мога да ти поверя кон, но...

Лорийн се стъписа.

— О, Джаред...

Безпокойството бе толкова ясно изписано на лицето ѝ, че той моментално съжали за нетактичността си.

— Само се пошегувах. Наистина. Инцидентът не беше по твоя вина. — Той смутено наведе глава и прокара пръст по вените на ръката ѝ. — За Флейм, Лорийн... аз...

— Недей, Джаред — допря тя пръсти до устните му. — Сега вече разбирам.

— Щях да умра онази нощ, когато те ударих. Стана, без да искам. Аз...

— Знам, Джаред.

Мълчаливо се взираха един в друг, всеки в опасна близост до сълзите.

— Хубава си — промърмори той.

Промуши пръсти под презрамките на нощницата и бавно я свали надолу през гърдите, докато се събра на купчина в скута ѝ. Забеляза

промяната в гърдите, предизвикана от бременността, и им се възхити. Талията ѝ бе все още тънка. Обгърна я с ръце, галейки пъпа ѝ с палец. После наведе глава и я сложи на корема ѝ. Косата му я гъделичкаше, но тя не помръдна. Прокара ръка по нея.

— Детето ми — прошепна той и я целуна по корема с чувство, по-силно от страст.

— Обичам те, Джаред — каза тя, произнасяйки думите като клетва.

Той вдигна очи към нейните и каза с тъга:

— Ти ми каза това преди месеци и аз почти не му обръщах внимание. — Гласът му стана дрезгав. — Сега те слушам.

— Тогава ела при мен.

Той изглеждаше изненадан.

— Сигурна ли си? Дънкан и Вандайвър в пещерата...

— ... бяха съвсем друго нещо. Аз искам теб.

Джаред стана и бързо се съблече. Когато се вмъкна под завивките, я притисна към себе си и силно я целуна. Ръцете му обходиха тялото ѝ, припомняйки си всяка извивка и всяка изпъкналост, които толкова дълго му липсваха.

Докато все още можеше да мисли трезво, Лорийн постави ръка на косматата гърд:

— Джаред, няма ли да му стане нещо на детето? Не трябва ли да почакаме...

— Няма начин. Няма никакъв начин — отвърна ѝ той и я притисна във възглавницата, мъчейки се да целуне изплъзващите се устни.

— Джаред — изрече тя по-настойтелно.

Той бавно вдигна глава и въздъхна.

— Не ти ли казах, че никога няма да позволя да ти се случи нещо лошо? И мога ли да те лъжа за толкова важно нещо като собственото си дете?

Тя се усмихна дяволито.

— Прости ми, задето си помислих, че в такъв момент преценката ти може да се окаже, меко казано, неточна.

Ръцете му се събраха на тила ѝ и устните им се сляха. После главата му се наведе към гърдите ѝ, а тя започна да го милва по гърба и раменете.

— Тук е толкова вкусно — прошепна той, галейки с език набъбналите ѝ зърна. — Нашето бебе ще бъде най-дебелото в околността. — Устните му си останаха там, докато говореше за самотата, която бе изпитвал през последните няколко седмици. — Ужасно те исках, Лорийн. Но не трябваше да се доближавам до теб заради собствената ти безопасност. — Вдигна глава и тя по очите му разбра, че говори искрено. — Кажи ми, че го знаеше.

Той легна върху нея, покривайки я изцяло с тялото си.

— Прегърни ме силно, Джаред — изрече задъхано тя.

— Искам те, Лорийн. Погълни ме и повече не ме пускай!

Помитащата вълна на любовта ги отнасяше надалеч, когато тя чу тихия задъхан вик, толкова безценен за нея:

— Лорийн, благодаря ти, че ме обичаш!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.